

ПРОЛОГ

Сънят на тексаския елен, който почива в среднощното си убежище, е смутен от тропота на конски копита.

Той не напуска прикритието си, нито скача на крака, защото в прерията живеят и диви коне, които скитат в нощта. Еленът само повдига глава, рогата му се подават над високата трева и се вслушва.

Сега тропотът се чува пак, но с по-различен звук. Чува се звън на метал – удар на стомана в камък.

Звукът не е без значение за елена и той бързо променя израза и положението си. Изскача от леговището си, прави няколко скока в прерията, спира се и обръща глава назад, за да види кой смущава сънищата му.

В ясната лунна светлина на южното небе еленът разпознава най-безмилостния от враговете си – човека. Един човек на кон се приближава.

Обхванат от инстинктивен ужас, еленът е готов да побегне отново, когато нещо във вида на конника – нещо странно го заковава на място.

Застанал сред високата трева, с трепкащи хълбоци, той извива глава назад и втренчва поглед – неговите големи кафяви очи се взират в натрапника със смесен израз на почуда и страх.

Какво кара елена така дълго да разглежда конника?

Прекрасният жребец е напълно в ред – оседлан, обюздан, нагласен. В него не личи нищо нередно – нищо, което да предизвиква учуда или уплаха. Но човекът – конникът? О! В него има нещо, което предизвиква и двете чувства – нещо страшно – нещо липсва!

„Господи! Главата!“

Дори неразумното животно забелязва това и след като се взира, смутено за миг, чудейки се какво е това неестествено чудовище, което така се подиграва с него – обхванато от ужас – побягва и се спира чак когато преминава през водите на Леона и оставя далече зад себе си страхотното видение. Без да обръща внимание на подплашения елен и на стремглавия му бяг, конникът без глава продължава да язди.

Конникът също се отправя към реката, но не бърза като елена, а се движи с бавна и спокойна стъпка, толкова безшумна, че изглежда тържествена.

Ездачът, сякаш потънал в тъжни мисли, е отпуснал юздите на коня, за да може от време на време животното да отскубне от зеленината, която расте край пътя. Той не го подканя нетърпеливо напред нито с глас, нито с движение, дори когато, изплашен от воя на прерийния вълк, конят се спира, мята високо глава и пръхти.

Конникът изглежда обладан от силни чувства и никаква обикновена случка не може да го изтръгне от тях. Никакви думи, никакъв шепот дори не издава тези чувства. Изплашеният елен, конят, вълкът и среднощната луна са единствени свидетели на неговия безмълвен унес.

Раменете му са покрити със сарапе*, единият край на което се развява от вятъра и открива част от тялото му: краката му са обути във високи гети от ягуарова кожа. Добре предпазен от нощната роса и поройните дъждове на тропическото небе, конникът продължава да язди, безмълвен като звездите, блестящи над него, без да обръща внимание на щуреца, който църка в тревата, нито на прерийният ветрец, който си играе с наметалото му.

[* Сарапе – мексиканско наметало, което прилича на пъстро одеяло с прорез за главата. Б. пр.]

Най-после нещо като че ли го събужда от унеса и го кара да ускори ход. Конят дига глава и изцвилва радостно, протяга шия напред, широко разтваря ноздри, забързва и постепенно преминава в галоп. Близостта на реката обяснява промяната в хода му.

Конят се спира отново едва когато кристалната вода стига до хълбоците му, а краката на ездача са потънали до колене.

Животното уталява жаждата си, преминава на отсрещната страна и с пъргава

стъпка изкачва стръмния бряг.

На върха спират, като че ездачът се бави нарочно, за да може конят да се отърси от водата. Чува се плясък на юзди и ремъци, който напомня гръмотевица сред облак от пара – бял като водата на водопад, разбита на хиляди капчици.

Конникът без глава изниква от този облак и отново поема пътя си.

Сякаш подтикван от шпорите и направляван от юздите на ездача, конят не се отклонява от посоката си, а бърза напред; изглежда че се намира на път, който познава добре.

Наоколо се простира откритата прерия, която се слива в едно с небето. Срещу синевата се очертава непълната фигура на ездача, която постепенно изчезва от погледа и се изгубва в тайнственото сияние на лунната светлина.

Глава I

ИЗГОРЯЛАТА ПРЕРИЯ

Обедното слънце разлива лъчите си от лазурното небе над огромната равнина на Тексас на около стотина мили южно от стария испански град Сан Антонио де Бехар. Под златния слънчев блясък се появяват група предмети, неприсъщи на околния пейзаж, тъй като напомнят за човешки същества, там, дето не живеят хора.

Въпросните предмети могат лесно да бъдат разпознати дори от голямо разстояние. Това са коли, отгоре с обръчи, покрити с белоснежни платнища.

Те са десет на брой – много малко, за да образуват „търговски керван“ или „правителствен обоз“. Най-вероятно колите са лична собственост на някой преселник, пристигнал по море, който е на път към някое от новите поселища по река Леона.

Те така бавно пълзят през прерията, че движението им би било незабележимо, ако не се менеше разстоянието между колите в сбятата върволица.

Тъмните тела между колите показват, че те са впрегнати; наистина се движат – антилопите, уплашени в следобедната си почивка, се разбягват, а дългоногата птица ибис* с крясък се надига от тревата. И животното, и птицата са учудени от върволицата огромни чудовища, нахлули в техните диви владения.

[* Ибис – птица от топлите страни, подобна на щъркел.]

В останалата част на прерията не се забелязва никакво движение ни на птици, ни на животни. В този час на деня целият тропически живот замира или търси отдых на сянка; само човекът, подтикван от жаждата за печалба или слава, нехае за законите на природата и палещото слънце.

Такъв изглежда е случаят и с притежателя на кервана, който въпреки страхотната обедна жегата продължава да се движи.

Че той е преселник – и то не обикновен преселник – личи от много неща, всяка от десетте големи коли, питсбъргска* направа, е теглена от осем яки мулета; товарът им е разнообразен: изобилни припаси, скъпи, дори луксозни мебели; жива стока – негърки и негърчета. Черни и жълти роби се движат на върволица отстрани или едва влачат изранените си крака зад колите. Леката карета начело, теглена от няколко загладени кентъкски** мулета и карана От негър, изнемогващ от горещина в ливреята си – всичко това говори не за някой беден преселник от северните щати, който търси нов дом, а за богат южняк, който вече е купил плантация и е на път към нея.

[* Питсбъргска направа – по името на град Питсбург от щата Пенсилвания. Б. пр.]

[** Кентъкски – от щата Кентъки. Б. пр.]

И такава е наистина историята на кервана: той принадлежи на плантатор, пристигнал по море от Индианола в залива Матагорда и сега пътува по суша към местопредназначението си.

Начело на шествието язди самият плантатор – Удли Пойндекстър – висок, слаб, малко блед човек на около петдесет години, с горд и строг израз на лицето. Той е облечен просто, но не евтино: свободно палто от алпака*, жилетка от черен сатен и платнени панталони. През отвора на жилетката му се виждат бастите на риза от тънък лен; яката ѝ е пристегната с черна панделка; обувките в стремената са от скъпа кафява кожа. Широкопола сламена шапка засенчва лицето му.

[* Алпака – вид лек плат, направен от вълната на животното лама. Б. пр.]

От двете му страни яздят двама конника – единият е младеж, едва навършил двадесет години, а вторият – шест-седем години по-възрастен. Първият е син на Удли Пойндекстър; неговото открито и жизнерадостно лице се отличава не само от строгия вид на бащата, но и от мрачното лице на другия ездач – негов братовчед.

Младежът е облечен в широка небесносиня памучна блуза и панталони от същата материя. Дрехите и панамената му шапка не само че са много удобни на южния климат, но му и отиват.

Братовчедът, бивш офицер доброволец, е в тъмносини дрехи, които приличат на военна униформа, и с фуражка, подходяща за костюма.

Недалеч язди друг конник, който заслужава описание само защото кожата му е бяла, макар и не съвсем бяла. Грубите му черти и евтино облекло, както и камшикът в дясната му ръка, размахван с явно умение, показват, че е надзирателят на тъмнокожите пешеходци, които образуват антуража на кервана.

В каретата има две пътнички. Едната е млада девойка със съвсем бяла кожа, а другата – съвсем черно момиче. Първата е дъщеря на Удли Пойндекстър – единствената му дъщеря. Самуреночерната девойка е нейна прислужница.

Преселниците са от брега на Мисисипи, от Луизиана*1. Самият плантатор не произхожда от този щат, т.е. не е креол*2, но видът на неговия син, а още повече изящните черти на прекрасната лице, което от време на време се подава между завеските на каретата, показват, че те са потомци на една от онези добродетелни девойки – *filles à la casette**3 – които преди повече от сто години прекосиха Атлантика, снабдени с доказателства за тяхната добродетел – съхранявани в касетка*4!

[*1 Луизиана – един от южните щати на Северна Америка. Б. пр.]

[*2 Креол – потомък на европейски преселници в Средна и Южна Америка. Б. пр.]

[*3 *Fille à la casette* – заможна девойка. Б. пр.]

[*4 Богатите плантатори от южните щати смятали, че дъщерите и сестрите на първите преселници, които в повечето случаи били авантюристи, не били достойни за техни съпруги. Те обикновено си вземали за жени девойки, в повечето случаи богати – специално доведени от Европа, за което авторът намеква. Б. пр.]

Удли Пойндекстър е крупен владетел на захарни плантации на юг – един от най-видните и горди представители на тази класа, един от най-разточителните в своето аристократично гостоприемство; това му разточителство го докара дотам, че трябваше да изостави дома си на Мисисипи и да се пренесе заедно с домочадието си и остатъка от „черните“ в пустошта на Югозападен Тексас.

* * *

Слънцето преминава меридиана и е почти в зенита си. Пътниците стъпват върху собствените си сенки. Изтощени от силната горещина, белите конници седят мълчаливо на седлата си. Дори тъмнокожите пешеходци, които не чувствуват така силно жегата, престават да бърбят и в безпорядък се търтят равнодушно зад колите.

Тишината, тържествена като при погребение, само от време на време се нарушава от плющенето на камшик като пистолетен изстрел или от високото гърлено „дий“, което излиза от дебелите устни на някой самуреночерен колар.

Бавно се движи керванът напред, сякаш намира пътя си слепешком. Установен път няма. Само следи от колелата на по-рано минали коли – едва забележими по смачканата трева – показват посоката.

Животните напрягат всички сили и колите напредват, макар и бавно.

Плантаторът е убеден, че им остават по-малко от двадесет мили. Той се надява да пристигнат преди падането на нощта. Затова пътуват и през обедната жегата.

Неочаквано, по знак на надзирателя, който язди на стотина ярда* пред кервана, коларите спират. Надзирателят се заковава на място като пред някакво препятствие.

[* Ярда – английска мярка за дължина – 91 см. Б. пр.]

Той се приближава в тръс към кервана. Движенията му показват, че има нещо нередно. Какво е то?

Напоследък много се говореше за индианци – за вероятността да ги срещнат по тези места.

Дали не са червенокожите разбойници? Едва ли! Надзирателят няма вид на

изплашен.

– Какво има, Сенсъм? – запита плантаторът, когато надзирателят се приближи.

– Тревата е изгоряла. В прерията е имало пожар.

– Имало е пожар? А сега има ли? – запита бързо собственикът на колите и хвърли боязлив поглед към каретата. – Къде? Не виждам никакъв дим!

– Не, сър, не – заекна надзирателят, като разбра, че е причинил ненужна тревога. – Не казах, че сега гори. Казах само, че е имало пожар и цялата земя е черна като десетка пика.

– Но!... Какво от това? Мисля, че е все едно дали ще пътуваме по черна или по зелена прерия – каза Пойндекстър.

– Глупости, Джон Сенсъм. Защо вдигаш толкова шум за нищо? Само караш хората да губят ума си от страх! Хей, черни! Карайте напред! Удряйте! Удряйте!

– Но, капитан Къхуун – възрази надзирателят, обръщайки се към човека, който го бе укорил с такива остри думи, – как ще намерим пътя?

– Пътя ли? Какво бръщолевииш! Не сме го изгубили, нали?

– Страхувам се, че сме го изгубили. Не се виждат вече следи от колела.

Изгорели са заедно с тревата.

– Какво от това? Смятам, че можем да преминем част от обгарялата прерия, без да се водим от следи. Ще ги намерим отново на другата страна.

– Да... – простодушно добави надзирателят, който въпреки че живееше на изток, бе ходил доста на запад и знаеше нещичко за прерията – ако въобще има друга страна. Аз не можах да я видя от седлото. И помен няма от нея.

– Удряйте, черни! Удряйте! – изкрещя Къхуун, без да обръща внимание на последната забележка, и за да покаже, че заповедта му трябва да бъде изпълнена, припори коня си напред.

Колите потеглят отново, но като стигат до изгорялата прерия, пак спират, без някой да им заповяда.

Белите се събират, за да се посъветват. Само един поглед към изгорялата степ пред тях показва, че това е необходимо.

Надалеч, докъдето стига поглед, земята е еднаква на цвят – черна като Ереб*! Няма нищо зелено – ни стрък тревица, ни тръстика, ни бурен дори.

[* Ереб – от гръцката митология – място между земята и подземния свят, потънало във вечна тъмнина. Б. пр.]

Началото на лятото е. Узрялата трева и стеблата на прерийните цветя са изпепелени от унищожителния дъх на огъня.

Напред, наляво и надясно, докъдето поглед стига, се простира безкрайна печална картина. А над нея лазурното небе е потъмняло. Макар че няма облаци, слънцето сякаш не свети, а се чумери като намръщената земя.

Надзирателят бе докладвал правилно – не личат никакви следи. Огънят, който е вилнял сред узрялата трева, е заличил отпечатъците от колелата, които досега им показваха посоката.

– Какво да правим? – запита плантаторът нерешително.

– Какво да правим ли, вуйчо Удли? Какво друго, освен да продължим напред! Реката сигурно е от другата страна. Ако се отклоним от брода с около половин миля ще вървим нагоре или надолу по брега, според случая.

– А ако загубим пътя, Касий?

– Не може да бъде. Смятам, че много малко от прерията е изгоряла. Ако се отклоним малко от пътя си, все някак си ще се оправим.

– Добре, драги, ти знаеш по-добре. Сега ти ще ни водиш.

– Не се страхувай, вуйчо. Аз съм се измъквал и от по-тежки положения. Хей, черни, карайте! Следвайте ме!

Бившият доброволчески офицер мята самонадеян поглед към каретата, дето между завеските се показва едно прекрасно лице, засенчено от безпокойство. Той припорва коня си и самоуверено препуска напред...

Камшиците изплющават в хор, а след това се чува тропот от копитата на осемдесет мулета, примесен със скрибуцане на колела. Керванът потегля отново.

Сега мулетата се движат по-бързо. Черната повърхност чужда за техните очи, ги подтиква напред – те повдигат копи та веднага щом докоснат торфа. По-младите животни издават страха си, въртят се и пръхтят.

Малко по малко те се успокояват и като по-старите си другари започват да се движат равномерно както преди.

Керванът изминава около една миля като че ли в права линия. След това пак спира по нареждане на самозвания водач. Той е спрял коня си и седи на седлото, но не толкова самоуверено. Изглежда не знае в каква посока да продължат.

Пейзажът – ако може така да се нарече – се е променил, но не за добро. Все още е черен до самия хоризонт. Но повърхността вече не е равна, а хълмиста. Виждат се хребети – слаби възвишения – с долини помежду им. Те не са съвсем без дървета, макар че погледът не среща нищо, което би могло да се нарече дърво. Преди пожара е имало дървета – нискорасла мексиканска акация и други от същия род. Сега няма и следа от тяхната лека переста зеленина. Само обгорелите стволове и почернелите клони свидетелствуват за съществуването им.

– Пътя ли загуби, племеннико? – попита плантаторът и бързо се приближи.

– Не, вуйчо. Още не. Спрях се само да огледам местността. Трябва да е насам – през долината. Нека да карат. Движим се в правилна посока. Аз отговарям.

Пак тръгват – надолу по склона, след това по долина, после пак нагоре по друг хълм и накрая спират на върха му.

– Пътя ли загуби, Касий? – повтори предишния си въпрос плантаторът, като се приближи.

– По дяволите! Така ми се струва, вуйчо! – отвърна племенникът, а в тона му се четеше неувереност. – И кой изобщо би могъл да се оправи сред това пепелище. Не, не! – продължи той, когато каретата се приближи, тъй като не желаше да издаде смущението си. – Всичко ми е ясно сега. Още не сме се заблудили. Реката трябва да е в тази посока. Тръгвайте!

Явно несигурният водач поема отново пътя си. Следват го самуреночерните коли, които въпреки равнодушието си не могат да не забележат неговата нерешителност. Те виждат, че не се движат в права линия, а се въртят сред дърветата и празните места между тях.

Всички се успокояват от вика на водача, в който звучи предишната самоувереност. Отговарят му радостни възгласи и плющене на камшици.

Те отново се движат по утъпкан път, по който преди тях са минали десетина коли, и то неотдавна – отпечатъците на колелата са отскоро, а следите от копита – съвсем пресни, отпреди час. Керван от коли, не много различен от техния, трябва да е минал през опожарената прерия.

Също като тях те сигурно са се движили към Леона – вероятно някакъв правителствен обоз на път за форт* Индж. В такъв случай трябва само да вървят по следите. Фортът е в същата посока – малко по-далеч от мястото, за което пътуват.

[* Форт – укрепление. Б. пр.]

Нищо не би могло да бъде по-благоприятно. Водачът, смутен до преди малко, без да признава това, разбира се, сега се чувства облекчен и с подновена самоувереност дава нареждане да потеглят.

По протежение на една миля, а може би и повече, те се движат по следите на колелата – не в права линия, а криволичейки между обгорелите стволове, прилични на скелети. Самоувереният вид на Касий Къхуун постепенно се помрачава. Лицето му унива, когато открива, че четиридесетте и четири следи от колела, по които се движат, са оставени от десет коли, питсбъргска направа, и от една карета – същите, които сега вървят след него и с които бе пътувал чак от залива Матагорда.

Глава II

СЛЕДИТЕ НА ЛАСОТО

Без съмнение колите на Удли Пойндекстър се движеха по следите на своите колела.

– Нашите следи! – промърмори Къхуун, щом откри това, и спря коня си с яростно проклятие.

– Нашите следи? Какво искаш да кажеш, Касий? Да не би да сме пътували по...

– По собствените си следи. Да, вуйчо, точно така. Описали сме пълен кръг. Виж! Ето задното копито на моя кон, с половин подкова; ето и следите на нашите

черни. Освен това познавам местността. Това е същият хълм, от който се спуснахме след последното спиране. Брей, че лош късмет! На вятъра сме пътували цели две мили.

Сега вече не само смущение е изписано по лицето на Касий – то е потъмняло от гняв, примесен със срам. По негова вина керванът е без редовен водач. Наетиият в Индианола водач ги бе водил до мястото на последния им престой. Там заради някакъв спор, подхванат от избухливия бивш капитан, водачът поискал да бъде освободен и се върнал.

Заради това и заради неуместната самоувереност в своята способност да води кервана сега племенникът на плантатора се срамува. Той още по-силно изпитва това чувство, когато каретата се приближава и блестящите очи стават свидетели на неговия неуспех.

Пойндекстър не задава повече въпроси. За всички е ясно, че са изгубили пътя. Дори босоногите или обути в груби обувки пешеходци разпознават отпечатъците от собствените си крака и разбират, че за втори път минават през това място.

Всички спират. Белите разговарят оживено. Плантаторът смята, че положението е сериозно. Днес няма да може да завърши пътуването си, както бе решил по-рано.

Това е най-малкото нещастие, което може да ги сполети. Възможни и вероятни са и други. Опожарената прерия крие опасности. Може би ще се наложи да прекарат нощта тук, без вода за животните. А може би и втора нощ, та дори и повече – кой знае?

Как да намерят пътя? Денят превали, но слънцето е още доста високо, за да покаже къде ще залезе. Ако почакаят още малко, може би ще открият посоките на компаса.

Но каква полза от това? Дори да знаят къде е изток, запад, север, юг – това няма да им помогне: те не знаят в каква посока да се движат.

Сега Къхуун е предпазлив. Вече не предлага да им показва пътя. След такъв явен и срамен неуспех той не се наема да води.

Десетминутното съвещание завършва без резултат. Никой не може да предложи приемлив план за действие. Никой не знае как могат да избягнат прегръдките на тази тъмна пустиня, която сякаш помрачава не само слънцето и небето, но и лицето на всеки, който попадне в нейните предели.

Ято черни лешояди лети в далечината. Те идват все по-близо и по-близо. Някои от тях кацат на земята, други се вият над главите на заблудените пътници. Дали птиците не вещаят някакво зло?

Минават други десет минути на физическо и морално униние. А след това като милостив дар от небето радостта отново обхваща всички. Причината? Към кервана се приближава конник.

Неочаквана гледка! Кой би се надявал да види човек по тези места? Очите на всички заблестяват от радост, сякаш в приближаващия се конник те виждат пришествието на спасител.

– Насам идва, нали? – пита плантаторът, страхувайки се да се довери на отслабващото си зрение.

– Да, татко. Идва право към нас – отговори Хенри, който свали шапката си, размаха я нависоко и същевременно извика, за да привлече вниманието на конника.

Не беше необходимо. Странникът бе вече забелязал спрелите коли и в галоп се приближаваше към тях.

Той спря чак след като отмина кервана и стигна до мястото, гдето стояха плантаторът и придружаващите го.

– Мексиканец! – прошепна Хенри, съдейки по облеклото на конника.

– Толкова по-добре – отговори Пойндекстър също шепнешком, – още по-голяма вероятност има да знае пътя.

– Няма нищо мексиканско в него – промърмори Къхуун – освен дрехите. Ей сега ще видим: *Buenos días, caballero: ¿Esta mexicano?* (Добър ден, господине! Мексиканец ли сте?)

– О, не – запротестира странникът с усмивка, – ни най-малко. Мога да ви говоря на испански, ако предпочитате, но смятам, че ще ме разберете по-добре на английски: предполагам, че той е вашият роден език.

Къхуун, който се страхуваше, че неговият испански не е добър и произношението му неправилно, се въздържа да отговори.

– Американци сме, господине! – отговори Пойндекстър с пробудена национална

гордост. След това, сякаш уплашен да не обиди човека, от когото възнамеряваше да потърси помощ, той добави: – Да, ние всички сме американци, от Южните щати.

– Личи от тези, които ви придружават – по неговото лице се изписа едва доловимо презрение, когато очите му се спряха на групата черни роби. – Личи също – добави той, – че не сте запознати с пътуването през прерията. Пътя ли изгубихте?

– Да, сър, и има много малка вероятност да се оправим, освен ако вие бъдете така любезен да ни помогнете.

– И дума не може да става за любезност. Когато прекосяха прерията, съвсем случайно попаднах на следите ви. Разбрах, че сте се заблудили, и дойдох да ви упътя.

– Много мило от ваша страна. Ще ви бъдем извънредно благодарни. Казвам се Пойндекстър – Удли Пойндекстър от Луизиана. Купих имение на река Леона, близо до форт Индж. Надявахме се да пристигнем преди падането на нощта. Дали ще е възможно?

– Няма какво да ви попречи, ако следвате указанията, които ще ви дам.

Като каза това, странникът се отдалечи на известно разстояние и започна да оглежда местността, като че ли да реши в каква посока трябва да тръгнат пътниците.

Застанали на върха на хълма, конят и ездачът представляваха картина, която заслужава да бъде описана.

Конят, достоен да бъде язден от някой арабски шах, е червеникавокафяв, с широки гърди и стройни като тръстика крака. Закръглените му хълбоци завършват с разкошна опашка, която се извира назад като дъга. Ездачът – млад човек на около двадесет и пет години – има благородна осанка. Той е облечен в живописен костюм на мексикански ранчери*1 – късо кадифено палто – calzoneros*2, навървени по шевовете белоснежни ленени calzoncillos*3 и с ботуши от биволска кожа с тежки шпори на токовете. Около кръста му – ален копринен шал, на главата – черна лъскава шапка, опасана със златен кордон. Представете си така облечен конник, седнал на извито дървено мавританско седло, мексиканска направа, с кожено покривало, на което са отпечатани старинни фигури, представете си един такъв кавалер, и пред вашите очи ще се появи двойникът на човека, в когото плантаторът и неговите хора се взираха.

[*1 Ранчери (исп.) – чифликчия. Б. пр.]

[*2 Calzoneros (исп.) – панталони. Б. пр.]

[*3 Calzoncillos (исп.) долни гащи. Б. пр.]

През завеските на каретата го разглеждаха с поглед, който говореше за особени чувства. За първи път в живота си Луиза Пойндекстър виждаше онзи героичен човек, когото досега бе виждала само във въображението си.

Конникът би се гордял, ако знаеше какво вълнение предизвиква в гърдите на младата креолка неговото присъствие.

Но той не знаеше и не можеше да знае. Дори не знаеше, че тя съществува. Когато минаваше край покритата с прах карета, той хвърли само бегъл поглед така, както човек може да погледне грубата черупка на някоя мида, без да подозира каква перла блести в нея.

– Честна дума! – заяви той, като се обърна към притежателя на колите. – Не мога да открия никакъв знак, по който да се ръководите. Въпреки това мога да намеря пътя. Вие ще трябва да пресечете Леона пет мили под форта. Тъй като и аз трябва да я пресека на същото място, вие можете да се движите по следите на коня ми. Довиждане, джентълмени!

Разделяйки се така ненадейно с тях, той пришпори коня си и се отдалечи в галоп.

Неочаквано, почти неучтиво сбогуване! Така си помислиха плантаторът и неговите близки.

Преди да имат време да изразят мислите си гласно, те видяха, че непознатият се връща.

След десетина секунди той беше отново сред тях. Всички се обърнаха към него, за да разберат защо се бе върнал.

– Страхувам се, че следите от коня ми няма да ви помогнат много. Мустанги* са минали оттук след пожара. Оставили са хиляди отпечатъци от копита. Моят кон е подкован, но тъй като не сте свикнали да разчитате следи, може би няма да можете да различите моите, още повече, че всички отпечатъци от копита в сухата пепел си приличат много.

[* Мустанги – диви коне в Мексико и Калифорния. Б. пр.]

– Какво да направим? – попита плантаторът отчаяно.

– Съжалявам, мистър Пойндекстър, че не мога да остана да ви водя. Бързам с писма за форта. Ако загубите следите ми, гледайте слънцето да ви бъде отдысно, така че сенките ви да падат наляво, под ъгъл около петнадесет градуса към посоката на вашето движение. Вървете направо около пет мили. Тогава ще видите върха на един висок кипарис. Ще го познаете по червеникавите му листа. Тръгнете право към него. Той расте на брега на реката близо до брода.

Младият конник пак хвана юздата и се канеше да препусне, когато нещо го накара да се позабави. Това бяха двете бляскави очи, които той за първи път видя да поглеждат между завеските на каретата.

Тяхната притежателка бе в сянка, но все пак имаше достатъчно светлина, за да се види лицето ѝ – ненадминато по своята миловидност. Той дори забеляза, че очите бяха отправени към него, и му се стори, че го гледат с интерес, почти с нежност.

Той неволно отвърна с поглед, пълен с възхищение, който неумело се опита да прикрие. И за да не го вземат погрешно за грубиян, конникът се обърна към плантатора, който току-що му беше благодарил за любезността.

– Едва ли заслужавам вашата благодарност – възрази той. – Оставям ви така на произвола, може пак да изгубите пътя. Но както вече ви казах, времето ми е измерено.

Конникът погледна часовника си, като че ли не му се щеше да пътува сам.

– Много сте любезен, сър – каза Пойндекстър, – но с упътванията, които ни дадохте, мисля, че ще можем да се оправим. Слънцето ще ни показва...

– Не! Като гледам сега небето, не ми се вярва. Откъм север се задават облаци. След час слънцето може да се скрие. Във всеки случай то ще се скрие, преди да стигнете до мястото, откъдето се вижда кипарисът. Така няма да стане. Почакайте! – продължи той, като помисли малко. – Измислих нещо по-добро. Движете се по следата на моето ласо!

Докато още говореше, ездачът дигна от седлото си навитото въже и метна свободния му край на земята. Другият край бе завързан за една халка на предната чест на седлото. След това той повдигна шапката си с грациозно движение, отправено по-скоро към каретата, пришпори коня си и още веднъж литна през прерията.

Ласото се проточи и се опъна над хълбока на коня. То започна да се влачи на десетина ярда зад него и остави следа по опепелената повърхност, прилична на следата от някаква тънка змия, пропъзляла през равнината.

– Извънредно интересен човек! – отбеляза плантаторът, втренчил очи след ездача, който изчезваше зад облак черен прах. – Трябваше да го попитам как се казва.

– Аз бих казал – извънредно надут човек – промърмори Къхуун, който не пропусна да забележи погледа, отправен от странника към каретата, нито пък онова, което предизвика този поглед. – Що се отнася до името му, не смятам, че е от значение. Сигурно не би ти казал истинското си име. Тексас е пълен с такива контета, които сменят имената си, щом пристигнат тук – уж за по-хубави, ако не по някаква друга причина.

– Слушай, Касий – възрази младият Пойндекстър, – не си справедлив към странника. Изглежда образован – всъщност джентълмен, достоен, бих казал, да носи и най-порядъчното име.

– Джентълмен? Съвсем невероятно: наконтен като фанфарон. Още не съм срещал човек, който да носи испански дрехи и да не е прост. Обзалагам се, че и този е такъв.

През време на този кратък разговор прекрасната пътничка от каретата подаде глава навън и отправи заинтересован поглед след отдалечаващия се конник.

Може би на това се дължеше озлоблението в думите на Къхуун.

– Какво има, Лу? – запита той тихо, за да не го чуят другите, като се приближи към каретата. – Като че ли много ти се иска да избързаш напред? Може би ти се ще да препуснеш с този самохвалко? Не е много късно. Мога да ти услужа с коня си.

Младата девойка се облегна назад. Явно не ѝ харесваха думите му и тонът, с който бяха изречени. Но вместо да се начумери или изрази недоволството си, като му

отвърне възмутено, тя реагира по начин далеч по-обиден за него.

Ясен, звънлив смях бе единственият отговор, с който тя го удостои.

– Така, така... Помислих си, че има нещо. Като те гледах как се държиш пред него. На тебе като че ли много ти се ще да си поговориш tête-à-tête* с този блестящ куриер. Така както е наконтен, а? Хубавите пера правят птиците хубави! Но неговите са взети назаем. Някой ден може да ги пооскубя заедно с малко кожица.

[* Tête-à-tête (френски) – насаме. Б. пр.]

– Как не те е срам, Касий? Ти си възмутителен.

– Ти си възмутителна, Лу! Да обръщаш внимание на такъв негодник – нагизден палячо. Няма никакво съмнение, че е прост куриер на офицерите от форта!

– Куриер ли казваш? О, как бих желала да получавам любовните си писма от такъв куриер!

– Побързай тогава и му го кажи! Конят ми е на твоє разположение.

– Ха! Ха! Ха! Какъв си глупчо! Да предположим на шега, че аз наистина бих желала да настигна пощальона от прерията. Съвсем не бих могла да го направя с твоя муден кон. Съвсем! С бързината, с която язди дорестия си жребец, той ще се изгуби от погледа ми, преди да смениш седлата! О! Не! Не мога да го настигна, колкото и да желая това, а може би аз наистина го желая.

– Внимавай да не чуе баща ти какво говориш!

– Внимавай да не чуе ти какво говориш – отвърна младата девойка, заговорила за първи път сериозно. – Макар че си ми братовчед и татко те смята за самото съвършенство, аз не мисля така. Скривала ли съм това от тебе, кажи?

В отговор на този мъчителен въпрос, който навярно възкресяваше неприятни спомени, Къхуун се намръщи.

– Вие сте ми братовчед – продължи тя с тон, който рязко се отличаваше от предишната шеговитост, – но нищо повече, нищо повече капитан Касий Къхуун! Нямате никакво право да бъдете мой съветник! Има само един човек, с когото съм длъжна да се съветвам и чиито упреци трябва да понасям. Затова, моля ви, мастър* Кеш, да не си позволявате такива отношения, с каквито току-що ме удостоихте. Аз ще остана господарка на мислите, а също и на действията си, докато намеря човека, който може да ги направлява. Вие не сте този човек!

[* Мистър – господар: „господинчо“. Б. пр.]

След като каза това с блестящи очи, полугневно, полупрезрително, младата креолка се тръсна върху възглавниците на каретата.

Завеската се спусна, което показва на бившия офицер, че не желаят да разговарят повече с него.

Стъписан от ударите на нейното искрено възмущение, Къхуун се зарадва, като чу високото „дий“ на коларите.

Колите потеглиха по черната прерия, не по-черна от неговите мисли.

Глава III

ЗНАЦИ В ПРЕРИЯТА, КОИТО ПОКАЗВАТ ПЪТЯ

Пътниците вече не се страхуваха, че могат да се изгубят. Следата от ласото се виеше непрекъснато като змия, и бе толкова ясна, че дори и дете би могло да се движи по нея.

Тя не вървеше по права линия, а лъкатушеше между шубраците: понякога се отклоняваше и минаваше през места, гдето не е имало никаква растителност. Очевидно конникът правеше това, за да се избягнат препятствията за колите: при всички отклонения пътниците ясно виждаха, че повърхността там е неравна.

– Колко е съобразителен младият, човек – забеляза Пойндекстър. – Истински съжалявам, че не го попитах за името му. Ако е от форта, сигурно ще го видим пак.

– Сигурно – съгласи се синът му. – Надявам се, че ще го видим.

Дъщерята, облегната в ъгъла на каретата, доту предположенията на баща си и брат си. Тя не каза нищо, но погледът, който отправи към Хенри, сякаш говореше, че и нейното сърце храни същата надежда.

Плантаторът бе в прекрасно настроение. Радваше се, че скоро ще се свърши това уморително пътуване и ще види новите си владения преди залез слънце. Той

чувствуваше в гърдите си необикновена благосклонност към всички наоколо – разговаряше приятелски с надзирателя, шегуваше се с „чичо“ Сципио, който накуцваше с покритите си с мехури крака, и ободри „леля“ Клоу, която носеше негърчето си.

„Чудесно!“ – може да се провикне някой наблюдател, заблуден от такива случайни гледки, така трогателно описани от драскачите в услуга на дявола. – „В края на краищата, какъв прекрасен патриархален институт е робството! А колко много сме говорили и вършили за неговото премахване! Напразни усилия – глупаво човеколюбив, което се опитва да разруши тази старинна сграда – крайъгълния камък на една «героична» нация! О, фанатици! Защо вдигате такава врява, против робството? Не знаете ли, че някои хора трябва да страдат, да работят и да гладуват, та други да могат да живеят в разкош и леност? Не знаете ли, че едни трябва да бъдат роби, за да могат други да бъдат свободни?“

Такива доводи, уви, се чуват напоследък доста често. Проклет да е човекът, който ги изрича, и хората, които им дават ухото!

Доброто настроение на плантатора обхвана всички с изключение на Къхуун. То се отразяваше в лицата на черните му роби, които гледаха към Пойндекстър като на източник на щастието и бедите им – най-могъщият след бога. Те го обичаха по-малко от бога, а се страхуваха повече, отколкото от бога, макар че той в никакъв случай не бе лош господар т.е, в сравнение с другите. Пойндекстър не изпитваше никакво удоволствие да изтезвава робите си. Обичаше да ги вижда добре облечени и нахранени – кожата им да лъщи. Това говореше за положението на техния собственик. Пойндекстър се задоволяваше те да бъдат бити с камшик само от време на време – което, той би ви уверил, е полезно за тях. Сред „стоката“ му нямаше нито една черна кожа, по която да личат следи от мъст – нещо, с което може да се гордее един робовладелец от долината на Мисисипи и с което много малко можеха наистина да се похвалят.

И няма нищо чудно, че при един такъв примерен робовладелец всички бяха весели. Робите споделяха радостта на господаря си и весело си бърбеха.

Но не бе писано радостното настроение да продължи до края на пътуването им. След известно време то бе прекъснато, но не по вина на тези, които бяха обзети от него, а по независещи от тях обстоятелства и причини.

Както беше предсказал странникът, слънцето се скри, преди да видят кипарисовото дърво.

Нямаше нищо обаче, което да предизвиква опасения. Следата на ласото се виждаше все така ясно и нямаше защо да се ръководят от слънцето, но облакът, който го засенчи, засенчи и тяхната радост.

– Човек може да си помисли, че нощта вече настъпва – каза плантаторът, като извади и погледна златния си часовник, – а часът е само три! За щастие младият човек ни остави сигурна следа. Ако не беше той, щяхме за се лутаме сред тези пепелища чак до залез слънце, а можеше да се наложи и да преспим на тях!

– Леглото ни щеше да бъде доста черно – шеговито отбеляза Хенри с намерение да направи разговора по-весел. – Уф! Ако трябваше да спя на него, щях да сънувам такива грозни сънища.

– Също и аз – добави сестра му, като подаде прелестното си лице между завеските и заразглежда околността. – Сигурна съм, че щях да сънувам Тартар*, Плутон и Прозерпина** и...

[* Тартър (гръцка митология) – потънала в мрак пустиня от другия сняг; адът. Б. пр.]

[** Плутон, Прозерпина (гръцка митология) – божества от ада. Б. пр.]

– Ха! Ха! Ха! – засмя се черният колар от капрата, записан в книгите на плантацията под името Плутон Пойндекстър. – Млада господарка ще сънува мене в черна прерия! Ей богу! Ама хубав шегу – много хубав. Ха! Ха! Ха!*

[* Негрите в САЩ обикновено говорят английски неправилно, макар че често употребяват необичайни за тях думи, които са чули от господарите си. Б. пр.]

– Не бъдете толкова сигурни – каза начумереният братовчед, който в същия момент се приближи и се намеси в разговора, – не бъдете толкова сигурни, че няма да стане нужда да преспим сред пепелищата. Дано не се случи нещо още по-лошо.

– Какво искаш да кажеш, Кеш? – запита вуйчо му.

– Искам да кажа, вуйчо, че този човек ни е заблудил. Не мога да твърдя с положителност, но изглежда доста подозрително. Преминахме повече от пет мили – дори

бих казал шест, – а къде е дървото? Разглеждах хоризонта, но въпреки че имам добро зрение, не можех да видя нищо подобно.

– Защо? Как тъй защо? Може да има много причини.

– Кажи поне една от тях! – предизвикателно се обади звънлив глас от каретата.
– Готови сме да чуем.

– Вие сте готови да чуете всичко, което ви казва един странник – отговори Къхуун насмешливо, – предполагам, че ако ви кажа съображенията си, благосклонно ще сметнете, че тревогите ми са неоснователни.

– Ще зависи от това, което ще кажете, мастър Касий. Кажете да чуем! Едва ли бихме могли да очакваме неоснователни тревоги от войник и пътешественик с вашата опитност.

Къхуун почувствува язвителния укор и навярно щеше да се въздържа от по-нататъшни обяснения, ако не беше Пойндекстър.

– Слушай, Касий, обясни какво искаш да кажеш? – запита плантаторът учтиво, но властно. – Това, което каза, възбуди не само любопитството ни, но и нещо повече. С каква цел младият човек би искал да ни заблуди?

– Но, вуйчо – отговори бившият офицер, стараейки се да смекчи първоначалното си обвинение, – не съм казал, че ни е заблудил, но само че така изглежда.

– Защо мислиш така?

– Човек не знае какво може да се случи. Кервани много по-силни от нашия са били нападани по тези равнини и ограбвани – дори избивани.

– Божичко! – възкликна Луиза с тон по-скоро престорен, отколкото искрен.

– От индианци ли? – попита Пойндекстър.

– Какви ти индианци! Понякога може наистина да са индианци, но понякога са бели, които се правят на индианци; а може всички да не са и мексиканци. Нужна е само малко кафява боя, перука от конски косъм, пет-шест пера, набучени в нея, и малко повече дивашки викове. Ние няма да сме първите, ако ни обере някоя банда от „бели“ индианци. Почти го заслужаваме, щом така наивно се доверяваме на един странник.

– За бога, Касий, това са сериозни обвинения. Да не искаш да кажеш, че куриерът, ако той наистина е такъв, ни води към някаква засада?

– Не, вуйчо. Не искам да кажа това. Казах само, че такива неща са се случвали и че е възможно и той да направи същото.

– Възможно, но невероятно – намеси се настойчиво гласът от каретата, в който звучеше язвителна насмешка.

– Не – възкликна младият Хенри, дочул разговора, макар че яздеше напред, – твоите подозрения са несправедливи, драги Касий. Направо смятам това за клевета. Още повече, че мога да го докажа. Погледни!

Младежът бе спрял коня си и сочеше към едно растение край пътя. Това беше зелен, сочен, висок кактус, оцелял от пожара.

Хенри Пойндекстър се опитваше да привлече вниманието на своите спътници не към самото растение, а към едно бяло правоъгълно картонче, закачено на един от бодлите му. Всеки образован човек можеше да познае, че това е визитна картичка.

– Слушайте какво пише на нея – продължи юношата, като се приближи и прочете високо наставленията, написани на картончето – „Кипарисът се вижда“.

– Къде? – запита Пойндекстър.

– Нарисувана е една ръка – отговори Хенри, – показалецът ѝ без съмнение сочи накъде се намира дървото.

Всички едновременно се обърнаха към посоката, означена на картичката.

Ако слънцето грееше, кипарисът лесно можеше да се види още от пръв поглед. Но лазурното доскоро небе сега бе оловносиво и колкото и да налягаше човек очи, не можеше да разпознае на хоризонта нищо, което да прилича на дърво.

– Няма нищо подобно – заяви Къхуун чиято самоувереност се бе възвърнала. Той повтори недостойните си обвинения. – Това не е нищо друго освен брънка от веригата измами, които този негодяй ни сервира.

– Грешиш, братовчеде – обади се същият глас, който така често му възразяваше, – погледни през този лорнет. Ако не си загубил прекрасното си зрение, ще видиш нещо, което много прилича на дърво. Високо дърво, и то кипарис като онези, които растат по мочурищата в Луизиана.

Къхуун не пожела да вземе театралния бинокъл от ръцете на братовчедка си. Той знаеше, че това би го само изложило, защото не можеше да предположи, че тя не казва истината.

Пойндекстър обаче се възползува от бинокъла. Той нагласи фокуса за отслабващото си зрение и можа да различи червенолистия кипарис, който се подаваше над прерията.

— Вярно — каза той, — дървото се вижда. Младият човек излезе честен. Ти беше несправедлив към него, Кеш. Невероятно ми се струваше, че ще измисли такъв чудноват план, за да ни измами. Хей, мистър Сенсъм, кажете на коларите да потеглят!

Къхуун, който не желаше да продължи разговора, нито да остане повече при спътниците си, злобно пришпори коня и се отдалечи в прерията.

— Подай ми картичката, Хенри — каза тихо Луиза на брат си, — любопитна съм да видя знака, който така много ни помогна. Донеси я, моля ти се! Няма защо да стои там, открихме вече дървото.

Хенри, без ни най-малко да подозира причините, които караха сестра му да се обърне към него с тази молба, се подчини с готовност. Той откачи картончето от кактуса и го хвърли в скута ѝ.

— Морис Джерълд! — промълви младата креолка, като прочете името на картичката. — Морис Джерълд! — повторно възкликна тя и прибра картончето в пазвата си. — Който и да си, откъдето и да идваш, накъдето и да отиваш, какъвто и да си — отсега нататък нас ни свързва обща съдба. Чувствувам го, знам го така, както знам, че над мене има небе! О, как е схлупено небето! Не е ли това знак за нашата неизвестна съдба?

Глава IV ЧЕРНИЯТ СЕВЕРНЯК

Отдадена за известно време на тези пророчески мисли, младата девойка седеше неподвижно, притиснала с ръце слепите си очи, сякаш цялата ѝ душа се опитваше да обясни миналото или да прозре в бъдещето. Нейният унес, каквато и да беше причината му, не продължи дълго. Навън се разнесоха викове, примесени с думи, които вещаеха опасност.

Девойката разпозна гласа на брат си. В него се четеше тревога:

— Погледни, татко! Не ги ли виждаш?

— Къде, Хенри, къде?

— Ето там, зад колите. Сега виждаш ли ги?

— Виждам, но не мога да позная какво е. Изглеждат като, като... — Пойндекстър не можеше да се сети на какво да ги оприличи. — Наистина не знам какво е.

— Водни стълбове? — предположи бившият капитан, който при появата на странните предмети беше благоволил отново да се присъедини към групата около каретата. — Но не може да бъде. Много сме далече от морето. Никога не съм чувал да са се появявали в прериите.

— Каквито и да са, те се движат — каза Хенри. — Погледнете! Събират се и се разпръскват. Ако не се движеха, човек можеше да ги вземе за големи обелиски от черен мрамор.

— Великани или зли духове — шеговито подхвърли Къхуун, — великани людоеди от другия свят, на които е хрумвало да се поразходят из отвратителната прерия.

Бившият офицер се шегуваше насила. И той като другите беше неспокоен.

Нищо чудно. На хоризонта на север внезапно се извисиха десетина мастиленочерни стълба — нещо невиждано досега. Те не бяха точно като колони, нито пък имаха определена форма, а постоянно променяха големината, очертанията и мястото си.

Ту заставаха неподвижни за известно време, ту се плъзгаха по обгорилата повърхност като гиганти на кънки. А ето сега — прегъват се, наклоняват се един към друг в май невероятни съчетания.

Не е нужно голямо въображение, за да може човек да си представи великаните от миналото, оживели по прериите на Тексас, да танцуват след буен пир с Бакхус.*

[* Бакхус — староримски бог на виното и веселието. Б. пр.]

Естествено бе всички да изпаднат в тревога пред близостта на тия необикновени и неземни явления, които никой не бе виждал дотогава и които никой не познаваше.

И така беше – всеки чувствуваше приближаващата се опасност. Знаеха, че към тях идва една от стихииите на прерията.

Всички се бяха спрели при вида на странните колони. Коларите и негрите, които вървяха пеш, викаха от ужас. Животните – мулетата, и конете – бяха спрели неволно. Мулетата изпълваха въздуха с пронизителни резове, а конете цвилеха и трепереха.

Това не бяха единствените звуци. Откъм черните кули се носеше дрезгаво фучене, което напомняше бученето на водопад, от време на време прекъсвано от тътнеж, приличен на залп от пушки или грохот на далечна гръмотевица.

Шумът ставаше все по-силен и по-отчетлив. Опасността, каквато и да бе тя, се приближаваше. По лицата на всички се изписа ужас. Къхуун не правеше изключение. Бившият офицер вече не се преструваше на весел. Очите на всички бяха обърнати към надвисналото небе и черните стълбове, които сякаш идваха да ги смажат.

В тези тежки минути до ушите им достигна вик, който макар и тревожен, им донесе облекчение.

Право към тях в луд галоп яздеше конник. Конят беше черен като въглен, а също и ездачът; черно беше дори и лицето му. Все пак те го познаха. Това бе странникът, по следата на чието ласо се движеха.

Жената предусеща по-бързо от мъжа; младата девойка от каретата го позна първа.

– Карайте! – извика той, когато се приближи толкова, че можеха да го чуят. – Карайте, карайте, колкото може по-бързо!

– Какво е това? – попита плантаторът, смутен от уплаха. – Има ли някаква опасност?

– Има. Не го очаквах, когато ви срещнах. Едва след като преминах реката, видях сигурни признаци за приближаването му.

– На кого, сър?

– На северняка.

– Искате да кажете, че бурята се нарича така?

– Да.

– Никога не съм чувал, че е опасен – се намеси Къхуун, – освен за корабите и лодките в морето. Зная, че е много студен, но...

– Ще видите, че не е само студен, сър, ако не побързате да се махнете от пътя му – прекъсна го младият конник. – Мистър Пойндекстър – продължи той, като се обърна към плантатора и започна да му говори нетърпеливо и настойчиво, – казвам ви, вие и вашите спътници сте в опасност. Севернякът не винаги е страшен, но този... погледнете! Виждате ли онези черни стълбове?

– Ние се чудехме и не можехме да разберем какви са.

– Нищо – само предвестници на бурята. Погледнете по-нататък! Не виждате ли онзи облак, черен като въглен, който обгръща небето? Ето от какво трябва да се страхувате. Не искам да създавам излишна тревога, но в тази сянка се крие смърт. Движи се и се приближава насам. Няма никаква друга възможност да го избегнете, освен да побързате. Ако се бавите, ще стане много късно. След десет минути ще надвисне над вас и тогава... Бързо, сър, моля ви! Наредете на вашите колари да карат напред колкото може по-скоро. Самото небе ви заставя.

Плантаторът дори и не помисли да не се подчини на тази настойчива молба. Дадено бе нареждане да подкарат конете с най-голяма бързина. Ужас бе обхванал не само коларите, но и животните, та камшиците бяха излишни.

Каретата и конниците, както и преди, се движеха начело. Само странникът се спусна към опашката на кервана сякаш да го запази от заплашващата го опасност.

От време на време го виждаха да спира коня си и да се обръща назад с поглед, в който се четеше все по-голяма и по-голяма тревога.

Като забеляза това, плантаторът се приближи и попита:

– Има ли още опасност?

– Съжалявам, но трябва да ви кажа, че има – отговори странникът. – Надявах се вятърът да промени посоката си.

– Вятърът ли казахте, сър? Няма вятър. Нищо не чувствувам.

– Не тук. Там вилнее ураган и се движи право насам. Господи! Той се

приближава към нас с голяма бързина. Съмнявам се дали ще успеем да преминем изгорялата прерия.

– Какво да правим? – извика ужасен плантаторът.

– Това ли е най-голямата скорост, с която могат да се движат мулетата?

– Да, по-бързо не могат.

– Страхувам се тогава, че няма да успеем!

След като изрече тези мрачни предположения, той извърна коня си и се вгледа в стълбовете от облаци като че искаше да изчисли бързината, с която напредваха.

Линиите, които се образуваха около устните му, говореха за нещо повече от безпокойство.

– Да, късно е! – извика той, като изведнъж прекрати наблюденията си. – Те се движат по-бързо от нас, много по-бързо. Няма да можем да им избегнем.

– Боже мой, сър! Толкова ли е голяма опасността? Нищо ли не можем да направим, за да се спасим?

Странникът не отговори веднага. Няколко секунди той стоя безмълвен, като че ли размисляше. Погледът му не бе вече обърнат към небето, а блуждаеше между колите.

– Няма ли никаква възможност да избягаме? – настоя нетърпеливо плантаторът като човек, изправен пред голяма опасност.

– Има! – отвърна радостно ездачът, сякаш някаква щастлива мисъл го бе озарила. – Има надежда! Не се сетих по-рано. Бурята не можем да избегнем, но можем да избегнем опасността. Бързо, мистър Пойндекстър! Наредете вашите хора да завият мулетата, а също и конете. В противен случай те ще ослепят и ще пощръклят. Одеяла, пелерини, каквото и да е. Като свършат това, всички да се приберат в колите и да пуснат платнищата отзад. Аз сам ще се заема с каретата.

След като даде указанията, които Пойндекстър с помощта на надзирателя побърза да изпълни, младият човек се отправи в галоп напред.

– Мис – каза той, като спря коня си до каретата, и заговори толкова учтиво, колкото обстоятелствата позволяваха, – трябва да спуснете всички завеси. Нашият колар трябва да влезе вътре, а и вие също – обърна се той към Хенри и Къхуун, – и вие, сър – към Пойндекстър, който току-що бе приближил. – Ще има място за всички. Влезте вътре, моля ви! Не губете време! След няколко секунди бурята ще връхлети върху нас!

– А вие, сър? – загрижено се обърна плантаторът към човека, който полагаше такива усилия да ги предпази от още неизвестната опасност. – Вие какво ще правите?

– Не се грижете за мене. Зная какво ни очаква. Не ми се случва за първи път. Влизайте, влизайте, моля ви! Няма нито секунда за губене. Чуйте този писък! Бързайте, иначе облакът от прах ще ни обгърне!

Плантаторът и синът му скочиха от седлата и се прибраха в каретата. Къхуун отказа да слезе и остана неподвижен на седлото. Защо пък той да бяга от такава мнима опасност, от която не се крие човекът в мексиканските дрехи?

Последният се обърна и подкани надзирателя да влезе в най-близката кола, което той стори незабавно. Едва сега странникът можеше да се погрижи за себе си. Той бързо разгъна сарапетото си, което беше привързано на задната част на седлото, и го метна върху главата на коня. След това дръпна краищата му назад и ги завърза така, че около главата на животното се образува нещо като торба. Със същата ловкост той развърза шала си от китайска коприна, опна го около шапка та си и мушна единия му край в кордона, а другия спусна пред периферията, така че се образува нещо като копринена маска пред лицето му.

Преди да свие долния край, той се обърна пак към каретата и за своя голяма изненада видя Къхуун все още на седлото. Човечността надви надигащото се у него чувство на неприязън.

– Още веднъж ви приканвам сър, да влезете вътре. Ако не го направите, ще съжалявате. След десет минути може би няма да бъдете жив!

Явната настойчивост на това предупреждение даде резултат. Пред смъртен неприятел Касий Къхуун не беше страхлив, но сега се приближаваше враг, който не бе смъртен, нито пък по някакъв начин можеше да бъде разбран. Неизвестният враг напираше с шум, наподобяващ гръмотевица; дори сянката му беше по-тъмна от нощния мрак. Кой не би почувствувал страх при приближаването на такъв, явно унищожителен враг?

Бившият офицер не можеше повече да се противопоставя на предупрежденията на земята и небето. Той се смъкна от седлото с престорено нежелание – за да спаси достойнството си, – качи се в каретата и се приюти зад плътно спуснатите завеси.

* * *

Безсилно е перото да опише това, което последва. Никой не видя зрелището, тъй като никой не се осмели да погледне навън. Но дори ако някой се бе опитал, нямаше да види нищо. Пет минути след като загърнаха мулетата, керванът бе обвит от непрогледна тъмнина. Само началото може да бъде описано защото само то бе наблюдавано от пътниците. Един от черните стълбове, който се движеше пред другите, се сблъска с колите и се разпръсна. Запада черен прах, като че от небето заваля барут. Това беше само началото. За кратко време се разведри, но стана горещо като в пещ. След това врхлетяха студени вихрушки, които сякаш идваха от ледени пещери, и то с такъв шум, като че всички тромпети на Еол* възвестяваха пристигането на крал Буря!

[* Еол (гръцка митология) – бог на ветровете. Б. пр.]

В следващия миг „севернякът“ врхлетя и спрелият в субтропическата равнина керван бе обгърнат от въздух, студен като въздуха, който сковава ледените планини в Северния океан.

Нищо повече не се виждаше, нищо не се чуваше освен свистенето на вятъра или пресипналият му рев, когато с трясък се удряше в платнищата на колите. Мулетата инстинктивно се бяха обърнали с гръб към него и стояха неподвижни. Гласовете на пътниците, които разговаряха загрижено в колите изчезваха сред воя на урагана. Всички отвори бяха запушени, тъй като скоро се разбра, че да покажеш лицето си навън от платнището, значи да се задушиш. Въздухът бе наситен с пепел, която вихърът вдигаше от обгорялата равнина и като я въртеше, разбиваше я на едва осезаем, но отровен прах.

В продължение на повече от час този пепелен облак се носеше из въздуха, а през това време пътниците стояха като затворници. Най-после близо до завеските на каретата се чу глас, който възвести освобождение.

– Можете да излезете – каза странникът. Коприненият шал бе отметнат над периферията на шапката му. – Вие все още трябва да се борите с бурята. Тя ще трае до края на пътуването ви, а може би и още три дни след това. Но повече няма от какво да се страхувате. Вятърът измете пепелта. Отнесе я напред и едва ли ще я настигнете до Рио Гранде.

– Сър – каза плантаторът, като бързо слезе по стъпалата на каретата, – ние трябва да ви благодарим за... за...

– За нашия живот, татко – допълни Хенри – Надявам се, сър, че ще ни удостоите с вашето име.

– Морис Джерълд – отвърна странникът, – макар че във форта съм по-известен с името Морис – ловецът на мустанги.

– Ловец на мустанги! – промърмори презрително Къхуун, но толкова високо, че да го чуе само Луиза.

– Само ловец на мустанги! – си помисли аристократът Пойндекстър и топлината на неговата благодарност чувствително охладя.

– Нямаме вече нужда от моето водачество, нито от ласото ми – каза ловецът на диви коне. – Кипарисът се вижда. Движете се право към него. След като прекосите реката, ще видите знамето на форта. Все още можете да пристигнете преди падането на нощта. Нямам време за бавене. Трябва да ви кажа сбогом.

Самият сатана, възседнал „тарторски“* кон, не би приличал повече на дявола, отколкото Морис – ловецът на мустанги, когато за втори път се разделяше с плантатора и неговите спътници.

[* Тарторски – дяволски. Б. пр.]

Нито пепелта, която го покриваше, нито неговото скромно призвание не можаха да го принизят в очите на Луиза Пойндекстър, чието благоразположение бе вече спечелил.

Като чу името му, тя по свои собствени съображения още по-нежно съхрани картончето на топло в снежнобялата си пазва. В същото време замислено си мълвеше

думи, които само тя можеше да чуе:

– Морис – ловецо на мустанги! Макар че си покрит със сажди, макар че призиванието ти е скромно, засегна сърцето на една креолка! Mon Dieu! Mon Dieu!* Той прилича твърде много на Луцифер**, за да го презирам.

[* Mon Dieu (френски) – боже мой. Б. пр.]

[** Луцифер – сатаната. Б. пр.]

Глава V

ДОМЪТ НА ЛОВЕЦА НА ДИВИ КОНЕ

Местността, където Rio de Nueces (ореховата река) събира водите си от стотина притока, набраздили картата като клоните на голямо родословно дърво, е ненадмината по своята красота. По хълмистата прерия са разпръснати дъбови и орехови дървета на групи, които тук-таме образуват непрекъснат наниз край реката. На места се виждат горички или по-скоро гъсталаци, главно от различни видове акации, примесени с копейва и креозотови дървета, диво алое, чудновата по форма гардения, кактуси и стволеста юка.

Тази бодлива растителност, която показва, че почвата е напълно неплодна, отблъсква земеделеца, но представлява привлекателна гледка за ботаника и любителя на природата, особено когато гарденията разтвори восьчнобледите си цветове или когато над околния гъсталак се извиши стеблото на стройната фукиера, покрито с яркочервени цветове като червено знаме, повиснало на пилон.

Но не навсякъде земята е неплодна. Има и плодородни места с черна варовита почва, гдето растат и по-големи дървета с обилен листак: диво китайско дърво, орех, бряст, няколко вида дъб, тук-таме кипариси и канадски тополи, събрани в горички. Различните оттенъци на зелено и вечноменящите се очертания на дърветата образуват пейзажи, които заслужават да бъдат наречени красиви.

Кристално бистрите води на потоците в тази местност са оцветени само от отраженията на сапфиреното небе. Тук много рязко облаци закриват слънцето, луната и звездите. Демонът на болестите още не си е пробил път по тези здравословни места; в тях няма никакви епидемии.

Въпреки тези предимства цивилизованият човек още не се е заселил тук. По пътеките бродят само червенокожите обитатели на прерията – команчите* или липаните, и то само когато яхнат конете и се отправят за грабежи към поселищата по долното течение на Рио де Нуесес и Леона.

[* Команчи – войнствено индианско племе. Б. пр.]

Верните деца на природата – дивите зверове – са избрали това място за свое любимо поселище и дом, вероятно поради тези благоприятни условия, макар да изглежда че красивата и живописна местност ги е привлякла. В никоя друга част на Тексас еленът не изскача така често пред вас; никъде не можете да видите плахата антилопа толкова начесто. Заекът рядко изчезва от погледа ви, а невестулката, опосумът и любопитният глиган се появяват почти непрекъснато.

Птици, прекрасни по форма и цвят, разнообразяват пейзажа. Пъдпъдъкът излита с прърхане край пътеката; кралският лешояд се вие във въздуха; огромната дива пуйка припича блестящата си гуша на слънце край лещака, а сред перестите листа на акациите необикновената птица-шивач, известна сред простите ловци под името „райска птица“, пренебрежително размахва дългата си опашка, прилична на ножица.

Великолепни пеперуди ту прелитат из въздуха с широко отворени криле, ту кацат на някой пъстър цвят и изглеждат като част от него. Огромни пчели милопое облечени в кадифени ливреи, бръмчат сред цъфналите храсти и оспорват владенията си с колибрите, които не са много по-големи от тях.

Но не всички обитатели на тази очарователна земя са безвредни. В никоя друга част на Северна Америка гърмящата змия не достига такива грамадни размери. Тя дели гъсталака с още по-опасната змия „мокасин“. Тук човек може да бъде ужилен от отровната тарантула* или ухапан от скорпион, а стоножката само да полази по кожата ви, причинява треска, която може да бъде смъртоносна.

[* Тарантула – голям паяк, който се среща в южните страни. Б. пр.]

Край зелените брегове на потоците можете да срещнете петнистия оцелот*,

пумата** и техния по-силен сродник – ягуара.

[* Оцелот – мексиканска дива котка на петна като рис. Б. пр.]

[** Пума или кугуар – вид американска дива котка. Б. пр.]

Край дърветата се прокрадва мрачният тексаски вълк, самотен и безмълвен, а далеч в откритата равнина – неговият събрат, страхливият койот е излязъл на лов с цяла глутница.

Конят – най-благородното и най-прекрасно от всички животни и без съмнение най-добрият другар на човека – споделя тези пасбища с най-свирепите зверове.

Тук, независим от човешките прищевки, без да знае какво е юзда, седло или товар, той броди свободен, отдал се на своята дива природа.

Но даже тук – в неговото любимо убежище – не го оставят на мира. Човекът си позволява да го преследва и опитомява. По тези места Морис – ловецът на мустанги, го преследва, улавя и покорява.

* * *

На брега на Аламо, един от най-пенестите потоци, които се вливат в Рио де Нуесес, се намираше скромно, но живописно жилище, като всички други в Тексас.

Стените му бяха направени от разцепени стебла на юка, забити едно до друго в земята, а за покрив му служеха дългите щитовидни листа на същото гигантско растение.

Процепите между вертикалните стебла не бяха замазани с глина, както обикновено се замазани колибите в Западен Тексас, а бяха покрити с конски кожи, прикрепени не с гвоздеи, а с остри бодли, с които завършват листата на растението „пита“.

По склоновете от двете страни на потока, зад които лежеше равнината, имаше изобилен материал, послужил за построяване на колибата: дървото юка, столетници и други неплодоносни растения. Щедрата долина долу беше покрита с големи дървета: червени черници, дъбове и орехи, които образуваха гора, дълга няколко мили. Всъщност лесът покриваше цялата низина; върховете на дърветата едва се изравняваха със скалистото било на склона.

Но гората не беше навсякъде; край потока имаше и незалесени места – поляни или ливади, покрити със сочната трева, известна между мексиканците с името „грама“.

На една от тези поляни, извита като полукръг, се намираше описаното по-горе примитивно жилище. Потокът образуваше правата страна на полукръга, а по кривата бяха наредени дървета, чиито дънери приличаха на колони, които поддържат покрива на някакъв горски колизей.

Местоположението на постройката бе сякаш нарочно избрано. Колибата се криеше в сянката на дърветата. Можеше да я види само човек, който минава край потока, и то ако е с лице към нея. Нейната проста направа и червеникавокафяв цвят я правеха още по-незабележима.

Къщата бе обикновена колиба, колкото голяма палатка. Като изключим тесния глинен комин, издигнат до едната ѝ стена, тя имаше само един отвор – вратата.

Тази врата представляваше дървена рамка с опъната на нея конска кожа. Закачена бе с помощта на ремъци, изрязани от същата кожа.

Зад къщата, върху пет-шест стебла се издигаше навес, покрит с листа от юка и ограден с прътове, завързани напречно между съседните дървета.

Между колибата и склона се простираше още по-голямо оградено място, което заемаше около един акър* от гората. Торфът, нашарен с многобройни отпечатьци от конски копита и на места силно утъпкан, показваше, че мястото е корал-конюшня за диви коне.

[* Акър – английска мярка за пространство – около 4 декара. Б. пр.]

Това личеше още по-ясно и от десетината коне, чиито диви изплашени очи и неспокойни движения показваха, че са уловени наскоро и мъчно понасят затворничеството в сенчестия корал.

Вътре колибата беше доста спретната и удобна. Стените представляваха красива гледка. Те бяха покрити с конски кожи, обърнати с лице навън. Кожите – гладки и лъскави – бяха различни по цвят, черни, червеникави, снежнобели, кафяви и пъстри – приятно разнообразие за окото. Личеше, че при подреждането им е проявен вкус.

Мебелировката беше оскъдна: нещо като походно легло, направено от конска кожа, опъната на дървена рамка, няколко стола, направени по същия начин, и една груба маса, скована от дъски от юка. В един от отдалечените ъгли на стаята се виждаше нещо като легло или „постеля“ от неизбежната мустангова кожа.

Най-неочакваното нещо за такова място бе етажерка с около десетина книги, писалки, мастило и хартия. А на масата имаше вестник. Голям кожен куфар, двучерна пушка с надпис „Уистли Ричардс“ на задната ѝ част, гравирани сребърна чаша, ловджийски рог и камшик за кучета – това, бяха допълнителните доказателства, ако не за изтънченост, то поне за цивилизованост.

На пода имаше няколко метални готварски принадлежности, а в един от ъглите стоеше плетена дамаджана, която явно съдържаха течност, по-силна от водите на Аламо. Останалото имущество в колибата беше по-подходящо за нея: извито мексиканско седло, юзди с оглавник и поводи, изплетени от конски косъм, няколко сарапета и дреболии, изработени от ремъци от нещавена кожа.

Видяхме околността, сред която се намираше къщата на ловеца на мустанги, видяхме нейното устройство и вътрешната уредба, с изключение на двамата ѝ живи обитатели.

На един от столовете сред стаята седеше мъж, който не можеше да бъде ловецът на мустанги. Той никак не приличаше на собственик. Напротив, лицето му имаше явно израза на служащ, който е свикнал да се подчинява.

Въпреки първобитността на колибата, в която той се бе подслонил, никой, който влезеше вътре, не би го взел за неин господар. Човекът не беше нито зле облечен, нито недохранен, нито пък нещо му липсваше. Беше закръглен, с червендалесто лице и с перчем, жълт като морков. Облечен беше с рипсени панталони и палто от памучно кадифе. Панталоните му приличаха на голф и бяха пристегнати с високи гети. Палтото – някога тъмнозелено, а сега избеляло, кафеникаво на цвят – приличаше на ловджийско, с големи странични и предни джобове. Ризата беше от грубо платно. На врата му висеше хубаво завързана червена памучна кърпа. Краката му бяха обути в ирландски обувки. Широкопола шапка, кривната над двете будни очи, завършваше облеклото на въпросната личност.

Нито обувките, нито рипсените бричове бяха необходими, за да проличи народността му. Устните, носът, очите, видът и държането му говореха красноречиво за неговия ирландски произход.

Ако имаше някакви съмнения, те щяха да се разпръснат, щом човекът отвореше уста и започнеше да говори. А той говореше от време на време и произношението му бе явно от графството Голуей. Понеже бе единственият обитател на хижата, можеше да се предположи, че се разговаря сам. Но не беше така. Пред огнището, полузаровила муцуна в пепелта, лежеше върху парче конска кожа голяма ирландска хрътка, която сякаш разбираше езика на събеседника си. Последният във всеки случай говореше на нея и очакваше да бъде разбран.

– Какво, Тара, съкровище мое? – обърна се човекът в рипсеното кадифе към кучето като към брат. – Не ти ли се ще да си сега в Балибалах? Не искаш ли да идеш пак в двора на стария замък, да подскачаш по плочите, да си похапнеш дреболии, докато ти се загладят ребрата? До едно мога да ги преброя сега. Ех! Пък и на мене ми се ще да съм си там! Но отде да знаеш кога младият господар пак ще ни заведе у дома. Няма нищо, Тара! Той ще отиде скоро в поселището, стари приятелю. Обеща да вземе и нас. Това е все пак утешение. По дяволите! От три месеца не съм ходил във форта. Може би ще намеря някой стар познат измежду ирландските войници, пристигнали напоследък. Няма да мина без почерпване, нали, Тара?

Като чу да споменават името ѝ, хрътката повдигна глава и подсмръкна някак утвърдително на този забавен въпрос.

– И сега бих пийнал една капка – продължи ирландецът, като хвърли жаден поглед към плетената съдинка, – ей сегичка, ама дамаджаната е почти празна и младият господар може да забележи. После... Няма да бъде много честно, току-така без позволение, нали, Тара?

Кучето вдигна отново глава от пепелището и кихна.

– Ама ти, май че като миналия път каза „да“. Така ли е? Кажи ми, Тара?

Хрътката още веднъж издаде същия звук, причинен или от слаба настинка, или от пепелта, която влизаше в ноздрите ѝ.

– Пак „да“. Май че това иска да каже нямото животинче. Я не ме изкушавай, бандит такъв! Не, няма да се допра до уискито! Ще отпуща дамаджаната и само ще го помириша. Господарят няма да разбере нищо, пък и да разбере, няма да се сърди. Няма да се развали, като го помириша, я!

При последните думи той се надигна от мястото си и пристъпи към ъгъла, гдето беше дамаджаната.

И при все че намеренията му бяха явно невинни, ирландецът се движеше крадешком, което показваше, че няма доверие или в своята почтеност, или във възможността да устои на изкушението. Той постоя известно време с наострени уши, обърнал очи към отворената врата. След това повдигна дамаджаната, отпуши я и приближи гърлото ѝ до носа си. Постоя няколко секунди така, като издаваше от време на време звук, подобен на подсмърчането на хрътката, което той бе взел на драго сърце за положителен отговор на въпросите си. По такъв начин ирландецът изразяваше удоволствието, което изпитваше от дъха на силния алкохол. Това го задоволи, обаче само за кратко време. Малко по малко дъното на дамаджаната започна да се движи нагоре, а другият ѝ край започна да слиза съответно надолу.

– По дяволите! – възкликна той, като погледна още веднъж крадешком към вратата. – Жив човек не може да устои на това разкошно уиски, без да го опита. Ще рискувам. Съвсем малко, колкото да наквася върха на езика си. Може кожата му да изгори, ама няма значение. Ето!

Без повече умуване той долепи гърлото на дамаджаната до устните си, но вместо „съвсем малко“, колкото да накваси върха на езика си, клокоченето на изливащата се течност показваше, че той напоява обилно целия си ларинкс и нещо повече. Като млясна няколко пъти с уста и издаде други възклицания – признак на върховна наслада, ирландецът постави набързо запушалката, сложи дамаджаната пак в ъгъла и се промъкна на стола.

– Тара, бандит такъв – каза той, като се обърна пак към кучето, – ти ме изкуши. Но няма значение, господарят няма да забележи. А той скоро ще отиде до форта и ще се снабди с нови запаси.

Известно време „крадецът на дребно“ помълча. Той разсъждаваше за постъпката си или се наслаждаваше на въздействието, което ирландската ракия оказа на духа му.

Мълчанието му не трая дълго. Последва монологът:

– Чудя се защо на мистър Морис му се ще толкова много да отиде в поселището. Казва, че ще отиде веднага, щом улови петнистия мустанг, който видял тия дни. Какво ли пък му е щукнало по това животно? Сигурно е нещо необикновено. Вече три пъти го преследва, без да може да хвърли ласото си на врата му, а беше с дорестия си кон! Казва, че няма да се откаже, докато не го хване. Ех, дано стане скоро, иначе може да стоим тук до второ пришествие. Шшшшт! Какво е това?

Тара беше скочила от кожата и с ръмжене, което предизвика възклицанието на слугата, се бе втурнала навън.

– Фелим – разнесе се глас отвън, – Фелим!

– Господарят – промърмори Фелим, като скочи от стола и последва кучето.

Глава VI ПЕТНИСТИЯТ МУСТАНГ

Фелим не беше сбъркал. Гласът беше на господаря му Морис Джерълд. Когато излезе навън, той видя, че ловецът на мустанги се приближава към колибата.

Както слугата очакваше, господарят му бе възседнал коня си който не изглеждаше сега червеникав, а почти черен. Кожата на животното бе потъмняла от пот. Гърдите и хълбоците му бяха покрити с пяна.

Дорестият кон не беше сам. На края на вързаното за седлото опънато ласо имаше един негов другар или по-точно един пленник. Долната му челюст бе пристегната с ремъчна примка, вързана с друг ремък, който минаваше през врата и зад ушите му, така че конят не можеше да избяга. Това беше мустанг с особен цвят на кожата. Цвят, каквято рядко се среща и между най-големите стада, бродещи по пасбищата на прерията, и сред които и най-чудноватите шарки не са нещо необикновено.

Кожата на това животно бе тъмна, шоколадовокафява, на места почти черна, с

бели петна, наредени равномерно като напречните шарки по кожата на ягуара. Сякаш да подсили красотата на това съчетание от цветове, животното бе безупречно сложено – широки гърди, закръглени хълбоци, стройни крака, копита, набраздени с десетина концентрични кръгове, и глава, която можеше да бъде взета за образец на конска красота. То бе по-голямо от мустанг и все пак по-малко от обикновен английски кон, даже и от дорестия жребец – също мустанг, – спомогнал при залавянето. Това бе красива кобила от манадата*, която навестяваше равнината близо до изворите на Аламо. Там ловецът на мустанги я беше преследвал три пъти безуспешно.

[* Манада – стадо диви кобили. Б. пр.]

Този път поговорката, че щастието се усмивва на третия път, не излезе вярна. Той успя едва на четвъртия път. С помощта на дълго въже с примка на края ловецът бе хванал животното, което така горещо желаше да притежава по причина, известна само нему.

Фелим никога не бе виждал господаря си да се връща толкова възбуден от лов на коне, дори когато водеше завързани на края на ласото си половин дузина мустанги, което често се случваше.

Но никога по-рано Фелим не беше виждал привързано за ласото такова красиво животно като петнистата кобила. Тя можеше да възхити дори и по-слаб познавач на коне от бившия коняр в замъка Бал ах.

– Хип! Хип! Ура! – извика той, като видя пленницата, и хвърли шапката си високо във въздуха. – Благодарение на свети Патрик* мастър Морис е хванал най-сетне петнистата кобила. Ах, какво красиво животно! Сега разбирам защо толкова се изпотрепахте по него. Да можехте да я заведете на панаир в Болинаслоу, бихте могли да поискате за нея, колкото си щете, и щяха да ви ги дадат до стотинка. Брей, какво красиво животно! Къде да я заведа, господарю? В конюшната при другите ли?

[* Свети Патрик – считан за покровител на Ирландия. Живял е през 5 век. На него приписват различни чудеса, между които и изстребването на всички отровни змии в Ирландия. Б. пр.]

– Не, там може да я изпоритат. Ще я вържем под навеса. Кастро трябва да прекара нощта навън сред дърветата. Ако е кавалер, няма да има нищо против. Виждал ли си нещо по-красиво от нея, Фелим, искам да кажа по-красив кон?

– Никога, мастър Морис, никога през живота си! Аз съм виждал доста породисти коне в Балибалах. Ах, че хубаво животно! Човек може просто да я изяде. А пък изглежда, че по-скоро тя него може да изяде. Още не сте й дали първия урок, нали?

– Не, Фелим. Не искам сега да започна да я обядвам. Сега нямам време да направя това както трябва. А не си струва човек да похаби такова съвършенство. Ще я опитомя, след като се върнем в поселището.

– Ще ходим ли там, господарю?

– Да. Утре. Ще тръгнем призори, за да можем да стигнем във форта до вечерта.

– Ура! Чудесна новина. Не за мен, а за вас, мастър Морис. Може би не знаете, че уискито е почти на свършване. Като разклати човек дамаджаната, личи, че са останали две-три глътки. Тия поселници от форта не са много честни. Мамят ви при меренето. И вода слагат. Ако човек му сложи само една капка от потока, свършено е с него. Един галон ирландско уиски е равен на три от тази американска „отрова“, както самите янки* я наричат.

[* Янки – така понякога нарича! американците от Северните щати. Аристократите от Южните щати употребяват думата презрително. Б. пр.]

– Не се безпокой за уискито, Фелим! Надявам се, че няма достатъчно за тази вечер та дори и за утре, за из пътя. Не се отчайвай, стари балибалахецо! Да приберем петнистата кобила, пък после ще имаме достатъчно време да разговаряме за нови запаси от уиски, което знам, че обичаш повече от всичко друго – освен себе си.

– И освен вас, мастър Морис – отвърна ирландецът, като примигна закачливо, което накара господаря му да скочи със смях от седлото...

* * *

Петнистата кобила бе скоро прибрана под навеса. Временно завързаха Кастро за едно дърво и там Фелим започна да го тимари по най-добрия начин, приет в прерията. Ловецът на мустанги, изнурен от работа през деня, се хвърли на леглото от

конска кожа. Той дълго и усилено бе преследвал петнистия мустанг, преди да го плени, нещо, което не му се бе случвало по-рано.

Имаше някаква причина, която го подтикваше така неудържимо в това преследване, причина, неизвестна нито на Фелим, нито на Кастро, който го носеше, нито на което и да е друго живо същество освен на самия него.

Въпреки че бе прекарал няколко дни на седлото, въпреки умората от непрекъснатото преследване на петнистата кобила, през последните три дни, Морис Джерълд не можеше да заспи. Той ставаше от време на време и се разхождаше из колибата, като че ли развълнуван от силни чувства. Последните няколко нощи не беше спал добре. Мяташе се в леглото, докато не само неговият прислужник Фелим, но и хрътката Тара започнаха да се чудят какво може да означава това безпокойство. Фелим би го отдал на желанието му да притежава петнистата кобила, ако не знаеше, че трескавото състояние бе започнало, преди господарят му да бе научил за съществуването на това странно четириногло животно.

Ловецът бе видял мустанга едва няколко дни след завръщането си от форта. Следователно това не можеше да бъде причина за промяната в държането му.

Вместо да го успокои, залавянето на животно сякаш имаше обратно въздействие. Така поне се стори на Фелим. Най-после прислужникът, който гледаше на господаря си като на събрат, реши да го попита за причината на неговото безпокойство.

Докато Морис се обръщаше в леглото ту на една, ту на друга страна, до ушите му достигна следният въпрос:

– Какво ви е, мастър Морис?

– Нищо, Фелим, нищо. Защо мислиш, че има нещо?

– Как да не мисля. Откакто се върнахте последния път от поселището, не можете да дремнете нито за минутка. Ох, видели сте там нещо, което не ви дава да заспите. Да не е някоя мексиканска девойка – някоя мучача, както ги наричат? Не, не мога да повярвам такова нещо. Нямахте да сте от Джерълдовци, ако обръщате внимание на такива като тях.

– Глупости, драги! Нищо ми няма. Въобразяваш си само, а въображението ти нещо не е в ред.

– А, грешите, господарю. Ако моето въображение не е в ред, то какво остава за вашето? А най-вече когато спите, което не се случва често напоследък.

– Когато спя ли? Какво искаш да кажеш, Фелим?

– Какво искам да кажа ли? Щом си затворите очите и аз мисля, че спите, вий започвате да бръщолевите, като че поп ви изповядва.

– А, така ли? И какво си чул да казвам?

– Неща, които не мога да разбера, господарю. Като че ли винаги се опитвате да кажете едно дълго име, което изглежда няма край, макар че започва с „Пойнт“*.

[* Пойнт – точка. Б. пр.]

– Име ли? Какво име?

– Точно не мога да ви кажа, дявол го взел. Много е дълго и не мога да го запомня, още повече че никой не се е погрижил за моето образование. Но преди него слагате друго име, което мога да ви кажа. То е женско и не се среща много често в нашата страна. Лузи или нещо такова, мастър Морис, а след него идва отново с „Пойнт“.

– А! – прекъсна го младият ирландец с явно нежелание да продължи разговора на тази тема. – Сигурно някое име, което съм чул някъде. Какви ли не странни неща идват човеку на ум, когато спи!

– Тъй, тъй! Право казвате. Защото насън, господарю, вие говорите на някакво хубаво момиче, което поглежда зад завеските на някаква карета, и все й казвате да ги спусне, че приближавала опасност, от която ще я спасявате.

– Чудя се отгде ми идват такива глупости на ум!

– И аз се чудя – отговори Фелим и погледна господаря си изпитателно но крадешком. – Нали няма да ми се сърдите – продължи той, – ако ви попитам, мастър Морис, да не би дотам да сте изветрял, че да сте се влюбил в някоя от тукашните янки? Ох, ох, ох, какво нещастие би било! Какво ще каже тя – милата синеока девойка със златистите коси, дето живее на двадесетина мили от Балибалах?

– Хайде, хайде, Фелим, ти съвсем си загубил ума си.

– А, не е вярно, мастър. Но има нещо, което бих искал да загубя.

– Какво е то? Надявам се, че не съм аз?

– Вие? Ами! Никога! Искам да кажа Тексас. Как ми се ще да се махнем от това място и да се върнем в стария си дом.

Какво полза от стоенето ви тук, дето пилеете напразно най-хубавите си дни. Вие едва изкарвате хляба си, като ловите коне а пък и да изкарвахте повече, какво от това? Старата ви леля в замъка Балах няма да кара още много и тогава цялото прекрасно име ще бъде ваше, макар че тя толкова ви се заканва. То си е ваше наследство и никой не може да ви го вземе!

– Ха! Ха! Ха! – изсмя се младият ирландец. – Цял правник си. Какъв първокласен адвокат би станал от тебе! Но слушай! Забравяш, че не съм слагал в устата си нищо от сутринта. Какво има в килера?

– А, няма кой знае какво. Тези три дни, откакто се захванахте с петнистия кон, нищо не сте донесли. Има само студено месо от елен и царевичен хляб. Ако искате, мога да сложа месото в гърнето и да посготвя нещо.

– Добре! Мога да почакам.

– Няма ли по-леко да чакате, ако пиинете една капка?

– Вярно. Дай малко!

– Чисто или с вода? А, то си има вода, ама...

– Дай ми чаша грог, донеси и прясна вода от потока!

Фелим взе сребърната чаша и точно щеше да излезе, когато Тара изръмжа, скочи и се втурна през стаята. Това накара прислужника да се приближи към вратата с известна предпазливост.

Лаят на кучето скоро се превърна в радостно скимтене, което показваше, че то бе видяло някой стар познайник.

– Старият Зеб Стамп – каза Фелим, като най-напред надзърна навън, а след това излезе смело с двойното намерение да поздрави новодошлия и изпълни нареждането на господаря си.

Човекът който се бе появил така свойски пред колибата на ловеца на мустанги, беше толкова различен от нейните обитатели, колкото и самите те бяха един от друг.

Той беше шест фута* на ръст, обут с високи ботуши от щавена кожа на алигатор, а в широките им горнища бяха натъпкани краищата на панталоните му. Панталоните – от домашен вълнен плат, боядисан в „дрянова боя“, бяха сега замърсени. Вместо риза човекът носеше дреха от еленова кожа, която покриваше гърдите и раменете му. Върху нея беше облякъл шаячно палто – някога зелено, а сега жълтозеленикаво, почти изтъркано.

[* Фут – английска мярка за дължина = 30 см. Б. пр.]

Не се виждаше никаква друга дреха. Нахлупена, възсива, доста измачкана филцова шапка завършваше простия му и оскъден тоалет.

Неговата екипировка беше в стила на ловците от непроходимите гори на Северна Америка: паласка за куршуми и голям извит рог висяха окачени на каишки, метнати през дясното му рамо, колан от дебела кожа пристягаше палтото му. В колана бе затыкната кожена калъфка, от която се подаваше дръжка на дълъг нож, грубо изработена от еленов рог.

Той нямаше нито мокасини, нито гети, нито широка туника от еленова кожа, украсена с ресни, каквито носят повечето ловци в Тексас. Грубите му дрехи не бяха бродирани. Оръжието му не бе гравирано. Нищо по него не беше сложено за украшение. Всичко бе просто, почти грубо, сякаш определено от вкус, който презира „превзетостта“.

Даже пушката, неговото доверено оръжие, главният инструмент в занаята му, приличаше на кръгла желязна пръчка с парче кафяво, неполирано дърво в единия край за приклад. Когато я опираше о земята, тя достигаше до раменете му.

Така облеченият и екипиран човек бе на петдесетина години. Лицето му бе смугло, а чертите изглеждаха на пръв поглед сурови.

Ако го разгледате отблизо обаче, бихте видели, че той не е лишен от хумор. Бляскащите малки сиви очи показваха, че техният притежател би се наслаждавал с удоволствие на някоя хубава шега и сам би се пошегувал от време на време.

Ирландецът бе споменал името му. Гостът се казваше Зебулон Стамп или както го наричаха малцината му приятели „старият Зеб Стамп“.

„От Кентъки по рождение и възпитание“ – както той сам заявяваше, когато го запитваха откъде е, – Зеб Стамп бе прекарал по-голямата част от живота си като ловец сред вековните гори по долното течение на Мисисипи, а сега упражняваше същия занаят из пустошите на Югозападен Тексас. Държането на хрътката, която скачаше пред него и го приветствуваше по своему, показваше, че между Зеб Стамп и Морис – ловеца на мустанги, съществуват приятелски отношения.

– Добър вечер! – поздрави кратко Зеб, когато високата му фигура затъмни входа на колибата.

– Добър вечер, мистър Стамп – отвърна собственикът на колибата и стана да го посрещне. – Влезте! Седнете!

Ловецът прие поканата, направи една-единствена крачка в стаята и с няколко неловки движения успя да се намести на стола, доскоро заеман от Фелим. Столът беше нисък и коленете на госта стигнаха чак до брадата му. Високата пушка се издигна като копие няколко фута над главата му.

– Проклетите му столове! – промърмори той, явно недоволен от позата си. – По обичам да седя на пън. Тогава човек усеща, че има нещо здраво под себе си.

– Опитайте тук! – каза домакинът, като посочи кожения куфар в ъгъла. – Може би е по-устойчив.

Старият Зеб прие предложението. Изправи свитото си огромно тяло и се премести на куфара.

– Както винаги пеша, мистър Стамп?

– Не, старата кранта е навън. Вързах я за едно дръвче. Не идвам от лов.

– Изглежда че никога не ходите на лов с кон.

– Не съм толкова прост. Който ходи на лов с кон, е голям глупак.

– Но в Тексас всички правят така.

– И всички да са, глупав им е обичаят! Обичай на мързеливи глупаци. Без кон убивам за един ден повече дивеч, отколкото за цяла неделя на кон. Е, то за вас трябва кон, ама вашият лов е съвсем друг. Ако тръгнеш на лов за мечки, за елени, па дори и за пуйки, няма да ги видиш, ако обикаляш на кон наоколо. Не ми трябва на мене кон, ама нали трябва да пренасям убития дивеч. Само затова държа старата си кобила.

– Казвате, че е навън, така ли? Нека Фелим я заведе под навеса. Нали ще пренощувате тук?

– С такова намерение идвам. Ама няма защо да се тревожите за кобилата. Тя е здраво вързана. Преди да си легна, ще я вържа за ласото да си пасе.

– Ще хапнете ли с нас? Фелим тъкмо приготвя вечеря. Съжалявам, че не мога да ви предложа нещо по-вкусно, а само готвено еленово месо.

– Какво по-хубаво от него освен мечото месо, разбира се. И двете ги обичам печени на жар. А и аз май мога да ви дам нещо за печене. Мистър Фелим, ако нямаш нищо против, я иди, дето е вързана моята кранта. Ще намериш на седлото пуйка; убих я край потока, като идвах насам.

– Това се казва късмет! Нашите запаси са съвсем намалели. Всъщност са изчерпани. През последните три дни бях толкова зает да гоня един необикновен мустанг, че и наум не ми идваше да си вземам пушката. Ние, с Фелим и Тара, сме почти пред гладуване.

– Какъв мустанг? – попита ловецът с явен интерес, без да обръща внимание на последната забележка.

– Кобила. Тъмнокафява с бели петна. Разкошно създание!

– Дявол го взел, млади момко, та тъкмо тази работа ме доведе чак дотук!

– Наистина ли?

– Виждал съм този мустанг или кобила, както казвате, само че не можах да разбера, че е кобила, защото тя никога не ме остави да се приближа на повече от половин миля до нея. Видях я няколко пъти в прерията и исках да я уловите. Ще ви кажа защо. Откакто ви видях последния път, аз живея в поселището, край Леона. Тогава видях и нея. Та... там дойде един човек. Познавам го от Мисисипи. Той е бял плантатор, който живее нашироко. И какви празненства устройваше! Само колко еленово месо и колко пуйки съм доставил на трапезата му! Името му е Пойндекстър.

Пойндекстър?

Така се казва. Прочут е по бреговете на Мисисипи от Орлеан до Сан Луи. Тогава

беше богат. И сега май не е беден – довел е стотина негри. Пойндекстър има един племенник на име Къхуун – пълен с долари, и като не знае какво да ги прави, дава ги на вуйчо си назаем – има си човекът някаква причина за това. А сега, млади момко, да ви кажа защо исках да ви видя. Този плантатор има дъщеря – луда по коне! В Луизиана, дето живееха, тя яздеше най-буйните коне. Тя чу, като разправях на баща ѝ за петнистия мустанг, и не миряса, докато той не обеща да даде голяма цена на човека, който го улови. Пойндекстър каза, че ще даде двеста долара за туй животно, ако то наистина излезе такова, каквото му го разправих. Знаех си, че туй ще накара всички ловци на мустанги от поселището да хукнат подир коня, затова не казах никому нищо. Дойдох направо тук, толкова бързо, колкото можеше да ме докара старата кобила. Уловете петнистия мустанг и Зеб Стамп ви уверява, че ще пипнете двеста долара!

– Елате с мен, мистър Стамп – каза младият ирландец, като стана от стола си и тръгна към вратата.

Ловецът го последва, доста изненадан от неочакваната покана.

Морис заведе посетителя си зад колибата и като посочи към навеса, попита:

– Прилича ли този кон на мустанга, за който говорите?

– Да ме убие господ, ако не е същият! Пипнали сте го вече! Двеста долара са ви в кърпа вързани. Имате късмет, млади момко – двеста, съвсем сигурно! Да не ми е името Зеб, ако животното не заслужава парите до последния цент! Ех, че красиво животно! Мис Пойндекстър ще се зарадва. Ще полудее от радост!

Глава VII НОЩНИ ТРЕВОГИ

Неочакваната новина, че петнистият мустанг, който бе целта на неговото посещение, е вече хванат, повиши много настроението на стария ловец. Част от съдържанието на дамаджаната, което надмина очакванията на Фелим, го повиши още повече. И за тримата имаше по една апетитна глътка, преди да започнат печената пуйка, още по една, за да я преглътнат по-лесно, и по няколко други, когато запалиха лулите след вечеря.

През цялото време разговаряха за неща, за които хората от прерията обичат най-много да говорят: за индианци и ловджийски истории.

Тъй като Зеб Стамп бе нещо като жива енциклопедия по ловджийските въпроси, оставиха той да говори най-много. И той разправяше така, че от устата на захласнатия ирландец често се чуваха учудени възклицания.

Обаче разговорът бе прекратен много преди полунощ. Празната дамаджана покрай другото бе може би главната причина, която ги накара да се оттеглят на почивка, въпреки че имаше и друга, по-вероятна. На следващото утро ловецът на мустанги възнамеряваше да тръгне за поселището и всички трябваше да бъдат отрано на крак, за да се подготвят за път. Неопитомените още диви коне трябваше да бъдат навързани заедно, за да не избягат по пътя. И много други неща трябваше да бъдат свършени, преди да тръгнат.

Ловецът бе вързал вече старата си кобила, както той наричаше жалкия представител на конската раса, която яздеше от време на време, и си бе донесъл едно старо жълтеникаво одеяло – единствената му постелка.

– Може да легнете на моето легло – каза учтивият домакин. – Аз ще си постеля някоя кожа на пода.

– Не – отвърна гостът. – Зеб Стамп не е свикнал да спи на вашите „рафтове“. По ми е добре на твърдата земя. Там си спя по-хубаво и няма да ме е срах, че ще падна.

– Легнете на пода, щом искате. Тук е най-удобното място. Ще ви постеля една кожа.

– Не е нужно, млади момко. Само ще си изгубите времето. Не спя аз на под. Моето легло е зелената трева на прерията.

– Какво – да не искате да спите навън? – попита изненадан ловецът на мустанги, като видя че гостът, праметнал на ръка старото си одеяло, тръгва към вратата.

– Точно това ще направя.
– Нощта е много студена, също като че духа „севернякът“.
– Пет пари не давам! По-хубаво да ти е малко студено, отколкото да се задушиш, а знам, че ще се задуша, ако легна под покрив.
– Шегувате се, нали, мистър Стамп?
– Момко – отвърна ловецът натъртено, без да отговори направо на въпроса, – близо шест години изминаха, откакто Зеб Стамп не е слагал старото си тяло под покрив. По-рано имах нещо като къща в хралупата на един клен. Това беше на Мисисипи, когато моята бабичка беше още жива. Държах жилището заради нея. След като тя си отиде, преместих се в Луизиана, а после дойдох тук. Оттогава само сините небеса на Тексас са моят покрив и когато съм на крак, и когато спя.

– Ако искате да спите навън...
– Искам – отвърна лаконично ловецът, прекрачи прага и излезе на малката полянка, която се простираше между колибата и потока.
Старото одеяло не беше единственото нещо, което ловецът носеше. На ръката му висеше шест-седем ярда въже от конски косъм. Това бе парче кабриесто, което обикновено служи за връзване на конете, когато пасат. Сега обаче то имаше друго предназначение.

Луната светеше и Зеб можа старателно да разгледа тревата в кръг с диаметър няколко фута. Със същото старание той опасва мястото с въжето и образува нещо като неправилна елипса. След това се зави със старото одеяло и спокойно се излети в ограденото място. Само след минута той изглеждаше вече заспал.

Тежкото му дишане показваше, че наистина спеше. Зеб Стамп имаше здрав организъм и спокойна съвест, та можеше да заспи веднага, щом легне. Но сънят му скоро бе смутен. Две учудени очи бяха наблюдавали всяко негово движение – очите на Фелим О'Нийл.

– Боже мой – промърмори ирландецът, – какво означава това? Защо старикът се ограда с въже?

Неговото любопитство се бори известно време с чувството му за приличие и накрая надделя. Точно когато заспалият ловец започна да хърка, Фелим се промъкна до него, разтърси го, събуди го и му зададе въпроса, който сам си бе задал.

– Ирландско магаре! – извика Стамп, явно ядосан, че го будят. – Помислих, че вече се е съмнало. Защо съм сложил въжето ли? За какво мога да го сложа, ако не да пропъждам гадините.

– Кои гадина, мистър Стамп? Змиите ли?

– Змиите, разбира се! Дявол да те вземе! Върви лягай! Въпреки острия упрек Фелим се върна в колибата много доволен. Защото, казваше той, това, което „дотяга в Тексас повече от индианците“ и не те оставя да заспиш, са отровните змии. Фелим не бе прекарал ни една спокойна нощ, откато бе дошъл в страната, защото постоянно или мислеше, или сънуваше тези отвратителни усойници. Колко жалко, че свети Патрик не бе идвал в Тексас, преди да тръгне за онзи свят!

Фелим, който живееше в тази отдалечена колиба и срещаше малко хора още не беше чувал за свойствата на кабриестото. Сега незабавно се възползува от това което току-що научи. Върна се в колибата и крадешком, пропълзя вътре, тъй като не искаше да събуди господаря си, който бе вече заспал, откачи от гвоздеа въжето от конски косъм, излезе навън и ограда колибата с него.

След това пак влезе и докато прекрачваше прага, си мърмореше:

– Тази вечер Фелим О'Нийл ще спи спокойно напук на всички змии в Тексас.

Няколко минути след този монолог, около колибата на ловеца на мустанги беше съвсем тихо. Тихо беше и вътре, защото сънародникът на свети Патрик, който не се страхуваше вече от нашествието на влечугите, заспа веднага щом легна на постланата конска кожа.

Известно време като че всички, включително Тара и плененият кон, се наслаждаваха на пълно спокойствие. Тишината се нарушаваше само от кобилата на Зеб Стамп, която хрупаше наблизко сладката сочна трева.

Изведнъж обаче старият ловец се размърда. Вместо да лежи спокойно, той започна да се обръща ту на една, ту на друга страна, като че ли някаква трескава мисъл го държеше буден.

Това продължи няколко минути, после той се надигна, седна и се огледа

недоволно.

– Дявол да го вземе този прост и нахален ирландец! – процеди през зъби Стамп. – Развали ми съня. Иде ми да го измъкна и да го бутна в потока. Господ да ме убие, ако не го направя, но не ми се ще да обидя другия ирландец. Ето на, сега може и да не дремна до сутринта.

След тези думи раздраженият ловец се зави пак и легна, но не заспа, а продължи да се върти и накрая пак се надигна.

Той продължи предишния си монолог, но този път заканите му да хвърли Фелим в потока бяха по-явни, с по-настойчив и решителен тон.

Зеб като че се колебаеше дали да осъществи намерението си, когато погледът му падна на нещо, което промени насоката на мислите му.

На земята, на двадесетина фута от мястото, дето лежеше, в тревата се плъзгаше дълго тънко тяло. Неговата змийска форма и гладка хлъзгава кожа, която отразяваше сребристите лъчи на луната, явно показваха, че е влечуго.

– Змия! – възкликна Зеб тихо, когато очите му се спряха на влечугото. – Каква ли е и какво ли търси тук по това време? Много е голяма за гърмяща змия, макар че по тези места се срещат и такива големи. Цветът ѝ е много светъл и е тънка в средата. Не, не е гърмяща змия. А, сега разбирам каква е гадината! Пилищарка е; сигурно е излязла да търси яйца. Дявол я взел, направо към мене пълзи.

От тона му личеше, че той не се страхува от влечугото дори когато разбере, че то приближава. Стамп знаеше, че змията няма да прекоси въжето от конски косъм, а като се допре до него, ще избяга като от огън. Намирайки се в безопасност в този магически кръг, той можеше спокойно да наблюдава натрапницата, дори ако тя беше някоя от най-отровните змии в прерията.

Но не беше така. Напротив, това бе една от най-безопасните змии, безвредна като „пилето“, от което идва общоприетото ѝ наименование. А същевременно е една от най-големите в списъка на американските влечуги.

Изразът на Зеб, докато седеше и я наблюдаваше, показваше само обикновено любопитство. Като ловец, свикнал да спи навън, той не се учуди или уплаши дори когато змията се приближи до кабриестото и отърка издигнатата си глава о въжето. Сега вече съвсем нямаше основание да се страхува, тъй като тя незабавно се обърна и се отдалечи в тревата.

Няколко секунди ловецът я наблюдаваше, без да се помръдне. Сякаш не беше решил дали да я настигне и унищожи или да я остави да си отиде невредима. Ако беше гърмяща змия, усойница или „мокарина“, щеше да постъпи според проклятието, изречено в райската градина, и щеше да смачка главата ѝ с тежкия ток на ботушите си от крокодилска кожа. Но една безвредна пилищарка не бе неприятна за Зеб Стамп. Това ясно пролича от думите му, изречени, когато тя се отдалечаваше бавно.

– Горкото пълзящо животинче! Нека си върви, то не ми е враг, макар от време на време да изсмуква яйцата на пуйките и да намалява рожбите им. Такава му е природата и няма защо да му се сърдя. Ама има защо да се ядосвам на онзи глупав ирландец. Дявол да го вземе! Само ме събуди. Заслужава да му дам да се разбере, но не ми идва на ум нищо, което да не разсърди младия момък. Чакай! Мътните го взели! Сетих се! Да не ми е името Зеб Стамп, ако точно това не ми трябваше.

При тези думи ловецът, чието лице се развесели изведнъж, скочи и превит на две, се втурна след отдалечаващата се пилищарка. С няколко крачки той се намери до змията и се хвърли върху ѝ с протегнати пръсти.

В следващия миг Зеб вдигна дългото ѝ лъскаво тяло от земята. То се гърчеше в ръцете му.

– Сега, мистър Фелим – възкликна той, – ела да видиш, ако не изплаша ирландската ти душица така, че да не можеш да мигнеш до сутринта. Ето ти другар за леглото!

Като каза това, той се приближи до колибата, промъкна се тихо в сянката ѝ и пусна змията в кръга, образуван от кабриестото, с което Фелим бе заградил така умело жилището си.

След това Стамп се върна на тревистото си легло, зави раменете си със старото одеяло и промърмори:

– Влечугото няма да излезе от кръга – това е сигурно. Че ще вземе да обикаля навсякъде, за да намери откъде да се измъкне – и това е сигурно. И ако не пропълзи

по този ирландски глупчо, преди да мине половин час, значи, че аз самият съм глупак. Хей! Какво става! На, ако вече не го е полазила!

И да искаше ловецът да каже още нещо, нямаше да се чуе. Защото в този миг се вдигна такава врява, която сигурно изпоплаши всичко живо по Аламо на няколко мили нагоре и надолу по потока. Отначало се разнесе човешки вик или по-скоро рев, който можеше да идва само от гърлото на един ирландец. Фелим О'Нийл надаваше този адски вой.

Неговият глас обаче скоро потъна в хор от лай, ръмжене и цвилене, което продължи няколко минути.

– Какво има? – запита господарят му, като скочи от леглото и тръгна пипнешком към ужасения си прислужник. – Какво те прихвана. Фелим? Да не си видял призрак?

– Ох! Господарю! Господи! Нещо по-лошо. Една змия ме погуби! Изпохапа ме навсякъде! О, свети Патрик, спаси мене грешния! Сигурно ще умра!

– Ухапа ли те, казваш! Къде? – попита Морис, като запали бързо светилника и почна да разглежда кожата на прислужника, подпомогнат от стария ловец, който бе пристигнал вече в колибата.

– Не виждам никакви следи от ухапването – продължи ловецът на мустанги, като обърна Фелим няколко пъти и старателно разгледа тялото му.

– И драскотина дори няма – обади се лаконично Стамп.

– Дано не ме е ухапала! Пропълзя по цялото ми тяло. Още я усещам по кожата си – студена като лед.

– Наистина ли е било змия? – попита Морис, склонен да се усъмни в изявленията на своя помощник. – Сънувал си, Фелим, и нищо повече.

– Ни най-малко, господарю. Беше истинска змия. Бога ми, сигурен съм.

– Трябва да е било змия – забеляза сухо ловецът. – Я да видим дали можем да я намерим. Чудна работа! Около цялата къща има въже от конски косъм. Как го е преминала? Ето я, ей там!

Още докато говореше, ловецът посочи към един от ъглите на колибата, дето змията се бе навила на кълбо.

– Е, пилищарка! – продължи той. – Не е опасна, като гълъбче е! Не може да е ухапала мистър Фелим, но ето на – отсега нататък няма вече да хапе.

Ловецът сграбчи змията, вдигна я високо и я тръшна о пода на колибата така, че тя почти загуби способност да се движи.

– Ето, мистър Фелим – обади се той, като я довърши с тока на тежките си ботуши. – Сега можеш да си легнеш и да спиш необезпокояван до сутринта поне от змии.

Като подритна мъртвата змия, Зеб Стамп напусна колибата, позасмя се самодоволно и за трети път изтегна огромното си тяло в тревата.

Глава VIII СТОНОЖКАТА

Убиването на змията сякаш бе знак за възстановяване на общото спокойствие. Воят на хрътката престана заедно с воя на Фелим. Мустангите под сенчестите дървета се успокоиха.

Единственият шум, който се чуваше в колибата, се дължеше на неспокойните движения на Фелим. Той не вярваше вече в кабриестото и се въртеше сегиз-тогиз на конската кожа.

И навън само един звук нарушаваше спокойствието, но той беше съвсем различен от шума, който се чуваше вътре. Можеше да се оприличи на смесица от грухтене на алигатор и крякане на жаба. Но тъй като идваше от ноздрите на Зеб Стамп, не можеше да бъде нищо друго освен хъркането на ловеца, което показваше, че той е заспал дълбоко.

Стамп заспа веднага, щом се настани в кръга на своето кабриесто. Той си беше отмъстил на Фелим, като смути съня му, а това успокои нервите му и сега се бе отдал отново на пълна почивка.

Този дует продължи близо цял час, разнообразяван от време на време от кряска на някой голям бухал или от жалния вой на прерийния вълк.

Скоро обаче хорът избухна отново. И този път громкият глас на ирландеца подхвана пръв.

— Помощ! — викаше изплашено Фелим. Викът му стресна не само господаря на хижата, но и госта, който спеше навън. — Дева Марийо! Защитнице на беззащитните невинни! Спаси ме! Спаси ме!

— От какво? — запита господарят, като пак скочи от леглото си и побърза да светне. — Какво има, дяволите да те вземат?

— Друга змия, ваша милост. Ох! Честна дума. Много по-зла от тази, която мистър Стамп уби. Изпохапа ми гърдите. Където ме е полазила — гори, като че ковачът от Балибалах ме е жигосал с нажежено желязо.

— Мръсник такъв! — извика Зеб Стамп. Огромното му тяло, все още завито в одеялото, изпълваше почти цялата врата.

— Два пъти развали съня ми, ирландски глупако! Извинете ме, мистър Джерълд. Смятам, че във всички страни има глупаци — и в Америка, и в Ирландия, но такъв като вашия човек още не съм виждал. Ако не го удавим в потока, няма да мигнем цяла нощ.

— Ох, драги мистър Стамп, не говорете така! Кълна ви се, че има друга змия. Сигурно е още в колибата. Само преди минутка усетих как пълзеше по мене.

— Дали не си сънувал? — запита ловецът с по-вежлив тон.

— Казвам ви, никоя змия в Тексас няма да пресече въжето от конски косъм. Онази трябва да е била в колибата, преди да я обградиш. Не ми се вярва вътре да е имало и втора змия. Ей сега ще проверим.

— Ох! Вижте! — извика Фелим, като издърпа ризата и разголи гърдите си. — Ето къде мина влечугото. Точно по ребрата ми. Нали ви казах, че има и друга змия. Божичко? Какво ще стане с мене. Като че ли огън ме е изгорил.

— Змия! — възкликна Стамп, като се наведе над изплашения ирландец и приближи свещта до тялото му. — Змия ли? Кълна се, че това не е змия, а нещо по-лошо.

— По-лошо от змия ли? — извика Фелим в отчаяние. — По-лошо ли казахте мистър Стамп? Мислите ли, че е опасно?

— И да, и не. Зависи дали ще мога да намеря нещо наблизко и дали ще го намеря бързо. Ако не, тогава мистър Фелим... не отговарям.

— О, не думайте, мистър Стамп!

— Какво има? — запита Морис, когато видя червеникава та линия, която минаваше напърно по гърдите на помощника му като следа от нажежено острие. — Какво е това всъщност? — запита той повторно и още по-загрижено, забелязвайки сериозния поглед на ловеца, който разглеждаше необикновената следа. — Никога не съм виждал такова нещо. Опасно ли е?

— Много, мистър Джерълд — отвърна Стамп, направи знак на Морис да излезе от хижата и заговори шепнешком, за да не го чува Фелим.

— Но... какво е? — нетърпеливо попита ловецът на мустанги.

— Следи от отровна стоножка.

— Отровна стоножка! Ухапала ли го е?

— А, кой знае! Ама то не е и важно. Стига само да полази човека и го убива.

— Господи! Боже! Истина ли говорите!

— Истина, мистър Джерълд. Виждал съм и други да умират от такава рязка по кожата. Ако веднага не направим нещо, ще го разтресе силно, а после ще падне в несвяст, като че го е ухапало бясно куче. Няма защо да го плашим. Трябва да видим какво можем да направим. Има една билка, дето вирее по тези места. Ако мога да я намеря бързо, няма да е мъчно да го изцерим. Но на, лош късмет! Луната се скри и ще трябва да я търся пипнешком. Знам, че расте по склона. Влезте вътре и гледайте да го успокоите, а аз ще видя какво мога да направя. Ей сега ще се върна.

Фактът, че Морис и Стамп бяха излезли навън и говореха шепнешком, увеличи страха на Фелим. Точно когато старият ловец тръгна да търси билката и изчезна в тъмнината, той се втурна навън и зави още по-жално.

Мина известно време, докато господарят му го успокои, и то само след като го убеди, без сам да си вярва, че не съществува ни най-малка опасност.

Няколко минути по-късно Зеб Стамп се появи на входа. Изразът на лицето му предизвика приятно чувство у обитателите на колибата. Самоувереният му изглед и държане показваха по-красноречиво от всякакви думи, че е намерил „билката“. В дясната си ръка той държеше продълговати тъмнозелени листа. По повърхността им

имаше на равномерни разстояния кичурчета остри бодли. Морис разпозна листата на растението *cactus orégano*.

– Не бой се, мистър Фелим – каза старият ловец успокоително, като прекрачи прага, – сега вече няма нищо страшно. Намерих балсама, който ще изтегли огъня от кръвта ти по-бързо отколкото пламъкът би изгорил перо. Стига си крещял, бе човек! Разбуди и птици, и животни, и всичко живо на двайсет мили нагоре и надолу по реката. Ако ще крякаш, ще докараш команчите от планините, а то ще е по-лошо от туй, да те полази стоножка. Мистър Джерълд, намерете една превръзка, докато приготвя компреса.

Ловецът извади ножа си и най-напред окастри бодлите на кактуса, след това махна външната му корица и нарязва дебелите сочни листа на резени, дебели около една осма от инча*. Той нареди парчетата едно до друго върху ивица чисто платно, което Морис беше приготвил, и с вещината на ловец сложи компреса на възпаленото място, за което бе казал, че е от ноктите на стоножката. Всъщност то се дължеше на отровата от долните челюсти на стоножката, която се бе впила хиляди пъти в тялото на заспалия слуга.

[* Инч – дребна мярка за дължина – 2.5 см. Б. пр.]

Кактусът започна да действа почти веднага. Парливият сок на растението – силна противоотрова – унищожи секретите на животното. Успокоен, болният, който вече нямаше от какво да се страхува, скоро заспа дълбок и ободрителен сън.

Ловецът се опита да намери стоножката, но не успя, защото тази отвратителна гадина, позната в Мексико под името алакран, не се страхува като гърмящата змия, а преминава през кабриестото. След това самозваният лекар излезе тихо от колибата и още веднъж се настани на тревата, гдето спа спокойно до сутринта.

* * *

В ранните часове на зората и тримата бяха на крак. Фе-лим се беше съвзел както от страха си, така и от треската. След като закусиха с остатъците от печената пуйка, те побързаха да излязат навън. Бившият коняр от Балибалах, подпомогнат от тексаския ловец, приготви дивите коне за път през равнината, като ги завърза здраво един за друг. През това време Морис се погрижи за собствения си кон и за петнистата кобила. Повече време той отдели за красивата пленница – грижливо среса гривата и опашката ѝ и изчисти лъскавата ѝ кожа от петната, които показваха колко жестоко я бе преследвал, докато нейната горда глава падне в плен на ласото му.

– Няма нужда от това – възкликна Зеб, който, изненадан, наблюдаваше ловеца на мустанги. – Няма защо толкова да си давате зор. Удли Пойндекстър не е човек, който да се отметне от думата си. Ще лапнете двестате долара сигурно, както е сигурно, че аз се казвам Зеб Стамп. Дявол да я вземе, кобилата си заслужава парите до последния цент.

Морис го слушаше, без да отговори, но ако се съдеше по сдържаната усмивка, която играеше на устните му, кентъкецът не беше изтълкувал правилно причините за неговото престараване.

След по-малко от час, възседнал своя дорест кон, ловецът на мустанги бе на път. На края на ласото си водеше петнистата кобила. След него бързо се движеше през равнината пленените жребци, водени от коняря. Зеб Стамп трябваше непрекъснато да пришпорва старата си кобила, за да не изостане. Тара, която подбираше къде да стъпи сред бодливата трева *mesquite*, подтичваше неуморимо след тях.

Хижата, чиято кожена врата бе затворена, за да не влизат животни, остана сама. За известно време тишината наоколо се нарушаваше само от крясъка на рогатия бухал, писъка на когуара* и воя на гладния койот.

[* Когуар – голям американски хищник от рода на котките. Б. пр.]

Глава IX ПОГРАНИЧНИЯТ ФОРТ

„Осеяно със звезди знаме“, издигнато над форта Индж, се развява на високия пилон и хвърля неспокойната си сянка над една странна и необичайна гледка.

Това е картина на истински пограничен живот, която само четката на младия Верне* може да предаде вярно – картина полувоенна, полуцивилна, полудива, полуцивилизована – изпъстрена с хора, чиито дрехи, цвят на кожата и занятие показват, че принадлежат на двете крайности на обществото и на всички възможни степени помежду им.

[* Хорас Верне (1789–1863) – изтъкнат френски художник, чиито баща и дядо са също художници. Б. пр.]

Дори фонът – самият форт – е разнороден по характер. Осеяното със звезди знаме не се вее над кули и бойници, неговата сянка не пада над укрепления или подземни ходове, ров, ескарп* или насип. Няма нищо, което да напомня за крепост – груба ограда, направена от стволовете на дървото алгаробия, обкръжава навеси за двеста коня, десетина сгради със съвсем обикновена архитектура, някои от които са просто плетени бараки, измазани с глина; най-голямата е казармата, зад нея – болницата и складовете на интенданта; от едната страна е караулното помещение, а от другата – по-претенциозните на вид офицерски квартири и столовата. Всички са измазани и белосани с вар, която се намира в изобилие на Леона. Всички са спретнати и чисти, както подобава на войски на голяма цивилизована страна. Такъв е фортът Индж.

[* Ескарп – стръмен насип. Б. пр.]

Недалеч друга група постройките привлича погледа. Те са почти толкова внушителни, колкото и описаните по-горе сгради, наречени „фортът“. Сянката на знамето не пада върху тях, но те са под негово покровителство – на него дължат своето появяване и съществуване. Това е зародишът на селото, което неизменно се появява близо до американските военни гарнизони и което по всяка вероятност в недалечно бъдеще ще стане град – може би голям град.

Понастоящем населението се състои от: пътуващ търговец, в чийто магазин има „дреболии“, невключени в списъка на комендантските дажби, хотелиер – чийто бар, постан с бял пясък и украсен с рафтове, наредени с лъскави стъкла, примамва лентяите, чифт комарджии с конкуриращи се маси за игра на карти, които измъкват от джобовите на войниците по-голямата част от заплатите им; двадесетина тъмнооки сеньорити със съмнителна слава, още толкова ловджии, колари, ловци на мустанги и хора с неопределено занятие каквито могат да се намерят във всяка страна около всяка военна част или лагер.

Къщите на това пъстро общество са построени в известен ред. Всички може би принадлежат на един-единствен спекулант. Те се издигат около „площад“, по който вместо фенери или статуи може да се види гниещото стъбло на някой кипарис или някой храст, който расте на килим от утъпкана трева.

Леона, на това място все още малка река, лъкатуши зад форта на селото. Отпред се простира равнина, цялата зелена. В далечината се тъмнеят гори от могъщи дъбове, орехови дървета и брястове, които се борят за съществуване с бодливи кактуси и много пълзящи и виещи се паразитни растения, почти неизвестни на ботаниката. На юг и изток по брега на потока се виждат пръснати къщи. Това са жилищата на плантаторите. Някои от тези жилища, построени наскоро, са прости, други са в по-изискан стил; те явно са били построени по-отдавна. Едно от тях привлича особено вниманието. Това е голяма постройка с плосък покрив, обграден с параден от бойници. Нейните бели стени изпъкват на фона на зелената гора, която я загражда от три страни. Това е асиендата* Каса дел Корво.

[* Асиенда – имение. Така (неправилно) наричат в господарския дом в Мексико. Тексас и Южна Америка. Б. пр.]

Ако обърнете очи на север, ще видите странно самотно възвишение – огромен конус от скали, което се издига няколкостотин фута над нивото на равнината. Зад него в мъгливата далечина се очертава начупената хоризонтална линия на планината Гваделупа – най-високите извишания на платото Ляно Естакадо, по което почти не е стъпвал човешки крак.

Погледнете нагоре! Ще видите небето – сапфиренотюркоазно. Денем по него няма никакво петънце – само златното сияние на слънцето. Нощем то е осеяно със звезди, сякаш изрязани от лъскава стомана, и между тях луната, чийто диск се очертава по-бляскав и от сребро.

Погледнете надолу! В този час, когато луната и звездите са изчезнали, а

крайбрежният вятър, напоен с уханието на цветята, полъхва от залива Матагорда и развява знамето пред очите на утрото – погледнете тогава надолу и ще видите картина, която би трябвало да бъде нарисувана от Верне – твърде разнообразна и жива, преизпълнена с фигурки, костюми и цветове, картина, която е почти невъзможно да се опише с думи.

В тази картина личат войниците в униформи – светлосините униформи на американската пехота, по-тъмните – на драгуните и бледозелените – на стрелците.

Малцина от войниците са в пълна униформа – само дежурният офицер, караулният началник и часовоите.

Техните свободни другари се шляят из казармата или под навеса, облечени в червени фланелени ризи, с нахлупени шапки и с ботуши, които отдавна не са виждали боя.

Те се смесват с хора, в чиито дрехи няма нищо военно: ловджии с туники от щавена еленова кожа и съответни гетри; пастири и ловци на мустанги, облечени по мексикански, мексиканци с широки *colsoneros*, наметала раменете им, ботуши с големи шпори на токовете и лъскави *sombreros**, небрежно кривнати на главите им. Те бърбят с индианци, чиито палатки се виждат в далечината. Индианците са дошли на приятелско посещение във форта, за търговия или за преговори. Рамената им са наметнати с червени, зелени или сини одеяла, които им придават живописен, почти класически вид, въпреки че телата им са нашарени с противна украска и дългите им черни коси, удължени с плитки от конски косми, са сплътсени от мръсотия.

[* *Sombrero* шапка. Б. пр.]

Представете си тази пъстра смесица от националности – различни костюми, различни условия на живот и различни занятия; прибавете тук-таме някой чернокож потомък на Етиопия, прислужник на някой офицер или пратеник на плантатор от съседното поселище; представете си тези хора да разговарят на групи или да крачат по плоската равнина сред пет-шест спрели коли, чифт тежки оръдия на лафети и наблизко до тях сандъци със снаряди, две-три правоъгълни палатки, окръжени с мухи, обитавани от някои офицери чудаци, които предпочитат да спят под платнища, пирамиди от пушки със затъкнати щикове, които принадлежат на часовоите – представете си всички тези различни неща, и във вашето съзнание ще се появи истинската картина на един военен форт по границите на Тексас – там, където свършва цивилизованият свят.

* * *

Около седмица след като плантаторът от Луизиана бе пристигнал в новия си дом, трима офицери стояха на парадния площад пред форт Индж с очи, обърнати към асиендата на Каса дел Корво. И тримата бяха млади. Най-възрастният едва ли имаше 30 години. Пагоните му с две черти показваха, че е капитан. Вторият – с една черта, беше старши лейтенант, а най-младият нямаше нищо на пагона си и вероятно беше младши лейтенант. Те бяха свободни от наряд и се разговаряха. Темата им бе „новите“ в Каса дел Корво – плантаторът от Луизиана и неговото семейство.

– Нещо като прием по случай пристигането им – каза капитанът от пехотата, който имаше предвид поканата, изпратена до всички редовни офицери от гарнизона на форта. – Най-напред вечеря, а след това танци – истинско събитие. Предполагам, че там ще видим като на парад аристокрацията и красавиците на поселището.

– Аристокрацията? – засмя се лейтенантът от драгунския полк. – Струва ми се, тук няма много аристократи, а още по-малко красавици.

– Грешите, Хенкок. По бреговете на Леона могат да се намерят и аристократи, и красавици. Някои добри семейства от Съединените щати са се преселили по тези места. Без съмнение ще срещнем някои от тях на приема у Пойндекстър. Що се отнася до това самият домакин струва колкото цял куп аристократи. Той има достатъчно аристократизъм, за да даде на всички които ще присъствуват. А колкото за красавици, отсам Сабина* няма по-хубава девойка от неговата дъщеря. Племенницата на интенданта ще трябва да отстъпи първенството си.

[* Сабина – река, която отделя Тексас от Луизиана. Б. пр.]

– О, така ли? – проточено запита лейтенантът на стрелците с тон, който издаваше раздразнението му от това описание. – Тогава мис Пойндекстър трябва да е дяволски красива.

– Така е. Ако не се е променила, откакто я видях за последен път на бала у Лафурш. Там имаше около половин дузина млади креолци които за малко щяха да си обявят дуел заради нея.

– Предполагам, че е кокетка – подметна стрелецът.

– Нищо подобно, Кросмън. Напротив! Вярвайте ми! Мис Пойндекстър е жизнена девойка, но въпреки това поставя на място всеки, който се опита да бъде твърде близък с нея. Не ѝ липсва и от гордостта на баща ѝ. Това е семейна черта на Пойндекстъровци.

– Точно момиче за мене – на шега отбеляза младият драгун. – Ако е толкова хубава, колкото казвате, капитан Сломън, сигурно ще си загубя ума по нея. Слава богу, сърцето ми за разлика от сърцето на Кросмън не е обвързано.

– Слушайте, мистър Хенкок – отвърна офицерът от пехотата, човек с трезви разбирания, – не обичам да се обзалагам, но съм готов на голям облог, че няма да говорите така, след като видите Луиза Пойндекстър. Разбира се, ако говорите искрено.

– Не се тревожете за мене, Сломън. Често съм бил под огъня на красиви очи, за да се страхувам от тях.

– Но не толкова красиви!

– Дявол да го вземе! Ще ме накарате да се влюбя в тази девойка, преди още да съм я видял. Тя сигурно е нещо изключително – несравнимо.

– Наистина такава беше, когато я видях за последен път.

– Преди колко време?

– Бала у Лафурш ли? Един момент – преди около година и половина. Точно след като се върнахме от Мексико. По това време тя се появи в обществото като „нова, блестяща и разкошна звезда в небесата“.

– Година и половина е доста време – мъдро забеляза Кросмън. – Дълго време за неомъжена девойка, особено за креолка. Те често се женят на дванайсет години вместо в „пленителните шестнайсет.“ Може би красотата ѝ е загубила от блясъка си.

– Не ми се вярва. Трябваше да ги посетя, но знаех, че усилено се нареждат и може би нямаше да им е приятно. Майорът е бил в Каса дел Корво и така рапортува за красотата на мис Пойндекстър, че без малко щеше да загази през „главнокомандуващата“.

– Честна дума, капитан Сломън – заяви тържествено лейтенантът от полка на драгуните, – вие разпалихте любопитството ми до такава степен, че аз почти се влюбих в Луиза Пойндекстър.

– Преди да се влюбите съвсем – обади се сериозно офицерът от пехотата, – позволете да ви посъветвам да бъдете предпазлив. Има един неприятен човек.

– Навярно брат ѝ. Обикновено братята са такива.

– Тя има брат, но той е благороден младеж и е единственият Пойндекстър, неразяждан от гордост.

– Тогава трябва да е аристократичният ѝ баща? Той едва ли би имал нещо против да квартирува с Хенкоковци.

– Не съм съвсем сигурен в това, като се вземе предвид, че Хенкоковци са янки, а той е кавалер от Юг! Но аз нямам предвид Пойндекстър.

– Е, кое е това страшно същество и какво е то, ако не е човешко.

– Човекоподобно! Неин братовчед. Един чудак на име Касий Къхуун.

– Струва ми се, че съм чувал това име.

– И аз също – каза лейтенантът на стрелците.

– Всеки, който е имал нещо общо с мексиканската война, или по-точно е взел участие в похода на Скот, го е чувал. Къхуун бе широко известен, но не се ползуваше с добро име. Беше капитан в един доброволчески полк от Мисисипи, тъй като произхожда от този щат. Но човек можеше по-често да го види край комарджийската маса, отколкото в полка. Имаше няколко тъмни афери, които му създадоха славата на побойник, но лошото си име той не спечели само в мексиканската война. Имаше си го от по-рано и беше добре познат сред закоравелите престъпници от Нови Орлеан като опасен човек.

– Какво от това? – запита младият драгун с полупредизвикателен тон. – Кой се интересува дали Касий Къхуун е опасен човек или не? Аз не се интересувам. Нали казахте, че ѝ е само братовчед?

– Може би и нещо повече. Имам основание да смятам, че не е равнодушен към нея.

– А тя?

– Това не знам. Знам само или по-скоро подозирам, че той е любимец на баща ѝ. Чувал съм и причините. Вярно е, че ги разправят от ухо на ухо, но изглеждат твърде вероятни, за да се съмнява човек в тях. Старата история – зависимост, която произхожда от парични задължения. Пойндекстър не е толкова богат, колкото беше по-рано. Иначе никога нямаше да го видим тук.

– Ако девойката е толкова привлекателна, колкото разправяте, предполагам, че няма да мине дълго и капитан Касий ще пристигне.

– Дълго време ли? Толкова ли сте добре осведомен? Той е тук. Пристигна заедно със семейството и сега живее с тях. Някои разправят, че бил съдружник в плантацията. Дори тази сутрин го видях в бара на хотела. Пиеше и се перчеше по старому.

– Да не е един мургав човек на около тридесет години с черни коси и мустаци, облечен в синьо палто с полувоенна кройка и с револвер на бедрото.

– Да, и ако сте забелязали, с кама под палтото. Това е той.

– Доста е страшен на вид – забеляза младият стрелец. – Личи си, че е побойник.

– По дяволите видът му! – полураздразнено извика драгунът. – В армията на чичо Сам няма офицери, които да се плашат от външен вид и от побойници. Ако се закачи с мене, скоро ще узнае, че моят спусък не е по-бавен от неговия.

В този миг тръбата изсвири за утринна проверка – церемония, която се спазваше в малкия пограничен форт така редовно, като че ли това беше цял армейски корпус. Тримата офицери се разотидоха по своите части, за да ги подготвят за преглед от майора, командващ форта.

Глава X

КАСА ДЕЛ КОРВО

Имението или „асиендата“, известно под името Каса дел Корво, се простираше на повече от три мили по гористите брегове на Леона и на двойно по-голямо разстояние на юг в прерията.

Самата къща – обикновено, но неправилно наричана асиенда – се намираше на един топовен изстрел от форт Индж, откъдето можеше да се видят част от белите ѝ стени. Останалата част от къщата бе скрита в сенките на високите дървета, които покриваха бреговете на реката.

Местоположението на къщата беше особено. Без съмнение то бе избрано с оглед тя да бъде лесно отбранявана. Основите ѝ бяха поставени по времето, когато можеше да се очакват нападения от индианци*, а и сега можеше да има такива нападения и често се очакваха.

[* Индианците са отмъщавали за жестокото отношение на белите към тях, за отнетите им земи, за бедността, до която ги бе довела колонизаторската политика на големите европейски държави. Б. пр.]

На това място реката се извива като конска подкова или повече от полукръг. Жилището бе изградено на правата, която съединява краищата на този непълен кръг, или още по-точно – на един правоъгълник, изграден на тази линия. Оттук и името на Каса дел Корво – къщата на завоя.

Предната част на къщата гледаше към прерията – разкошна морава, която достигаше почти до хоризонта; в сравнение с нея всеки дворецов парк би изглеждал нищожен.

Архитектурата на Каса дел Корво, както и на другите големи домове в Мексико, бе в стил, който може да се нарече мавритано-мексикански. Къщата беше едноетажна, с плосък покрив – асотеа, целият обграден с парапети. Посред къщата се образуваше двор, наречен патио, непокрит, постлан с плочи, с фонтан и каменна стълба, която води към покрива. Къщата имаше величествен вход с красива дървена врата, гъсто осеяна с клинци с големи глави, от двете страни на която имаше по два-три прозореца, защитени с решетки от здрави железни пръчки. Това са главните особености

на всяка мексиканска асиенда. Каса дел Корво не се различаваше от този тип, възприет почти навсякъде по огромните територии на Испанска Америка.

Такъв беше домът, който красеше новото, наскоро купено имение на плантатора от Луизиана.

Досега никакви промени не бяха направени нито във външния, нито във вътрешния вид на жилището; само обитателите бяха нови. В двора и в коридорите, където по-рано можаха да се видят чисто испански типове, сега се мяркаха полуанглосаксонски, полуфренско-американски лица. Вместо богатия звучен андалузки език сега се чуваха по-твърдите гърлени звукове на някакъв полутевтонски език, разнообразяван от време на време от по-мелодичния френски език на креолите.

Извън стените на сградата, в нещо като малко селце от хижи, покрити с листа от юка, които по-рано са давали подслон на пеоните* и прислужниците от асиендата, промените бяха по-очевидни.

[* Пеон – мексикански беден селянин, който поради дългове, които не може да изплати на господаря-плантатор, е изпаднал в положение на роб. Б. пр.]

По моравата, гдето гордо се е разхождал високият и строен вакего*1 с широкопола лъскава шапка, шарено сарапе и шпори, които звънтят при всяка стъпка, сега можеше да се срещне властният „надзирател“, облечен в синя фланела или шаячно палто, чийто камшик плющи на всяка крачка. Там, където по-рано тъжните и сериозни червенокожи деца на ацтеките и анауаките, оскъдно облечени в щавени овчи кожи, са се движели бързо и тихо или са се излежавали равнодушно около техните jacales*2, сега можеха да се чуят черните синове и дъщери на Етиопия, които от ранна утрин до късна вечер бърбят на своя гъмбо*3.

[*1 Vaquero – пастир. Б. пр.]

[*2 Jacale – колиба. Б. пр.]

[*3 Гъмбо – негърски диалект от щата Луизиана. Б. пр.]

Но за добро ли бяха тези промени в имението Каса дел Корво? Беше време, когато хората в Англия единодушно и настойчиво биха отговорили „не“ с цел да удавят всяко съмнение в тяхната откровеност.

Човешката слабост и лицемерие заслужават съжаление. Нашите чувства на симпатия към робите се оказаха само прозрачно притворство. Управлявана от малцинство, състоящо се от съзаклятници, които си бяха присвоили ръководните постове в четирите съсловия, водена от тези похотливи конспиратори срещу човешките права, Англия не остана вярна на своите високо прокламирани принципи. Тя жестоко отрितна доверието и упованието на народите.

* * *

За съвсем друго си мислеше Луиза Пойндекстър, когато се отпусна на стола пред тоалетното огледало и накара прислужницата си Флоринда да я приготви за посрещане на гостите, които се очакваха да дойдат в асиендата.

Това ставаше в деня, определен за приема по случай пристигането на семейство Пойндекстър, и около час, преди да се поднесе вечеря. Нервността в държанието на младата креолка, което Флоринда бе забелязала, можеше да се обясни с предстоящото празненство. Но всъщност не беше така. Прислужницата си имаше свое собствено мнение за неспокойствието на младата господарка, както стана ясно от разговора, последвал между тях.

В действителност едва ли би могло да се нарече разговор. По скоро младата господарка мислеше гласно, а прислужницата играеше ролята на ехо. През целия си живот креолката гледаше на самуреночерната прислужница като на вещь, от която не заслужава да крие мислите си, тъй както не ги крие от столовете, масата, канапето или от който и да е друг мебел в стаята. Разликата се състоеше само в това, че Флоринда беше жива и общителна и можеше да дава гласен отклик на туй, което ѝ се доверяваше.

Първите десет минути, след като влезе в стаята, Флоринда говори за разни незначителни неща. Господарката ѝ само от време на време възкликаваше.

– О, мис Луи – каза негърката, докато пръстите ѝ нежно си играеха с лъскавите плитки на младата господарка, – колко хубав косата ви! Също като дългия спански мъх, дето спуска от кипарисите. Само друг цвят и блести като прозорец на захарна

къща от приказка.

Както вече знаем, Луиза Пойндекстър беше креолка и затова не е необходимо да споменаваме, че косата ѝ беше тъмна и както простичко се изрази самуреночерната прислужница – разкошна като испански мъх. Тя не беше черна, но с бляскав, наситен кафяв цвят, какъвто може да се види по черупката на костенурка или по кожата на уловен през зимата самур.

– Ах! – продължи Флоринда, като разпиля една огромна плитка от косите, които блестяха като кестени на черната ѝ длан. – Ако аз има на главата така хубав коса таз проклета къдрава вълна, сички щяха да се търкалят в моите крака – 'сички до един.

– Какво искаш да кажеш, момиче? – запита младата господарка, като че ли току-що изтръгната от някакво дълбоко мечтание. – Какво казваш? Да се търкалят в краката ти ли? Кой да се търкаля?

– Е, сега! Вие знайте какво иска кажа!

– Честна дума, не зная.

– Ще накара да залюбят мене. Тъй трябвало кажа.

– Но кой?

– Сички бели – джентълмени. Младият плантатор, фицери от форта – 'сички, 'сички. С ваша коса, мис Луи, щях покоря сички.

– Ха, ха, ха – изсмя се младата господарка, развеселена от мисълта как би изглеждала Флоринда с такава разкошна коса. – Та ти смяташ, че ако моята коса беше на твоята глава, щеше да бъдеш непревземаема за мъжете?

– Не, мис, не само коса, но и ваше сладко лице, ваша бяла кожа като алабастър, ваше стройно тяло и сичко. О, мис Луи! Вие толкова красива; се чувам бели джентълмени да казват това. Пък няма нужда чувам други. Сама виждам.

– Научила си се да ласкаеш, Флоринда.

– Не, истина, мис! Няма ни дума л'скателство, ни думица! Кълна се! Кълна се в апостоли.

Всеки, който видеше господарката, нямаше да се усъмни в искреността на разпалените твърдения на прислужницата ѝ, колкото и преувеличени да изглеждаха. Да се каже, че Луиза Пойндекстър е красива, би било само повторение на единодушното мнение на всички около нея. С един единствен поглед всеки би се уверил в това – познат и непознат. Красотата ѝ беше очебийна, но все пак мъчно можеше да се обрисова. Перото не може да опише такова лице. Дори и четката на художника би дала само слаба представа за красотата ѝ, защото никой художник, колкото и да е умел, не би успял да възпроизведе върху мъртвото платно блестящата неземна светлина, която излъчваха очите ѝ и която сякаш озаряваше цялото ѝ лице. Чертите на лицето ѝ бяха класически; то приличаше на красивите женски лица, избрани от Фидий или Праксител*. И все пак в целия гръцки пантеон** няма лице, на което можеше да бъде оприличено – това не беше лице на богиня, а нещо много по-привлекателно за очите на един мъж – лице на жена.

[* Фидий и Праксител – прочути древногръцки скулптори. Б. пр.]

[** Пантеон – храм в древна Гърция, посветен на всички божества. Б. пр.]

Единственият отговор на разпалените твърдения на Флоринда беше безгрижният смях на Луиза, безгрижен, но не и недоверчив. Нямаше нужда да напомнят на младата креолка за нейната красота. Тя напълно я съзнаваше; това личеше от честите ѝ погледи в огледалото, пред което приготвяше тоалета си. Ласкателството на негърката едва ли предизвика у Луиза повече чувства, отколкото би предизвикало умилкването на любимото ѝ куче, и тя скоро се отдаде на мислите си, от които разговорът я бе изтръгнал.

Но Флоринда не млъкна, макар че видя господарката си отново да се унася. Момичето явно имаше нещо на ум – някаква загадка, която бе решила да изясни.

– Ах – продължи тя, като че говореше сама на себе си. – Ако Флоринда има чар на млада мис, тя няма за никой дава пет пари и няма въздиша така дълбоко.

– Да въздиша! – повтори господарката, стресната от думите ѝ. – Какво искаш да кажеш?

– Ех, мис Луи, Флоринда не толкоз сляпа, колко мислите, и не глуха. Тя вижда как дълго седите на едно място, казвате ни дума, само дълбоко въздишате. Това никога не правили в стара плантация на Луизиана.

– Флоринда, страхувам се, че си загубила ума си или си го забравила в Луизиана. Може би климатът не ти понася? Така ли е, момиче?

– О, мис Луи, тебе питай този въпрос. Не сърдите се, че говоря направо. Флоринда ваша робиня, но обича като сестра. Нея не драго, кога слуша въздишате. Затова позволява си говори така. Нали вий не се сърдите мене?

– Разбира се, че не. Защо да ти се сърдя? Не ти се сърдя. Не съм казвала такова нещо, само че ти грешиш. Това, което си видяла или чула, е твоя фантазия. Колкото за въздишането... други мисли ме тревожат сега. Трябва да забавлявам стотина гости – повече непознати. Между тях ще има млади плантатори и офицери, които ти с готовност би впримчила, ако имаше моите коси. Ха, ха, ха! Аз нямам намерение да впримчвам никого. И както да го въртиш, и както да го усукваш, няма да намериш никаква примка.

– О, мис Луи, истина говорите? – попита негърката, явно заинтересувана. – Казвате, никой не харесвате тези джентълмени. Има двама-трима 'ного, 'ного, 'ного хубави, един плантатор и двама 'фицери. И все млади. Знаете кои трима! И трима 'ного внимателни към вас. Сигурна ли, мис, че не въздиша за един по тях?

– Пак за въздишките! Ха, ха, ха! Но слушай, Флоринда, губим време. Не забравяй, че трябва да отида в приемната да посрещна стотина гости. Трябва ми поне половин час да си по-събера мислите и да се подготвя за такъв голям прием.

– Не бойте се, мис Луи, не бойте! Ще приготвя рокля. Има още 'ного време. Не грижете за рокля. О, в 'сяка рокля изглеждате чудо! Ако 'блечете дрехи на някой момиче, дето работи на плантация, пак бъдете най-хубава.

– Каква ласкателка си станала, Флоринда! Започвам да мисля, че ще ми искаш нещо. Да не би да искаш да се намеся и да ви сдобря с Плуту?

– Не, мис, няма вече бъда приятелка с Плуту. Той такъв страхлив, кога била буря в черна прерия. Ах, мис Луи, какво щяхме правим, ако не беше срещнал нас бял, млад джентълмен с червен кон.

– Ако не беше ни срещнал, скъпа Флоринда, сигурно никой от нас нямаше да бъде сега тук.

– О, мис! Бивало него! Видяхте ли колко хубав? Видяхте ли колко гъста коса точно ваш цвят, ама малко къдрава, като моя. Чакайте кажа за млад плантатор и фицери от форта! Черни разправят, той нищо не струва пред тях – само бял беден. Кой гледа това? Той точно човек, дето може накара млада девойка въздиша. О! Точно, точно, точно този!

До този миг лицето на младата креолка беше до известна степен спокойно. Тя се постара да го запази спокойно, но не успя. Случайно или нарочно, Флоринда бе докоснала най-чувствителните струни в душата на господарката си.

Луиза не би изповядала тайната си дори пред своята робиня и затова беше доволна когато в двора се чува високи гласове. Те й дадоха благовидно извинение да преустанови тоалета си, а заедно с него и неудобния разговор, който може би тя не желаше да поведе.

Глава XI НЕОЧАКВАНО ПОСЕЩЕНИЕ

– Ей ти, негър, къде е господарят ти?

– Мистър Пойндекстър ли, сър? Стар или млад?

– Защо ми е младият? За кого другото мога да питам, ако не за мистър Пойндекстър. Къде е той?

– Ехе-хе, сър. И двама у дома, искам кажа и двама не в къщи: и стар господар, и млад мистър Хенри. И двама край река, дето правят новата ограда. Ехе-хе, там може ги намерите.

– На реката ли? Далече ли е оттук?

– Ехе-хе, сър, негър смята, три – четири мили най-малко.

– Три-четири мили ли? Ти съвсем си оглупял. Плантацията на мистър Пойндекстър не е толкова голяма. Смятам, че той не е човекът, дето ще направи ограда на чужда земя. Слушай! Кога ги чакате да се върнат? Дано поне това знаеш.

– Очакваме и двама върнат се скоро. Млад господар и стар и мистър Къхуун. Ех-

хе. В тази колиба станат, големи работи! Може сам видите по миризма от кухня. Ехе-хе! Ще има голяма гощавка – печено, варено, прасенце на шиш, готвено, пилета. Ехе-хе! Пак бъде като по-рано по брега на Мисисипи! Ура! За стар господар Пойндекстър – ура! Той човек на мястото. Ехе-хе, защо не викате и вие? Нали приятел на стар господар?

– Не ме ли помниш, дяволите да те вземат? Като погледнах грозната ти муцуна, веднага те познах.

– Господи, божичко, та това е мистър Тамп, дето носел еленово месо и пуйки в стара плантация. Наистина той! Виждате ли, мистър Тамп, негър ви помни, като че било вчера! Иза чула, идвали сте преди малко дни, но мене нямаше тук. Аз сега кочияш. Карам карета на господарка – красива мис Луи. Господи, тя чудесно момиче. Казват, биела Флоринда, доде припада, ама няма нищо, мистър Тамп, вие по-добре чакайте да дойде стар господар. Той трябва да върне се много скоро.

– Щом е тъй, ще го почакам – отвърна ловецът и лениво преметна крак през седлото, на което беше седял до този миг. Слушай, стари приятелю – добави той, като подаде юздите на негъра, – дай на кобилата пет-шест царевични кочана от яслите. Карах двайсетина мили бързо като светкавица само и само да услужа на господаря ти.

– О, мистър Зебулон Стамп! Вие ли сте? – прозвуча сребрист глас и на верандата се появи Луиза Пойндекстър. – Така си и мислех – продължи младата девойка, като се приближи към парапета, – въпреки че не очаквах да ви видя толкова скоро. Казахте че отивате на дълъг път. Както и да е, радвам се, че сте тук. Татко и Хенри също ще се зарадват. Плуту, иди веднага при готвачката Кло и виж какво може да ти даде за обед на мистър Стамп! Зная, че не сте обядвали. Целият сте в прах – от път ли идвате?? Хей, Флоринда, бързо, иди до бюфета и налей нещо за пиене. Сигурна съм, че мистър Стамп е жаден в този горещ ден. Какво предпочитате – портвайн, шери или кларет? А, сега си спомням, вие много обичате уиски „мононгахела“. Струва ми се, че имаме от него. Флоринда, виж дали има! Качете се на верандата, драги мистър Стамп, и седнете! Татко ли търсите? Очакваме го да се прибере всеки миг. Ще се опитам да ви забавлявам, докато той дойде.

Даже и по-рано да беше спряла да говори, младата девойка нямаше да получи незабавен отговор. Няколко секунди минаха, преди Зеб да се обади. Той стоеше, втренчил поглед в нея, сякаш бе онемял от възхищение.

– Господ да ви благослови, мис Луиза – каза той задъхано. – Когато ви виждах на Мисисипи, мислех, че сте най-красивото същество на земята, пък сега мисля, че сте най-прекрасното създание не само на земята, но и на небето. Боже мой!

Възхищението на ловеца не беше прекалено. Току-що сресаната ѝ разкошна коса блестеше. Румените ѝ бузи бяха пламнали от студената вода. Стройната ѝ фигура бе изящно обвита в рокля от бял полупрозрачен индийски муселин; Луиза Пойндекстър наистина изглеждаше по-хубава от всичко на земята, ако не и на небето.

– Боже мой! – възкликна отново ловецът и продължи ласкателно. – В мое време съм виждал много хубави създания от нежния пол и съм ги смятал за красиви – моята „бабичка“ и тя не беше грозна, когато я видях за първи път в Кентъки – не, не беше лоша. Но сега това ще ви кажа, мис Луиза: ако вземат най-хубавите части от всички тях и ги съберат заедно, няма да направят и една хилядна от такъв ангел като вас.

– Е, е, е! Мистър Стамп! Мистър Стамп! Изненадана съм, че чувам такива работи от вас. Тексас ви е направил цял ласкател. Ако продължавате така, страхувам се, че ще изгубите името си на човек, който говори само истината. След всичко това сигурна съм, че имате нужда да пийнете, и то голяма чаша. Побързай, Флоринда! Струва ми се, казахте, че предпочитате уиски.

– И да не съм го казал, помислил съм го. А то е горе-долу същото. Права сте, мис, по ми се харесва уиски, отколкото разните чуждестранни работи, и когато мога, все туй си пия. Виж, за пиенето Тексас хич не ме е променил.

– Мистър Тамп, ще месите ли с вода? – запита Флоринда, която се приближи с една водна чаша почти до половината пълна с „мононгахела“.

– Не, девойче не! Не ти ща водата! Откакто съм тръгнал тази сутрин, все вода съм пил. Цял ден не съм слагал в уста ни капка спирт, не съм го и помирисвал.

– Драги мистър Стамп! Сигурно няма да го пиете тъй без нищо? О, то ще ви изгори гърлото! Вземете малко захар или мед.

– Ще се развали, мис – уискито си е сладко и без тези работи, още повече,

след като вие сте го погледнали. Ей сега ще видите дали мога да го изпия. Я да опитаме!

Старият ловец поднесе чашата към устните си и като глътна три глътки и половина, върна я празна на Флоринда. Силно мляскане почти заглуши възклицанията на двете удивени и изненадани девойки – младата креолка и нейната прислужница.

– Щяло да ми изгори гърлото, а? Нищо му няма! Само го проми и пригответи за един малък разговор, дете искам да водя с баща ви за онзи, петнистия мустанг.

– А, вярно! Бях забравила, всъщност не бях, но не предполагах, че толкова скоро ще ни донесете новини. Чухте ли нещо за това красиво същество?

– Хубаво го казахте – красиво същество. Точно такова е. Пък е и кобила.

– Но наистина ли сте чули нещо – искам да кажа, откато се видяхме за последния път?

– Не само съм чул, но я и видях! Видях я и я потупах.

– Така ли?

– Хваната е!

– Хваната! О, каква чудесна новина! Колко ще се радвам да видя това красиво животно и да го поия. Откакто съм в Тексас, не съм имала свестен кон. Татко обеща да ми го купи, колкото и да струва. Но кой е този щастливец, който е успял да го улови?

– Кой хвана кобилата ли?

– Да, да, кой?

– Кой? То се знае – ловецът на мустанги!

– Ловецът на мустанга?

– Да, в цялата прерия няма друг като него да знае тъй да язди и тъй да хвърля ласото. Приказвайте си вие за вашите мексиканци! Досега не съм виждал мексиканец да може да се справя с коне като него. А няма и капка примес в жилите му. Бял е като мене.

– Как се казва?

– М-м-м, не съм чувал името на баща му. Малкото му име е Морис. Там във форта му викат Морис – ловецът на мустанги.

Старият ловец не беше достатъчно наблюдателен, за да забележи необикновения интерес, с който бе зададен въпроса, нито пък внезапното поруменяване на девойката, когато чу отговора.

Флоринда обаче забеляза всичко.

– Ха, мис Луи – възкликна тя, – това нали име смел млад бял джентълмен, дете спаси ни да не задушим в черна прерия.

– Да, мътните го взели! – продължи ловецът и по този начин помогна младата девойка да не отговори. – Сега се сещам. Разправи ми той за тази работа сутринта, преди да тръгнем. Той хвана петнистата и сега я води насам с още десетина коня. Сигурно ще пристигнат преди залез слънце. Смушках моята стара кобила напред, за да кажа на баща ви, че петнистата идва, та пръв да я види и да я купи. Знам аз, че малко коне достигат до поселището. Сетих се за вас, мис Луиза, и колко ви се дося да имате туй животно, като ви казах за него. Не се притеснявайте, никой друг няма да го вземе, преди вие да го видите. Старият Зеб Стамп гарантира.

– О, колко сте любезен, мистър Стамп! Много, много ви благодаря. А сега извинете ме за малко. Татко скоро ще се върне. Днес имаме прием и трябва да посрещна доста хора. Флоринда, погрижи се за обема на мистър Стамп! Иди, иди се разпорежи веднага!

– И още нещо, мистър Стамп – продължи младото момиче като се приближи до ловеца и заговори по-тихо, – ако младият... младият джентълмен пристигне, докато гостите са тук, той може би, не се познава с тях, моля ви се, погрижете се за него. На верандата има вино и други работи. Нали разбирате, какво искам да кажа, драги мистър Стамп?

– Дявол да ме вземе, мис Луиза, нищо не разбирам, май че почти нищо. Разбрах за виното и за другите работи, но за кой млад джентълмен говорите? Това не разбрах.

– Но как може да не разбирате за кого говоря? Младият джентълмен, младият човек, за когото казахте, че ще доведе коня.

– Аха! Морис – мустангера ли? Права сте, права сте, като го наричате джентълмен. Не се случва често ловец на мустанги да го наричат джентълмен или да

заслужава да го наричат така. Той си е джентълмен, целият – отгоре до долу, – макар че е ловец на коне и при това ирландец.

Очите на Луиза Пойндекстър бляскаха от удоволствие, докато слушаше мнението на ловеца, което беше също като нейното.

– Ама трябва да ви кажа – продължи ловецът, сякаш някакво съмнение го бе осенило, – че не върви друг да го покани. Той е горд, както казват хората от Мисисипи „горд като Пойндекстърровци“. Извинявайте, мис Луиза, че се изпуснах. Съвсем не се сетих, че и вие сте от Пойндекстърровци – не най-гордата, но най-красивата.

– О, мистър Стамп! Можете да ми говорите, каквото си щете. Вие знаете, че аз няма да се обидя от вас, мил стар великан!

– Този, който може да каже или да направи нещо, за да ви обиди, мис, е по-нисък и от джудже!

– Благодаря, благодаря! Познавам вашето честно сърце познавам вашата преданост. Може би някой път, мистър Стамп – тя говореше колебливо, сякаш имаше нещо предвид, – може би някой път да имат нужда от вашето приятелство.

– Когато ви потрива, имате го! Старият Зеб Стамп може да ви обещае това, мис Пойндекстър. Ако Зеб още може да диша, а не ви помага, той ще бъде по-долен от пора и по-подъл от койота.

– Хиляди, хиляди благодарности! Но какво щяхте да кажете! Говорехте, че не трябвало друг да го покани.

– Да.

– Какво искахте да кажете?

– Искан да кажа, че нищо няма да стане, ако аз поканя Морис – ловеца на мустанги, да яде и да пие под този покрив. Ако не го покани баща ви, ще си иде, без да хапне нещо. Разбирате ли ме, мис Луиза? Той не е от онези бели бедняци, дето може да ги прати човек в кухнята.

Няколко секунди младата креолка стоя, без да отговори. Тя сякаш обмисляше нещо, което я поглъщаше изцяло.

– Това няма никакво значение – каза тя с тон, който показваше, че е решила какво да прави. – Няма значение, мистър Стамп! Няма нужда вие да го каните. Само ми кажете, когато пристигне, но дано да не сме седнали на вечеря, защото тогава, разбира се, той не може да очаква някой да го посрещне. Но ако пристигне по това време, ще го задържите, нали?

– Ще го направя, ако ми кажете, мис!

– Добре, казвам ви: съобщете, когато дойде! Аз ще го поканя!

– Ако вие го поканите, мис, смятам, че ще му се развали апетитът. И вълк, дето умира от глад, ще забрави глада си само като ви види, пък да не говоря за сладкия ви глас... Когато идвах насам, бях гладен, гладен че цял суров ястреб можех да глътна, пък сега вече не ми е до ядене. Мога да прекарам цял месец, без да хапна.

Младата девойка отговори на тези възторжени излияния с чист, звънлив смях и посочи към другия край на патиото, където прислужницата ѝ се появи от кухнята с лека табла на ръце, следвана от Плутото с друга, по-голяма и по-натоварена табла.

– Ах, драги великане! – отговори девойката с престорен укор в гласа. – Няма да повярвам, че сте си изгубили апетита, докато не изядете всичко. Ето Плутото и Флоринда идват. Те носят нещо, което ще ви направи по-добра компания от мене, затова ще ви оставя да ѝ се понаслаждате. Довиждане, Зеб довиждане, или както хората тук казват „Nasta luego“.

Весело звучаха тези думи. Луиза Пойндекстър се отдалечи с лека стъпка по покрития коридор. Чак когато влезе в стаята си и се почувствува сама, тя се отдаде на по-сериозни мисли, които се изляха в тихи, но загадъчни думи:

– Това е моята съдба. Чувствувам го, зная го, че е така. Не смея да я срещна, а все пак не мога да я отбягна. Не мога и не искам!

Глава XII

УКРОТЯВАНЕ НА ДИВАТА КОБИЛА

Най-приятната част в една мексиканска къща е тази, на която за под служи покривът, а за таван – небесния купол – асотеата. При хубаво време, а в тази слънчева страна времето е винаги хубаво, асотеата се предпочита пред гостната; особено привечер, когато слънцето хвърля розовите си лъчи върху снежните върхове на Оризава, Попокатепек, Толука и „Близ-начките“, когато искрящите вина на Ксерес и Мадейра са разпалили въображението на андалузките синове и дъщери – потомци на конкистадорите*, – които се изкачват по покривите на домовете си, за да гледат известната по цял свят земя, прочула се с геройските дела на техните прадеди.

[* Конкистадор – завоевател. Б. пр.]

Тогава мексиканският „кавалъер“, нагизден във везани дрехи, показва изящния си вид пред някоя сеньорита и пухка дима от цигарата си в лицето ѝ. Тогава чернооката донсела* благосклонно слуша нежно нашепвани думи или само се прави, че слуша, а с натежало сърце и блуждаещи очи хвърля крадливи погледи към някоя далечна асиенда в равнината, гдето е домът на онзи, когото тя истински обича.

[* Донсела – девойка. Б. пр.]

Този приятен обичай – часовете на здрача да се прекарват на покрива на къщата – се възприема от всеки, който обитава мексиканско жилище. Семейството на плантатора от Луизиана го възприе като нещо естествено.

И сега след вечеря всички се събраха на покрива вместо в гостната. Слънцето слизаше към хоризонта; полегатите му лъчи осветляваха една група – по-весела, по-безгрижна и може би по-бляскава от всяка друга, която се е събирала на асотеата на Каса дел Корво. Някои от гостите се разхождаха по покрива, постлан с мозайка, други стояха на малки групи, а трети се бяха наредили покрай парапета с лице към равнината. Тук имаше по-хубави жени и по-храбри мъже от всички, които по-рано са се събирали на това място – дори когато неговият стар собственик оказваше гостоприемство на идалгите – най-големите благородници от Коауила и Тексас.

Гостите, които се бяха събрали сега, за да поздравят Удли Пойндекстър с пристигането му в неговото тексаско имение, също можеха да се похвалят с благороден произход. Това беше елитът на поселищата – не само на поселищата край Леона, но и на други, по-далечни. Имаше гости от Гонсалес, от Кастровил и даже от Сан Антонио – стари приятели на плантатора, които също като него се бяха преселили в западен Тексас. Неколцина от тях бяха пропътували повече от сто мили на кон, за да присъствуват на неговия пръв голям прием.

Плантаторът не беше пожалил нито сили, нито средства за успеха на празненството. Бляскави униформи и еполети, доставени от форта, духов оркестър, нает също оттам, отбрани вина, намерени в избите на Каса дел Корво – част от покупката – нищо не липсваше, за да бъде празненството на Пойндекстър най-пищното от всички, устройвани досега по бреговете на Леона.

Венец на всичко бе неговата очарователна дъщеря Луиза – красавицата на Луизиана, – чията слава пристигна преди нея дори в Тексас. Тя бе домакиня на тържеството и се движеше между възхитените гости с усмивката на владетелка и прелестта на богиня. Сега тя бе център на внимание за стотици очи, щастие за двадесетина сърца, а може би и нещастие за още толкова, защото не всички, които бяха покорени от красотата ѝ, бяха удостоени с внимание.

Но дали Луиза беше щастлива?

Въпросът може да изглежда странен, почти неуместен. Заобиколена от приятели-почитатели, от които поне един я обожаваше, а цяла дузина други, чиято зараждаща се любов можеше да свърши с обожание – млади плантафори, адвокати, държавници в началото на кариерата си и други, които вече са постигнали известно обществено положение, синове на Марс* в ризници или вече свалили ризниците, заобиколена от тях, как можеше да не бъде горда и да не изпитва щастие?

[* Марс – римски бог на войната. Б. пр.]

Някой може да зададе този въпрос, ако не е достатъчно запознат с характера на креолките и особено с характера на въпросната девойка.

Но в блестящата тълпа имаше един човек, който познаваше и характера на креолките, и характера на Луиза, и който повече от всички присъстващи следеше всяко нейно движение и се старееше да изтълкува значението му. Този човек бе Касий Къхуун.

Където и да отидеше тя, той я следваше – не отблизо като сянка, а скришом,

прибягвайки от място на място, нагоре-надолу по стълбите, в някой ъгъл, преструвайки се на разсеян; през цялото време той наблюдаваше лицето на своята братовчедка с крайчеца на окото си, като цивилен полицай с детективска задача.

Много странно бе, че той сякаш не обръщаше внимание на думите ѝ в отговор на комплиментите, които се сипеха върху нея от неколцина случайни щастливци, които тя даряваше с усмивки; нито дори КОГРТО тия щастливци бяха така известни и уважавани като младия Хенкок от драгунския полк. Къхуун ги слушаше, без да проявява каквито и да е чувства, както човек слуша разговор, който не засяга нито неговите лични интереси, нито интересите на приятелите му.

Той се качи на асотеата, когато видя Луиза да се приближава към парапета и нетърпеливо да се заглежда към равнината, и чак тогава ясно пролича, че я следи усърдно – толкова ясно, че и някои други разбраха това. Тези, които седяха наблизко, го забелязаха на няколко пъти, тъй като той на няколко пъти ясно се издаде, че я следи.

Младата господарка на Каса дел Корво често се приближаваше към парапета и поглеждаше към равнината с очи, които сякаш искаха да узнаят нещо от хоризонта. Никой не знаеше защо тя върши това и никой не се осмеляваше да прави предположения освен Касий Къхуун. Той знаеше нещо и това го измъчваше.

Когато някакви подвижни фигури в прерията изплуваха от ярката светлина на залязващото слънце и зрителите от асотеата познаха, че това са коне, водени от някакъв ездач, бившият офицер от доброволческия полк единствен предположи кой може да води тази кавапкада. Луиза прояви същия интерес към групата, която се приближаваше, но може би нейните причини бяха различни. Много преди гостите на Пойндекстър да забележат приближаването на конете дъщеря му ги бе видяла, и то още от мига, когато на хоризонта се надигна облак прах, толкова малък и мъглав, че би убягнал от вниманието на всеки, който не се взира нарочно за да го открие.

От този миг, преструвайки се, че разговаря с група девойки, младата креолка скришом наблюдаваше облака, който се приближаваше.

– Диви коне – каза майорът, комендант на форт Индж, след като погледна през джобния си телескоп. – Някой ги води – добави той, като повторно повдигна далекогледа към очите си. – О, сега виждам! Това е Морис – ловецът на мустанги, който от време на време ни снабдява с нови коне. Изглежда, че идва насам, право към вашата асиенда, мистър Пойндекстър.

– Много е вероятно, ако е наистина младият човек, когото споменахте – отговори собственикът на Каса дел Корво. – Споразумях се с него да ми хване дваисет-трийсет коня. Може би това е първата доставка.

– Така ми се струва – добави той, след като погледна през далекогледа.

– Аз пък съм съвсем сигурен – каза синът на плантатора. – Познавам, че конникът е Морис Джерълд.

Дъщерята на плантатора също го бе познала, но не се издаде. Правеше се, че не я интересува, че ѝ е безразлично. Тя бе забелязала коварните очи, които я изгаряха.

Кавалкадата се приближи. Морис седеше изящно на коня си; а на края на ласото му беше петнистата кобила.

– Какво красиво създание! – възкликнаха неколцина, когато доведоха пред къщата пленения мустанг, който цял трепереше, защото всичко наоколо беше ново за него.

– Струва си да слезем долу, за да видим този кон – предложи жената на майора, която лесно се въодушевяваше. – Предлагам всички да слезем! Какво ще кажете, мис Пойндекстър?

– О, разбира се – отвърна домакинята сред хор от гласове, които викаха „да слезем, да слезем“!

Водени от жената на майора, дамите заслизаха по каменните стъпала. Господата ги следваха. След десетина секунди ловецът на коне, все още на седлото си, и неговата пленница станаха център на отбрано общество.

Хенри Пойндекстър бе изпреварил другите и сърдечно приветствуваше странника. Ловецът на мустанги и Луиза си кимнаха едва забележимо. „Обществото“ едва ли би погледнало с добро око на близост с някакъв си търговец на коне, дори ако е бил удостоен с честта да ѝ бъде представен.

От дамите само жената на майора се обърна към него по-свойски, но със

снизходителен тон, който говореше за нейното по-високо положение. Но той бе много по-доволен, когато срещна погледа на младата креолка, макар и само за миг.

Нейният поглед не бе единственият, който се бе спрял одобрително на него. Наистина ловецът на мустанги имаше прекрасен вид въпреки изпрашените си дрехи. Той почти не беше уморен от пътя, дълъг повече от двадесет мили. Зефирът на прерията бе подсилил руменината на лицето му. От разтворената му яка се подаваше здрава и обгоряла от слънцето шия, която подчертаваше мъжествения му вид. Прахът, който покриваше къдравите му буйни коси, не можеше да скрие техния естествен блясък. Набитата му фигура говореше за сила и издръжливост, с каквито бяха надарени много малко мъже. Повечето от девойките го поглеждаха прикрито и се опитваха да уловят неговия поглед. Красивата племенница на интенданта му се усмихна с възхищение. Някои казаха, че и жената на интенданта също му хвърляла погледи но това не можеше да не е клевета, която, ако проследите, сигурно ще ви доведе до „половинката“ на доктора.

– Без съмнение – каза Пойндекстър, след като разгледа пленения мустанг – това е конят, за който ми разправяше старият Зеб Стамп.

– Точно той е – отвърна гореспоменатата личност, като се приближи към Морис с намерение да му помогне. – Да, мистър Пойндекстър, точно това е животното – кобила, както сам можете да се уверите...

– Да, да – набързо се обади плантаторът, който не желаше по-нататъшни разяснения.

– Този млад човек я беше хванал малко преди да ида при него, тъй че пристигнах точно навреме. Можеше да отведат кобилата кой знае къде и мис Луиза да си остане без нея.

– Наистина, мистър Стамп. Много мило от ваша страна и не зная как ще мога някога да ви се отплатя за вашата любезност.

– Да ми се отплатите ли? А, има как да ми се отплатите, и то лесно, много лесно. Нищо не съм направил за вас – поразходих се из прерията и това е то. Само да ви видя да яздите този кон, с онази ми ти шапка с перата и дългата ви рокля, дето се развява зад вас, само заради туй си струва старият Зеб Стамп да иде чак до Скалистите планини и да се върне.

– О, мистър Стамп, вие сте непоправим ласкател! Разгледайте наоколо и ще видите много девойки, които заслужават вашите комплименти повече от мен.

– Хайде, хайде – възрази Зеб, като хвърли небрежен поглед към дамите. – Няма да отрека, че тук има много красиви създания, дявол го взел, много красиви, но както казват в старата Луизиана, няма втора като Луиза Пойндекстър.

В отговор на тези любезни думи на Зеб избухна общ смях, в който се чуваха много малко женски гласове.

– Дълга ви двеста долара за нея – каза плантаторът, като се обърна към Морис и посочи петнистата кобила. – Струва ми се че това е сумата, която уговорихме с мистър Стамп.

– Аз не съм участвувал в сделката – отвърна Морис с многозначителна, но добродушна усмивка. – Не мога да взема парите ви. Конят не е за продан.

– О, така ли? – каза плантаторът, като се оттегли гордо въпреки разочарованието си. Неговите събратя, плантаторите офицерите от форта, бяха учудени, че Морис отказа да приеме такава щедра цена. Двеста долара за неопитомен мустанг, когато обикновено цената се движи между десет и двадесет долара! Ловецът на мустанги сигурно е полудял!

Но Морис не им даде време да разискват дали е полудял или не.

– Мистър Пойндекстър – продължи той със същия добродушен тон. – Вие така щедро ми заплатихте другите коне, и то преди да ги хвана, че аз мога да си позволя да ви направя подарък, както правим ние в Ирландия. Според нашия обичай, когато стане сделка с коне в дома на купувача, ние даваме подарък, но не на самия купувач, а на някоя от жените в семейството. Ще ми позволите ли да въведа този ирландски обичай в поселищата на Тексас?

– О, разбира се, без съмнение! – отвърнаха няколко гласа, два-три от които бяха с явно ирландско произношение.

– О, разбира се, мистър Джерълд – отговори плантаторът, чийто консерватизъм отстъпи прел общата воля. – Щом така желаете?

– Благодаря ви, джентълмени, благодаря! – обърна се ловецът на мустанги благосклонно към онези, които смятаха, че стоят по-горе от него. – Този мустанг е моят подарък и ако мис Пойндекстър благоволи да го приеме, тридневните ми усилия да заловя това животно ще бъдат повече от възнаградени.

– Приемам подаръка ви, сър, приемам го с благодарност – отвърна младата креолка, която за първи път се обади и смело пристъпи напред. – Но струва ми се – продължи тя и посочи мустанга, а очите ѝ бяха отправени изпитателно към ловеца на мустанги, – струва ми се, че вашата пленница не е опитомена. Тя цялата трепери от страх пред неизвестното бъдеще. Може би ще хвърли юздите, ако не ѝ харесат. Какво ще правя тогава аз, бедната?

– Вярно, Морис – каза майорът и без да разбере значението на тези тайнствени слова, обърна се към единствения от присъстващите, който можеше да ги разбере. – Мис Пойндекстър е напълно права. Този мустанг още не е опитомен. Това е ясно за всички. Хайде, драги, дайте му първия урок. Дами и господа – продължи майорът, като се обърна към другите, – това нещо заслужава да се види, особено от тези които не са били свидетели на подобно зрелище преди. Хайде, Морис, възседнете кобилата и ни покажете изкуството на ездачите от прерията. Тя като че ли иска да постави вашето изкуство на изпитание.

– Прав сте, господин майор, така е – отговори ловецът на мустанги, като стрелна поглед не към четириногата пленница, а към младата креолка, която въпреки привидната си смелост се бе оттеглила разтреперана зад кръга от наблюдатели.

– Няма значение, Морис, няма значение – продължи майорът окуражително. Въпреки това дяволско пламъче, което гори в очите ѝ, аз се обзалагам едно към десет, че вие ще избиете нейната самонадеяност. Опитайте!

Ловецът на мустанги не можеше да отклони желанието на майора, без да загуби достойнството си.

Това беше предизвикателство към неговото умение, към неговото ездаческо изкуство, нещо, което се цени много високо по прериите на Тексас.

Той се съгласи и като скочи леко от седлото подаде поводите на своя кон на стария Зебулон Стамп: после насочи цялото си внимание към пленницата. Преди да започне. Морис помоли гостите да направят място. Те сториха това веднага. По-голямата част от тях заедно с всички дами се върнаха на асотеата.

Долната челюст на дивата кобила беше вързана с ремък, единият край на който бе преметнат през главата ѝ; само с тази единствена юзда в ръце Морис се метна на гърба ѝ. За първи път на нея се качваше човек. За първи път тя изпитваше такова оскърбление. Пронизителният ѝ яростен вик явно показваше нейната решимост да се съпротивява срещу опитите да бъде унижена до положението на робиня.

Конят неволно се изправи на задните си крака и няколко секунди запази равновесие в това положение. Ездачът, предугадил това, обгърна шията му с ръце и сграбчил здраво гърлото му, изглеждаше като част от него. Ако не го беше направил, конят можеше да се хвърли по гръб и да го смаже под себе си.

След това мустангът хвърли високо задните си крака, което се очакваше. Да се задържи сега на гърба на животното, без да бъде хвърлен, беше най-трудното за ездача. Уверен в своето умение, ловецът на мустанги се бе отказал от седлото и стремена, които (сега щяха да му помогнат. С тях обаче той не би могъл да постигне най-завидния подвиг в прерията – да обяди неоседлан кон__.

Морис го направи без седло и стремена. Когато кобилата хвърли високо задната си част, той бързо се обърна на гърба ѝ, метна ръце около тялото ѝ, а върховете на ботушите му се забиха в плешките ѝ: по такъв начин той устоя на нейните опити да го хвърли на земята.

Мустангът се опита още два-три пъти, но безуспешно – ловецът беше умел. След това вбесеното животно като че ли разбра, че усилията му са напразни, и престана да се мятат. То скокна напред и се втурна в галоп, сякаш имаш намерение да не спре, докато не стигне края на земята.

Мустангът сигурно се беше спрял някъде, макар че се изгуби от погледа на зрителите, които останаха по местата си, очаквайки ездачът да се завърне.

Докато го нямаше, нееднократно се правеха предположения, че може да е убит или най-малко зле „осакатен“. Сред присъстващите имаше един мъж, който желаше това да се случи, но имаше и една девойка, за която такова нещастие би било

равностойно на смърт – като че нейният собствен живот зависеше от неговото завръщане жив и здрав. Защо Луиза Пойндекстър – дъщерята на гордия притежател на захарни плантации от Луизиана, хубавицата, чиято красота се славеше надлъж и шир, защо тя, която само да кажеше „да“ и можеше да има за съпруг най-богатия благородник в страната – се бе увлякла, защо позволяваше мислите ѝ да следват този беден тексаски ловец на коне? Това беше тайна, непонятна даже за нейния здрав разум.

Може би Луиза още не се бе увлякла напълно. Поне така ѝ се струваше. Ако го съзнаваше и се поразмислеше, може би щеше да се опита да изгони от съзнанието си неизбежни те размисления за последствията. Тя чувствуваше, че в нея се е породил някакъв странен интерес към този човек. Така се бе представил, че бе привлякъл вниманието ѝ. Различаваше се коренно от всички други, с които се бе запознала в избраното общество. Тя съзнаваше, че интересът ѝ към него, възникнал само от една дума, поглед, жест, които бе видяла сред пепелищата на изгорялата прерия, вместо да отслабне, растеше постоянно. Този интерес не бе намалял, когато Морис – ловецът на мустанги, се появи сега в равнината, възседнал дивия мустанг, който вече не беше див и не желаше да унищожи ездача си, а с приведена глава и покорен израз признаваше пред целия свят, че е намерил своя господар.

Без да го заявява пред света, дори и пред самата себе си, младата креолка изпитваше същите чувства като мустанга.

– Мис Пойндекстър! – каза ловецът на мустанги, като се плъзна по гърба на коня, без да обръща внимание на ръкоплясканията, с които го посрещнаха. – Може ли да ви помоля да се приближите до кобилата, да хвърлите това ласо на шията ѝ и да я отведете в конюшната? Ако направите това, тя ще ви смята за своя укротителка и винаги ще ви се покорява, защото това е знакът, който за първи път я лиши от свобода.

Една превзета жена би започнала да се дърпа при това предложение, една кокетка би отказала, една плаха девойка би се отдръпнала страхливо. Но не и Луиза Пойндекстър, потомка на една *fille à la casette*. Без да се колебае нито за миг, без каквато и да е превзетост или страх, тя излезе от аристократичния кръг, пристъпи напред и както той ѝ бе казал, взе въжето от конски косъм, метна го леко около врата на опитомения мустанг и го отведе към конюшната на Каса дел Корво.

През цялото време в ушите ѝ звучаха думите на ловеца на мустанги, а в сърцето ѝ отекваха странни предчувствия.

„Тя ще ви смята за своя укротителка и винаги ще ви се покорява, защото това е знакът, който за първи път я лиши от свобода.“

Глава XIII

ПИКНИК В ПРЕРИЯТА

Първите розови лъчи на Аврора* поздравяваха знамето на форт Индж и едва осветяваха някакви предмети на плаца пред „офицерските квартири“. В центъра се намираше малка товарна кола. Чифтяки, дребни мексикански мулета бяха впрегнати в нея. Те нетърпеливо тъпчеха на едно място, размахваха ядовито опашки и от време на време въртяха уши. Всичко това показваше, че са били впрегнати отдавна и с нетърпение чакат да тръгнат, а същевременно предупреждаваше хората наоколо много-много да не се приближават до техните петала.

[* Аврора – римска богиня на зората. Б. пр.]

Строго погледнато, наоколо не стояха никакви хора освен един огромен човек с шаячно палто и нахлупена филцова шапка, който въпреки неясната светлина можеше да бъде разпознат. Това бе Зебулон Стамп – ловецът. Всъщност Стамп не стоеше, а бе възседнал старата си кобила, която не беше толкова нетърпелива, колкото двете мексикански мулета и нейният господар.

Останалите около колата се движеха бързо, а понякога объркано. Сновяха от колата до вратата на къщата и обратно от къщата до колата.

Те бяха около десетина души, облечени в различни дрехи и с различен цвят на кожата. Повечето бяха войници от различни видове оръжие; всички бяха облечени в работни дрехи. Двама от тях приличаха на готвачи, а други двама или трима – на

ординарци.

Един добре облечен негър се движеше важно-важно сред тях; той беше личен прислужник на майора. Един сержант, което личеше от трите му нашивки, ръководеше групата и разпореждаше какво да правят. Задачата им беше да натоварят колата с храна и напитки – или накратко казано, – с всички принадлежности, необходими за пикник.

Че възнамеряваха пикникът да бъде от голям мащаб, личеше от изобилието и разнообразието на товара. Имаше най-различни по вид и големина кошници, вързопи и каси, от която се подаваха дванадесет гърла на бутилки, обвити в лъскав станиол. Тенекиените кутии, боядисани кафяво, и вечните сардели свидетелстваха за наличието на деликатеси, необикновени за Тексас.

Въпреки изобилието и лукса на провизиите сред присъстващите имаше един човек, който смяташе, че не са взели всичко. Недоволният беше Зебулон Стамп.

– Слушай, сержант! – каза той, като се обърна поверително към този, който разпореждаше. – Досега ни подуших, ни видях да слагате „царевича“ в колата. Иде ми на ума, че в прерията ще се намерят хора, на които по ще им се иска „царевича“ отколкото вашето френско пиво. Шампанско ли, какво ли му викахте?

– Повече да им се ще царевича, отколкото шампанско? За конете ли говорите?

– По дяволите конете! Не ти приказвам за царевича за конете, а за „мононгахела“*!

[* Мононгахела – вид уиски. Б. пр.]

– Охо, разбирам. Прав си, мистър Стамп. Да не забравим да вземем уиски, Помп. Струва ми се, вътре видях една дамаджана за пикника.

– Да, да, сержант – отвърна тъмнокожият прислужник – ето я – добави той, като измъкна дамаджаната и я сложи в колата.

Изглежда, че старият Зебулон сметна приготовленията за завършени и започна да става нетърпелив.

– Не е ли вече готово, сержант? – попита той и неспокойно се размърда на стремената.

– Още не, мистър Стамп. Готвачът казва, че пилетата трябва да се обърнат още веднъж на шишовете, преди да ги вземем.

– Да се не видят пилетата и готвачът! Може ли да се сравняват тези пилета от бунищата с дивата пуйка от прерията? Няма да мога да застрелям никаква пуйка, щом като слънцето се е качило вече десет мили на небето. Майорът ми е казал да става каквото ще, ама да има пуйка. Хич не е толкова лесно да се убие пуйка, като изгрее слънцето, пък още повече, като ти се влачи такава каруца по петите. Вие, сержант, да не мислите, че тези животни са глупави като войниците от форта? От всички хитри животинчета по тез прерии пуйката е най-хитрата. Ако искаш да я издебнеш, трябва да станеш със слънцето, че ако не и по-рано.

– Вярно, мистър Стамп. Зная, че майорът иска дива пуйка. Той ми каза, че очаквал да убиеш някоя по пътя.

– Очаква я! Може да очаква да му донесе и език и гърбица от бизон, защото по прериите на Тексас няма такъв животни. Има вече двадесет години, откак ги няма, макар да чувам, че европейските писатели, най-вече френските, казвали обратното. Насам няма бизони. Има мечки, има елени и кози и много пуйки, ама да убиеш някое от тези животинчета за вечеря, трябва да станеш рано за закуска. Ако не тръгна навреме, не мога да обеща хем да водя групата, хем да убия пуйка. Така че, сержант, ако имате намерение вашата голяма компания да си похапне месо от пуйка, няма да направите лошо да потеглите вече към прерията.

Убедителните думи на ловеца действаха на сержанта и той направи всичко възможно да ускори тръгването на групата и скоро колата с провизии, водена от Зебулон Стамп, потегли по огромната равнина, която се простира между Леона и Ореховата река.

* * *

Не бяха минали и двадесет минути, откакто колата и придружаващите я напуснаха площада, когато на същото място започна да се събира друга, малко по-различна компания.

Имаше дами на коне, придружавани не от коняри, както на сборните места за лов в Англия, но от господа – техни приятели и познати, братя, любими и съпрузи. Тук се събраха повечето, ако не всички, които бяха на приема у Пойндекстър.

Сам плантаторът присъствуваше, а също и синът му Хенри, племенникът му Касий Къхуун и дъщеря му Луиза. Младата девойка бе възседнала петнистия мустанг, предизвикал такъв интерес на празненството в Каса дел Корво.

Пикникът се устройваше от майора и офицерите в чест на плантатора и неговите гости; военните искаха да се отплатят за гостоприемството му. Забавлението, което предстоеше, макар и по-скромно, беше подходящо за времето и мястото. Гостите на форта щяха да бъдат забавлявани с гледка – рядка и величествена – преследване на диви коне.

Мястото на забавлението можеше да бъде само в онази част от прерията на около двадесет мили южно от форт Индж, дето се срещат диви коне. Затова трябваше да тръгнат рано и да се изпрати преди тях кола, натоварена с предостатъчно провизии.

Точно, когато слънчевите лъчи започнаха да играят по кристалните води на Леона, излетниците бяха готови да тръгнат от площада, придружавани от четиридесет драгуни, на които беше заповядано, да яздят най-отзад. Също като групата която тръгна по-рано, и те имаха водач – не стар горянин на мършава кранта със смачкана филцова шапка и извехтяло палто, а подходящо облечен и екипиран конник, възседнал прекрасен жребец, който във всяко отношение бе достоен да придружава такава отбрана компания.

– Хайде, Морис – извика майорът, като видя, че всички се бяха събрали. – Готови сме да тръгнем. Дами и господа! Този млад човек е добре запознат с убежищата и навиците на дивите коне. Ако има някой в Тексас, който може да ни покаже как се ловят коне, това е Морис – ловецът на мустанги.

– Вие ме ласкаете, майоре! – възрази младият ирландец, като се поклони вежливо към компанията. – Такова нещо не съм казвал. Мога само да обещаю, да ви покажа къде да ги намерите.

– Колко е скромен! – си каза Луиза и потрепна, като си помисли, че това, което подозира, може да не е вярно.

– Води ни тогава – заповяда майорът и щом командата бе дадена, пъстрата кавалкада начело с ловеца на мустанги потегли пред площада.

Утринният зефир развя знамето, осеяно със звезди, то потрепна на пилоната, сякаш им махаше за сбогом.

* * *

Дреболия е за мъжете, жените и конете от Тексас да яздят двадесет мили по торфа на прерията – нещо като да излезеш на въздух преди закуска.

Това разстояние бе изминато за по-малко от три часа без всякакви неприятности освен силния глад, който чувствуваха през последните няколко мили.

За щастие колата с провизии, която бяха отминали, ги настигна скоро и много преди слънцето да достигне зенита си, излетниците бяха започнали пикника под сянката на едно огромно орехово дърво, недалеч от брега на Рио де Нуесес.

По пътя не се случи нищо, което да заслужава отбелязване. Като водач, ловецът на мустанги постоянно яздеше начело. За всички с изключение на един-двама той не беше нищо друго освен водач и му обръщаха внимание само когато ги поразяваше с някоя проява на ездаческото изкуство, като скок над прериен поток или сухо дърво, което останалите прегазваха или преминаваха по околни пътеки.

Може би имаше известни подозрения, че с държането си той искаше да се покаже. Касий Къхуун увери компанията, че е така. Изглежда, че бившият капитан каза за първи път истината.

Даже и да беше така, Морис имаше извинение. Били ли сте някога на лов из полетата, следвани от девойки в ловджийски костюми и шапки с пера, които гордо ви кимат? Били сте? Е, тогава! Не бързайте да порицаете тексаския ловец на мустанги. Помислете си само, че той също бе под огъня на двадесетина блестящи очи. Помнете си, че и Луиза Пойндекстър беше между тях. Помнете си само това, и едва ли ще се изненадате от неговото желание да „блесне“.

И други показваха подобни постижения на смелост, които говореха за тяхната

мъжественост. Младият драгун Хенкок често се опитваше да покаже, че не е от вчера на седлото, а лейтенантът от конните стрелци напускаше от време на време мястото си до племенницата на интенданта, за да извърши някой ездачески подвиг. И когато се чуваше шепот на одобрение, той едва поглеждаше към тази, която всички смятаха за негова любима.

О, дъще на Пойндекстър! За тебе няма спокойствие! Нито в салоните на цивилизована Луизиана, нито по прериите на дивия Тексас! Където и да идеш, навсякъде твоето присъствие ще поражда романтични чувства и силни желания!

Глава XIV МАНАДА

Даже ако прерията беше напълно под контрола на Морис водача и ако нейното население бе подчинено на волята му, той едва ли би могъл да заведе излетниците на място по-подходящо за лова, който ги бе привлякъл.

Точно когато искрящото вино „Йоханесбергер“ от немския винарски магазин в Сан-Антонио бе направило небето по-синьо и тревата по-яркозелена, викът „Mustenos!“ се разнесе над глъчката и пресече полуизречените думи и звънкия смях. Той долетя от мексиканския вакеро, поставен да наблюдава от една близка височина.

Морис, който в момента се възползуваше от щедрото гостоприемство на майора, изпразни чашата си наведнъж, скочи на седлото и извика:

– Cavallada?

– Не – отговори мексиканецът, – manada.

– Какво бръщолевят тези хора? – попита капитан Къхуун.

– Mustenos на мексикански значи мустанги – отговори майорът, – а манада значи стадо диви кобили. В този сезон дивите кобили се събират заедно, отделно от конете, освен когато...

– Когато какво? – нетърпеливо запита бившият офицер от доброволците и прекъсна обясненията.

– Когато ги нападнат магарета – невинно отговори майорът.

Общият смях показва, че всички се бяха усъмнили в невинността на този отговор и смятаха, че той има някого предвид, което всъщност не бе така.

За миг Къхуун се смути от това затруднително недоразумение, но само за миг. Той не беше човек, който можеше да се поддаде на една нещастна грешка на езика. Напротив, веднага се възползува от възможността да отговори остроумно.

– Така ли? – каза той, без да се обърне специално към някого. – Не знаех, че магаретата по тези места са толкова опасни.

Докато казваше това, Къхуун не гледаше към Луиза Пойндекстър, иначе щеше да забележи в погледа ѝ нещо, което щеше да го зарадва.

Младата креолка въпреки явното си безразличие към него не можеше да не се възхити от нещо остроумно. Може би има надежда за него!

На младия драгун Хенкок му се струваше, че е така. А също и на лейтенанта от конните стрелци. И двамата забелязаха одобрителния поглед, и двамата решиха, че Касий Къхуун е спечелил или може да спечели сърцето на своята братовчедка.

Предположението тайно обезсърчи и двамата, и особено драгуна, но той нямаше време да се отдава на размишления. Манадата се приближаваше.

– На конете! – раздадоха се гласове от всички страни. Набързо сложиха юздите между зъбите на конете, които старателно дъвчеха жълтата царевица, и метнаха поводите на гърбовете им, от които все още се издигаше пара от бързия галоп в задушната тропическа утрин. Преди човек да може да изброи до сто, всички – дами и господа, бяха на стремената, готови за използват камшика и шпорите си.

В това време дивите кобили се появиха на хребета, на който стоеше наблюдателят. Самият той, ловец на коне, бе вече възседнал своя кон и се мъчеше за хвърли ласото на шията на една от дивите кобили. Те препускаха бясно като че бягаха от някакъв преследвач – някакво ужасно същество, което ги караше да пръхтят и цвилят. Обърнали очи назад, те не виждаха нито колата, нито ездачите около нея и продължаваха право към тях, а бяха точно на пътя им.

– Някой ги преследва – каза Морис, като забеляза колко възбудени бяха

животните. — Какво има, Креспино? — извика той на мексиканеца, който от мястото си можеше да види дали някой ги преследва.

Докато очакваха отговора, всички се смълчаха. В лицата на някои от групата се четеше безпокойство, дори и страх. Може би индианци преследваха мустангите!

— Un asino cimmaron* — бяха думите, които долетяха от устата на мексиканеца. Това не успокои компанията. — Un macho**! — прибави той.

[* Un asino cimmaron (испански) — един див осел. Б. пр.]

[** Un macho (испански) — самец. Б. пр.]

— О, така ли? Тъй си и помислих — промърмори Морис. — Трябва да спрем този негодник, иначе ще ни развали лова. Докато ги преследва, те няма да се спрат. Далече ли е?

— Съвсем наблизо, дон Морисио. Идва право към мене.

— Ако можеш, хвърли ласото си на врата му! Ако ли не, стреляй да го осакатиш. Справи се по някакъв начин с него.

Повечето, ако не всички не знаеха кой е преследвачът, тъй като само ловецът на мустанги знаеше значението на думите Un asino cimmaron и macho.

— Обясни ни, Морис! — заповяда майорът.

— Погледнете! — отвърна младият ирландец, като посочи към върха на хълма.

Това бе достатъчно. Всички очи се отправиха към хребета, където бързо като летяща птица се носеше животното, което обикновено за нас е образец на мудност и глупост.

Съвсем различен е дивият осел от питомното магаре, което тоягата е направила флегматично.

Дивият осел, който се виждаше, беше почти толкова голям, колкото и мустангите, които гонеше. И ако не бягаше толкова бързо, колкото най-бързият от тях, той все пак не изоставаше в своята упорита гонитба.

Тази жива картина се появи в зелената прерия така неочаквано, сякаш беше на сцената на театър или на арената на някой хиподром.

Преди още наблюдателите да могат да разменят няколко думи, дивите кобили бяха вече съвсем наблизо. Тогава те за първи път забелязаха групата конници и сякаш, забравили ненавистния преследвач, изведнъж се отбиха встрани.

— Дами и господа — извика водачът към двадесетина души, които едва задържаха конете си, — ако можете, стойте по местата си. Зная къде им е убежището. Сега се отправят към него. Ще ги намерим отново и там преследването ни ще бъде по-успешно. Ако започнете да ги преследвате сега, те ще се разпръснат в онзи гъсталак и съвсем сигурен съм, че няма вече да можете да ги видите. Ей, сеньор Креспино! Изпратете един куршум по този нахалник. Той е вече близо и можете да го улучите с вашата ескопета! Нали?

Мексиканецът измъкна една къса пушка-ескопета от седлото, прицели се набързо и стреля в дивия осел.

При изстрела животното изрева презрително. То явно не беше засегнато. Куршумът на Креспино не бе попаднал в целта.

— Трябва да го спра — извика Морис, — иначе то ще ги преследва чак до тъмно.

Още докато говореше, ловецът на мустанги пришпори силно коня си. Кастро излетя като стрела подир осела, който сега галопираше безстрашно край тях.

Няколко диагонални скока на дорести кон и ездачът се намери на разстояние, от което можеше да хвърли ласото си. С мълниеносна бързина примката на ласото се спусна върху дългите уши на осела. След това Морис се спря и смуща коня си, който се обърна назад. А после, покорявайки се напълно на ездача, напрегна сили и зачака въжето да се опъне. Изминаха няколко напрегнати секунди. Дивият осел караше в кариер, ласото се опъна, животното се издигна на задните си крака и падна тежко на тревата. То лежеше неподвижно, като мъртво, сякаш пронизано от куршум в сърцето.

Оселът обаче беше само зашеметен от удара и от примката, стегнала го до задушаване. Мексиканецът преряза гърлото му с острия си нож и го изпрати на онзи свят.

* * *

Тази случка отложи лова за известно време. Всички очакваха водача, който,

след като повали осела, слезе да освободи ласото си. Той беше махнал въжето от врата на мъртвото животно, но изведнъж започна бързо да го навива и в същото време да бяга към коня си, което показваше, че се е случило нещо ново.

Повечето от излетниците бяха заети с възбудените си коне, затова малцина видяха бързите действия на ловеца на мустанги. Изненадаха се. Морис им беше казал да чакат и затова не можеха да си обяснят защо бърза сега. Да не би да е заради Луиза Пойндекстър, която, възседнала петнистия мустанг, се отдели внезапно от компанията и препусна в галоп след дивите кобили, сякаш решена да бъде първа в гонитбата. Но ловецът на мустанги изтълкува това по друг начин. Безцеремонното ѝ отделяне от групата едва ли е било по нейно желание; сигурно кобилата е виновна! Морис позна, че манадата е същата, към която принадлежеше петнистия мустанг, преди той да го хване. Нямаше съмнение, че кобилата бе решила да се присъедини към своите стари другарки и сега бягаше към тях заедно с ездачката си. Така мислеше ездачът, а скоро и всички останали мислеха така.

Подбудени от кавалерски чувства половината от мъжете пришпориха конете си. Къхуун, Хенкок и Кросмън бяха начело. Непосредствено след тях яздеха двадесетина млади плантатори. Адвокати и съдии. Всеки от тях си мислеше колко щастлив би бил, ако можеше той да върне бегълците. Но малцина бяха истински разтревожени. Всички знаеха, че Луиза Пойндекстър е изкусна ездачка. Пред нея се простираше огромна равнина, гладка като състезателна писта. Мустангът може да галопира, докато се умори, но няма да може да я хвърли от седлото. Малка беше вероятността младата девойка да пострада сериозно. Само един от тях не беше на същото мнение. Това беше човекът, който пръв се разтревожи – ловецът на мустанги.

Той тръгна последен. Прибирането на ласото го забави. Качването на коня също му отне една секунда. Така че Морис беше на около сто крачки след всички, когато конят му се впусна напред.

Къхуун бе на около сто крачки пред всички. Той свирепо пришпорваше коня си, който летеше напред с всички сили. Драгунът и стрелецът бяха малко по-назад, а след тях – всички останали. Морис бързо достигна групата и един след друг задмина всички, които бяха начело. Напредвайки бързо, той скоро остави и Касий Къхуун зад себе си.

Бившият капитан от доброволците изруга със стиснати зъби, когато дорестият кон префуча край него и закри от погледа му отдалечаващата се петниста кобила.

Слънцето, достигнало зенита си, осветяваше странна картина. Стадо диви кобили препускаше с главоломна бързина по прерията. Една тяхна посестрима с ездачка на гърба си ги следваше на около четиристотин ярда. На същото разстояние от нея един дорест жребец, възседнат от живописно облечен младеж, явно се опитваше да я настигне. Малко по-назад се виждаха конници – някои в цивилни, други във военни дрехи. След тях взвод драгуни се движеше в пълен галоп. Те току-що бяха оставили дамите и господата, които също бяха на коне, но стояха неподвижни в равнината или тъпчеха на едно място и размахваха ръце.

След двадесет минути картината се измени. На сцената – огромния зелен килим на прерията – се виждаха същите лица. Но сега те бяха групирани по друг начин или поне разстоянията помежду им бяха станали по-големи. Манадата се бе отдалечила от петнистия мустанг, а мустангът – от дорестия кон, а дорестият кон – от всички, които се състезаваха с него, се бяха изгубили от погледа. Тях можеше да ги види само силното око на орела, който се вие във високото сапфирено небе.

Дивите кобили, мустангът и неговата ездачка, дорестият кон и ездачът му останаха сами в саваната.

Глава XV БЕГЛЕЦЪТ Е НАСТИГНАТ

Преследването продължи още една миля без особени промени. Дивите кобили препускаха с всички сили, но повече не цвилеха изплашено. Мустангът изцвилваше от време на време. Неговите стари другари като че ли не го забелязваха. Ездачката седеше здраво на седлото, без да проявява страх.

Дорестият кон изглеждаше по-възбуден, но не толкова, колкото господарят му,

който бе започнал да проявява признаци на отчаяние и раздразнение.

– Давай, Кастро – извика той нетърпеливо и настойчиво. – Какво става с твоите копита точно днес? Спомни си, че по-рано я настигна, макар че признавам, не беше много лесно, а сега има и товар. Не виждаш ли, животното такова! Товар, който струва повече от злато, който заслужава всяка капка от твоята и моята кръв. Петнистата кобила сякаш бяга по-бързо. Дали защото е обучена или защото всеки кон препуска по-бързо, когато го яздят? Ами ако я изгубя от погледа си? Започва да става опасно. Лошо е за младата девойка. Нещо повече – опасно! Наистина опасно! Ако я изгубя от погледа си, тя сигурно ще пострада!

Мърмореше си така Морис и продължаваше да язди с очи, устремени към отдалечаващата се ездачка. От време на време той измерваше с тревожен поглед разстоянието, което ги делеше.

До този миг той не беше се сетил да извика девойката. Може би тя щеше да го чуе, но едва ли щеше да долови думите му, да разбере предупрежденията и съветите му. Той не беше извикал досега отчасти поради тази причина и отчасти защо то всеки миг очакваше да я настигне. Освен това знаеше, че за да бъде спрян мустангът, трябва да се действа, а не да се вика.

През цялото време Морис се надяваше, че може да се приближи достатъчно, за да хвърли ласото си върху врата на животното и да го подчини. Постепенно тази надежда угасна.

Сега манадата навлезе в храсти, които покриваха гъсто равнината, а после се превръщаха и в цяла гора. Това създаде нови тревоги на преследвача. Мустангът можеше да навлезе в шубраците или да изчезне в завоите на гората.

От време на време дивите кобили изчезваха от очите му. Те скоро щяха съвсем да се загубят. Техният стар другар, мустангът, вече нямаше никаква възможност да ги настигне.

Но какво значение има това? Дали девойката ще се изгуби в прерията или в гората, или сред манадата – над нея все виси опасност.

Изведнъж ловецът на мустанги се сети за нещо още по-страшно – толкова страшно, че започна сам да си говори възбудено:

– О, небеса – възкликна той, а челото му се помрачи още повече. – Ами ако жребците минат насам! Тези шубраци са любимото им място. Те бяха тук само преди една седмица и този – да, този е месецът, когато се разгонват!

Шпорите на ловеца отново се впиха и целите почервеняха от кръв. Кастро, който галопираше толкова бързо, колкото можеше, поглеждаше укорително назад.

В този миг манадата изчезна от погледа на дорестия кон и на неговия господар, а вероятно и от погледа на петнистия мустанг и неговата ездачка. В това нямаше нищо чудно. Кобилите бяха навлезли между две горички, които ги закриваха.

Това като че ли оказа магическо въздействие върху беглеца мустанг. Изчезването на манадата сякаш бе знак за прекратяване на преследването. Мустангът забави хода си и в следния миг спря.

Морис, който продължи да кара в галоп, го настигна в средата на една полянка. Мустангът стоеше като изваян от мрамор. Неговата ездачка с повод в ръка седеше безмълвна на седлото, изящна и спокойна, сякаш го очакваше.

– Мис Пойндекстър! – каза той задъхано, когато конят му се приближи. – Радвам се, че това диво същество отново ви се покорява. Бях започнал да се тревожа за...

– За какво, сър? – нейният въпрос го изненада.

– За вашата безопасност, разбира се – отговори той със запъване.

– О, благодаря ви, мистър Джерълд. Не знаех, че се намирам в опасност.

Наистина ли беше опасно?

– Опасно! – като ехо откликна ирландецът и учудването му се увеличи. – На гърба на избягал мустанг, след безбрежната прерия!

– Какво от това? Той не може да ме хвърли от седлото. Добра ездачка съм, сър.

– Зная, но умението да яздите нямаше да ви помогне, ако се бяхте загубили, а това можеше да се случи сред тези шубраци, където и опитните тексасци едва намират пътя си.

– О, да се загубя! Тази ли е опасността, от която трябвало да се страхувам?

– Има и други. Представете си, ако попаднете сред...

– Сред индианци ли? – прекъсна го девойката, без да дочака да чуе края на

неговите предположения. — Какво значение би имало ако това станеше? Нали сега сме в мир с команчите. Те са кавалери и сигурно нямаше да ми досаждат. Поне така ми каза майорът, като идвахме насам. Честна дума, сър, аз бих се радвала на такава среща и не бих я избягнала. Бих желала да видя тези благородни диваци в тяхната родна прерия, възседнали конете си, а не както съм ги виждала досега да залитат из поселищата, пияни от нашата „огнена вода“*.

[* Огнена вода — така наричат индианците ракията. Б. пр.]

— Възхищавам се от вашата смелост, мис, но ако имах честта да бъда един от вашите приятели, бих си позволил да ви посъветвам да бъдете по-предпазлива. „Благородните диваци“, за които говорите, не всякога са трезви и внимателни в прерията. Може би грешите по отношение на червенокожите...

— Ако ги срещнех и те не се държаха добре, щях да ги отмина и да се върна право при приятелите си. На такъв бърз кон те едва ли биха ме настигнали. Дори и за самия вас бе трудно, нали?

Очите на младия ирландец се разшириха от учудване. В тях се четеше изненада и недоверчивост.

— Но — започна той след известно мълчание — да не би да искате да кажете, че вие можехте да удържите мустанга и че той не избяга по своя воля? Не разбирам...

— Не, не, не — бързо отвърна ездачката с известно смущение. — Кобилата наистина побягна сама, т.е. в началото, но аз, аз по-късно открих, че... най-накрая разбрах, че лесно мога да я спра. Всъщност така и направих, както вече сам видяхте.

— А можехте ли да я спрете по-рано?

Една странна мисъл бе осенила ловеца на мустанги и той очакваше отговора с необикновен интерес.

— Може би, може би — да. Сигурно щях да го спра, ако бях дръпнала юздите по-здраво. Но знаете ли, сър, аз обичам да яздя галоп, особено в прерията, където човек не се страхува, че може да прегази някое прасе, домашна птица или човек.

Морис бе изумен. През целия си живот, дори в своята родина, прочута със смелите си жени, и особено смели ездачки, той не беше срещал девойки, която можеше да се сравнява с нея по ездаческо майсторство.

Объркан от учудване и възхищение, той не можеше да каже нищо.

— Право да си кажа — продължи младата девойка с чаровна простота — не съжалявам, че конят ме отнесе. Човек понякога се уморява от много приказки и особено от комплименти. Искях да подишам чист въздух и да бъда сама. Така че, разбирате ли, мистър Джерълд, това беше цяло щастие, тъй като ми спести ненужни обяснения.

— Искяхте да бъдете сама? — попита разочарован ловецът. — Моля да ме извините, че без да искам, ви се натрапих. Уверявам ви, мис Пойндекстър, последвах ви само защото смятах, че сте в опасност.

— Много любезно от ваша страна, сър, и сега, когато зная, че наистина е имало опасност, аз съм ви много благодарна. Предполагам, че съм била права; вие имахте предвид индианците, нали?

— Не, не, точно индианците. Или поне не се сетих за тях.

— Друга опасност! Какво имахте предвид, сър? Моля, кажете ми, за да бъда по-предпазлива в бъдеще.

Морис не отговори веднага. До ушите му достигна шум, който го накара да се обърне, сякаш не беше чул въпроса.

Креолката разбра, че нещо бе привлякло вниманието му, и също се послуша. Тя чу пронизителен крясък, последван от много други, а след това прокъртяха силни удари на копита. Въздухът около тях затрепери.

Това не беше загадка за ловеца на коне. Думите, които бързо изрече, без да съзнава, бяха отговор на нейния въпрос.

— Дивите жребци! — извика той с разтревожен глас. — Знаех, че са някъде сред тези шубраци и ето ги.

— Това ли е опасността, за която говорехте?

— Да.

— Защо да се страхуваме от тях? Това са мустанги.

— Вярно, по друго време не би имало защо да се страхуваме. Но точно сега, през този период на годината, те стават свирепи и зли като тигрите. О! Когато

дивият жребец се развилнее, той е по-опасен враг от вълка, пантерата или мечката.

— Какво да правим? — попита младата девойка и за първи път показва, че се страхува; тя се приближи до човека, който веднъж я беше спасил от беда, и очаквайки отговора му, тревожно впи очи в него.

— Ако ни нападнат — отговори Морис, — има само два изхода. Единият — да се качим на някое дърво и изоставим конете си на яростта на дивите жребци.

— А другият? — попита креолката хладнокръвно, което показваше, че тя може да запази присъствие на духа и при най-големи изпитания. — Съгласна съм на всичко, но не и да изоставим конете си. Това е недостойно.

— И да искаме, няма ла можем. Струва ми се невъзможно. Наоколо няма достатъчно голямо дърво, на което да бъдем в безопасност. Ако ни нападнат, нямаме никакъв друг изход, освен да се уповаваме на бързината на нашите коне. За нещастие — продължи той, като хвърли изпитателен поглед към петнистата кобила, а след това и към своя кон — те имаха доста работа тази сутрин и са изтощени. Оттам идва и най-голямата опасност. Дивите жребци сигурно не са уморени.

— Не е ли по-добре да тръгнем веднага?

— Не още. Колкото повече време дадем на нашите коне да си отдъхнат, толкова по-добре. Жребците може да не дойдат насам. Но и да дойдат, може да не ни безпокоят. Зависи от тяхното настроение в момента. Но ако се бият помежду си, сигурно ще ни нападнат. Това показва, че са загубили разума си, ако мога така да се изразя. В такива случаи те безогледно ще се нахвърлят дори върху кон с ездач на него. Ха! Както очаквах, те се бият. Личи от крясъците им. При това идват насам.

— Но, мистър Джерълд, защо веднага не потеглим в обратна посока?

— Ще бъде безполезно. На тази страна е равнина и няма никакво прикритие. Преди да можем да се отдалечим достатъчно, те ще излязат на открито и скоро ще ни настигнат. Единственото безопасно място, за което мога да се сетя в момента, където трябва да стигнем се намира в обратна посока. Ако не се лъжа, от шума им, който чувам, те се движат в същото направление и ако прибързаме, ще попаднем право в зъбите им. Трябва да почакаме и се опитаме да се промъкнем зад тях. Ако успеем да минем и те ни настигнат в разстояние на две мили, зная едно място, където ще бъдем тъй в безопасност, както в конюшната на Каса дел Корво. Сигурна ли сте, че можете да владеете мустанга?

— Съвсем сигурна — отвърна Луиза незабавно. Пред лицето на надвисналата опасност тя изостави всякакви преструвки.

Глава XVI

ПРЕСЛЕДВАНИ ОТ ДИВИ ЖРЕБЦИ

И двамата седяха на седлата си в очакване. Луиза бе по-спокойна, защото се уповаваше на ловеца на мустанги. Тя разбираше, че някаква голяма опасност ги грози, макар че не можеше напълно да я проумее. Не можеше да бъде другояче, щом човек като Морис проявява страх. Мисълта, че той отчасти се страхува за нея, я правеше щастлива.

— Струва ми се, че сега можем да опитаме — каза Морис, след като се бе заслушвал известно време. — Те изглежда минаха поляната, по която ще се оттеглим. Моля ви, внимавайте при ездата! Дръжте се здраво на седлото и не отпускате поводите. Яздете близо до мене, там, дето мястото позволява, и в никакъв случай не изоставяйте повече от дължината на опашката на моя кон. Принуден съм да яздя начело, за да показвам пътя... Ето, идват направо към поляната. Те вече почти я прекосиха. Сега напред!

Дълбоката тишина, която допреди малко цареше над прерията, бе нарушена. Надигна се страхотна врява, сякаш човек се намираше в някаква лудница — остро цвилене на жребците напомняше писъците на малоумни, само че шумът бе десет пъти по-голям. Той бе примесен с гръмотевичния тропот на копита, свистене и чупене на клони, диво пръхтене, придружено с тракане на зъби, тъпи удари на копита в ребра и закръглени бедра, квичене от болка и ярост. Всичко това се сливаше в страшен шум, който заглушаваше конниците и разтърсваше земята.

Явно бе, че сред дивите жребци се води жестока борба. Докато преминаваха край

шубраците, те се биеха безразборно помежду си. Когато Морис даде знак за тръгване, пъстрото стадо се появи на поляната между двете горички. Само след миг те изпълниха празното място и се изляха на полянката, устремени като лавина.

Стадото се състоеше от най-красивите животни в природата. Това не бяха кастрирани питомни коне с превити плешки, с крака, които се огъват, и наведени чела, обезобразени още повече от ножиците на търговците на коне, животни, от които едва ли едно на хиляда прилича на истински кон, а диви жребци на саваната, родени на зелената трева и израснали свободно като цветята, които ухаеха край тях.

Очите не са виждали по-красива гледка от кавалада диви коне, които препускат из прерията. Гледката е чудесна, но и страхотна! Толкова страхотна, че мъж не може да ѝ се възхищава, а още по-малко плаха жена. А това е съвсем невъзможно, когато има опасност зрителят да бъде нападнат от каваладата.

В такова положение се намираха ездачите на дорестия кон и петнистия мустанг. Младежът знаеше това от опит, а девойката не можеше да не разбере опасността от онова, което виждаше пред себе си.

– Насам! – извика Морис, като пришпори коня си и го насочи към тила на каваладата. – О, ужас! Видяха ни! По-скоро, по-скоро, мис Пойндекстър. Помнете, че се отнася за живота ви!

Никакви думи не бяха нужни. Видът на жребците показваше достатъчно ясно, че петнистият мустанг и неговата ездачка могат да се спасят само с бързина. Когато жребците се появиха на открито и видяха конете и техните ездачи, те изведнъж прекратиха самоунищожителната борба и спряха на място като под команда. Наредени в редица, те приличаха на кавалерия, спряна сред атака.

За известно време враждата помежду им изглежда бе забравена. Тя сякаш чувствуваха, че трябва да нападнат някакъв общ враг или да отбият някаква обща опасност.

Жребците може би се бяха спрели от изненада, но така или иначе това бе благоприятно за бегълците. Те използваха забавянето им от двадесетина секунди и избиколиха, за да излязат на пътя, който ги водеше към безопасност.

Но, уви, само до пътя! Спасението им не беше още сигурно. Жребците разбраха намеренията им, изведнъж се извъртяха и с галоп се втурнаха след тях. Пръхтенето и цвиленето им показваше, че те бяха озлобени и решени да ги настигнат. От този миг по равнината започна отчаяно преследване – състезание между коне без ездачи и коне с ездачи.

От време на време Морис поглеждаше през рамо, макар че все още запазваха разстоянието, спечелено в началото, безпокойствието в погледа му не намаляваше.

Ако беше сам, той щеше да се изсмее презрително на преследвачите. Той знаеше, че неговият дорест жребец – чедо на прерията, може да бие всички състезатели от своята раса. Но кобилата го забавяше. Тя галопираше по-бавно от всеки друг път. Сякаш не желаше да избяга, също като кон, насила каран далеч от онова, което му е родно.

– Какво може да означава това? – промърмори ловецът, като забави хода, за да се изравни със своята спътница. – Ако срещнем някакво препятствие, ние сме загубени. Сега всяка секунда е скъпа.

– Още сме на същото разстояние от тях, нали? – запита Луиза, като забеляза неговия тревожен поглед.

– Засега да, но за нещастие пред нас има голямо препятствие. Да видим как ще го преминем. Зная, че сте добра ездачка и можете да направите дълъг скок. Но кобилата? За нея не съм толкова сигурен. Вие я познавате по-добре от мене. Мислите ли, че тя ще ви пренесе през...

– През какво, сър?

– Скоро ще видите. Сигурно сме вече наблизко.

Този разговор се водеше между двама души, които язدهа един до друг с бързина една миля в минута.

Както беше предсказал водачът те скоро се намериха пред препятствието. Това беше дол – зееща яма в равнината, петнадесет фута широка и толкова дълбока, а дълга, догдето стигнеше погледът.

Да тръгнат встрани, наляво или надясно, значеше преследвачите да ги пресекат по диагонал. Бегълците не можеха да си позволят такова нещо.

Пропастта трябваше да бъде премината. Иначе жребците щяха да ги настигнат. Тя можеше да бъде премината само със скок, дълъг най-малко петдесет фута. Морис знаеше, че неговият кон може да скочи толкова, защото и друг път го беше правил. Но кобилата?

– Дали ще може кобилата да прескочи? – запита той с безпокойство, докато с по-бавен ход те се приближаваха към края на пропастта.

– Сигурна съм – отговори Луиза.

– А сигурна ли сте, че ще се задържите на седлото?

– Ха! Ха! Ха! – презрително се изсмя креолката. – Що за въпрос, и то от един ирландец! Сигурна съм, сър, че ваша сънародничка би се обидила от такива думи. Дори аз, родена в блатистата Луизиана, намирам, че това не е достатъчно учтиво. Дали ще се задържа на седлото? Ще се задържа на Луна, където и да ме заведете.

– Но, мис Пойндекстър – заекна водачът, все още неуверен в силите на петнистия мустанг, – а ако не успее! Ако имате капка съмнение, не е ли по-добре да я изоставим? Зная, че моят кон може безопасно да пренесе и двама ни на другата страна. Ако пожертвувате мустанга, по всяка вероятност ще се отървем от по-нататъшно преследване. Дивите жребци...

– Да изоставя Луна! Да я изоставя да бъде стъпкана или разкъсана на парчета – както и вие сам казахте! Не, не, мистър Джерълд. Петнистата кобила ми е твърде скъпа, за да направя това. Ние заедно ще прескочим пропастта, ако можем. Ако не, заедно ще си счупим вратовете на дъното. Хайде, моя красавице. Ето човека, който те преследва, улови и покори. Покажи му, че не си се напълно подчинила и че можеш, когато трябва, да избягаш от примката и на приятел, и на неприятел. Покажи му един от скоковете, които направихме десетина пъти през седмицата. Хайде да полетим, хоп!

Без да чака пример от него, смелата креолка препусна главоломно към дола и го прескочи с един от онези скокове, които бяха правили „десетина пъти през седмицата“.

Докато ловецът на мустанги наблюдаваше скока, в главата му се преплетоха три различни мисли – или по-скоро чувства. Първото беше обикновена изненада, второто – силно възхищение, третото не можеше да се определи толкова лесно: но. То се зароди от думите „петнистата кобила ми е твърде скъпа, за да направя това“.

– Защо ли? – си мислеше той, като впи шпорите в хълбоците на дорестия кон... Размишленията му траеха само докато Кастро се намираше във въздуха, над зеещата пропаст.

Въпреки лекото преминаване на пропастта бегълците не бяха избягнали угрозата. Долът не представляваше препятствие за жребците. Морис знаеше това и погледна назад с неотслабнала тревога.

Тя дори се засили, защото колкото и кратко да се бяха забавили, те все пак бяха дали възможност на преследвачите да се приближат. Дивите жребци сега бяха по-близко отпреди! Те нямаше да се спрат нито за миг, а щяха да прескочат пропастта, без да прекъсват галоп си.

И тогава – тогава какво?

Ловецът на мустанги си зададе сам този въпрос и побледня, тъй като не можеше да си отговори.

След скока Морис не спря нито за секунда, а както преди, галопираше напред, следван от девойката. Галонът му обаче не беше така стремителен. Той яздеше с по-малка решителност. Като че някаква неясна мисъл го забавяше.

Когато бяха на около двадесетина конски дължини от дола, той спря коня си и го обърна, сякаш изведнъж бе решил да се върне.

– Мис Пойндекстър – извика Морис на младата девойка, когато тя се изравни с него, – трябва да продължите да яздите сама.

– Но защо, сър? – попита тя и с рязко дръпване на юздите спря мустанга.

– Ако продължаваме да яздим заедно, ще ни настигнат. Трябва да направя нещо, за да ги задържа. Тук има възможност, но не и на друго място... За бога, не ме питайте! Ако загубим и десет секунди, ще бъде късно, много късно. Погледнете пред вас. Виждате ли къде лъщи водата? Това е езеро в прерията. Яздете право към него. Ще се намерите сред две високи огради. Те се съединяват при езерото. Ще видите отвор и прътове. Ако не ви настигна навреме, преминете през отвора, слезте от коня и го препречете с прътовете.

– А вие, сър? Вие не се ли излагате на голяма опасност?

– Не се страхувайте за мене. Когато съм сам, рискът е по-малък. Мустангът... За бога препускате! Не изпускате водата от очите си! Нека ви бъде като фар. Не забравяйте да затворите отвора след себе си. Бързайте! Бързайте!

Няколко секунди младата девойка се поколеба. Тя като че ли не искаше да се разделя с човека, който полагаше толкова много усилия, за да я спаси, и то може би с опасност за живота си. За щастие Луиза не беше от онези девойки, които при беда изпадат в паника и завличат на дъното плувеца, който ги спасява. Тя вярваше в този, който я съветваше, и беше убедена, че той знае какво прави. Затова отново пришпори кобилата си и в галоп се отправи към прерийното езеро.

В същия миг Морис препусна своя кон, но в обратна посока – към мястото, където бяха прескочили дола. Разделяйки се със своята спътница, той извади от кобура на седлото най-съвършеното оръжие, употребявано в прерията за нападение или защита от индианци, бизони или мечки – барабанен револвер с шест патрона, система полковник Колт.

– Те сигурно ще прескочат на тясното място, където минахме и ние – си промърмори Морис, като се обърна с лице към жребците, които напредваха от другата страна на дола. – Ако успея да поваля един от тях, това може да възпре други 1 е да не прескочат пропастта или да ги забави за малко, та мустангът да може да избяга. Води ги големият дорест кон. Той сигурно ще скочи пръв. Револверът бие добре на сто крачки. Сега мога да го улуча.

Последните му думи бяха придружени от изстрел. Най-едрият от жребците, червен на цвят, се преобърна и зарови глава в тревата. Тялото му падна напреко на пътя, който водеше към мястото, дето щяха да скочат.

Пет – шест жребеца, които тичаха наблизо след него, спряха изведнъж, а след това и цялата кавалкада.

Ловецът на мустанги не се забави, за да види какво ще стане. Той използва объркването, причинено от падането на водача, спести си останалите пет куршума, обърна коня си назад и препусна след петнистия мустанг, който вече се приближаваше към искрящото езеро.

* * *

Дали защото се уплашиха от падането на техния водач или защото мъртвото му тяло препречваше пътя към единственото място, където можеха да прескочат пропастта, жребците изоставиха преследването. Морис свободно препусна след девойката.

Той я настигна зад оградата край брега на езерото. Тя бе изпълнила всичките му съвети, само не беше затворила отвора. Прътите лежаха разхвърляни по земята. Тя беше още на седлото, облекчена, че вижда Морис в безопасност; цяла трептеше от благодарност, която думите не можеха да изразят.

Опасността бе избягната.

Глава XVII

КАПАН ЗА МУСТАНГИ

Сега, когато опасността бе минала, младата девойка се огледа наоколо с интерес.

Тя видя малко езеро. По брега му личаха безброй следи от копита. Това показваше, че езерото се посещава често от диви коне – тяхното любимо място за водопой. Наоколо имаше висока ограда, която обхващаше езерото и част от прерията. Две крила от оградата се разперваха в равнината и образуваха нещо като фуния, в тесния край на която имаше отвор. Когато отворът беше препречен с пръти, в ограденото място не можеше нито да влезе кон, нито да излезе.

– За какво служи това? – запита девойката, като посочи към оградата.

– Капан за мустанги – каза Морис.

– Капан за мустанги?

– Приспособление за ловене на диви коне. Те попадат между двете крила на оградата, които, както виждате, достигат далече в прерията. Водата привлича конете

или пък ловците на мустанги, които ги преследват, ги насочват към това място и ги заставят да влязат през отвора. Попаднат ли веднъж в ограденото място, тогава е лесно да се уловят с ласото.

– Бедничките! Това място ваше ли е? Вие нали сте ловец на мустанги? Така ни казахте.

– Да, но аз не ловя диви коне по този начин. Предпочитам да съм сам и много рядко се сдружавам с хора от моя занаят. Така че не мога да използвам това приспособление, за което са необходими най-малко двадесетина ездачи. Моето оръжие, ако мога така да го нарека, е ласото.

– Чувала съм, че си служите с него с голямо умение, а освен това и сама имам възможността да се убедя.

– Това е голям комплимент за мене, но вие грешите. Има хора по тази прерия, които са просто родени за ласото – мексиканци, за които това, което вие благоволихте да наречете у мен умение, е несръчност.

– Дали вашата скромност, мистър Джерълд, не ви кара да надценявате съперниците си? Аз съм чувала точно обратното.

– От кого?

– От вашия приятел мистър Зебулон Стамп.

– Ха-ха-ха! Старият Зеб не е авторитет по въпроса за ласото.

– Бих желала да мога да хвърлям ласо! – каза младата креолка. Казват, че не е подходящо за девойки, но има ли значение, щом не е вредно и доставя удоволствие.

– Неподходящо за девойки? Защо да е неподходящо, щом девойки могат да стрелят с лък или да се пързаят с кьнки. Зная една девойка, която е запозната с хвърляне на ласо.

– Американка?

– Не, мексиканка. Живее край Рио Гранде, но понякога идва край Леона, където има роднини.

– Млада ли е?

– Да. Струва ми се на ваша възраст, мис Пойндекстър.

– Висока ли е?

– Не, колкото вас.

– Но много по-хубава, разбира се. Чувала съм, че мексиканките превъзхождат по красота нас, обикновените американки.

– Смятам, че креолките не се включват в тази категория – отговори Морис дипломатично.

– Чудя се дали ще се науча да хвърлям ласо – продължи младата девойка, като се престори, че комплиментът не я засяга. – Не съм ли много стара? Казвали са ми, че мексиканките започват още от детството си и затова достигали такова чудно майсторство.

– Нищо подобно – отговори Морис окуражително, – възможно е след една-две години упражнения да се научите изкусно да хвърляте ласото. Аз самият си служа с него от три години и... – Той се спря, като разбра, че ще започне да се хвали.

– И сега сте най-умелият в цял Тексас – допълни събеседницата му недоизказаната мисъл.

– Не, не – засмя се той. – Зеб Стамп се заблуждава. Той съди за моето умение, като го сравнява със своето неумение.

„Това скромност ли е? – си помисли креолката. – Или може би този човек ми се подиграва. Бих полудяла, ако знаех, че ми се подиграва!“

– Може би искате да се върнете при другите? – каза Мори, като забеляза разсеяния ѝ вид. – Баща ви може да се разтревожи от дългото ви отсъствие, а също и брат ви, и братовчед ви...

– Вярно – каза тя набързо с тон, в който личеше или раздразнение, или угризение на съвестта. – Не мислех за това. Но благодаря ви, сър, че ми напомнихте за моя дълг. Да се върнем.

Отново възседнаха конете. Луиза пое поводите и с неохота смуши коня с малките си шпори – сякаш ѝ се искаше да остане още малко в „капана за мустанги“.

Когато пак бяха в откритата прерия, Морис поведе спътницата си по най-прекия път към мястото, където бяха излетниците.

На връщане те минаха през една особена местност, която в Тексас наричат „прерия на бурените“, название, измислено от първите пионери, които не са били много взискателни към подбора на имена.

Девојката от Луизиана видя около себе си огромна градина от пъстри цветя, чиято граница беше синият хоризонт. Градина, насадена и отгледана от самата природа.

И най-обикновеният човек не може да не се възхити, като види тази гледка. Виждал съм прости овци – слепи към красотата – да се спират в тази „прерия на бурените“ сред цветя, които стигат чак до гърдите им, и да се взираат в техните пищни венчета, които се полюшкват в безкрая, а след това мълчаливо да поемат пътя си с по-чисти, по-възвишени души.

– Господи! Каква красота! – възкликна въодушевено креолката и спря несъзнателно коня си.

– Харесва ли ви, мис Пойндекстър?

– Дали ми харесва? Нещо повече сър! Наоколо виждам всичко, което е светло и красиво в природата: зелени морави, дървета, цветя, всичко, което с такъв труд отглеждаме и все пак никога не можем да постигнем такава красота. Няма нищо, което да липсва в тази картина. Това е градина, свършена във всяко отношение.

– Липсва само къщата.

– Тя би развалила цялата красота. Обичам пейзаж без къщи, които закриват очертанията на дърветата. Под техните сенки бих живяла, под техните сенки бих...

Думата „любил“, която Луиза искаше да каже, бе на върха на езика ѝ, но тя се въздържа и не я произнесе, а вместо нея каза друга, свършено различна – „умряла“.

Жестоко беше от страна на младия ирландец да не ѝ каже, че тя като ехо повтаря неговите мисли. Та нали затова той беше в прерията! Ако не беше това влечение като към нещо родно, влечение, което граничеше със страст, той сигурно никога не би бил Морис, ловецът на мустанги.

Такива романтични чувства не могат да бъдат задоволени с нещо, което е „изкуствено“. Те скоро се изчерпват, ако не се подхранват от нещо действително. Ловецът на мустанги би се чувствувал унижен от мисълта, че преследва дива коно за раз влечение, че това е само повод, за да може да живее в прерията. Отначало той беше склонен да го признае, но в последно време бе обхванат от гордостта на професионален ловец.

Неговият отговор прозвуча сухо и прозаично.

– Страхувам се, мис, че на вас скоро ще ви омръзне такъв примитивен живот – без покрив, без подслон, без общество, без...

– А на вас, сър? На вас защо още не ви е омръзнало? Ако не съм осведомена зле от вашия приятел мистър Стамп вие живеете така от няколко години. Вярно ли е?

– Съвсем вярно. Аз нямам никакво друго влечение.

– Наистина ли? Бих желала да мога да кажа същото. Много ви завиждам. Сигурна съм, че бих прекарала с удоволствие целия си живот в тези красиви места.

– Сама? Без другари? Даже без покрив, под който да се подслоните?

– Не съм казала такова нещо. Но вие още не сте ми разправили как живеете. Вие имате ли къща?

– Жилището ми едва ли би могло да се нарече така – отвърна със смях ловецът.

– Колиба е по-подходяща дума за моето хакале, което може би е едно от най-бедните в страната.

– Къде е? Далече ли е от мястото, гдето ходихме днес?

– Не е много далеч оттук. Може би една миля. Виждате ли върховете на онези дървета на запад? Те пазят моята къщурка от слънцето и от бурите.

– А, така ли? Как бих желала да я видя! Казвате, че е примитивна колиба?

– Наистина е така.

– И усамотена?

– Няма никакво друго жилище на десет мили около нея.

– Намира се сред дървета и е живописна?

– Зависи с какво око ще я погледне човек.

– Бих желала сама да видя и преценя. Само една миля ли казвате?

– Една миля дотам и една за връщане – стават две.
– Това е нищо. Само двайсетина минути.
– Няма ли да злоупотребим с търпението на вашите близки?
– Искате да кажете: с вашето гостоприемство! Извинете ме, мистър Джерълд – продължи младата девойка и лицето ѝ изведнъж се помрачи, – за това не помислих. Може би не живеете сам. С други ли споделяте хакалето, както го нарекохте?
– Да, не живея сам. Откакто съм дошъл, живея с... Лицето на девойката стана още по-мрачно.

Преди ловецът да завърши думите си, неговата слушателка си представи образ, който приличаше на нейния: девойка на нейната възраст, може би малко по-закръглена, с ореховокафява кожа, бадемови очи, зъби по-блестящи от перли, слаборумени бузи, коса като опашката на Кастро, мъниста и огърлица около врата ѝ, на ръцете и глезените, с къса, богато бродирана пола, с мокасини на малките крака. Така изглеждаше въображаемата другарка на Морис, която внезапно се появи в представата на Луиза Пойндекстър.

– Личността, с която споделяте хакалето, може би не желае да ѝ се натрапват посетители, още повече непознати?

– Напротив, много се радва на гости по всяко време, независимо дали са познати или непознати. Моят събрат не е човек, който би избягвал от хора! Бедният! Много рядко вижда хора на Аламо.

– Вашият събрат?

– Да, на име Фелим О'Нийл. И той като мене е от ирландските острови – голуейското графство, само че може би говори ирландски по-добре от мене.

– О! Ирландски! Бих искала да чуя как говори човек от Голуей. Казвали са ми, че там говорят много интересно. Вярно ли е, мистър Джерълд?

– Тъй като самият аз съм от Голуей, трудно ми е да преценя. Но ако благоволите да се възползвате за половин час от гостоприемството на Фелим, той без съмнение ще ви даде възможност сама да прецените.

– С най-голямо удоволствие. За мене това ще бъде нещо ново. Татко и останалите нека да почакаат. И без това там има толкова много девойки или пък господата могат да се забавляват, като тръгнат по следите ни. Няма да бъде по-безинтересно от лов на коне. Сега съм готова, сър, да приема поканата ви.

– Страхувам се, че гостоприемството ми ще бъде доста скромно. Фелим от няколко дни е сам и тъй като не е много добър ловец, сигурно припасите ни са намалели. Цяло щастие е, че обядвахте преди вашето бягство.

Но не припасите на Фелим или желанието да чуе неговото произношение привличаха Луиза Пойндекстър. Не беше и любопитството да види колибата на ловеца на мустанги, а друго, някакво непреодолимо чувство, срещу което тя не можеше да се съпротивлява и което смяташе за своя съдба.

* * *

Луиза посети самотната колиба на Аламо. Тя влезе под покрива и с интерес разгледа нейните необичайни „светини“. Приятно се изненада, когато забеляза книгите, принадлежностите за писане и другите предмети, които говореха за културата на техния притежател. Тя открито се наслаждаваше на произношението на ирландеца и вкуси от всичко, с което бе поканена, с изключение на това, което ѝ бе предложено най-настойчиво: „Капка от уискито, прясно натовчено от дамаджаната“. Накрая Луиза напусна хакалето в най-добро настроение.

Уви! Възторгът ѝ не бе за дълго. Той трая, докато беше още под влиянието на новите впечатления. Когато отново минаваха през прерията, осеяна с цветя, тя намери време да си помисли за някои неща, едно от които накара сърцето ѝ да се свие от болка.

Дали не я мъчеше мисълта, че е постъпила неправилно, като е оставила баща си, брат си и приятелите си да се тревожат толкова дълго за нейната безопасност, или ѝ дойде на ум, че държанието ѝ е непристойно за една девойка.

Нито едното, нито другото. Облакът, който засенчи челото на креолката сред тези разкошни цветя, бе причинен от друга, далеч по-мъчителна мисъл. През целия ден – по пътя от форта, по-късно, когато я настигна при преследването, когато я

предпази от опасност, времето, прекарано на брега на езерото, връщането им през прерията, после под неговия скромнен покрив, – накъсо казано, навсякъде той беше само учтив – държал се бе само учтиво!

ГЛАВА XVIII РЕВНОСТТА ТРЪГВА ПО СЛЕДИТЕ

От четиридесетте спасители, които бяха тръгнали подир беглеца, малцина стигнаха надалече. След като загубиха от погледа си манадата, мустанга и ловеца, те скоро се разпръснаха из прерията по един, по двама или на групи от по трима-четирима. Повечето от тях, несвикнали да разпознават следи, скоро загубиха отпечатъците от копитата на дивите кобили и се отклониха по дири, оставени от същото стадо по-рано.

Драгунският взвод, командуван от млад офицер, току-що завършил Уест Пойнт*, се впусна по едно от тези отклонения и заблуди другите, които ги следваха.

[* Уест Пойнт прочута военна академия в САЩ. Б. пр.]

Гоненето ставаше по вълнообразна прерия, тук-там покрита от цели пояси шубраци. Шубраците и неравната повърхност скоро скриха групите една от друга. И ако двадесет минути по-късно някоя птица погледнеше отвисоко, тя щеше да види около петдесет ездача, разделени на десетина групи, които явно бяха тръгнали заедно, но сега с пълна бързина се движеха в най-различни посоки.

Само един от тях яздеше в правилна посока. Той бе възседнал едър, кестеняв, як кон, който не се отличаваше с особена красота, но беше бърз и издръжлив. Синьо палто с полувоенна кройка, фуражка от същия цвят бяха дрехите, които обикновено носеше бившият капитан от доброволците Касий Къхуун. Той беше човекът, който направляваше кестенявия си кон по върната следа. С камшик и шпори Къхуун подтикваше животното да бърза колкото може. А сам той бе подтикван от една мисъл, остра като шпорите му, които го караше да влага всичките си сили в това, което вършеше.

Като гладна хрътка Къхуун не изпускаше от очи следата с надежда развързката да награди усилията му.

Касий Къхуун нямаше ясна представа каква щеше да бъде развързката, но от време на време той поглеждаше към кобурите от които се подаваха чифт револвери, и очевидно в неговото съзнание се тъкмеше някакъв зловещ план.

Ако не бе му помагала една случайност, той сигурно би се заблудил като другите. Къхуун имаше предимство пред тях, защото вървеше по следи от копита, които бе виждал по-рано. С болезнена яснота той си спомняше едните – по-големите. Беше ги виждал по овъглената повърхност, сред пепелта на опожарената прерия. Някакъв неопределен инстинкт тогава го бе накарал да ги забележи и сега си ги спомни.

Направляван от следите, капитанът дойде до гъсталака, а след това и до поляната, където петнистият мустанг беше спрял така неочаквано. Дотук беше лесно. Оттук нататък трябваше да прави догадки. Между следите от дивите кобили личаха стъпките и на други два коня. Но тук те не бяха галопирали. Изглежда са спирали – стояли са един до друг.

А сега накъде? Там, дето беше минала манадата нямаше отпечатъци от подкови, нито пък някъде другаде. Земята наоколо беше твърда и покрита с камъни. Галопиращ кон щеше да остави следи по нея, но не и кон, който се движи спокойно.

А точно така петнистият мустанг и дорестият жребец бяха напуснали това място. Те бяха вървели бавно около двадесет ярда, а после в галоп до капана за мустанги.

Нетърпеливият преследвач бе озадачен. Той заобиколи няколко пъти мястото, след това тръгна по следите на дивите кобили, но се върна, без да открие посоката, в която бяха тръгнали двата подковани коня.

Сега Къхуун беше повече от изненадан, но в този миг се появи един самотен конник и прекъсна мъчителните му догадки.

Човекът, който се приближаваше, не беше непознат. Той беше огромен на ръст, облечен в груби дрехи, с брада чак до копчетата на палтото и яздеше най-окаяния кон, който може да се намери на сто мили наоколо; той беше стар познайник. Касий Къхуун познаваше Зебулон Стамп. А и Зеб Стамп познаваше Кеш Къхуун много преди и двамата да бяха дошли в прерииите на Тексас.

– Не намерихте ли момичето, мистър Къхуун? – запита ловецът, като се приближи тържествено. – Май че не сте – продължи той, сякаш си бе направил заключение от израза на лицето на Къхуун. – Дявол да го вземе! Какво ли е станало? Чудна работа! Такава ездачка, пък да остави тази кранта да я отвлече. Ама няма нищо страшно. Ловецът ще метне ласото си на врата на животното и ще го накара да не щурее. Защо сте се спрели тука?

– Не мога да разбера накъде са тръгнали. Следите показват, че са се спирали тук, но по-нататък не виждам следи от подковани копита.

– Тъй, тъй, прав сте, мистър Кеш. Спирани са се тук и близко са стояли един до друг. След туй не са тръгнали подир дивите кобили. Не са! Е, тогава?

Зеб Стамп внимателно огледа равнината, сякаш оттам очакваше отговор, а не от Касий Къхуун.

– Никъде не мога да видя следите им – отговори бившият капитан.

– Не можете ли? Аз пък мога. Я погледнете! Не виждате ли, че тревата е газена.

– Не.

– Я гледай! Ами че то е ясно като бял ден! Ето ти голямата подкова, ето ти и по-малката до нея. Насам са тръгнали; личи си, че само дотука са вървели подир дивите кобили. Няма да е лошо и ний да тръгнем след тях.

– Да тръгнем! Веднага да тръгнем!

Без да говори повече, Зеб се отправи по новата следа, която въпреки че другият не различаваше, за него бе, както сам ка за, „ясна като бял ден“.

След малко, когато стигнаха до мястото, откъдето конниците се бяха впуснали в галоп, за да избягат от каваладата, и отпечатъците от копитата им набраздяваха торфа, следите станаха ясни и за спътника на Зеб.

Не след дълго следите пак се загубиха сред стотици други отпечатъци по моравата или по-скоро станаха незабележими за по-неопитни наблюдатели от Зеб Стамп.

– Няма нищо, само следи от дивите кобили – предположи Къхуун. – Те изглежда са направили кръг и пак са се върнали тук.

– Ако е така, това е било, след като са минали ездачите. Май тез, дето са бягали, после са гонили.

– Какво искаш да кажеш, мистър Стамп?

– Ех, какво! Първом те са препускали след кобилите, после пък кобилите са препускали след тях.

– По какво познаваш?

– Не виждате ли че връз подкованите копита има други копита – на кобилите. От кобилите ли? Дявол да го вземе, май че не са от кобили. С цял инч са по-големи. Жребци са минали оттука. Цяла кавалада! Тях, да му се не види. Дано не са...

– Какво да не са?

– Дано не са тръгнали след петнистата. Ако са тръгнали, опасно е за мис Пойндекстър. Хайде!

Без да чака отговор, ловецът потегли с тромавата си кобила, следван от Къхуун, който не му даваше мира, а искаше да му обясни загадъчните си думи.

Зеб не благоволеше да даде каквото и да е обяснение, а само махна с ръка, като че искаше да каже: „Не ме тревожете сега. Зает съм“.

За известно време цялото му внимание бе погълнато от разпознаване следите на подкованите коне, което не беше лесна работа, тъй като на места те бяха съвсем заличени от копитата на много жребци. Въпреки това ловецът ги откриваше и продължаваше да язди в тръс. Едва когато стигнаха на около сто ярда от дола, лицето му се проясни. Той спря кобилата си и удостои Къхуун с очакваното обяснение.

– О, такава ли била опасността – каза Къхуун, след като чу обясненията. – Откъде знаеш, че са се спасили?

– Погледнете натам!

– Мъртъв жребец! Изглежда наскоро е убит. Какво значи това?

– Значи, че ловецът на мустанги го е убил.

– Мислиш ли, че другите коне са се изплашили и не са ги последвали?

– Не са тръгнали подире им, ама не защото са се изплашили. Ето какво ги е спряло. Майчице, какъв скок!

Зеб посочи дола, до който и двамата вече бяха пристигнали.

– Предполагаш, че са го прескочили? – запита Къхуун. – Не е възможно.

– Скокнали са го и още как! Не виждате ли следи хем отсам, хем оттатък? Мис Пойндекстър е скочила първа. Брей, че момиче! Май че двамата са скокнали, преди да очистят жребца. Иначе нямаше да могат. Само тук могат да минат конете. Мътните го взели! Умен си е ловецът на мустанги! Утрепал го е точно до дупката.

– Смяташ, че той и моята братовчедка са скочили заедно тук?

– Не съвсем заедно – обясни Зеб, без да подозира какво бе породило този въпрос. – Нали казах, че петнистата кобила е минала първа. Виждате ли следите ѝ ей там, от другата страна?

– Виждам.

– Е, добре. А не виждате ли, че някой от тях са затъпкани от подковите на коня на ловеца?

– Вярно, вярно.

– А пък жребците не са минали – не е минал ни един от цялата им кавалада. Аха, сега ми просветна. Младият момък е поспрял от другата страна и му е пратил един куршум на тоз скот. Все едно, че е затворил врата зад себе си, а жребците, като са видели това, отказали са се и са поели на другаде. Ето накъде са отишли – покрай дола.

– Може конете да са прескочили на някое друго място и да са продължили да ги гонят.

– Ако са го сторили, препускали са цели десет мили – пет на отиване и пет на връщане. Това хич не ми се вярва, мистър Къхуун. Спокоен да сте; оттук повече не са гонили мис Луиза. Скочили са и са си отишли с ловеца на мустанги тихо и мирно като две агънца. Не е имало никаква опасност. Те може вече да са се върнали при другите, дето останаха при колата с яденето.

– Да вървим! – извика Къхуун тъй нетърпелив, както преди, когато мислеше, че над братовчедка му е надвиснала угроза. – Да вървим мистър Стамп, да се върнем колкото може по-скоро!

– Не бързайте толкова, моля ви се – каза Зеб, като се плъзна спокойно от седлото и извади ножа си. – Искам да ме почакате само десетина минути!

– Да те чакам ли? За какво? – недоволено попита Къхуун.

– Да одера кожата на този тук, дорестия. Изглежда първо качество. В поселището ще взема най-малко пет долара за нея. Пет долара не се намират току-тъй всеки ден по прериите.

– По дяволите тази кожа – сърдито извика нетърпеливият южняк. – Хайде тръгвай, остави я!

– А, виж, туй няма да направя – хладно отвърна ловецът и заби острието на ножа си в гърба на поваленния жребец. – Вие, ако щете, отивайте, мистър Къхуун. Зеб Стамп няма да тръгне, докато не скъта кожата в торбата на гърба на своята стара кобила. Виж, туй няма да го направи!

– Хайде, Зеб, какво приказваш! Знаеш, че не мога да се върна сам! Нали знаеш, че сам не мога да намеря пътя?

– Май че е вярно. Не съм казвал, че можете.

– Слушай! Я не се инати! Всяка минута ми е скъпа. Ще ти отнеме най-малко половин час да одереш тоя кон.

– По-малко от двацет минути.

– Добре, дори да кажем двацет минути. Двацет минути са много по-скъпи за мен от пет долара. Ти каза, че толкова струва кожата, нали? Остави я, аз съм съгласен да ти броя пет долара.

– Хм! Вие наистина сте щедър. Признавам го, дявол да го вземе, ала не мога да ви приема предложението. Няма да е честно да ви взема парите за такава услуга. Още повече че сте ми познат. А и без това ще вървя по същия път. А право да си кажа, хич не ми се губят петте долара от конската кожа; тя ще изгние тук като круша или пък ястребите и койотите ще я разкъсат на парченца, додето мога да намина пак насам.

– Неприятна работа! Какво да правя?

– Бързате ли? Уф, че ме е яд, че не мога да ви услужа. Ама слушайте! Няма защо да ме чакате. Не е мъчно да намерите пътя. Виждате ли ей онова дърво, дето стърчи – ей онази там топола!

– Да, виждам.

– Е, не си ли спомняте да сте я виждали по-рано? Тя е малко чудновата – по прилича на черковна кула, отколкото на дърво.

– Да, да – каза Къхуун, – сега, като ми показяхте, си спомням. Минахме близо край нея, когато преследвахме дивите кобили.

– Ха така. Сега, щом я познахте, нищо не ви пречи да идете дотам и пак да тръгнете по следите на кобилите, ама отзад напред. Полека-лека ще стигнете до мястото, отдето тръгнахте, и точно там ще намерите братовчедка си мис Пойндекстър и цялата компания да си попийват от онова, френското вино, дето му викат шампанско. Дано пият само от него и да не закачат „мононгахелата“, че ми се ще, като се върна да си сръбна от нея.

Къхуун не дочака Зеб да се доизкаже. Веднага щом позна дървото той заби шпори в хълбоците на кестения си кон, впусна се в галоп и остави стария Зеб спокойно да до дере „скъпоценната“ кожа.

– Мътните го взели! – възкликна ловецът, като погледна нагоре и забеляза колко бързо и неучтиво го бе напуснал Къхуун. – Не ще много ум да се сети човек защо толкова се е разбързал. Не съм от много досетливите, ама този път смятам, че не бъркам. Ревността е тръгнала по следите.

* * *

Зеб Стамп не грешеше в предположенията си. Наистина ревността подтикваше Касий Къхуун да бърза толкова. Черна ревност, която най-напред се бе породила в черна местност – овъглената прерия. Тя растеше всеки ден, подхранвана от случайни наблюдения и предположения, и беше се развила до такава степен, че Къхуун изцяло се превърна в неин роб. Подаряването и укротяването на петнистия мустанг, приемането на подаръка с нескрито удоволствие – тези и други обстоятелства действаха на развитената фантазия на Касий Къхуун и го доведоха до убеждението, че Морис – ловецът на мустанги, е неговият най-голям съперник.

Ниското обществено положение на ловеца на коне трябваше да възпре Къхуун от такива мисли или съмнения. Това би било възможно, ако той не познаваше отблизо характера на Луиза Пойндекстър. Но тъй като беше близък с нея още от детинство и добре познаваше независимия ѝ дух и смелостта ѝ, граничеща с безразсъдност, той не можеше да се осланя само на по-висшия ѝ произход. За повечето жени произходът може да бъде пречка за неравен брак, освен при съвсем неблагоприятните. Но когато скверният Касий Къхуун мислеше как би постъпила братовчедка му, той не вземаше под внимание дори и този слаб довод.

Раздразнен от това, което се случи през деня – от началото докрай неблагоприятно за него, – капитанът бързаше към мястото на пикника. Дървото, подобно на черковна кула, му показва пътя, по който беше минала манадата. Вече нямаше никаква опасност да се заблуди. Трябваше само да върви по пътя, по който вече беше минал веднъж.

Подтикван от горчиви мисли, които повече от час бяха единственият му другар, Къхуун яздеше бързо, по-бързо отколкото умореният му кон би искал. Сред самотната тишина, която го обкръжаваше, той чувствуваше още по-остро горчивината на своите мисли.

Къхуун видя пред себе си двама конници, които се движеха по същия път, в същата посока. Но възможността да намери другари, не го утеши. Макар че виждаше само гърбовете им, а те бяха доста далеч пред него – той разпозна и двамата. Това бяха виновниците за неговите мъчителни мисли. Също като него те се връщаха по следите на дивите кобили, до които бяха стигнали по една странична пътека. Един до друг – седлата им почти се допираха, – те като че ли бяха погълнати от разговор, интересен и за двамата. И двамата не забелязаха конника, който се приближаваше към тях в диагонал. Изглежда, че те не бързаха като него да се присъединят към излетниците и затова се движеха бавно; девойката изоставаше малко.

Близостта им, държането ми, явната им незаинтересованост към външния свят, бавният им ход като на охлюви, тези и някои други незначителни обстоятелства забелязани от Къхуун, почти го подлудяваха.

Да препусне бързо и да сложи край на техния разговор, това беше

несъзнателното желание на южняка. Като заби яростно шпори в кестения си кон, той още веднъж го принуди да премине в галоп въпреки нежеланието му.

След няколко секунди обаче Къхуун промени решението си и намали хода. Шумът от копитата на неговия кон още не бе предупредил другите за приближаването му, при все че беше на по-малко от двеста ярда зад тях. Той можеше да чуе звънкия глас на братовчедка си, която вземаше по-голямо участие в разговора.

Да можеше да се приближи, без да го забележат! Да можеше да чуе какво говорят!

Мястото беше съвсем неподходящо за подслушване, но все пак може би имаше някаква възможност.

Явният интерес, с който се водеше разговорът, създаваше такъв удобен случай. Торфът на саваната беше мек като кадифе. Хлъзгащите се по него копита не издаваха никакъв шум.

Къхуун беше твърде нетърпелив, за да намали хода. Неговият кестения жребец бе свикнал на този алюр*, характерен за конете от югозападните щати, и въпреки умората продължи, без да намалява скоростта си. Копитата на жребца, които се издигаха по-малко от един инч над тревата, стъпваха водоравно. Той напредваше бързо, безшумно, толкова бързо, че след няколко секунди се намери близо до петнистия мустанг и червения жребец на ловеца на мустанги. След това той започна да се движи с тяхната бързина, а ездачът му се изпъна напред и се вслуша внимателно, което издаваше някаква злокобна решителност. Видът му показваше, че той е готов да нанесе най-долни обиди, да изрече непристойни думи, а ако стане нужда, да употреби нож или револвер.

[* Алюр – конски ход. Б. пр.]

Държането му зависеше от случая – от това, което щеше да дочуе.

Дали случаят или съдбата бяха виновни, но не му се удаде такава възможност. Ако двамата ездачи не забелязваха това което ставаше край тях, техните коне не бяха толкова погълнати. Умореният кестения жребец направи една по-тежка стъпка, която веднага бе доловена от острия слух на дорестия кон и петнистия мустанг. Те едновременно извърнаха глави и изцвилиха.

Къхуун бе открит.

– Ах, братовчеде! – извика девойката, по-скоро раздразнена, отколкото изненадана. – Ти си тук? Къде са татко, Хари и останалите?

– Защо питаш мене, Лу? Струва ми се, ти знаеш толкова колкото и аз.

– Какво? Не си ли дошъл да ни посрещнеш? О! Конят ти е целият в пот. Изглежда, че е препускал дълго, като нас.

– Така е. Тръгнах подир вас още от началото с надежда да ти помогна.

– Наистина ли? Не знаех, че ни търсиш. Благодаря, братовчеде. Аз точно благодарях на този любезен джентълмен, който също ме последва и бе толкова добър да спаси Луна и мене от голяма неприятност – по-скоро трябва да кажа ужасна неприятност. Знаеш ли, че бяхме преследвани от стадо диви жребци и трябваше да препускате, за да си спасим живота?

– Зная.

– Тогава си видял гонитбата?

– Не. Разбрах по следите.

– От следите! И можа ли по тях да разбереш?

– Да, благодарение обясненията на Зеб Стамп.

– О, той с тебе ли беше? Стигнахте ли до... до... докъде стигнахте?

– До една пропаст в прерията. Зеб каза, че сте я прескочили. Вярно ли е?

– Луна я прескочи.

– И ти беше на гърба й?

– Никъде другаде не съм била. Що за въпрос, братовчеде! Ти къде мислиш, че съм била? Хваната за опашката й ли? Ха-ха-ха! Ти прескочи ли я? – попита тя, като изведнъж смени тона си. – По-нататък продължи ли?

– Не, Лу. От пропастта идвам право тук. Мислех, че си се върнала преди мене. И така се случи, че ви настигнах.

Луиза изглежда беше доволна от отговора.

– О! Радвам се, че ни настигна. Ние яздехме бавно. Луна е толкова уморена! Бедната! Не зная как ще стигнем до Леона.

Откакто Къхуун се присъедини към тях, ловецът на мустанги не беше проговорил нито дума. Колкото и приятен да му е бил разговорът с младата креолка, той го бе прекъснал сякаш без съжаление и сега яздеше безмълвно пред тях, като че ли мълчаливо се бяха разбрали, че той трябва да се върне към изпълнение на задължението, за което бе първоначално нает.

Но при все това бившият капитан му хвърляше унищожителни погледи, а от време на време, когато виждаше или му се струваше, че нейните очи се отправят с възхищение в същата посока, в погледа му пламваше сатанинска злоба.

Дългото пътешествие на тримата ездаци можеше да свърши трагично. Такъв край бе предотвратен от появяването на излетниците. Те заобиколиха завърналата се Луиза и техния хор от поздравления прогони всички други мисли.

Глава XIX УИСКИ И ВОДА

В зачатъчния град, който се развиваше под покровителството на форт Индж, „хотелът“ беше най-забележителната сграда. Това е нещо обикновено за всеки град в Тексас, бил той нов или основан преди четиридесет години. А като изключим слабо населените градове от испано-мексикански произход, по-отдавнашни няма. Първите сгради в тях са били казармата и манастирът, повечето превърнати сега в „странноприемници“.

При все че въпросната сграда бе най-голямата във форт Индж, тя не бе нито внушителна, нито величествена. Нейната външност едва ли имаше някакъв архитектурен стил. Това беше постройка във форма на буквата „Т“, изградена от окастрени трупи. Крилото, което съставляваше отвесната част от буквата, се състоеше от трапезария и спални. Хоризонталната част представляваше една-единствена зала, предназначена за пиене. Пушенето и храненето бяха също разрешени. Това беше барът.

Отвън, на окастрено дъбово дърво, висеше фирма. От двете ѝ страни бе нарисуван образът на една военна знаменитост – герой от този край на света, – генерал Захариа Тейлър. Не беше необходимо човек да прочете надписа под него, за да разбере как се казва „хотелът“. Под покровителството на такъв портрет той можеше да се нарича само „Добре дошли“.

Имаше нещо вярно в това название. Ако влезете вътре, особено в бара, вие сте винаги „Добре дошъл“. Ще ви предложат всички възможни смесици от питиета, известни на любителите на алкохола отвъд Мисисипи, стига да имате пари да платите.

Ако сте пътували някога в Южните или Югозападните американски щати, няма нужда да ви описвам бара, защото нищо не може да заличи от паметта ви „бара“ на хотела или странноприемницата, в която сте имали нещастieto да отседнете. Тезгяхът се простира от единия до другия край; по лавиците зад него са наредени шишета, които съдържат спиртни напитки от всички цветове на дъгата и от всички възможни помежду им съчетания. Между тезгяха и лавиците седи красив млад човек, наречен „чиновник“ (да не сте посмели да го наречете „кръчмар“, защото някоя чаша ще се счупи о зъбите ви). Този красив млад джентълмен, облечен в синя памучна блуза, бяло ленено сако или само риза, украсена с дантели и басти, в лято господне 1850 ви приготвява коктейл като ви гледа право в очите и разговаря с вас за политика, а виното и водата минават през това време от чаша в чаша и шишетата зад парфюмираната му глава блестят като ореол. Ако сте пътували из Южните щати, не може да сте го забравили.

Ако пък сте го забравили, моите думи ще ви го припомнят, а заедно с него и заобикалящата го обстановка – барът, гдето той е главната личност, лавиците и цветните шишета, тезгяхът, подът, посипан с бял пясък, по който има понякога цяла купчина угарки от пури и парчета изплют тютюн, миризмите на мента, абсент* и лимонови кори, наслада за мухите и остроезичните комари. Всички това не може да не се е запечатало дълбоко в паметта ви.

[* Абсент (гръцко-френско) – спиртно питие, подправено с пелин. Б. пр.]

Макар че малко се различаваше от другите тексаски увеселителни заведения, хотелът или странноприемницата „Добре дошли“ имаше свои особености. Притежателят му не беше предприемчив янки, а немец. В тази част на света, както и навсякъде

другаде, немците минават за най-добри доставчици на храна. Той прислужваше сам, така че, когато влезете в бара, вместо от млад джентълмен с парфюмирана коса, облечен в риза с басти, питието ви се приготвява от споменатия тевтонец, който изглежда трезвен, сякаш никога не е опитвал вкусните питиета, които сервираше на клиентите си, въпреки изкушението от „цените на едро“. Името, което донесе от родината си, беше Обердорфер, но неговите тексаски клиенти го промениха на „старият Дафър“*.

[* Дафър (на английски) – означава „Глупчо“. Б. пр.]

В бара „Добре дошли“ имаше още нещо забележително, при все че то едва ли заслужава да бъде споменато, защото се среща и по други места. Както казахме, сградата имаше форма на буква „Т“. Барът беше във водоравната част на буквата. Тезгяхът се простираше покрай стената, към която беше прилепена отвесната част на постройката. В двата края на салона имаше врати, които водеха към площада на зараждащия се град. Това бе направено, за да става течение – нещо безусловно необходимо в страна, гдето в продължение на половин година термометърът не спада под деветдесет градуса на сянка*.

[* 90° Фаренхайт = 33° Целзий. Б. пр.]

Хотелите в Тексас или в Югозападните щати, а мога да кажа навсякъде в Съединените щати, имат и друго предназначение – служат и за борси, и за клубове. И понеже хотелите предлагат това удобство, отделни клубове почти не съществуват.

И в по-големите градове на щатите край Атлантика „клубът“ въобще не е необходимост.

Умерените такси в хотелите, отличната кухня и изисканата обстановка задушават развитието на този институт, който в Америка е и ще остане нещо рядко.

Тези бележки са още по-верни за южните и югозападните градове, гдето барът е главното място за развлечения и срещи. Той се посещава от най-различни хора. Гордият плантатор не се осмелява да пренебрегва компаниите от „бедни бели“ – често пъти не по-малко горди от него.

В тази част на света, особено в щата Тексас, няма селяни. Така че в бара „Добре дошли“ често може да се видят представители на всички класи и съсловия, които се срещат сред поселниците.

Едва ли някога, откакто бе окачил фирмата пред странноприемницата „старият Дафър“, бе удостояван от толкова посетители и бе поднасял толкова много питиета, както вечерта след завръщането на излетниците от лова за диви коне във форт Индж.

Като се изключат дамите, почти всички участници в излета сметнаха за необходимо да прекарат половин час в „Добре дошли“, преди да се оттеглят за почивка. И когато старият немски часовник, който цъкаше сред цветните шишета, показва единадесет, започнаха да идват един след друг офицери от форта, плантатори, които живеят край реката, поселници, военни доставчици, „спортисти“ и други хора без определена професия. Всеки се отправяше към тезгяха, поръчваше любимото си питие и след това се присъединяваше към разговора на някоя от образуваните групи.

Една от тях особено много биеше на очи. Тя се състоеше от десетина души, половината в униформа. Там бяха тримата офицери, с които ви запознахме по-горе – капитанът от пехотата и двамата лейтенанти, драгунът Хенкок и Кросмън от конните стрелци.

Между тях имаше и един по-стар офицер, който беше и с по-висок чин. Везаните му пагони показваха, че е майор. Тъй като беше единственият „старши офицер“ във форт Индж, излишно е да споменаваме, че беше и комендант на гарнизона.

Тези джентълмени се разговаряха непринудено, като че всички бяха равни по чин. Предмет на разговора бяха събитията от току-що изминалия ден.

– А сега, сър – обърна се Хенкок към майора, – разкажете докъде е препускала девойката. Вие сигурно знаете.

– Отгдето да знам – отговори майорът, – попитайте братовчед й, мистър Касий Къхуун.

– Питавме го, но не получихме задоволителен отговор. Ясно е, че и той знае колкото и ние; срещнал ги на връщане, недалеч от мястото, гдето бяхме отседнали. Нямахме ги доста време и ако се съди по изпотените коне, сигурно са ходили далеко. Може да са стигнали чак до Рио Гранде, а и по-нататък.

– Забелязахте ли как изглеждаше Къхуун, когато се върна? – попита капитанът

от пехотата. – Лицето му беше начумерено, а това показва, че не му е било много весело.

– Той изглеждаше наистина нещастен – отговори майорът, – но вие, капитан Сломън, сигурно не го отдавате на...

– ... Ревност. Именно на ревност и на нищо друго.

– Какво, заради Морис – ловеца на мустанги? Хайде, хайде, това е невъзможно или най-малкото невероятно.

– А защо не?

– Драги Сломън, Луиза Пойндекстър е лейди, а Морис Джерълд...

– Може да е джентълмен. Нищо не знаем за него.

– Е, е! – намеси се презрително Кросмън. – Търговец на коне. Майорът е прав. Това е съвсем невероятно – невъзможно.

– Джентълмени – продължи офицерът от пехотата, като поклати многозначително глава, – вие не познавате мис Пойндекстър така добре, както я познавам аз. Най-малкото, което може да се каже за нея, е, че е странна. Сигурно вече сте го забелязали сами.

– Хайде, хайде, Сломън – каза закачливо майорът. – Страхувам се, че започвате да разправяте клюки. Това например прилича на клюка. Може би и вие се интересувате от мис Пойндекстър, макар че се правите на светец. Разбирам да я ревнувате от красивия Хенкок или от Кросмън, ако не беше сгоден, но от един обикновен ловец на мустанги... това не разбирам.

– Този ловец на мустанги е ирландец, сър; и ако е такъв, какъвто имам основание да предполагам...

– Какъвто и да е... – прекъсна го майорът, като погледна към страничната врата.

– Ето го и него. Той може сам да ви каже. Понеже е откровен човек, ще научите всички подробности, които изглежда много ви интересуват.

– Я оставете това – промърмори Сломън, когато Хенкок и някои други се обърнаха към новодошлия с намерение да изпълнят съвета на майора.

Ловецът на мустанги мина мълчаливо по покрития с пясък под и застана на едно свободно място пред тезгяха.

– Чаша уиски с вода, ако обичате – беше скромното искане, което той отправи към съдържателя.

– Уиски с вода! – отвърна като ехо последният без голямо желание да услужи на новия посетител. – Искате уиски с вода? Чашата струва две пени.

– Не ви питам колко струва – отговори ловецът на мустанги, – помолих ви само да ми сервира чаша уиски с вода. Имате ли?

– Да, да – отговори немецът, изплашен от резкия тон. – Имаме много уиски с вода. Заповядайте!

Докато му сервираха това обикновено питие, Морис размени поздрав с офицерите. Повечето от тях го познаваха лично, защото той доставяше коне на форта.

Тъкмо щяха да започнат да го разпитват, както бе внушил майорът, когато влезе друг човек и осуети намерението им.

Новодошлият беше Касий Къхуун, а не беше удобно да разискват въпроса в негово присъствие.

Къхуун се приближи към групата офицери и цивилни с привичната си надменност и ги поздрави като човек, който е бил цял ден в тяхната компания и се е отделил съвсем за кратко. Макар и не съвсем пиан, бившият офицер от доброволческата войска явно бе под влиянието на алкохола. Блясъкът на очите му, неестествено бледото чело, засенчено от падналата напред коса и кипната фуражка, показваха, че е пил повече, отколкото е разумно.

– Заповядайте, джентълмени – извика той, като се обърна към групата на майора, и се приближи към тезгяха. – Да пием по едно, иначе старият Дафър зад бара ще каже, че напразно хаби свещите зарад нас. Черпя всички. Какво ще кажете?

– Дадено, дадено – отвърнаха неколцина.

– А вие, майоре?

– С удоволствие, капитан Къхуун.

Както беше обичаят, поканените се наредиха край тезгяха и всеки поръча питието, което желаеше.

Поръчаните напитки бяха толкова различни на вид, колкото хора присъстваха.

Самият Къхуун се провикна:

– За мене едно шери – и веднага добави, – примесено с горчива ракия.

– Шери с горчива ракия ли искате, мистър Къхуун? – запита стопанинът, като се наведе угоднически през тезгяха към предполагаемия собственик на голямо имение.

– Разбира се, глупав тевтонец! Шери казах, нали?

– Веднага, mein Herr*, веднага! Шери с горчива ракия, шери с горчива ракия – повтори кръчмарят, като побърза да постави чашата пред невъзпитания гост.

[* Mein Herr (немски) – господине! Б. пр.]

На тезгяха имаше вече няколко души и когато голямата компания на майора се присъедини към тях, не остана нито инч свободно място.

Случайно, а може би и нарочно Къхуун застана в края на редицата поканени от него. По този начин той се намери непосредствено до Морис Джерълд, който пиеше спокойно уиски с вода и пушеше току-що запалената пура.

Двамата стояха гърбом един към друг, без да си обръщат внимание.

– Да вдигнем на здравица – извика Къхуун, като взе чашата от тезгяха.

– Да вдигнем! – отвърнаха няколко гласа.

– Америка за американците! По дяволите всички чужди натрапници и особено проклетите ирландци!

След тази обидна на здравица Къхуун залитна назад и се блъсна в ловеца на мустанги, който в това време бе поднесъл чашата към устните си. Част от уискито с вода се разля на гърдите му. Случайно ли стана това? Никой не допусна нито за миг, че може да е случайно. Като се вземат предвид думите на Къхуун, това бе явно преднамерена обида.

Всички присъстващи очакваха засегнатият да се хвърли незабавно върху Къхуун. Те бяха разочаровани и изненадани от начина, по който ловецът на мустанги прие обидата. Някои дори помислиха, че ще я преглътне.

– Ако направи такова нещо – прошепна Хенкок в ухото на Сломън, – трябва да го изритаме от стаята.

– Не се тревожи – отвърна офицерът от пехотата по същия начин, – ще видиш какво ще стане. Както знаеш, не обичам басовете, но залагам една месечна заплата, че ловецът на мустанги няма да остави работата така, и още една, че мистър Касий Къхуун няма да се справи така лесно с него, макар че Джерълд се интересува повече от хубавата си риза, отколкото от обидата. Чуден човек!

Докато те си шепнеха така, човекът, за когото ставаше дума или, да употребим една изтъркана фраза, „този, който беше център на вниманието“, стоеше още до бара.

Той остави чашата, извади от джоба си копринена кърпа и започна да почиства бродираната риза от разлятото уиски.

Неговото невъзмутимо спокойствие не означаваше страх и тези, които се бяха усъмнили, разбраха, че са направили грешка, и че нещо ще се случи. Всички очакваха мълчаливо да видят как ще се развият нещата.

Не чакаха дълго. Цялата случка заедно с предположенията и шепота продължиха повече от двадесет секунди, след което започна действието или по-точно думите, които го въведоха.

– Аз съм ирландец – каза ловецът на мустанги, като прибра кърпата си там, отгдето я беше извадил.

Макар че отговорът изглеждаше необикновен и се забави доста много, значението му беше ясно за всички присъстващи.

Ако ловецът на диви коне беше ударил плесница на Касий Къхуун, то едва ли по-ясно би показал, че приема предизвикателството. Простотата на отговора само подчертаваше сериозността на неговото намерение.

– Вие? – запита презрително Къхуун, като сложи ръце на кръста си и се обърна назад. – Вие? – повтори той, като изгледа ловеца от глава до пети. – Ирландец ли сте? Право да си кажа, сър, никога не бих предположил! Човек би ви взел за мексиканец, ако съди по облеклото и разкошната бродерия на ризата ви.

– Не виждам какво ви засяга облеклото ми, мистър Къхуун. Но тъй като развалихте ризата ми, като разляхте половината от пиетието ми по нея, аз ще си позволя да разваля вида на вашата по същия начин.

Като каза това, ловецът вдигна чашата си и преди бившият капитан от доброволците да успее да обърне глава или да се отдръпне, лисна остатъка от уискито

в лицето му. За голямо удоволствие на повечето от присъстващите Къхуун започна да киха и да кашля.

Одобрителният шепот, който се разнесе из салона, стихна изведнъж. Обстоятелствата бяха такива, че нямаше нужда да се говори.

След възклицанията, които придружиха постъпката на Джерълд, настъпи гробна тишина. Всички виждаха, че разпратата е сериозна. Сигурно ще се стигне до бой. Нищо не може да го предотврати.

Глава XX ОПАСНО ПОЛОЖЕНИЕ

След като беше изкърпал по такъв начин, Къхуун измъкна револвера си от кобура. Той избърса уискито от очите си и се приближи към своя противник.

Предвидил това ловецът на мустанги извади също револвер. Той стоеше, готов да отвърне на изстрела с изстрел.

По-страхливите от зрителите започнаха да се изтеглят към вратата. В бързината да избегат на безопасно място те се препъваха един в друг. Неколцина останаха просто от недомислие, други – от хладна решителност. Последните се ръководеха може би от по-разумни чувства – да не получат някой куршум в гърба, ако се опитат да избегат.

Последва няколкоминутна тишина – муха да бръмнеше, щеше да се чуе. Това беше мигът между решението и действието, преди решението на разума да се претвори в действие.

При други противници това време щеше да е може би по-кратко; други, по-неопитни, щяха да стрелят, без много да му мислят. Но двамата мъже, изправени един срещу друг, не бяха такива. И двамата бяха виждали по-рано такива боеве, участвували бяха в тях и знаеха какви могат да бъдат последиците от един несполучлив изстрел. И единият, и другият бяха решили да не стрелят напразно. А това решение удължаваше мига на бездействието.

За хората отвън, които не се осмеляваха дори да погледнат през вратата, напрежението беше почти болезнено. Пистолетните изстрели, които те очакваха всеки миг, щяха да им донесат облекчение. Бяха почти разочаровани, когато вместо изстрели чува гръмкия авторитетен глас на майора – един от малцината останали вътре.

– Стойте! – заповяда той с тон на човек, който е свикнал да му се подчиняват. В същото време извади сабята си и постави дългото ѝ острие между двамата противници. – Не стреляйте! Заповядвам ви! Свалете оръжията! Заклевам се във всемогъщия, че ще отсека ръката на първия който се допре до спусъка. Стойте, ви казвам!

– Защо? – изкрещя Къхуун, почервенял от гняв. – Защо, майор Рингууд? След такава обида, и то от такъв долен човек...

– Вие пръв започнахте, капитан Къхуун...

– Какво от това? Ще бъда последният, който ще остави обидата ненаказана. Махнете се от пътя ми! Разправията не ви засяга. Нямате право да се намесвате!

– Така ли? Ха, ха! Сломън! Хенкок! Кросмън! Чувате ли? Нямам съм право да се намесвам! Слушайте, мистър Касий Къхуун, бивш капитан от доброволците! Знаете ли къде се намирате? Да не си въобразявате, че сте в щата Мисисипи, сред вашите джентълмени, изтезатели на роби? Това сър, е военен форт, чийто скромнен командир понастоящем съм аз! Тук важат военните закони. Затова ви заповядвам да приберете револверите в кобурите им. И то незабавно. В противен случай ще се намерите в ареста, като най-обикновен войник.

– Така ли? – отговори подигравателно джентълменът от Мисисипи. – В каква прекрасна страна имате намерение да превърнете Тексас? Изглежда, че колкото и да е оскърбен човек не може да се бие, ако не получи разрешение от майор Рингууд. Такива ли ще бъдат законите на страната?

– Ни най-малко – възрази майорът. – Не съм и никога не съм бил човек, който би попречил за честното разрешение на един спор. Вие и вашият противник ще имате възможност да се убие, ако това ви се нрави. Но не точно сега. Трябва да разберете, мистър Къхуун, че „спортните“ ви занимания застрашават живота на други

хора които нямат никакво отношение към вашия спор. Почакайте, докато всички се оттеглим на безопасно място, и тогава стреляйте, колкото си щете! Съгласен ли сте, сър?

Ако майорът беше някой обикновен човек, заповедта му едва ли щеше да бъде изпълнена. Но той беше старшият офицер във форта и човек на почетна възраст. Освен това всички знаеха, че умее отлично да си служи с оръжие и не позволява да не зачитат заповедите му.

Той ненапразно бе извадил сабята си. Противниците знаеха това и едновременно наведоха надолу дулата на револверите си, без да ги приберат.

Къхуун стоеше намръщен и скърцаше със зъби като хищен звяр, когото са възпрели тъкмо преди да се хвърли на жертвата си. В същото време ловецът на мустанги изглеждаше, че приема нещата спокойно, като че не беше нито разгневен, нито ирландец.

– Предполагам, че сте решени да се биете? – запита майорът, макар и да знаеше, че не съществува никаква вероятност да ги помири.

– Нямам особено желание да се бия – каза скромно Морис. – Ако мистър Къхуун се извини за това, което каза, и на прави...

– Трябва да се извини. Той пръв започна – подметнаха неколцина.

– Никога! – отвърна презрително бившият капитан. – Кеш Къхуун не е свикнал на такива неща. Да се извиня, и то на една такава маскирана маймуна.

– Достатъчно! – извика младият ирландец, разгневен за пръв път. – Дадох му възможност да спаси живота си. Той отказа да се възползува. Бог ми е свидетел, че един от двамата няма да напусне стаята жив! Майоре, настоявам вие и приятелите ви да се оттеглите. Не мога повече да понасям неговите оскърбления.

– Ха, ха, ха! – разнесе се ненавистният смях на южняка. – Да си спася живота! Махайте се всички! Махайте се и не ми пречете!

– Стойте! – извика майорът, като не се решаваше да обърне гръб към участниците в дуела. – Опасно е. Може да ви хрумне да дръпнете спусъка по-бързо отколкото е редно. Ние трябва да излезем навън, преди да започнете. Освен това джентълмени – обърна се той към останалите, – трябва да има известен ред. Ако се бият, трябва да има равни условия за двете страни – да имат еднакви оръжия и да проведат борбата честно.

– Разбира се! – отвърнаха в хор десетината зрители, които обърнаха очи към противниците, за да видят дали те приемат предложението.

– Надявам се, че нито единият, нито другият нямате нищо против? – продължи въпросително майорът.

– Нямам нищо против неща, които са справедливи – съгласи се ирландецът. – Ни най-малко.

– Ще се бия с оръжието, което държа в ръцете си – дръзко заяви Къхуун.

– Съгласен съм! И за мене това е най-подходящото оръжие – отвърна противникът му.

– Виждам, че и двамата имате „Колт“ номер две – каза майорът, като разгледа пистолетите в ръцете им. – Добре. Еднакво сте въоръжени.

– Имате ли други оръжия – попита младият Хенкок, който се съмняваше, че под палтото на бившия капитан се крие нож.

– Аз нямам – отвърна ловецът с откровеност, която не оставяше съмнение в правдивостта на неговите думи.

Всички погледнаха към Къхуун, който като че ли се колебаеше какъв отговор да даде. Той разбра, че също е длъжен да даде обяснения.

– Разбира се – каза той, – аз си нося ножа. Да не би да искате да ви го дам? Струва ми се, че всеки има право да ползува оръжието, което има.

– Но капитан Къхуун – продължи Хенкок, – вашият противник няма нож. Ако не се страхувате да се биете на равни начала с него, трябва да се откажете от ножа.

– Трябва, разбира се – извикаха неколцина. – Трябва! Трябва!

– Хайде, мистър Къхуун – каза майорът успокоително. – Шест изстрела би трябвало да задоволят всеки разумен човек, без да прибегва до хладно оръжие. Преди да ги свършите, единият или другият.

– По дяволите ножът – прекъсна го Къхуун, като разкопча палтото си, извади забраненото оръжие и го захвърли в най-отдалечения ъгъл на бара. След това с цел да

уплаши противника си, добави самоуверено: – Няма да ми потрябва за тази натруфена сврака. Ще го свърша още с първия изстрел.

– Ще имате достатъчно време да говорите, след като го направите. Вървете да плашите гаргите! Не си въобразявайте, че вашите големи приказки ще ме уплашат, мистър Къхуун. Побързайте, джентълмени! Нямам търпение да туря край на неговото самохвалство и ругатни.

– Куче! – процеди през зъби вбесеният южняк. – Долно ирландско куче. Ще те накарам да се прибереш с вой в колибата си. Аз ще...

– Засрамете са, капитан Къхуун – прекъсна го майорът сред общото възмущение. – Думите ви са ненужни и неучтиви в присъствието на почтени хора. Имайте търпение още една минута и след това можете да говорите, каквото искате. А сега, джентълмени – обърна се той към заобикалящите го, – остава още едно нещо, което трябва да уредим: да ги накараме да обещаят, че не ще почнат да стрелят, преди да излезем.

Това обаче не беше лесно. Какво можеха да направят? Само обещание не бе достатъчно в такова опасно положение. Противниците или по-скоро единият от тях, може би нямаше да се въздържа и щеше да дръпне спусъка по-рано.

– Трябва да се даде сигнал – продължи майорът. – И никой не бива да стреля преди него. Някой да предложи сигнала?

– Аз бих могъл – каза тихият капитан Сломън, като се приближи. – Нека джентълмените излязат навън заедно с нас. В двата края на стаята, както виждате има врати. Те са съвсем еднакви. Единият ще влезе от едната, а другият – от другата, при условие че никой не ще стреля, преди да прекрачи прага.

– Точно така – се чува няколко гласа.

– А какво ще послужи за сигнал? – запита майорът. – Изстрел ли?

– Не, звънецът на странноприемницата.

– Напълно удобно и справедливо и за двете страни – заключи майорът и тръгна към една от вратите, които излизаха на площада.

– Mein Gott!* майор! – изкрещя немецът-кръчмар, като изскочи иззад бара, гдето седеше досега, вцепенен от страх. – Mein Gott! – нима джентълмените ще стрелят с pistolетите си тук, в бара? Те ще изпочупят шишетата, разкошните ми огледала и кристалния часовник, който купих за двеста долара. Ще разлеят най-хубавите ми вина! Ще ме опропастят. Mein Gott! Ще ме опропастят.

[* Mein Gott (немски) – Боже мой! Б. пр.]

– Не се страхувайте, Обердорфер – утеши го майорът, като се спря. – Не се съмнявам, че всички вреди ще ви бъдат заплатени. Вие във всеки случай се приберете на някое безопасно място. Ако останете тук, може да получите някой куршум, а това е по-лошо от няколко счупени бутилки.

Без да се разправя повече, майорът остави нещастния собственик и бързо излезе на улицата. Противниците бяха излезли преди него от двете врати.

Старият Дафър остана сам в средата на покрития с пясък под на бара но не за дълго. Беше опасно. Шест секунди след излизането на майора една от вътрешните врати се затвори зад собственика на странноприемницата. Барът с ярките лампи, искрящи чаши и скъпи огледала потъна в дълбока тишина, сред която се чуваше само цъкането на кристалния часовник.

Глава XXI

ДУЕЛ НА ЗАКРИТО

Като излезе навън, майорът не взе вече никакво участие в разпратата. Като командир на форта, за него не беше удобно да насърчава дуела, нито дори да се намеси за честното му провеждане. Тази грижа поеха двама по-млади офицери, които пристъпиха незабавно към установяване условията на дуела.

Те не загубиха много време. Условията бяха вече уговорени. Оставаше само да посочат кой от присъстващите ще даде със звънца сигнал за започване на двубоя. Задачата бе лесна и нямаше значение кому ще я възложат. И едно дете дори можеше да даде сигнала за началото на този ужасен дуел.

Ако някой странник попаднеше случайно на площада, гдето се намираше хотел „Добре дошли“, едва ли би разбрал какво става. Нощта беше тъмна, но все пак имаше

достатъчно светлина, за да се различи тълпата пред хотела. Повечето хора бяха във военни дрехи, тъй като освен по-рано дошлите в бара надойдоха и други офицери и войници, успели да преминат през постовете. Научили, че на площада става нещо необикновено, те бяха побързали да дойдат от форта. Имаше и жени, облечени набързо – съпруги на войници, перачки и съмнителни „сеньорити“, които се опитваха да научат какво става от хората, дошли преди тях.

Разговорът се водеше тихо. Знаеха, че тук е комендантът на форта, както и други видни личности, а това възпираше шумните демонстрации.

Насъбралата се тълпа не беше близо до хотела, а на откритото място, на десетина ярда от сградата. Очите на всички обаче бяха втренчени към нея, от което личеше, че наблюдават някаква интересна за тях гледка. Хората следяха движенията на двамата мъже, застанали от двете страни на бара, гдето, както вече казахме, имаше по една врата.

При все че ги разделяха две дебели стени и не се виждаха един друг, и двамата действаха, подтиквайки сякаш от едно и също намерение. Те бяха застанали близо до вратите от двете противоположни страни на бара. Силната светлина на терпентиновите лампи се пръскаше навън по грубата настилка. Нито единият, нито другият беше непосредствено до своята врата, а малко встрани – извън светлината. Телата им бяха превити, но не от страх, а като на бегачи, готови да се впуснат в състезание.

Очите и на двамата бяха отправени към бара, гдето не се чуваше никакъв шум освен цъкането на часовника. Държането им показваше, че са готови да влязат и чакат само установения сигнал.

От много неща личеше че работата е сериозна. И двамата бяха без шапки, без каквато и да е дреха, която би могла да затрудни движенията им. Лицата, както и държането им, изразяваха непоколебима решителност.

Нямаше нужда от много разсъждения, за да се разберат намеренията им. Някой случайно попаднал на площада странник можеше от пръв поглед да разбере, че предстои борба на смърт. Заредените и здраво стиснати револвери в ръцете, напрежението, смълчалата се тълпа зрители и съсредоточеният интерес, с който те наблюдаваха двамата мъже, ясно показваха, че заниманието им е опасно. Предстоеше двубой, който можеше да завърши и със смърт.

Така изглеждаха нещата в този напрегнат миг. Двамата противници бяха втренчили поглед към вратата, през която щяха да влязат – може би във вечността. Те чакаха само сигнала, за да прекратят прага и да се впуснат в борба, която би могла да завърши с гибелта на единия или другия, а може и на двамата.

Какво очакваха? Съдбоносните думи: едно, две, три, огън! Не. Бяха установили друг сигнал. Някой извика гръмогласно: – Звъни!

Щом чува командата, три-четири тъмни силуета се раздвижиха край окастреното дърто, гдето висеше звънецът на странноприемницата. Заедно с движението на ръцете им, които едва се виждаха в тъмнината, се разнесе звучният глас на камбаната. Този звук бе досега символ на радост, призоваваше хората на сватбени тържества, а сега бе знак за началото на смъртен бой.

Звънът не продължи много. Камбаната току-що, затрептя и противниците се втурнаха в бара. Чу се остър гръм от револвер и шум от счупени стъкла. Тези, които биеха камбаната, пуснаха въжето и заедно с останалите се вслушаха в боя, започнал вътре.

Никой освен двамата противници не бе свидетел на този странен дуел.

Още щом се разнесе звънът на камбаната, двамата мъже влязоха в бара, без да се бавят, без да се дебнат. Това би уронило престижа им. Стоици очи ги гледаха. Зрителите знаеха условията на дуела. Никой не трябваше да стреля, преди да прекрачи прага.

Борбата започна, щом влязоха вътре. Първите изстрели изпълниха салона с дим. Макар че бяха ранени, и двамата се задържаха на крака. Пясъчният под се обагри от кръвта им.

Поради дима вторите изстрели, които се разнесоха едновременно, бяха отправени наслуки.

Отначало се чуваше бързото движение на противниците из салона. Сега и този шум изчезна. Дали и двамата бяха мъртви? Не! Два едновременни изстрела показаха, че и двамата са живи. Принудени да се взират в дима, за да открият своя противник, те

бяха прекъснали за известно време боя. Стояха мълчаливи и неподвижни от страх да не издадат къде се намират. Ново бездействие като първото, но много по-продължително. Нови два изстрела. Непосредствено след това шум от тежко падне на две тела на пода.

Навън чука как двамата започнаха да пълзят; няколко стола паднаха; последен единичен изстрел – единадесетият.

Зрителите можеха да видят само черен дим, който излизаше от вратите и замъгляваше светлината на терпентиновите лампи. – Само това и силните блясъци преди изстрелите.

От дуела не видяха нищо, но чука доста: – гърмежи, след като камбаната бе спряла да бие, пръскането на счупени стъкла, тъпия звук от падане на мебели, блъснати в разгорещената борба; стъпки по пода, от време на време ясен гръм от револверите. Не чука обаче гласовете на тия, чиято съпяла страст бе предизвикала целия смут.

Тълпата на улицата чуваше този объркан шум, забелязваше временните затишия, без да може да разбере на какво се държат. За развитието на дуела можеха да съдят само по изстрелите. Бяха преброени единадесет и всички със затаен дъх се вслушваха за дванадесетия.

Вместо пистолетен изстрел до ушите им достигна гласът на ловеца на мустанги.

– Пистолетът ми е допрян до челото ви! Остана ми още един куршум. Извинете се или ще умрете!

Тълпата разбра, че борбата приближава своя край. По-безстрашните, които се осмелиха да погледнат вътре, видяха странна картина.

Двамата противници лежаха проснати на земята. И двамата бяха окървавени, и двамата бяха тежко ранени. Кървави следи отбелязваха по белия пясък пълзенето на един към друг, за да изстрелят последните си куршуми. Единият, с ален шал и цепнати кадифени панталони, се бе надигнал малко над другия и долепил дулото на револвера си до главата му, го заплашваше със смърт. Такава картина се разкри пред зрителите, когато серният дим се разпръсна от течението между двете врати и даде възможност да се види какво става в бара.

В същото време се чу друг глас – гласът на Къхуун. Сега обаче той не звучеше самонадеяно, а приличаше на скимтене.

– Стига, дявол да го вземе! Махнете револвера си! Извинявам се!

Глава XXII

НЕИЗВЕСТНИЯТ ДАРИТЕЛ

За дуелите в Тексас не може да се каже „Всяко чудо за три дни“. Често пъти за тях престават да говорят още на следния ден, а като изминат три дни, никой вече не си ги спомня освен главните участници или техните най-близки приятели и роднини.

Така става дори когато противниците са известни и уважавани членове на обществото. А когато са по-обикновени хора или както често се случва, непознати по тези места, тяхното геройство е обречено незабавно на забрава – то остава само в спомените на оцелелия, защото много, рядко и двамата остават живи, – а може би и в съзнанието на някой нещастен зрител, случайно засегнат от непредназначен за него нож или куршум!

Неведнъж съм бил свидетел на „улични боеве“, при които невинен, но непредпазлив гражданин е ставал жертва и дори е загивал от този нереден начин за „уреджане сметките“.

Не съм чувал никога за наказание на виновните или за поискано обезщетение при такива случаи. Те минават за „случайни произшествия“.

При все че Касий Къхуун и Морис Джерълд бяха сравнително непознати в поселището – последният идваше само от време на време във форта, – техният дуел предизвика необичаен интерес: за него говориха цели три дни. Обстоятелството, че Къхуун беше известен като грубиян, а Джерълд – като човек със странни привички, придаде известна отлика на дуела. Дни наред се разискваше надълго и нашироко за качествата и недостатъците им. Никъде интересът не беше толкова голям както на самото място, гдето бяха пролели кръвта си – в бара на хотела.

Победителят бе спечелил уважение и приятели. Малцина бяха благосклонни към неговия противник. Не бяха малко и хората, които се радваха на изхода от борбата; защото мнозина посетители на бара бяха изпитвали наглостта на Къхуун, при все че той бе отскоро тук. Всички смятаха, че ирландецът му е дал добър урок, и бяха доволни от последиците.

Никой не можеше да каже вече как бившият офицер понася поражението си. Не го виждаха вече да се перчи из бара „Добре дошли“. Причината на неговото отсъствие беше известна на всички. Той не идваше тук не защото се бе укротил, а защото трябваше да лежи – при неумело лекуване на раните му можеше да отиде в гроба.

И Морис също трябваше да остане на легло. Раните му, макар и не така опасни, колкото раните на противника му, все пак бяха сериозни и той трябваше да пази стаята – малка, скромно наредена спалня в хотела на стария Дафър. Въпреки славата която си бе спечелил след дуела, за него не се грижеха добре.

Той беше припаднал след победата от загуба на кръв. Не можеше да се подслони никъде другаде, затова трябваше да остане в тази бедна стая; а в същото време противникът му бе заобиколен от грижи и охолство. За щастие Фелим беше с Морис, иначе едва ли някой щеше да се погрижи за ранения.

– Ех, свети Патрик! Срамът е! – разговаряше сам неговият верен другар. – Срамът е да напъхат джентълмен в такава дупка, по-малка и от кочина! И то човек като вас, мистър Морис. Няма и какво да се хапне; и да се пийне. Ех, да имаше някое охранено ирландско прасенце, нямаше и да погледна тяхното ядене. А отгоре на всичко знаете ли какво разправя „старият Дафър“ долу!

– Нито зная, нито ме интересува да зная какво разправя мистър Обердорфер долу; но ако искаш да не чуе какво говориш ти горе посниши гласа си. Не забравяй, приятелю, че тези стени са само от летви и мазилка.

– По дяволите стените! Огън да ги изгори! Ако вас не ви е грижа какво разправят, аз пък пет пари не давам какво ще чуят. По-зле от това германецът не може да се отнася с нас. Както и да е, мистър Морис, мисля, че е по-добре да знаете.

– Казвай тогава! Какво разправят?

– Е, чух да разправя на хората си, че щял да ви накара да платите не само за яденето, за пиенето и за спането, но и за бутилките, и за чашите, и за всичко изпочупено оная вечер.

– Аз да платя?

– Да, вие, мистър Морис. А от оня янки нямало ла вземе нито грош. Това е според мене долно и нечестно. Само немец може да измисли такова нещо. Ако трябва да се плаща, ще плаща победеният; а победеният не е от старите Джерълдовци от Балибалах. Ох, как ми се ще този Дафър да ми падне барем за минутка в ръцете. Какво ще го направя...

– А защо иска аз да платя? Разбра ли?

– Разбрах, господарю. Мръсникът му с мръсник каза, че понеже вие сте му в ръцете, няма да ви пусне, докато не уредите сметката.

– Скоро ще разбере, че се е излъгал и че ще направи по-добре да представи сметката на другия. Готов съм да платя половината от вредите, но нито стотинка повече. Можеш спокойно да му го кажеш, ако ти заговори по този въпрос. А право да си кажа, Фелим, не ми е ясно как ще платя и половината. Спомням си, че много неща се изпотрошиха, докато се биехме. Ако не се лъжа, счупихме огледало, часовник или нещо подобно.

– Голямо огледало, господарю, и нещо кристално над часовника. Казва, че стрували двеста долара. Аз пък мисля, че не струват и половината.

– И така да е, не е малко. Особено както сме загазили сега. Не зная, Фелим дали няма да стане нужда да отидеш до Аламо да донесеш някои неща от покъщината които укрехме. За да се отърва от тази неприятност, може би ще трябва да жертвувам шпорите, сребърната чаша, та дори и пушката.

– Не думайте, господарю! Как ще живеем без пушка?

– Ще преживеем някак си, приятелю! Ще ядем конско месонали имам ласо?

– Е, да, няма да бъде по-лошо от месото, което ни дава старият Дафър. При всяко хапване ме присвива корем.

Тук разговорът бе прекъснат. Някой отвори вратата, без да почука. Раздърпана

прислужница, чийто пол едва ли можеше да се определи по външни признаци, се появи на входа. Тя протегна жилеста ръка, която държеше плетена кошница.

– Какво има, Гертруда? – запита Фелим, който изглеждаше осведомен от по-рано и знаеше, че влязлото същество е жена.

– Един човек донесе това нещо.

– Човек ли? Какъв човек, Гертруда?

– Не го познавам, mein herr! Не е от поселището.

– Донесъл я един човек! Кой ли може да бъде? Виж какво има в нея, Фелим.

Фелим вдигна капака и откри съдържанието на кошницата. Тя беше доста голяма. Вътре имаше няколко бутилки, сигурно с вино и лекарства. Те бяха наредени между най-различни деликатеси, сладкиши и бонбони. Подаръкът не беше придружен от никаква бележка, но грижливият и изискан начин на подреждането показваше, че е от някоя девойка.

Морис преобърна няколко пъти различните предмети и разгледа всеки поотделно. Фелим предложи, че иска да прецени колко струват. Морис въобще не се сещаше за това. Той искаше само да разбере кой е „изпращачът“.

Но нищо не можеше да се разбере. Нямаше нито картичка, нито каквато и да е бележка.

Богатото съдържание на кошницата, изпратена точно навреме, показваше, че дарителят е доста състоятелен. Кой ли може да е?

Докато Морис размишляваше, в съзнанието му изплува образът на една прекрасна девойка, която той сметна за неизвестния благодетел. Дали наистина е Луиза Пойндекстър?

Това бе недопустимо, но нему се искаше да вярва, че е възможно, и докато тази вяра траеше, сърцето му тръпнеше от блаженство.

Като поразмисли, той се убеди, че вероятността е много малка и е безсмислено да се отдава на такива приятни предположения. Изгубил вяра, у него остана само една празна надежда.

– Някакъв човек я оставил – заговори като че на себе си ирландецът. – Тя казва: човек. А аз казвам: много мил човек. Кой ли може да е, господарю?

– Нямам представа. Може да е някой офицер от форта, макар че едва ли мога да очаквам някой от тях да се сети за мене.

– Няма и нужда. Кошницата не е нареждана от офицер. Нито изобщо от мъж.

– Защо мислиш така?

– Защо мисля така! Ех, господарю, запитайте се сам. Нима не личи навсякъде женска ръка? Вижте само как грижливо са увити нещата. Тази кошница не е приготвена от мъж. Жена е пипала тука, и то не каква да е жена, ами истинска лейди.

– Глупости, Фелим! Не познавам никаква лейди, която би се загрижила за мене.

– Хайде, хайде! На мене ли ще ги разправяте? Аз пък познавам една. Черна неблагодарност ще е от нейна страна, ако не се погрижи за вас, след като направихте толкова нещо за нея. Та нали й спасихте живота?

– За коя мислиш?

– Е, не се правете, че не разбирате, господарю? Знаете, че мисля за хубавото създание, което идва при нас с петнистата кобила дете й я подарихте, без да вземете нито един долар. Ако тази кошница не е изпратена от нея, Фелим О'Нийл е най-големият глупак, който някога се е раждал в околностите на Балибалах. Като споменах Балибалах, та се сетих и за хората там. Какво ли ще каже синеоката девойка, ако знае в каква опасност се намирате?

– Опасност ли? Докторът каза че няма никаква опасност и че след една седмица ще мога да излизам. Не се тревожи за това.

– Е, господарю, празни приказки. Не става дума за тази опасност; сещате се какво искам да кажа. Наранили са ви май някакви дяволити очи, по-опасни от куршум. Може пък и някой да е ранен от вашите очи. Затова са ви изпратили тези неща.

– Грешеш, Фелим. Някой от форта е изпратил кошницата. Но отгдето и да е, няма защо да се церемоним толкова. Я да си похапнем.

Въпреки охотата, с която болният започна да се храни, мислите му бяха заети с нещо по-приятно – да отгатне на кого е задължен за този царски подарък.

Дали на младата креолка – братовчедка и „любима“ на неговия най-върл враг? Изглеждаше невероятно.

А кой друг може да е, ако не е тя?
Ловецът на мустанги беше готов да даде не един кон, а цяло стадо на този, който би го уверил, че подаръкът е изпратен от Луиза Пойндекстър.

* * *

Изминали бяха два дни, а дарителят оставаше все още неизвестен.
След това болният бе изненадан от втори подарък – подобен на първия – кошница с бутилки и пресни сладкиши.

Баварката бе разпитана отново, пак безуспешно. Кошницата била „донесена“ от „един човек“ – „от същия познат човек“. Единственото ново, което тя добави, бе, че „човекът“ бил много schwarz*, имал лъскава шапка и яздел муле.

[* Schwarz (немски) – черен, мургав. Б. пр.]

Морис като че ли не се зарадва от описанието на неизвестния дарител, макар че не довери мислите си дори на Фелим.

Два дни по-късно, когато се получи трета кошница, „донесена от черния човек“ с лъскавата шапка и мулето, Морис се успокои.

Промяната в настроението му не можеше да се обясни със съдържанието на кошницата – то беше почти същото. Тя се дължеше на писмото, прикрепено с панделка към плетената кошница.

– От Исидора! – промърмори ловецът на мустанги, като видя почерка.

Слея това отвори писмото и го прочете равнодушно. Буквално преведено от испански, писмото имаше следното съдържание:

„Драги сър,

От една седмица съм в къщата на моя чичо Силвио. Научих, че сте болен и че не се грижат добре за вас в хотела. Изпратих ви някои дребни неща. Бъдете така добър да ги приемете като скромна благодарност за голямата услуга, която ми направихте. Пиша от седлото. Шпорите ще се забият ей сега в хълбоците на коня. След малко тръгвам за Рио Гранде,

Благодетелю, спасителю на моя живот, на това, което е най-ценно за една жена – моята чест, сбогом.

Исидора Коварубио де лос Лянос.“

– Благодаря, благодаря, мила Исидора! – прошепна ловецът на мустанги, като прегъна бележката и я захвърли небрежно на леглото. – Колко си признателна, внимателна, добра! Бих те обичал може би, ако не бях видял Луиза Пойндекстър.

Глава XXIII КЛЕТВА ЗА МЪСТ

Към Къхуун, който още не можеше да се успокои, никой не прояви такава загриженост. Въпреки прекрасната обстановка, която го обкръжаваше, той нямаше утешението, че за него се грижи някое живо същество. Саможивият му нрав го бе лишил от приятели. Прикован сега на легло, обзет от страх да не умре, той се измъчваше от мисълта, че никой жив човек не дава пет пари за живота му. Само роднините му проявяваха известно слабо съчувствие. Едва ли можеше и да се очаква нещо друго. Държането му към неговите братовчеди не можеше да спечели съчувствието им. Чичо му, гордият Удли Пойндекстър, изпитваше към него нещо като отвращение, примесено с потискан страх.

Вярно е, че това чувство се бе породило наскоро. То се дължеше на отношенията, създадени напоследък между чичото и племенника. Както вече намерихме, чичото имаше дългове към племенника, стигнали до такива размери, че истински притежател на Каса дел Корво беше всъщност Касий Къхуун. Той можеше всеки миг да заяви, че е неин господар.

Касий съзнаваше властта си и в последно време я използваше с определена цел: да принуди жената, в която бе страстно влюбен – братовчедка си Луиза – да му стане съпруга. Той чувствуваше, че е малко вероятно да получи нейното съгласие. Тя явно

проявяваше безразличието си към него и Касий се надяваше да постигне целта си само чрез влиянието, което имаше над баща й.

Като се вземе предвид всичко това, никак не е чудно, че през време на тежкото си боледуване бившият офицер-доброволец получаваше от роднините си много по-малко съчувствие, отколкото би могъл да очаква при други обстоятелства.

Когато смъртта витаеше над него, той бе станал малко по-дружелюбен към околните. Това обаче не трая дълго. Щом стана ясно, че не съществува никаква опасност, суровостта на характера му се прояви отново подсилена от срама за неотдавнашното поражение.

По-рано Къхуун се гордееше, че винаги успешно се налага на всички, които се въртят около него. Сега го гнетеше мисълта, че не може вече да се хвали с това в Тексас. Унижен в очите на всички жени от поселището и преди всичко в очите на тази, която обожаваше, победен от предполагаемия си съперник в любовта – от някакъв си незначителен авантюрист, – това не можеше да се понесе спокойно. То би било тежко даже за някой обикновен човек, а за Къхуун бе неописуемо мъчение. И на ум не му идваше да се примири, както би сторил друг на негово място. И като не можеше да избегне унижението, реши да отмъсти на човека, който бе виновен за него. Щом премина опасността за живота му, той започна да крои планове.

Морис – ловецът на мустанги, трябва да умре. Ако не от собствената му ръка то от ръката на друг, стига да се намери в поселището подходящ човек за тая цел. А едва ли щеше да е трудно да си намери съучастник. Из обширните прерии на Тексас имаше много хора, готови да станат наемни убийци.

Уви! Няма кътче по земята, където златото да не може да подкупи стоманения нож на убиеца.

А Къхуун имаше злато, предостатъчно за такава цел. За нея именно той бе решен да отдели поне част от златото си.

Уединен в стаята си, той обмисляше плана за убийството на ловеца на мустанги.

Къхуун не възнамеряваше да извърши лично убийството. Неотдавнашното му поражение го караше да се страхува от повторна среща със същия противник, дори и да имаше възможност да го изненада. Той беше толкова уплашен, че не би се наел да извърши сам убийството. Къхуун се нуждаеше от съучастник – от чужда ръка, която да нанесе удара. Но къде да я намери?

За нещастие той познаваше или си въобразяваше, че познава тъкмо такъв човек, какъвто му трябва. В селото живееше някакъв мексиканец, също като Морис ловец на мустанги. Младият ирландец бе показал явно нежелание да общува с него.

Хората от този занаят имат обикновено лоша слава. Мнозинството са мексиканци и полуиндианци по рождение и възпитание при все че ловът на коне е доста често любим занаят и за французи, и за американци. Това са обикновено хора извън цивилизованото общество, често пъти извън законите; непрекъснатото преследване на диви коне и придружаващите го опасности са за тях успокоение на измъчените им съвести. Тези мъже твърде често са нападнати за хората от поселищата, в които пребивават. Занимават се постоянно със свади и разврат. Опасно е да ги срещнете в прерията по време на лов. Не е рядко в Тексас такива групи от ловци на мустанги да образуват банди или да се преобличат като индианци, за да изнудват пътниците из прерията.

Касий Къхуун се сети именно за един от тия хора. Той си спомни, че няколко пъти го бе срещал в бара и по-точно вечерта, когато се състоя дуелът. Спомни си също, че мексиканецът беше един от ония, които го занесоха на носилка до дома му. И от заканите, които отправяше към противника му, Къхуун извади заключение, че той не е дружелюбно настроен към Морис.

По-късно бе научил, че като се изключи самият Къхуун, Морис нямаше по-голям враг от другия ловец на мустанги.

Всичко това накара бившия капитан да повика мексиканеца за съвещание. Двамата почнаха да се затварят често в стаята на ранения.

В това нямаше нищо, което да предизвика съмнения, но и да имаше, Къхуун нехаеше. Неговият посетител беше търговец на коне и рогат добитък. Може би уговаряха някаква сделка. Всеки би предположил това. Така мислеше отначало и самият мексиканец, тъй като при първата им среща разискваха само търговски въпроси. Лукавият Къхуун не беше вчерашен, за да открие намеренията си пред един непознат.

Той сключи сделка за коне, изгодна за мексиканеца, напи го добре и хитро го подпита за отношението му към Морис.

При тази първа среща бившият офицер-доброволец се убеди, че може да разчита на този човек за всякаква услуга – дори за убийство.

Мексиканецът не скри дълбоката си омраза към младия ловец на мустанги. Той не каза точно каква бе причината за тази омраза, но от някои намеци, направени по време на разговора, Къхуун можа да се досети, че в основата на всичко стои някоя жена – причината на всички раздори между мъже от Троя до Тексас.

„Хубавата Елена“ в случая беше навярно някоя тъмнокоса донсела, която живее по Рио Гранде. Сигурно Морис, който посещаваше понякога тези места, бе спечелил нейното сърце. А това не се нравеше на нейния сънародник.

Мексиканецът не спомена името и, но докато Къхуун слушаше обясненията му, в него се породиха надежда да го види, а не да го срещне, защото пренебрегва госта му, да е спечелила сърцето на неговия противник.

Докато беше болен, бившият капитан се срещна няколко пъти с човека, чрез когото възнамеряваше да си отмъсти. Достатъчно, за да изработят план за действие.

Но дали планът беше готов или не, и какви бяха сатанинските намерения на съучастниците – това знаеха само двамата. Мнозина от хората наоколо забелязаха само, че Касий Къхуун и Мигел Диас – известен под прякора „Койота“, се срещаха често и по-почтените се учудваха на тази злополучна дружба.

Глава XXIV НА АСОТЕАТА

Из плантациите в Тексас няма ленивци. Работният ден започва с пукването на зората. Звънецът или рогът, които призовават тъмнокожите пролетарии на работа, са едновременно сигнал и за белия господар да напусне удобното легло.

Така е било в Каса дел Корво при старите й владетели. Семейството на американския плантатор не измени този обичай. Не защото искаше да спазва обичая, но защото самата природа го заставяше. В страна дето е почти винаги пролет, блажените утринни мигове не могат да бъдат пропилены в сън. Там почиват обикновено по обед, когато цялата природа притихва под лъчите на слънцето, като че всичко е преситено от изобилието им.

И когато слънцето се появи на следната сутрин, всички го приветствуват с нова радост. Тогава тропическите птици разперват блестящите си криле, цветята разтварят оросените си коронки под неговите горещи милувки. Цялата природа е готова пак да го признае за свой господар.

Създанието, което се появи на покрива на Каса дел Корво, беше блестящо като птиците, които пърхат сред зеленината на Югозападен Тексас, и хубаво като цветята, които цъфтят по неговите поляни. Самата Аврора, надничаща из розовите си покои, не би изглеждала по-свежа от младата креолка, загледана към завесите на ложето, откъдето слънцето на Тексас се извисяваше като топка от разтопено злато. Тя бе застанала на източната страна на асотеата. Бялата й ръка почиваше на парапета, още влажен от нощната роса. Долу се простираше градината, покрай която обикаляше реката. На срещната страна се виждаше висок бряг, а още по-нататък – просторното плато на прерията.

Този възхитителен пейзаж ли гледаше тя? Не.

Тя не забелязваше и изгряващото слънце, при все че приличаше на някаква прекрасна езичница, която отправя утринните си молитви към него.

Или се любуваше на птичите песни, които огласяха градината и съседната горичка?

Не, ушите й бяха сякаш глухи, а очите – слепи. Погледът й блуждаеше, като че мисълта й бе заета с далечни неща.

За разлика от радостната ведрина на небето по нейното чело бе паднала сянка. Въпреки веселото чуруликане на птичките лицето й беше скръбно.

Тя беше сама. Нямаше кой да забележи нейната тъга или да я попита за причините й.

От устата й се отрониха несъзнателно няколко едва доловими думи, които

разкриха тайната.

– Дали не е тежко ранен? Дали няма да умре?

За кого се отнасяха тези загрижени думи и предположения? Дали за ранения, който лежеше почти под нозете ѝ, в една от стаите на асиендата – за братовчедата й Касий Къхуун? Едва ли! Преди няколко дни докторът бе казал, че той е вън от опасност и скоро ще оздравее. Всеки, който би чул горестните ѝ думи, щеше да се убеди, че не са за него.

– Никога не мога да изпратя да научи какво е станало. Не се осмелявам и да попитам. Страх ме е да се доверя на хората си. Кой знае дали е на добро място. И дали се грижат както трябва за него. Колко ми се иска да му пратя някаква вест – и то без никой да разбере. Какво ли стана със Зеб Стамп?

Нещо сякаш ѝ подшушна, че все пак има вероятност Зеб да се появи. Тя погледна към равнината отвъд реката, гдето се виеше пътят. Той свързваше форт Индж с плантаторите по долното течение на Леона. Пътят минаваше из равнината на известно разстояние от брега и се приближаваше към реката само там, гдето тя извиваше към склона. Оттук се виждаше част от пътя, около половин миля по посока на форта. Виждаше се и една напречна пътека, която водеше към брода, а след това продължаваше към асиендата. В обратна посока – по течението на реката – се виждаше също част от пътя, който се изгубваше после из гъсталака на саваната.

Младата девойка разгледа пътя, който водеше към форт Индж. Зеб Стамп требваше да дойде оттам, но трей не се виждаше – не се виждаше изобщо никой.

Тя не изпита разочарование – нямаше никакво основание да очаква ловеца. Някакъв вътрешен усет я бе накарал да погледне нататък.

Но нещо по-силно от усет я накара след малко да се обърне и разгледа равнината в обратна посока. Ако очакваше да се появи някой оттам, не бе разочарована. Там, гдето пътят излизаше от шубрака, се появи кон. На пръв поглед ездачът приличаше на мъж, загърнат с наметало, подобно на арабски бурнус, но при по-внимателно разглеждане ясно личеше, че е жена. Лицето ѝ почти не се виждаше, понеже беше забулено с прозрачен воал. Но и под него се съзираше красивия овал с мургава кожа и румени бузи, над които блестяха очи, сравними само с най-светлите звезди.

Нито небрежно падащият воал, нито мъжкият начин на яздене скриха от погледа на Луиза, че фигурата на ездачката е толкова привлекателна, колкото и лицето ѝ.

След нея яздеше мъж – възседнал муле. Дрехите му и почтеното разстояние, което спазваше, доказваха, че е неин прислужник.

– Коя ли е тая жена? – пошепна Луиза Пойндекстър, като вдигна бързо далекогледа и го насочи към странно облечената фигура.

– Коя ли може да е? – повторно и озадачено се запита тя и продължи да я разглежда с просто око.

– Мексиканка, разбира се. А човекът на мулето е неин слуга. Сигурно някоя видна сеньора. Мислех, че всички са се преселили вече отвъд Рио Гранде. Прислужникът носи кошница. Какво ли има в нея? И защо отива във форта? Може пък да отива и в селото. Тази седмица я виждаш да минава за трети път оттук. Сигурно живее в някоя плантация надолу. Какъв особен начин на езда! Казвали са ми, че той е нещо обичайно за мексиканките. Какво ли ще бъде и аз да започна да язда по същия начин? Струва ми се много по-лесно; но ако в щатите видят такова нещо, ще кажат, че не е женствено. Сякаш чувам вече как ще се разпищят нашите пуритански майки. Ха! Ха! Ха!

Развеселяването ѝ трая само миг. Лицето на креолката потъмня така бързо, както потъмнява слънцето, засенчено от блуждаещ облак. Не беше предишната меланхолия, но бе все пак нещо сериозно, както пролича от внезапното ѝ побледняване.

Причината можеше да се открие само в държането на забулената ездачка от другата страна на реката. От шубрака край пътя изскочи ненадейно антилопа. Животното се стрелна прея коня – великолепно същество, което се впусна още в следващия миг в пълен галоп след изплашената антилопа. Булото на ездачката се отметна от лицето ѝ и се развя зад нея. Тя направи с дясната си ръка няколко вълнообразни движения във въздуха.

– Какво ще прави тая жена? – се запита Луиза. – О! Та това е ласо!

Мексиканската сеньора показва скоро съвършенството, с което владееше това

национално оръжие. Тя хвърли примката около врата на антилопата и я повали на земята.

Прислужникът се приближи към мястото, гдето животното се мъчеше да се освободи, слезе от мулето, наведе се и го довърши, с ножа си. След това метна лова отзад на седлото, качи се на мулето и последва господарката си. Тя бе прибрала вече ласото, оправила воала си и сега яздеше напред сякаш не беше се случило нищо особено.

Изразът на креолката се помрачи, когато видя, че мексиканката размахва ласото във въздуха, но не от изненада, а от друга, много по-неприятна мисъл.

Лицето ѝ не се проясни скоро. Облакът, който го засенчваше, все още витаеше над веждите ѝ, макар че белите ръце с далекогледа скриваха очите ѝ.

Мрачното ѝ настроение продължи, докато ездачката се виждаше по пътя и дори когато се скри зад акациите.

— О дали е тя? Той каза, че била на моите години, но по-ниска. Отговаря на описанието, доколкото може да се разбере от такова разстояние. Живее на Рио Гранде. От време на време идва на Леона, за да посети роднините си. Кой ли са? Защо не го пита как се казват? О, дали е тя?

Глава XXV

НЕПРЕДАДЕН ПОДАРЪК

Доста време след като девойката с ласото и нейният прислужник изчезнаха, от погледа, Луиза Пойндекстър не можа да прогони мислите, породени от необикновената случка, която бе наблюдавала. Настроението ѝ не беше се подобрило. Напротив! Неведнъж досега тя бе мислила за тази изкусна ездачка. Неведнъж си бе задавала въпроса, къде отива тя. Случката, която току-що видя, превърна неочаквано предположенията ѝ в неприятни съмнения.

Луиза забеляза с облекчение появата на един конник откъм гористата местност, зад която, се бяха скрили другите двама. Тя дори се зарадва, когато видя, че конникът кривна по напречната пътека, която води към асиендата, и особено когато различи през далекогледа си Зеб Стамп, ловеца.

Лицето на креолката пак се проясни. Навременното появяване на честния ловец бе хубаво предзнаменование.

— Тъкмо човека, когото исках да видя! — възкликна радостно тя. — Той може да ми донесе известия и да ми каже коя е тази жена. Сигурно я е срещал по пътя. Така мога по-лесно да го запitam, без да пробудя съмнения у него. След станалото и с него дори трябва да бъда предпазлива. Никак нямаше да се тревожа, ако знаех, че той се интересува за мене. Какво предвизвикателно равнодушие! И то към мене, Луиза Пойндекстър. Господи! Ако продължава все така, ще трябва се опомня, дори ако това разбие сърцето ми.

Едва ли има нужда да се споменава, че човекът, за чието внимание копнееше Луиза, не беше Зеб Стамп.

Следващите ѝ думи обаче бяха отправени към Зеб, който се бе приближил вече до асиендата.

— Драги мистър Стамп! — приветствува го глас, който старият ловец слушаше винаги с удоволствие. — Колко се радвам, че ви виждам. Слезте от коня и елате при мене. Зная, че сте прочут катерач и стълбите няма да представляват никаква трудност за вас. Освен това оттук се открива гледка, която ще възнагради усилията ви.

— На асотеата има нещо — възрази ловецът, — за което Зеб Стамп е готов да се качи и на най-високия параходен комин — искам да кажа — за вас, мис Луиза. Ще се кача веднага щом прибера старата кобила в обора, а то ще стане ей сегичка. Хайде! Дий! — обърна се той към кобилата, след като слезе от нея. — Горے главата! Плуту може да ти даде някоя царевична шушулка за закуска.

— Ехе-хе, мистър Стамп — обади се самуреночерният колар, който се показва в двора, — тъй ще прави негърът; не само шушулка, ами цяла царевичка даде. Ехе-хе! Вие качете при млада мис. Плуту няма остави стара кобила.

— Чудо човек си ти, Плуту! Кога намина пак, ще ти донеса някой опосум с месце като на двегодишно пиле. Ей богу, тъй ще направя!

След това обещание Зеб тръгна по каменната стълба, като вземаше по няколко стъпала наведнъж. Скоро се намери на покрива на къщата, гдето младата господарка го поздравя отново.

Възбудата ѝ и нетърпението, с което го заведе към един отдалечен ъгъл на асотеата, доказваха на проникателния ловец, че не е повикан, за да се наслаждава на гледката, а с друга цел.

— Разправяйте, мистър Стамп! — каза Луиза, като сграбчи с нежните си пръсти ръкава на палтото му и погледна въпросително сивите очи на Зеб. — Сигурно всичко знаете. Как е? Опасни ли са раните?

— Ако питате за мистър Къхуун...

— Не, не, не. За него знам. Не говоря за мистър Къхуун.

— Е, мис Луиза, доколкото знам, има само още един ранен — Морис — ловецът на мустанги. Да не би да ме питате за него?

— Да, да, за него. Знаете, че не мога да съм равнодушна към състоянието му, макар да се е карал с братовчед ми. Нали той ме спаси на два пъти от неизбежна гибел? Кажете, в опасност ли е?

Това бе изречено с такова вълнение, че шегите бяха неуместни. Зеб побърза да отговори.

— Няма, няма никаква опасност! Минал там един куршум над глезена му, ама то все едно че коте го е одраскало. Друг куршум пък влязъл в мускула на лявата му ръка. Не е страшно. Само доста кръв загубил. Но сега е добре и след няколко дни сигурно ще почне да излиза. Казва, веднъж да се качи на седлото и да пояде из прерията, повече ще му помогне от всичките доктори в Тексас. И аз така мисля, ама докторът, който го гледа — оня от форта, — не му позволява.

— Къде е сега?

— В хотела, дето се сбиха.

— Надали се грижат там добре за него. Чувала съм, че този хотел е съмнително заведение. Кой знае дали му дават храна като на болен. Почакайте, мистър Стамп! Ей сега ще се върна. Искам да му пратя нещо. Нали ще му го предадете? Във вас имам доверие. След минутка съм тук.

Без де дочака да види въздействието на думите си, девойката затича леко по каменната стълба. След малко се появи пак, като носеше голяма кошница, пълна с храна и напитки.

— Ето, драги Зеб. Ще я занесете на мистър Джерълд, нали? Флоринда е наредила там някои дреболии, успокоителни питиета, желета и тъй нататък. Нали знаете, че болните искат понякога да си похапнат хубави работи, а в хотела надали ще се намират такива неща. Не му казвайте кой ги изпраща — нито нему, нито кому да е. Нали няма да кажете? Знам, че няма да кажете, добрички великане.

— Имайте вяра в Зеб Стамп, мис Луиза. Никой няма да разбере кой е изпратил тези сладки работи, ама да ви кажа, че колкото за сладки и разни такива той не може да се оплаче. От тия работи му са пратени толкова, че може да натъпче цяло училище дечурлига.

— Пратени ли? От кого?

— Е, не мога да ви кажа, мис Луиза, защото и аз самият не знам от кого. Чух само, че ги донасял някакъв си мексиканец с кошница. Аз съм го виждал и преди малко пак го срещнах; яздеше подир една жена, седнала на коня по мъжки като всички мексиканки. Трябва да ѝ е прислужник, защото яздеше доста зад нея. И сега носеше кошница като ония, дето съм виждал у Морис. Види се, че пак му носеха нещо за ядене.

За Луиза не бе потребно да разпитва повече Зеб Стамп. Тези няколко думи ѝ откриха истината. Случаят беше болезнено ясен. Луиза Пойндекстър имаше съперница, може би нещо повече от съперница. Мексиканката с ласото беше навярно годеница или любима на Морис Джерълд.

И не случайно, макар че на Зеб Стамп можеше да се стори така, кошницата, която младата креолка временно бе подпряла на парапета и още държеше, се изплъзна от ръцете ѝ и падна с трясък долу на камъните. Бутилките се счупиха и съдържанието им се изля в потока, който протичаше край стената. Макар и несъзнателно, конвулсивното движение, което запрати кошницата долу, не беше случайно... Луиза Пойндекстър се облегна на парапета и погледна към останките от кошницата. Сърцето ѝ

се бе пръснало сякаш на парчета, като стъклата, които лъщяха долу.

– Жалко! – каза тя, като се опита да скрие отчаянието си. – Всичко се изпочупи. Какво ще каже Флоринда? Но ако за Морис Джерълд се грижат така, както казвате, той едва ли има нужда от нещо. Радвам се, че не са го изоставили – нали, той ми направи такава услуга. Но, моля ви се, мистър Стамп, не казвайте никому, че съм питала за него. Знаете, че неговият противник е наш близък роднина и кой знае какво ще започнат да говорят в поселището. Нали ми обещавате, драги Зеб?

– Заклевам ви се, ако щете; нито дума, мис Луиза. Никому нито дума. Вярвайте на стария Зеб.

– Зная. Хайде, слънцето започва да прилича. Да слезем долу и да видим дали ще можем да ви намерим някоя чашка от вашата любима „мононгахела“. Да вървим!

Младата креолка се плъзна с престорена веселост по асотеата и започна да слиза по стълбите, като си тананикаше „Новоорлеански валс“.

Старият ловец прие с готовност поканата и тръгна незабавно подир девойката. Макар и равнодушен към женския чар, сега пък и зает с мисли за обещаната „мононгахела“, Зеб не можеше да не се възхити на изваяните като от слонова кост рамене, които се натрапваха на погледа му.

Но удоволствието от прекрасната гледка трая много малко. Когато стигнаха долу, очарователната стопанка се сбогува някак рязко. Изглежда, че не ѝ бе приятно вече да разговаря с него след откритията, които бе направил неволно. И при все че доскоро гореше от желание да го разпитва, девойката го остави сега сам с „мононгахелата“ и побърза да скрие мъката си в самотната стая.

За пръв път в живота си Луиза Пойндекстър изпитваше ревност. Това беше нейната първа истинска любов. Защото тя бе наистина влюбена в Морис Джерълд.

Вниманието, което му оказваше мексиканската сеньора, едва ли можеше да се обясни с обикновена дружба. Свързваше ги вероятно по-голяма близост. Такива мисли измъчваха сега креолката.

От това, което беше казал Морис, от това, което самата Луиза бе видяла – девойката с ласото можеше наистина да спечели чувствата му. Естествено бе той да се възхищава от нейните качества.

Фигурата ѝ, увеличена от далекогледа, се бе сторила на Луиза свършена. Не бе успяла да разгледа добре лицето ѝ. Дали и то беше красиво? Дали можеше да спечели любовта на човека, който така добре владееше чувствата си?

Господарката на Каса дел Корво не можеше да се успокои, докато не си отговори на тези въпроси. Щом Зеб Стамп си отиде, тя заповяда да оседлаят петнистата кобила, премина брода и тръгна към пътя на отсрещната страна. Като се насочи към форта, тя срещна скоро, както очакваше, мексиканската сеньора, която се връщаше. Не беше всъщност сеньора, а сеньорита – девойка, едва ли по-възрастна от самата Луиза. На мястото, гдето се срещнаха, пътят минаваше под сянката на дърветата. Слънцето не проникваше през клоните им, та мексиканката нямаше нужда от воала си. Той бе паднал на раменете и откриваше главата ѝ. Разкошната гарвановочерна коса можеше да съперничи с гривата на див жребец. Тя обкръжаваше мургаво, но все пак чаровно и привлекателно лице.

Доброто възпитание не позволяваше на двете девойки да се вгледат по за дълго една в друга. Размениха само бегъл поглед, но когато се разминаха, не можаха да се въздържат: всяка се обърна, за да зърне повторно другата.

Мислите им не се различаваха много. Ако Луиза Пойндекстър беше вече научила нещо за девойката, която срещна, то и другата знаеше за съществуването и.

Няма да се опитваме да опишем мислите на сеньоритата след тази среща. Стига ни да кажем само, че мислите на Креолката сега бяха по-мрачни, отколкото преди срещата, и че младата господарка на Каса дел Корво се върна съвсем унила.

– Красива е – каза си тя, когато мина край своята предполагаема съперница. – Толкова красива, че едва ли му е само приятелка.

Луиза говореше на себе си. Иначе надали би била толкова щедра в похвалите си.

– Не се и съмнявам – продължи тя – какви са отношенията им. Той я обича!

Каква глупост от моя страна да се заплетя в такава злополучна история! Сега трябва да се отърва. Да ги пропъдя от мислите си! Ах, колко е лесно да се каже, но ще мога ли? Няма да го виждам вече. Това поне е възможно. След случката той няма да идва у нас. Ще се срещаме само случайно. А трябва да избягвам грижливо и случайните срещи.

О, Морис Джерълд, укротителю на диви коне! Ти завладя душата ми, която дълго ще страда и никога може би няма да се съвземе отново.

Глава XXVI ПАК НА АСОТЕАТА

Невъзможно е да прокудиш от мислите си този, в когото си пламенно влюбен. Времето, а още повече отсъствието помагат много за задушаване мъката от несподелена любов. Но нито времето, нито отсъствието могат да прогонят непрестанния копнеж по любимия, нито да успокоят пустото и незадоволено сърце.

Луиза Пойндекстър бе обладана от чувства, които не можеше да сподави. Макар и отскорошни, те се разраснаха бързо, като преодоляха властно всички пречки по пътя си. Чувствата ѝ бяха вече достатъчно силни, за да я накарат да пренебрегне предразсъдъци, като несъгласието на родителите и неравното обществено положение. Ако той се отзоваваше на тези чувства, нито едното, нито другото можеше да я спре.

Тя беше пълнолетна и чувствуваше като повечето свои сънароднички, че е в състояние да се грижи сама за себе си. Колкото се отнася до втората пречка – за кой истински влюбен класови или други различия имат някакво значение? Любовта не е толкова дребнава. За Луиза Пойндекстър във всеки случай този предразсъдък беше чужд.

Това чувство едва ли бе първото увлечение в живота ѝ. Но то беше първото, при което разочарованието можеше да се окаже съдбоносно за душевния ѝ покой. И тя знаеше, че е така. Съзнаваше, че ще бъде нещастна, но се надяваше, че времето ще ѝ помогне да задуши болката си.

Отначало ѝ се струваше, че силната воля и жизнерадостта ще ѝ помогнат, но дните минаваха и вярата ѝ в тях се разколеба. Тя не можеше да заличи от съзнанието си образа на човека, който я бе пленил напълно.

Понякога го мразеше или се опитваше да го мрази. Понякога мислеше, че е способна да го убие или да гледа как го убиват, без да направи нищо, за да го спаси. Но това бяха само моментни настроения – след които съзнаваше, че той не е виновен за нещастieto ѝ.

Дори да беше най-голям неин враг, най-голям враг на човечеството, да беше дори самият Луцифер, на когото необузданото ѝ въображение го бе оприличило, пак щеше да го обича. Луиза Пойндекстър не можеше нито да мрази, нито да презира Морис Джерълд. Можеше само да се опита да бъде равнодушна към него. Но тези усилия бяха напразни, безуспешни. Всеки ден, всеки час почти тя се изкачваше на асотеата и се заглеждаше към пътя, откъдето се бе появила за първи път девойката, която събуди ревността ѝ. Нещо повече: въпреки решението да избягва всякакви срещи с човека, който я беше направил нещастна, тя често възсядаше коня и яздеше из околността или по улиците на поселището с единственото намерение да го види.

Три дни след неприятното откритие, Луиза отново видя от покрива на къщата девойката с ласото, придружавана както и по-рано от прислужник с кошница на ръка. Тя цяла се разтрепера от ревност, докато я наблюдаваше: завиждаше на мексиканката, че отива при болния. Креолката знаеше сега много повече, но то не задоволяваше любопитството ѝ. Научила бе само името и общественото положение на съперницата си – доня Исидора Коварубио де лос Лянос, дъщеря на богат фермер от Рио Гранде и племенница на плантатор, чието имение се простира по Леона на около една миля от новите земи на Луизиния баща. Някои смятаха Исидора за своенравна млада девойка, която може да покорява с ласото си диви жребци и много други неща, но не и прищевките си.

Такова беше мнението на американските поселници по Леона за мексиканската сеньорита.

Но то не намали ревността и подозренията на креолката. Напротив, усили ги. Самата тя имаше склонност към подобни занимания и се възхищаваше от тях. Луиза сметна, че и другите изпитват сигурно същото чувство. Младият ирландец едва ли правеше изключение.

Изминаха няколко дни, през които девойката с ласото не се появи.

– Сигурно раните му са заздравели – помисли креолката – и той не се нуждае

вече от непрестанни грижи.

Когато тези мисли й минаваха през ум, тя беше пак на асотеата с далекоглед в ръка. Беше ранно утро, току след изгрев слънце, когато мексиканката обикновено се появяваше. Луиза гледаше към мястото, откъдето очакваше да се появи сензоритата. Когато погледна в обратна посока, тя видя нещо, което я порази. Видя Морис Джерълд, който яздеше по пътя. При все че седеше малко вдървено и се движеше бавно, явно бе, че е той. Далекогледът потвърди това и същевременно разкри, че лявата му ръка е превързана.

Щом го позна, Луиза се отдръпна зад парапета и сподавено извика.

На какво се дължеше този болезнен вик? Дали на ранената ръка или на бледото лице, които тя видя през далекогледа? Нито едното, нито другото можеха да я учудят. А пък и възклицианието, не бе от изненада или състрадание. То беше само стон на наболяло сърце.

Болният бе оздравял. Нямаше вече защо милосърдната сестра да го навестява. Затова сега той отиваше при нея. Свита зад парапета, притулена зад цветовете на юката, Луиза Пойндекстър наблюдаваше конника. С помощта на далекогледа тя можа да види всяко негово движение и изражението на лицето му дори.

Почувствува известно удовлетворение, когато забеляза, че няколко пъти той се обръща и поглежда към Каса дел Корво. Когато достигна до няколко дръвчета, които растяха край пътя срещу къщата, той се спря зад тях и дълго, внимателно гледа към асиендата. Това засили радостта й.

Луиза изпита за миг надежда, че той мисли може би за господарката на къщата.

Но радостният лъч изчезна като слънчевия светлик зад мрачен облак. И мъката, която я потисна, можеше да се сравни само, с такъв облак. В този миг целият свят потъна в мрак за нея.

Морис Джерълд бе отминал. Навлязъл бе в гората и се изгуби от погледа й заедно с пътя.

Къде отиваше той? Къде другаде, ако не при доня Исидора Коварубио де лос Лянос?

Нямаше значение, че се върна след по-малко от час. Сигурно се бяха срещнали в гората. Толкова наблизко, че ревнивата креолка щеше да ги види, може би, ако не бяха дърветата. Един час е достатъчен за хора, които се обичат и могат всеки ден да се виждат свободно.

Нямаше значение, че на връщане той погледна няколко пъти към Каса дел Корво, че пак спря зад дърветата и постоя известно време да погледа къщата.

Подиграваше ли се или ликуваше? Имаше за какво да тържествува. Но защо бе тази жестокост? Защо спираше тук, когато целувките на доня Исидора Коварубио де лос Лянос още пареха устните му?

Глава XXVII

ОБИЧАМ ТЕ! ОБИЧАМ ТЕ!

Луиза Пойндекстър е пак на асотеата пак с болка в сърцето. Широките каменни стъпала към покрива на къщата водеха сякаш само към гледки, които измъчват! Тя се бе зарекла да не се изкачва по тях никога или поне за още дълго време. Но нещо по-силно от нейната силна воля й попречи да удържи клетвата си. Тя я наруши още на другия ден, и то преди слънцето да бе изсушило тревата на прерията от утринната роса. Както и предния ден, тя стоеше край парапета и разглеждаше пътя отвъд реката, видя ездача с превързаната ръка и отново се сви, за да скрие от погледа му.

Той отиваше пак някъде наблизко. Погледна по същия начин няколко пъти към асиендата и се спря зад дърветата. Сърцето на Луиза затрептя от надежда и страх. За миг бе почти готова да се покаже, но страхът й надделя, а в следващия миг той не се виждаше вече.

Закъде? Тя си зададе пак същия въпрос и си отговори по същия начин.

Къде другаде, ако не при доня Исидора Коварубио де лос Лянос?

Можеше ли да има съмнение в това?

Скоро щеше да се разбере дали отива там.

Не минаха и двадесет минути, когато на пътя се появи друг кон с леопардова

окраска. Яздеше го млада жена. Ревнивото сърце на креолката не можа да издържи. Истината не можеше да ѝ причини по-голяма болка от съмнението. Тя реши да се увери лично, дори ако истинната би погубила и последните ѝ надежди.

Луиза навлезе в горичката, гдето ловецът на мустанги бе изчезнал преди двадесетина минути. Тя яздеше безшумно по мекия тфф под трепкащите сенки на акациите. Страхуваше се да мине по пътищата, за да не я издадат ударите от копитата на коня по камъните. Дългите перести листа падаха почти до очите ѝ и се увиваха около перата на шапката ѝ. Привела се бе на седлото, за да не я забележат, и през цялото време внимателно разглеждаше откритата равнина. Тя достигна хребета на един хълм, отгдето се откриваше обширна гледка – виждаше се къща, заобиколена от високи дървета: жилището на дон Силвио Мартинес, чичо на доня Исидора. Луиза вече знаеше това.

Из равнината долу имаше и други къщи, но очите на креолката се устремиха изпитателно и тревожно само към тази и към пътя, който водеше нататък.

Известно време наблюденията ѝ останаха напразно. Жива душа нямаше нито около къщата, нито по пътеката, която водеше към асиендата, нито по главния път. Няколко коне се рееха по пасбището, но нито един не беше оседлан.

Дали девойката бе излязла да го посрещне или Морис беше вече влязъл в къщата?

Дали бяха сега в гората или в къщи? Ако бяха навън, известно ли бе това на дон Силвио? Ако бяха вътре, там ли е той? Одобрява ли тази среща?

Докато креолката се измъчваше с тези въпроси, ненадейно изцвили кон, а по каменистата пътека се чува удари от подковани копита.

Тя погледна надолу. Ловецът на мустанги се изкачваше право към нея. Луиза би могла да го види по-рано, ако вниманието ѝ не бе устремено към по-далечни неща.

Той беше сам, както и по-рано, когато мина покрай Каса дел Корво. От нищо не личеше да е бил доскоро с друга – най-малко пък с любимата си.

Сега Луиза не можеше да избяга. Петнистият мустанг бе изцвил в ответ на стария си познайник. Неговата ездачка бе заставена да остане на мястото си. Ловецът на мустанги се приближи.

– Добър ден, мис Пойндекстър – каза той, тъй като в прериите не е прието девойката да заговори първа. – Сама?

– Сама, сър! Защо не?

– Защото горичката е твърде усамотена. Но вие казвахте наистина, че обичате да яздите сама.

– И вие като че ли харесвате тези места, мистър Джерълд? Но предполагам, че не сте така самотен?

– Вярно е, че ги обичам, и то тъкмо защото няма хора. Имам нещастieto да живея в един хан или хотел, както съдържателят го нарича. Там човек се уморява толкова много от шума, особено ако е болен като мене, че една разходка с кон по тези спокойни места е същинска наслада. Прохладните сенки на акациите и ветрецът, който си играе с ветрилообразните листа, могат да съживят и най-отпадналия човек. Не сте ли на същото мнение, мис Пойндекстър?

– Вие сигурно знаете най-добре, сър – отговори смутено тя след известно време. – Толкова често идвате насам.

– Често ли? Откакто мога да яздя, идвал съм само два пъти. Но, извинете, мис Пойндекстър, мога ли да попитам отгде знаете, че съм идвал?

– О – отвърна Луиза, като се изчерви цяла, а след това побледня. – Как мога да не ви забележа? Свикнала съм да прекарвам голяма част от времето си на покрива на къщата. Гледката, полъхът на вятъра, песента на птиците от градината правят това място много приятно, особено в прохладно утро. Пътят се вижда от покрива. Щом съм там, непременно ще ви видя, когато минавате. Искам да кажа... преди да се скриете в сянката на акациите.

– Виждали сте ме значи? – каза Морис, смутен, но не от намека в нейните думи. Той не можеше да разбере този намек. Спомни си само своето държане, когато минаваше край Каса дел Корво.

– Не можеше да не ви видя! – отговори веднага тя. – Разстоянието едва ли е повече от шестстотин ярда. Можех да разпозная дори една по-дребна от вас девойка, която мина на кон по същия път. Когато я видях с какво умение върти ласото, за да хване една нещастна антилопа, аз се досетих, че тя е сигурно девойката, за която ми

говорихте.

– Исидора ли?

– Исидора!

– О! Да! Тя е тук от известно време.

– И била много любезна към мистър Морис Джерълд?

– Да, наистина. Тя беше много любезна към мене, а аз още не съм имал възможността да ѝ благодаря. Въпреки приятелските ѝ чувства към мене тя мрази всички чужди нашественици и за нищо на света не би се съгласила да престъпи прага на мистър Обердорфовия хотел.

– Нали? Предполагам, че предпочита да се среща с вас под сенките на акациите.

– Изобщо не съм я срещал от месеци насам и още много време може би няма да я видя, особено сега, след като се е прибрала у дома си на Рио Гранде.

– Истина ли, сър? Не сте ли я виждали, откакто... е напуснала къщата на чичо си?

– Да – отговори Морис изненадан. – Не съм я виждал. Разбрах, че е тук само от лакомствата, които ми изпращаше, докато бях болен. И право да си кажа, имах нужда от тях. Кухнята на хотела не е от най-добрите, лък и аз не бях желан гост за мистър Обердорфер. Доня Исидора се показва по-признателна, отколкото можеше да се очаква, за малката услуга, която ѝ направих.

– Услуга ли? Мога ли да попитам каква услуга, мистър Джерълд?

– О, разбира се! Съвсем случайно. Помогнах на девойката, като я спасих от няколко нахални индианци. Дивата котка и неговите войници, в чиито ръце беше попаднала тя на път от Рио Гранде към къщата на чичо си дон Силвио Мартинес, която се вижда оттука. Негодяите се бяха напили и заплашваха не толкова живота ѝ, макар че и той беше в опасност, колкото... Горката девойка, едва ли щеше да се справи с тях, ако случайно не бях наблизил.

– И това е според вас малка услуга? Много сте скромни в преценките си, мистър Джерълд. Ако някой би сторил толкова много за мене...

– Какво бихте направили за него? – попита ловецът на мустанги, като наблегна многозначително на последната дума.

– Бих се влюбила в него – отвърна незабавно тя.

– В такъв случай – каза Морис, като пришпори коня си, приближи се до петнистия мустанг и прошепна на ухото на ездачката с разпаленост, която странно противоречеше на досегашната му въздържаност – бих дал половината от живота си, да ви видя в ръцете на същите пияни индианци, а другата половина – да ви спася.

– Сериозно ли говорите, Морис Джерълд? Не се ли шегувате с мене? Аз не съм дете. Кажете! Наистина ли?

– Кълна ви се, че казвам истината.

Морис Джерълд получи най-нежната прегръдка през живота си. Луиза Пойндекстър се наведе към него, обгърна с ръце раменете му и изхълца:

– Обичам ви! Обичам ви!

Глава XXVIII

ЗАБРАНЕНАТА РАДОСТ

Откакто в Тексас се появили англосаксонските заселници, а можем да се върнем цял век по-рано и да кажем: откакто страната беше колонизирана от потомците на конкистадорите, един от най-важните въпроси е бил въпросът за туземците. Дали законните господари на тая земя воюваха с преселниците или по силата на някакъв договор между тях владееше мир, беше без значение – за тях се говореше винаги. И в двата случая те бяха главната тема на всекидневни разисквания. В първия случай разговорите се отнасяха до опасностите, които могат да надвиснат всеки час, а във втория – се обсъждаше въпросът, дълго ли ще трае договорот, който в момента ги задължава да заровят томаховките си*.

[* Да заровят томаховките – да бъдат в мирни отношения. Б. пр.]

Това бяха най-важните теми за разговор на закуска, обед и вечеря, при властта и на мексиканците, и на американците, дори и досега. В дома на плантатора и в лагера на ловеца думите мечка-рогач, кугуар или дива свиня се споменават много по-

рядко и с много по-малко страх, отколкото думата „индианец“. Тя плаши децата в Тексас повече от призраците в приказките и не им дава да заспят на коравите постели; тя смуцава покоя и на родителите им.

Въпреки яките стени, подходящи повече за крепост, отколкото за жилище, с които бе заобиколена Каса дел Корво, обитателите ѝ не можеха да се освободят от страха, обзел всички по границата. Досега те знаеха твърде малко за индианците, и то само това, което бяха чували от други, но постепенно се запознаваха все по-добре със същността на „ужаса“, който смуцаваше съня на останалите заселници.

Почнаха да вярват, че това не са само празни приказки! А ако имаше все още някои не напълно убедени, една бележка, изпратена от командира на форта около две седмици след пикника, изцери съмненията им.

Съобщението бе донесено в ранна утрин от един войник. Предадох го на плантатора тъкмо когато сядаше на закуска заедно с тримата членове на семейството – дъщерята Луиза, сина Хенри и племенника Касий Къхуун.

– Неочаквана новина! – възкликна плантаторът, като прочете набързо бележката. – Не особено приятна, ако е вярна, а предполагам, че не може да има съмнение за истинността ѝ, тъй като самият майор изглежда убеден, че е така.

– Неприятна новина ли? – попита дъщеря му с пламнали бузи. След това си зададе редица въпроси:

– Какво ли пише майорът? Срегнах го вчера, когато яздох в гората. Той ме видя заедно с... Дали е това? Господи! Ако баща ми научи...

– Майорът съобщава, че „команчите поели бойните пътеки...“

– О, това ли било! – изтърва неволно Луиза, като че в новината нямаше нищо страшно. – Уплаши ни, татко! – Помислих, че е нещо по-лошо.

– По-лошо ли? Как можеш да говориш така лекомислено? В Тексас няма нищо по-лошо от команчите, когато почнат да воюват.

За Луиза съществуваха и други опасности, също така мъчно преодолими. Може би си беше спомнила за преследването от дивите жребци или път за следата на ласото.

Но тя не отговори. Разговорът бе продължен от Къхуун.

– Сигурен ли е майорът, че индианците са се надигнали? Какво пише, вуйчо?

– Пише, че от няколко дни имало такива слухове, но не били достоверни. Сега било положително. Дивата котка, главатар на семинолите, отишъл снощи във форта с неколцина от племето си и занесъл новината, че команчите от цял Тексас са издигнали в лагерите си украсения стълб и че от месец вече играят танца на войната*. Няколко групи вече са тръгнали в поход и всеки миг могат да пристигнат в поселището.

[* Обявяването на война у индианците се предшества от церемониален танц около специално украсен стълб. Б. пр.]

– А вярват ли на Дивата котка? – попита Луиза. Въпросът ѝ се дължеше на един неприятен спомен. – Могат ли да се доверят на този индиански родоотстъпник, който изглежда да е враг не само на белите, но и на своите.

– Имаш право. Ти описа главатара на семинолите почти така, както го описва и майорът в писмото си. Той ни съветва да се пазим от този двулик негодник, който сигурно ще се присъедини към команчите, когато намери за изгодно. Но както и да е – продължи плантаторът, като остави настрана бележката и се зае с кафето и кифлите, – смятам, че няма да видим тук никакви червенокожи – нито семиноли, нито команчи. Да се надяваме, че ако дойдат насам, няма да харесат стените на Каса дел Корво и ще ни оставят на мира.

Още преди да се обади някой, появата на едно смугло лице на вратата на столовата, гдето закусуваха, промени напълно насоката на разговора. Това беше конярят Плутто.

– Какво искаш, Плутто? – запита господарят.

– Ехе-хе, мистър Удли, аз нищо не искам. Влязох само кажа на мис Луи, щом свърши закусува, петниста кобила готова. Ехе-хе, какво животно! Играе по плочи – ха-ха да хукне по торф на прерия.

– На езда ли отиваш, Луиза? – попита плантаторът. Веждите му се смръжиха в неодобрение, което той не се опита да скрие.

– Да, татко. Така мислех.

– Не бива.

– Защо?

- Искам да кажа, че не трябва да яздиш сама. Не е прилично.
- Защо мислиш така, татко? Аз често язда сама.
- Да, за съжаление твърде често.

Последната забележка накара младата креолка леко да се изчерви, макар и да не знаеше как да я тълкува. Забележката беше неясна, но Луиза не настоя за обяснение. Напротив, тя се стараеше да го избегне, както пролича от отговора ѝ.

– Ако не си съгласен, татко аз няма вече да излизам. При все че да се затворя в тази мрачна сграда, докато вие, мъжете, ходите навън по работа... Такъв ли живот смятате да водя в Тексас?

– Нищо подобно, дъще. Нямам нищо против да ходиш на езда колкото щеш, но трябва да те придружава Хенри или Касий. Не искам да яздиш сама. Имам си съображения за това.

- Съображения ли? Какви?

Въпросът се изплъзна неволно от устните на Луиза. Едва го бе задала, когато започна да съжалява. Смутеният ѝ вид явно доказваше, че се страхува от отговора.

Но отговорът като че ли я облекчи донякъде.

– Какви други съображения мога да имам – каза плантаторът, с явно старание да бъде убедителен, – какви други подобри съображения от писмото на майора. Не забравяй, чедо, че не си в Луизиана, гдето една девойка може да пътува навсякъде без опасност да я обидят, а в Тексас, гдето има опасност дори за живота ти. Тук има индианци.

– Няма защо да се боя от индианците. Аз не се отдалечавам много от къщата. Никога не отивам на повече от пет мили.

– Пет мили! – обади се с престорена усмивка бившият офицер от доброволците. – Все едно че си се отдалечила на петдесет мили. Еднаква вероятност има да срещнеш червенокожи на сто ярда от вратата, както и на сто мили. Когато почнат да воюват, можеш да ги очакваш навсякъде и по всяко време. Мисля, че вуйчо Удли е прав. Непредпазливо е от твоя страна да яздиш сама.

– О, така ли? – обърна се рязко девойката към братовчедата си... – Извинявай, но мога ли да те попитам каква полза ще имам от тебе, ако случайно срещнем команчи, което е много невероятно? Каква гледка само ще представляваме ние с тебе сред бойните редици на нашарените индианци*. Ха! Ха! Не аз, а ти ще бъдеш в опасност. Аз сигурно ще избягам с коня си и ще те оставя сам да се оправяш. Опасно било дори на пет мили от дома! Ако в Тексас съществува ездач – все едно индианец или не, – който би могъл да настигне моята малка Луна на пет мили, то конят му трябва да е наистина бърз. А за твоя кон такова нещо не може да се каже, мистър Кеш!

[* Във време на война индианците, за да изглеждат по-страшни, нашарвали лицата си с бои. Б. пр.]

– Стига, Луиза! – заповяда Пойндекстър. – Не обичам да говориш такива нелепости. Не ѝ обръщай внимание, Касий! Дори ако не съществуваше опасност от индианци, по тия места има доста злосторници, от които трябва да се пазиш. Казах вече: забранявам ти да яздиш сама, както си свикнала напоследък.

– Както кажеш, татко – отвърна Луиза примирено, като стана от масата и тръгна да излиза. – Разбира се, че ще те послушам, дори и да се разболея от липса на движение. Хайде Плуту – добави тя, като се обърна към тъмнокожия човек, който още се хилеше на вратата, – върни Луна в конюшната или я пусни по пасбищата, където и да е. Ако иска, нека се върне и в родната си прерия. Тя не е потребна вече тук.

С тези думи девойката напусна гордо стаята, като остави тримата мъже да размишляват за насмешката в думите ѝ.

Но това не бяха последните изречени думи от нея по този повод. Докато минаваше с лека походка по коридора, който водеше към стаята ѝ, от устата ѝ, се чуха други, почти механично изречени думи. Редица въпроси, които си задаваше сама и на които можеше да отговори само с предположения.

– Какво ли е чул татко? Дали само се съмнява? Или някой му е казал? Дали знае, че сме се срещали?

Къхуун напусна столовата почти така внезапно, както и Луиза. Но вместо да отиде в стаята си, излезе навън.

Той още страдаше от незаздравелите рани, но въпреки това бе достатъчно закрепнал, за да излиза до градината, до конюшната и коралите – навред около къщата.

Този път обаче той се отправи по-надалеч. Под влиянието на разговора, а може би поради известия в писмото, той като че ли се почувствува достатъчно бодър и с помощта на патерицата тръгна покрай реката към форт Индж.

Къхуун стигна с накуцване до целта си – едно пусто място, насред път между асиендата и форта. То като че не принадлежеше никому. Покрито бе с горичка от ниски акации, които растяха в сянката на по-големи дървета. Сред тях се намираше проста колиба направена от плет и измазана с глина; такива колиби бяха познати в Югозападен Тексас с името хакале.

Тук беше жилището на Мигел Диас – мексиканския ловец на диви мустанги – подходящо леговище за този полудивак, когото не напразно наричаха Ел Койот (прерийния вълк).

Вълкът не винаги можеше да се намери в бърлогата си неговото хакале не заслужаваше друго име. Той спеше тук от време на време, като в промеждутъците на бездействие, когато след успешна продажба на стадо заловени мустанг можеше да се отдаде на непристойни развлечения, предлагани в околността.

За щастие Къхуун го завари у дома му; а за нещастие Койота не беше трезвен. Не беше съвсем пьян, понеже бе спал дълго и сега беше полутрезвен – значи в обикновеното състояние.

– Хей, сеньор – извика той, като видя гостенина си на вратата на хакалето. – Гледай ти! Отде да се надява човек, че ще ви види тук. Както и да е! Седнете! Седнете, тук има и стол. Стол! Хе! Хе! Хе!

Смехът беше предизвикан от предмета, шеговито наречен стол – черепна мустанг, който служеше за сядане. Освен него покъщнината на Мигел Диас се състоеше от груба маса, направена от разцепени стебла на юка, и легло от тръстикови пръти, на което се беше изтегнал собственикът на хакалето.

Уморен от дългата разходка, Къхуун прие поканата на домакина и седна на конския череп.

После, без да губи време, пристъпи направо към целта.

– Сеньор Диас – започна той, – дошъл съм за...

– Сеньор Американо! – извика полупияният ловец на мустанги и прекъсна обясненията на госта. – Само си хабите думите! Caramba*! Знам защо сте дошъл. Искате да очистя онзи дявол – ирландеца!

[* Caramba (исп.) – дявол да ю вземе. Б. пр.]

– Е-е!

– Е-е! И аз ви обещах да го направя срещу петстотин песос при подходящо време и случай и ще го направя. Мигел Диас винаги държи на обещанията си. Но не е дошло още времето, капитане! Нито случаят. Carajo*1! Да убиеш човек се иска умение. И в прерията дори не става така лесно. Все има опасност да те открият. А какво ще стане с мене, ако ме заловят? Вие забравяте, капитане, че аз съм мексиканец. Ако бях от вашите, можех да заколя дон Морисио и да се отърва, под предлог че сме се скарали. Maldito*2 Но нали съм мексиканец, не става така. Ако наръгам някого, веднага ще кажат, че е убийство. А вашите американци с глупавите ви съдебни заседатели – дванайсетте „честни“ мъже – ще потвърдят, че е така, и ще ме обесят, мене нещастника. Chingaro*3

[*1 Carajo (исп.) – по дяволите. Б. пр.]

[*2 Maldito (исп.) – проклетие. Б. пр.]

[*3 Chingaro (исп.) – пьяница. Б. пр.]

– Не мога да се изложа на такава опасност. И аз мразя ирландеца, но ако прибързам, мога да загазя. Трябва да изчакам удобно време и случай. Да, да!

– И времето е дошло, и случай има – обади се усърдният подстрекател, като се наведе към наемния убиец. – Казахте, че това може лесно да стане ако сред индианците започнат смутове.

– Казах, разбира се, и ако имаше...

– Изглежда, че не сте чул новината.
 – Каква новина?
 – Че команчите са поели бойните пътеки!
 – Сагајо! – възкликна Койота и скочи от тръстиковото легло с пъргавината на хищник, надушил плячка, *Santísima Virgen!** – Наистина ли, капитане?
 [* *Santísima Virgen* (исп.) – Света Дево. Б. пр.]
 – Наистина, разбира се. Новината току-що пристигна във форта. Знам я от сигурно място – от командира.
 – В такъв случай – каза замислено мексиканецът, – в такъв случай дон Морисио може да умре. Команчите ще го убият. Ха! Ха! Ха!
 – Сигурен ли сте?
 – Щях да бъда съвсем сигурен, ако скалпът му струваше хиляда долара вместо петстотин.
 – Толкова струва.
 – Колко?
 – Хиляда долара.
 – Обещавате ли ги?
 – Да.
 – Тогава команчите сигурно ще го скалпират, капитане. Вие можете да се върнете в Каса дел Корво и да спите спокойно. При първия удобен случай вашият враг ще изгуби косата си. Разбирате ли ме?
 – Разбирам ви.
 – Пригответе хилядата песи.
 – Те ви чакат вече.
 – Сагајо! Ще ги спечеля в най-скоро време. Хайде довиждане! Довиждане!
 – Пресвета Дево! – възкликна мерзавецът, когато гостът се изгуби от погледа му. – Какво щастие! Истински късмет! Хиляда долара да убия човека, когото имах намерение да очистя, без да взема нито цент от някого. Команчите поели бойните пътеки! Дявол го взел! Дали е вярно? Ако е вярно, трябва да прегледам стария си маскараден костюм. Бях го зарязал през тия дълги три години на проклет мир. *Viva la guerra de les indios.** Дано комедията да успее.
 [* Да живее войната на индианците. Б. пр.]

Глава XXX

ПОЩА СЪС СТРЕЛИ

Увлечена страстно в разните мъжки спортове, Луиза Пойндекстър не беше забравила и стрелбата с лък.

Да, не беше я забравила. Лъкът и стрелата бяха в нейните ръце играчки, е които можеше да борава, както си ще. Индианците хуама – остатъци от някогашното мощно племе, срещани по бреговете на Мисисипи, близо до Поан Куйе и Ачефали – я бяха научили как да си служи с тях.

Нейният лък бе стоял дълго време неопъван. Всъщност още не беше разопакован след пристигането им. Откакто бе дошла в Каса дел Корво, Луиза не бе имала случай да употреби оръжието на Диана*. Нейният изящен лък от портокалово дърво и колчанът със стрели, украсени с пера, бяха забравени в килера.

[* Диана – римска богиня на лова. Б. пр.]

Но дойде време да бъдат извадени и удостоени с внимание. Това стана наскоро след разговора в столовата, когато баща ѝ забрани разходките на кон.

Тя се бе подчинила напълно. И не само че прекрати да излиза сама, но се отказа да язди дори придружена от други.

Петнистият мустанг почиваше в конюшната или скачаше лудо из корала, учуден защо е без седло и юзда, неща, които му напомняха, че е пленник.

Но той не беше изоставен. При все че не го яздеше вече, красивата господарка се интересуваше за него почти всеки час. За него избираха най-доброто зърно от хамбара на Каса дел Корво, най-хранителната трева, която расте по саваната – тревата грама. За пиене му носеха бистра студена вода от Леона.

За Плуто бе удоволствие да се грижи за петнистата кобила. Под неговите

гребени и четки кожата на коня стана лъскава като самурената кожа на самия Плут.

Когато не се занимаваше с любимото си животно, мис Пойндекстър се занимаваше в къщи с домакинските си задължения или стреляше с лък. Това заместваше обичното занимание, което ѝ бе забранено.

Тя се упражняваше в градината и съседния храсталак – голямо оградено място, заобиколено от три страни от реката, която образуваше около него нещо като подкова. Четвъртата права страна беше задната стена на асиендата.

Това оградено място някога е било декоративна градина, което личеше от много стари екзотични растения, останали и досега. Имаше дори и статуи, чиято старинност личеше не само от това, че бяха полуразрушени, но и от хората, които изобразяваха. Те бяха излезли изпод длетото на испански скулптори. Между тях може да видите фигури; които увековечават великия Конде*1; Кампеадор*2; Фердинанд*3 и неговата енергична кралица, откривателя на Новия свят и неговите двама главни конкистадори Кортес и Писаро и известната по красота и преданост мексиканка Малинше.

[*1 Конде – бурбонски принц. Б. пр.]

[*2 Кампеадор – прозвище, дадено на Сид – прочут кастилски боец от XI век. Б. пр.]

[*3 Фердинанд – испански крал. (1452–1516). Б. пр.]

Но не сред тези изваяни камъни Луиза Пойндекстър поддържаше умението си да стреля с лък. При все това често бихте могли да я видите пред статуята на Малинше – да разглежда красивите очертания на индианката, без каквото и да е чувство на презрение към тази тъмнокожа дъщеря на Ева, покорена от завоевателя Кортес.

Младата креолка чувствуваше, че няма право да хвърля камък по тази статуя. Самата тя бе отдала на човек, по-малко прославен от Кортес – макар че според нея той заслужаваше същата слава – това, което Малинше бе отдала на великия конкистадор – най-съкровено чувство на своето сърце.

Но, както казахме, нейните дневни разходки с лъка не бяха между статуите. Тя отиваше под сенките на високите дървета, които растяха в полукръг край извивката на реката. Това бяха саморасли дървета – диви, кедри, черници и орехи, оставени при подреждането на градината непокътнати там, гдето природата ги бе посяла преди векове.

Младата креолка обичаше да седи под зеления покрив на дърветата или да скита по брега на бистрата река, която течеше сънливо край тях.

Тук тя беше сама, а това като че ли много ѝ се нравеше напоследък. Строгийт баща не можеше да ѝ забрани това незначително удоволствие. Ако из прерията имаше някаква опасност, в градината нямаше. Тя беше обградена от широка и дълбока река и стена, която не можеше да се прескочи без висока стълба. Плантаторът нямаше нищо против тези самотни разходки. Той одобряваше спокойните занимания на дъщеря си и съмненията, които се бяха породили не без основание у него, изчезваха полека-лека.

Възможно е най-сетне да са го осведомили погрешно. Злите езици обичат да измъчат хората и бяха избрали може би именно него за своя жертва. Срещата между дъщеря му и Морис – ловеца на мустанги, може да е била и случайна. Възможно е да са се срещнали случайно в горичката. Тя не е могла да отмине, без да заговори на човека, който я бе спасил на два пъти от ужасна опасност. Направила го просто от благодарност. Едва ли има нещо повече в цялата работа.

Та тя се отказа с такава готовност от разходките си на кон! Луиза не постъпваше така, когато беше раздразнена. Подчинението в този случай едва ли ѝ беше неприятно. То говореше за непоковарена невинност и непокътната добродетел.

Така мислеше любещият баща, който трябваше да се задоволи само с предположенията си, защото нямаше възможност да надникне в душата на дъщеря си. В други страни и в други слоеве на обществото бащата може направо да запита и да настоява за пряк отговор. Но на Мисисипи дори десетгодишен син и дъщеря под петнадесет години биха въстали против такова разпитване и биха го нарекли „инквизиция“.

Удли Пойндекстър, бащата на красивата креолка, можеше още по-малко да упражни своята родителска власт. Неговата дъщеря бе свикнала от години на независимост; ако се опиташе да я наруши, той би могъл да заглуши и дори напълно да убие привързаността ѝ.

При все че беше неин баща и имаше право да я наглежда, той знаеше колко малко

може да ѝ наложи нещо против волята ѝ.

Ето защо плантаторът се задоволи само с нейното покорство и се зарадва, че вместо да продължи да язди безразсъдно из прерията, тя се ограничаваше да стои в градината и да поваля със стрели и лък нещастните птички, които попадаха под прицела ѝ.

Вие сте вече петдесетгодишен, Удли Пойндекстър! Защо разсъждавате така наивно? Нима забравихте своята младост, мислите, които ви вълнуват, лудориите и измамите, измислиците, които разправяхте, за да прикриете това, което бе може би всъщност най-благородният подтик във вашата природа?

Бащата на красивата Луиза като че бе забравил всичко това. А много неща можеше да си спомни от младежките години. Сигурно не си ги спомняше, иначе при първия удобен случай щеше да последва дъщеря си в градината, за да я наблюдава незабелязано как се забавлява в шубраците по брег на реката. Ако бе сторил това, щеше да открие, че нейните занимания не бяха толкова жестоки, колкото предполагаше. Вместо да стреля по невинните птички, които пърхаха с глупава доверчивост около нея, тя прикрепваше на стрелата къс хартия и я изпращаше в един гъсталак от другата страна на реката.

Би станал свидетел и на нещо още по-необикновено. Удли Пойндекстър щеше да види как след известно време, като че недоволна от мястото гдето е попаднала, и желаеща да се прибере при красивата си притежателка, стрелата се връщаше в градината със същото или подобно парче хартия.

Всеки който не знаеше същността на това странно явление, можеше да сметне, че в него има нещо тайнствено, свръхестествено. Но никой не го виждаше и само тези, които опъваха един след друг лъковете и си пускаха една и съща стрела, можеха да го разберат.

Любовта се надсмива над всички прегради.

„Щом има желание, ще се намери и начин.“ Едва ли някога поговорката е била доказана по-красноречиво, отколкото с тази размяна на стрели над Леона.

У Луиза Пойндекстър имаше желание, а Морис Джерълд предложи начина.

Глава XXXI

НАХОДЧИВО ПРЕМИНАВАНЕ НА РЕКАТА

Тази кореспонденция не можеше да продължава дълго. Едва ли се обичат силно хора, които могат да се задоволят само с разговор от разстояние на хвърлей стрела. Сърца, преливащи от обич, трябва да пламтят едно до друго. Всяко да чувствава туптенето на другото.

Нито Морис Джерълд, нито Луиза Пойндекстър можеха да понасят повече това положение.

Събраха се. Но не под издайническата светлина на слънцето, а в самотните часове на нощта, когато само звездите щяха да бъдат свидетели на това нарушение на общественото приличие.

Два пъти се срещнаха в градината, два пъти размениха любовни клетви под стоманеносивата светлина на звездите. Определиха си и трета среща.

Гордият плантатор, може би по-горд с дъщеря си, отколкото с всичко друго, не подозираше, че тя проявява всекидневно непокорство, и то най-недопустимо за един баща.

Неговата дъщеря, единствената му дъщеря – красива, образована, достойна да се свърже с човек от най-знатен произход, се срещаше всяка нощ с някакъв ловец на диви коне.

И насън дори такава мисъл щеше да го изплаши повече, отколкото би го изплашила смъртта.

Но той не подозираше нищо. Това беше толкова невероятно, толкова чудовищно, че не можеше да го допусне, нито да го повярва, ако някой му го кажеше.

Пойндекстър беше доволен, че Луиза се съобразява с бащината му повеля, при все че би предпочел да го послуша напълно и да излиза на езда с брата или братовчедата си, което тя все още отказваше да прави. Но той не настояваше. Можеше да се помири с тази нейна прищявка, защото стоенето ѝ в къщи само помагаше на

плановете, които го бяха накарали да издаде строгото си нареждане.

Безропотното подчинение на дъщеря му почти го накара да съжалява за забраната. Но щом тя се разхождаше по цял ден сама и щом спеше в безопасност през нощта, струваше му се, че скоро ще може да отмени тази забрана.

* * *

Беше една от онези нощи, когато пълната кръгла луна плува тържествено из тъмносапфиреното южно небе, когато планините са съвсем ясни и ви се струва, че ще ги достигнете с ръка, когато вятърът е утихнал и широките листа на тропическите дървета са отпуснати неподвижни по клоните, като че се вслушват в смесения хор от гласовете на всичко, което живее сред тях – зверове, птици, влечуги и насекоми.

Такава нощ бихте избрали за разходка с единственото същество, покорило според тайнствената повеля на природата вашето сърце. В такава нощ изпитвате неопределен копнеж да виждате до себе си любимото лице.

Дълго след като барабанът на пехотинците би за вечерна заря, а тръбата на конниците възвести на гарнизона от форт Индж, че е време за лягане, значи към полунощ, един конник излезе от хотела на Обердорфер. Той се отби по пътя към реката и скоро се загуби от погледа на закъснелите по улиците на поселището.

Както вече знаем, този път минава покрай Каса дел Корво, недалече от къщата, и то отвъд реката. Знаем също, че на това място той пресича откритата прерия, гдето има само няколко дървета наред с пътя между двете по-големи гори.

Тези уединени дървета, наричани в прерията „остров“, бяха встрани от пътя, по който ездачът тръгна, след като излезе от поселището. Когато стигна до тях, той слезе от коня, заведе го в шубрака, завърза юздата за една висока клонка, след това взе закаченото на седлото дълго въже от конски косъм, праметна го през ръка и се промъкна към края на „острова“, който гледа към асиендата.

Преди да излезе от сянката на дърветата, той погледна въпросително и небето, и луната, която плуваше победоносно по него. Не остана доволен както пролича и от думите му.

– Безполезно е да чакам тази красавица да си легне. Тя е решила да не се прибира чак до сутринта. Ха! Ха! Ха!

Шегата, която толкова често бе забавлявала пийналите младежи, скитащи нощем из големите градове, предизвика като че ли същите чувства у нощния! скиталец на прерията. Сянката, помрачила за миг челото му, изчезна. Но щом се взря в откритото пространство отсам реката, зад която ясно се открояваше на хълма асиендата на Каса дел Корво, лицето му се помрачи отново.

– Ами ако някой обикаля нататък? Едва ли; може да е само някой човек с неспокойна съвест, който не може да заспи. В къщата има всъщност такъв човек и ако още не си е легнал, много е вероятно да ме види, когато пресичам откритото поле. Пет пари не бих дал, ако излагах само себе си. Свети Патрик! Не виждам никаква друга възможност. Трябва да рискувам. Какво ще чакам луната, дяволите я взели! Докато залезе, ще минат часове – по небето няма нито едно облаче. Не трябва да я карам да чака. Не, трябва да опитам. И така, напред!

С тези думи той се промъкна бързо по незасенченото място и скоро достигна скалата, образуваща втората от двете височини над Леона.

Той не се застоя нито миг на това място, гдето всеки можеше лесно да го види а се спусна по криволичещата пътека, която водеше надолу към реката. Изглеждаше, че я познава добре.

След няколко мига човекът се намери на брега при завоя на реката, точно срещу мястото, гдето в тъмната сянка на огромна топола бе завързана лодка.

Той се спря за известно време, като се взираше напрегнато в шубрака зад реката, за да види дали не се крие някой в сянката му.

След като се увери, че няма никой, човекът вдигна примката на ласото си – защото дългото въже на ръката му беше ласо, – завъртя я няколко пъти във въздуха и я хвърли през реката. Примката попадна на носа на лодката; човекът дръпна въжето, затегна го и изтегли лодката към себе си. После влезе в нея, взе двете весла, които лежах на дъното ѝ, постави ги на вилките и загреба към мястото, отгдето я бе издърпал.

Щом пристигна там, той скочи от лодката, привърза я отново, за да не я отвлече течението, и застана в сянката на тополата. Изглежда очакваше някакъв сигнал или появата на човек, с когото имаше среща.

Ако някой би наблюдавал движенията му до този миг, би могъл да се усъмни, че е крадец, който има намерение да ограби Каса дел Корво. Но ако чуеше думите му, щеше да разбере, че неговите намерения не са толкова долни или опасни. Вярно е, че той се стремеше към нещо в Каса дел Корво, но не към парите или към скъпите накити и посуди, а към най-голямата ѝ скъпоценност – нейната господарка.

Едва ли е потребно да се каже, че човекът, който скри коня си в „острова“ и така умело прекоси реката, беше Морис – ловецът на мустанги.

Глава XXXII СВЕТЛИНИ И СЕНКИ

Морис не бе принуден да се измъчва в дълго чакане под дървото, определено за срещата. Още щом изскочи от лодката, един прозорец в задната част на асиендата започна бавно да се отваря. Прозорецът стоя известно време едва-едва откренат, сякаш човекът зад него имаше намерение да излезе само след като се увери, че наоколо няма никой. Малка бяла ръка, украсена с блеснали от лунната светлина скъпоценни камъни, се държеше за прозореца. Явно бе, че е ръка на девойка. А величествената фигура, която се появи скоро на горния край на стълбището за градината, можеше да бъде само на Луиза Пойндекстър.

И наистина бе тя.

Няколко мига девойката стоя неподвижно като се заслушваше. Стори ѝ се, че чува плясък на гребла. Може би грешеше, тъй като въздухът бе изпълнен с шумното цвъртене на щурците. Все едно: часът за среща бе дошъл; а след като прекара в стаята си два самотни часа в чакане, които ѝ се сториха дълги като два дни, тя не можеше да се бави повече.

Луиза слезе безшумно по стълбите и се плъзна като фея между статуите и храстите. Когато стигна до тополата, тя се хвърли в протегнатите ръце, които я очакваха нетърпеливо.

Кой може да опише сладостта на такава прегръдка, още по-приятна, понеже е непозволена? Кой може да опише чувствата в такъв миг! Те са толкова светли, че перото не бива да се докосва до тях.

След първите трепети на щастие те започнаха по-трезв разговор, който може да се опише.

Първа заговори девойката.

- Ще се видим ли пак утре вечер, скъпи Морис?
- И утре, и в друг ден, и в по-друг ден – ако можеш.
- А защо да не можеш?
- Утре призори тръгвам за Аламо.
- О! Наложително ли е?

В тона ѝ личеше недоволство. При всяко споменаване на самотната хижа на Аламо някакво страхотно видение изплуваше в съзнанието ѝ.

А защо? Там ѝ бяха оказали гостоприемство. Човек би предположил, че посещението в хижата трябва да е един от най-приятните спомени в живота ѝ; но не беше така.

- Имам сериозни причини да отида – беше отговорът.
- Сериозни причини! Среща ли имаш с някого?
- Само с Фелим. Надявам се, че нещастникът е още жив. Изпратих го преди десетина дни, когато още не бяхме чули за индианците.
- Само Фелим ли очакваш да видиш там? Истината ли казваш, Джерълд? Мили! Бъди откровен! Само него ли?
- Защо задаваш такъв въпрос, Луиза?
- Не мога да ти кажа защо. Бих умряла от срам, ако бих изрекла мислите си.
- Не се страхувай. Аз не бих могъл да крия нищо от тебе. Вярвай ми! Затова кажи ми какво има, любов моя.
- Наистина ли искаш да ти кажа, Морис?

– Разбира се. Уверен съм, че каквито и да са съмненията ти, ще мога да ги разсея. Разбирам, че нашите отношения са нередни или поне хората биха ги сметнали нередни, ако ги знаеха. И точно затова ще се върна в Аламо.

– За да останеш там?

– Само за два дни. Ще събера багажа си и ще кажа сбогом на моя живот в прерията.

– Наистина ли?

– Изненада ли се?

– Не, озадачена съм само. Не те разбирам и може би никога няма да мога да те разбера.

– Обяснението е много просто и знам, че ще ми простиш, когато ти го открия.

– Да ти простя ли, Морис? Какво?

– Дето криех от тебе, че... че не съм това, което ме смятат.

– Не дай боже, да не си такъв, какъвто те смятам – благороден, добър красив човек, какъвто рядко се среща! О, Морис, знаеш колко те ценя, колко те обичам!

– Не повече, отколкото аз те ценя и обичам. И точно затова трябва да те напусна.

– Да ме напуснеш!

– Да, любима. Но надявам се за кратко.

– За колко време?

– Колкото е необходимо един параход да прекоси Атлантика и да се върне.

– Цяла вечност! О, защо трябва да стане това?

– Викат ме в моята родина Ирландия. Само преди двадесет и четири часа получих съобщението да замина и тръгвам с готовност, защото ще мога скоро да се върна и да докажа на твоя горд баща, че бедният ловец на диви коне, който спечели сърцето на дъщеря му... Спечелил ли съм го, Луиза?

– Излишни въпроси! Дали си го спечелил? Знаеш, че не само си го спечелил, но си го и покорил и то няма никога да ти избегне. Не се подигравай с мене, Морис, нито с горкото ми сърце, което е завинаги твой роб.

Дълбока, ненарушима тишина обгърна възторжената прегръдка, последвала признанието на девойката, че е отдала сърцето и душата си на човека, който бе завладял чувствата ѝ.

Скакалецът в зелената трева, щурецът на дървото, дроздът навърх високата топола, нощната птица, литнала още по-високо в лунната светлина – всички млъкнаха, като че благоговееха пред това, което ставаше пред тях.

Всъщност обаче затишието се дължеше на други причини. Стихването на нощните звуци бе предизвикано от стъпки по каменистата пътека на градината, толкова леки, че можеха да бъдат доловени само от най-изострения слух.

Погълнати от своите чувства, влюбените не ги чува. Не видяха и тъмната сянка с очертания на човек или дявол, която се промъкна между цветята. Тя се спря до една от статуите, след това се сви зад шубрака, накрая стигна до едно дърво на десетина крачки от мястото, гдето седяха Луиза и Морис.

Те не подозираха, че в тоя миг на върховно щастие, когато цялата природа наоколо бе замряла, настъпилата тишина разкриваше техните пламенни слова, а издайническата луна показваше где се намират.

Призрачният подслушвач, свит като виновен зад дървото, беше свидетел и на двете. Той беше толкова близо, че можеше да чуе всяка дума дори въздишките и най-тихия шепот, а сребристата светлина на луната му показваше и най-малките им движения.

Едва ли е необходимо да казвам името на този подъл подслушвач. Сигурно всеки е предположил, че това е Касий Къхуун.

Беше наистина той.

Глава XXXIII

МЪЧИТЕЛНО РАЗКРИТИЕ

Как се случи братовчедът на Луиза Пойндекстър да не е в леглото толкова късно през нощта или по-скоро толкова рано сутринта? Дали беше предупреден за срещата,

или някакво неясно чувство го бе накарало да напусне спалнята си, за да види какво става из градината?

С други думи казано, дали беше случаен подслушвач, или бе дошъл по предварително предупреждение?

Вярно беше първото. Само случайността или по-скоро случайността със съдействието на ясната нощ му бе помогнала да направи това разкритие, което изпълни душата му с адски мъки.

Къхуун бе излязъл към полунощ на покрива на къщата, за да изпуши една пура. Бившият кавалерийски капитан не изглеждаше разтревожен от нещо. Беше се съвзел от раните, нанесени му от ловеца на мустанги. При все че всеки спомен за нещастния двубой събуждаше в душата му яростен гняв, надеждата, че е подготвил вече донякъде отмъщението, го успокояваше до известна степен.

И Къхуун беше доволен като вуйчо си, че Луиза се задоволяваше напоследък с живота си в къщи; защото той беше всъщност човекът, който тайно внуши на Пойндекстър да ѝ забрани да излиза навън. И той не знаеше истинската цел на нейните занимания с лък в градината и ги бе изтълкувал така, както и бащата. Той дори бе започнал да се надява, че в края на краищата нейното безразличие към него е може би престорено или пък сам погрешно си въобразява, че тя не изпитва никакви чувства към него. От няколко дни тя не беше вече така язвителна и това породило у него надежда, че може би неоснователно я ревнува.

До този миг Къхуун не бе открил нищо положително, което можеше да докаже, че тя изпитва каквито и да е чувства към младия ирландец. Дните минаваха, нямаше никакви нови причини за безпокойство и той реши, че те изобщо не са съществували.

Под успокоителното въздействие на тази самоувереност той се бе изкачил на асотеата. Минаваше полунощ. Къхуун запали небрежно пура, после спокойно запуши. Това показваше, че не е дошъл на асотеата с някаква специална цел. Може би беше излязъл от задущната спалня, за да подиша чист въздух. А може би го бе примамила прекрасната луна, при все че той съвсем не беше романтичен.

Както и да е, Къхуун бе запалил пура и подпрял ръце на парапета, гледаше към реката.

Появата на конник от отвъдната горичка, който продължи по откритата равнина, не го обезпокои. Касий знаеше, че там минава път. Пътник, помисли той, който предпочита хладните часове на нощта. При това нощта бе такава, че би примамила и най-изнурения ездач. Може би някой плантатор, който се е застоял в бара и сега се връща у дома си.

Денем Къхуун сигурно би познал човека, но при лунната светлина можа само да види, че този човек е на кон.

Очите на бившия офицер следваха механично движенията на ездача, както човек се заглежда в нещо, което течението на реката бавно отнася.

Едва когато конникът стигна до „острова“ на отсрещната страна и се скри между дърветата, наблюдателят от покрива на къщата започна да проявява интерес.

– Какво ли е пък това? – си промърмори Къхуун, като скри бързо пурата си. – Дявол го взел! Слезе от коня – продължи той, когато видя, че странникът излезе сам измежду дърветата. – Идва право насам – към извивката на реката. Сега пък слезе надолу по склона. Като че много добре знае пътя. Да няма намерение да влезе в градината? Ще трябва да преплува реката, а нищо в градината не би възнаградило усилията му. Дали пък не е крадец?

Това беше първата мисъл, която мина през ума на Къхуун, но той веднага я отхвърли. Вярно е, че в испаноамериканските страни дори и просяците яздят на кон. Какво остава тогава за крадците? Но все пак едва ли беше вероятно някой да тръгне на кон, за да краде посред нощ плодове или зеленчук.

Какво ли търси тогава тоя човек?

Това че остави коня на скрито под дърветата, че доколкото личеше в тъмнината, се движеше с явна предпазливост, беше твърде странно. Целта му не изглеждаше почтена. Този човек идваше със зли намерения към Каса дел Корво.

Какви ли са те?

От мига, когато странникът се спусна надолу, Къхуун не можеше вече да го следи. Шубраците отвъд реката скриха човека от погледа му.

– Какво ли търси?

След като си зададе за десети път все по-озадачен същия въпрос, Къхуун още повече се разтревожи от шума, който стигна до ушите му. Някой като че се гмурна в реката. Шумът беше неясен, но явно се дължеше на сблъскване на твърдо тяло с вода.

– Удар на весла – промърмори той. – Да, така е, дявол го взел! Добрал се е някак си до лодката и явно иска да мине в градината. Какво ли търси наистина?

За да открие това, бившият капитан не възнамеряваше да остане на покрива на къщата. Той реши да се промъкне тихо по стълбите, да събуди мъжете от семейството и някои от слугите, за да се опитат да уловят натрапника с умела засада.

Тъкмо щеше да тръгне, когато до ушите му достигна друг шум и го накара отново да се облегне на парапета и да се наведе към градината. Този шум не приличаше на удари от весла, нито идваше откъм реката. Беше от скърцане на врата или прозорец и идваше отдолу, точно под мястото, гдето стоеше Къхуун.

Той протегна врат и от това, което видя, лицето му побледня като луната, а кръвта се смръзна в жилите му.

Прозорецът, който се отвори, беше от спалнята на братовчедката му Луиза. Самата тя стоеше на стъпалата, които водеха към градината, и като че възнамеряваше да слезе там.

Облечена в широк бял пенъоар, на главата с бяла кърпа, Луиза приличаше на русалка.

Къхуун започна трескаво да мисли. Не можеше да не свърже появата на братовчедката си с човека, който бе прекосил реката.

А кой можеше да бъде този човек? Кой друг освен Морис – ловецът на мустанги? Тайна среща! При това уговорена!

Не можеше да има съмнение, но дори и да имаше, то щеше скоро да се разкрие. Облечената в бяло фигура се плъзна безшумно по каменните стъпала тръгна по пясъчната пътека и изчезна в сянката на дърветата, гдето бе закотвена лодката.

Бившият капитан стоя известно време на асотеата като вкаменен, без да може да проговори или да мръдне. Едва когато бялото видение изчезна и откъм дърветата се дочу тих шепот, той реши да действа.

Къхуун се отказа от намерението си да събужда другите – поне засега. По-добре да бъде отначало единствен свидетел на падението на братовчедката си и тогава...

Всъщност той не беше в състояние да изработи някакъв определен план.

Подтикван само от свиреп подтик, той бързо се втурна надолу и слезе в градината.

Щом стигна там, Къхуун се почувствува отмалял. Краката му се бяха разтреперани още докато слизаше по каменните стълби. Те все още трепереха, когато тръгна по пътеката и сви зад дърветата, отгдето стана невидим свидетел на срещата, която го порази.

Той чу клетвите им за взаимна любов, решението на ловеца на мустанги да отпътува при изгрев слънце, обещанието да се върне и откритието, което направи при това обещание.

С горчива мъка чу как Луиза го увещава да остане и защо накрая се съгласи да го пусне.

Видя възторжената прегръдка. Тя го накара да тропне нервно с крак, от което щурците се уплашиха и млъкнаха.

Защо не изскочи в този миг и не сложи край на тяхната среща? Защо не повали с един удар противника си в нозете на неговата любима? Защо не го стори още в началото – той не се нуждаеше вече от доказателства за позора на братовчедката си.

По-рано не би бил толкова търпелив. Какво го задържаше сега? Дали револверът, който блестеше под лунната светлина в кобура на противника му?

Може би! Както и да е, въпреки изкушението, нещо не само го възпря да отмъсти незабавно, но го накара точно когато бяха прегърнати – при тази подлудяваща гледка – да се оттегли бързо към къщи. Влюбените останаха сами, без да разберат, че са били наблюдавани.

Глава XXXIV

КАВАЛЕРСКА ПОВЕЛЯ

Къде отиде Касий Къхуун?

Сигурно не в спалнята си. Нима може да заспи човек, терзан от такава мъка? Той отиде не в своята стая, а в спалнята на братовчедата си, младия Хенри Пойндекстър.

Къхуун влезе при него направо без дори да запали свещ. Нямаше и нужда. Лунните лъчи, които проникваха през решетките на прозорците, изпълваха стаята със светлина. Лесно можеше да се види простата мебелировка – мивка, тоалетна, един-два стола и легло със завеса против комари. Под тях младежът бе унесен в спокойния сън на невинните. Неговата красива глава почиваше отпусната на възглавницата, по която бяха разпръснати лъскавите му къдрави коси.

Когато Къхуун повдигна муселиновата завеса, лъчите на луната осветиха благородно мъжествено лице.

Каква разлика между двете лица, които се намираха толкова близо едно до друго! И двете бяха красиви, но моралният им облик бе съвсем различен.

– Събуди се, Хари, събуди се! – извика рязко Къхуун на спящия и силно разтърси раменете му.

– О! А! Ти ли си, Кеш? Какво има? Индианците ли?

– По-лошо от тях, по-лошо, по-лошо! Бързай! Стани и виж сам! По-бързо! Иначе ще бъде късно. Бързай, за да видиш позора на нашето семейство! Бързай, ако не искаш името Пойндекстър да стане за смях в Тексас.

При такива думи никой, още по-малко един Пойндекстър, не би продължил да спи. Най-младият представител на семейството отметна завесата против комари и скочи на пода, занемаял от учудване.

– Няма какво да се обличаш – извика възбудено Касий. – Чакай. Обуй си панталоните! Защо ти са дрехи сега? Няма време да се занимаваме с дреболии. Бързай! Бързай!

За по-малко от двадесет секунди младият плантатор облече простия костюм, който носеше обикновено – панталони и памучна креолска риза. След още двадесет секунди, подчинявайки се на братовчед си и без да знае защо така неочаквано го събудиха, той бързаше по пясъчната пътека в градината.

– Какво има, Кеш? – попита Хенри, когато братовчед му забави ход. – Какво значи всичко това?

– Виж сам! Стой до мене! Погледни между дърветата към мястото, гдето държиш лодката си. Виждаш ли нещо?

– Нещо бяло. Прилича на женска рокля. Да, така е. Като че ли е жена.

– Да, жена е. Коя предполагаш?

– Отгдето да знам? Коя е?

– До нея има друга, по-тъмна фигура.

– Изглежда, че е някой мъж. Мъж е.

– Кой мислиш?

– Отгдето да знам. Кеш. Ти знаеш ли?

– Да, знам. Мъжът е Морис – ловецът на мустанги.

– А жената?

– Жената в неговите прегръдки е Луиза, твоята сестра. Сърцето на Хенри бе пронизано сякаш от куршум. Той се втурна по пътеката.

– Стой! – извика Къхуун, като го хвана и задържа. – Забравяш, че нямаш оръжие. А оня е въоръжен. Дръж! Вземи това – продължи той, като мушна в ръцете на братовчед си нож и пистолет.

– Щях да ги употребя аз, но реших, че е по-добре братът да отмъсти за нанесената обида. Върви, моето момче! Гледай да не я нараниш, а него да не изпуснеш! Въобще не го предупреждавай! Щом се разделят, прати един куршум в стомаха му. Ако ни един от шестте не улучи употреби ножа! Аз ще стоя наблизо и ще ти се притека на помощ в случай на опасност. Сега върви! Изненадай мерзавеца и му дай да разбере!

Не бяха необходими толкова подстрекателства, за да накарат Хенри Пойндекстър да действа бързо. Опозорена бе сестра му!

След няколко секунди той се озова пред предполагаемия съблазнител.

– Жалък подлец! – извика Хенри. – Махни мръсните си ръце от моята сестра! – Луиза, дръпни се, за да мога да го убия! Дръпни се, казвам ти!

Ако тази заповед бе изпълнена, Морис Джерълд нямаше да съществува може би в

този миг, освен ако бе имал сърце да убие Хенри Пойндекстър. А това той можеше да стори лесно, като се вземе предвид бързината и умението му да си служи с огнестрелни оръжия.

Вместо да извади револвера си от кобура или да направи нещо, за да се защити, Морис се опита само да се освободи от прелестните ръце, които все още не се отделяха от него. Безпокоеше се само за тяхната притежателка, не и за себе си.

Ако Хенри бе стрелял, би изложил на опасност живота на сестра си. Затова не посмя да дръпне спусъка.

Това забавяне спаси живота и на тримата. Креолката бързо прецени положението, освободи внезапно любимия от прегръдката, която го предпазваше, и обви ръце около брат си. Тя знаеше, че няма защо да се страхува от револвера на Морис. Трябваше само да възпре Хенри.

– Върви! Върви си! – извика тя на Морис, докато се бореше да задържи вбесения младеж. – Остави аз да му обясня всичко. Върви си, Морис! Бягай!

– Хенри Пойндекстър – каза младият ирландец, преди да изпълни молбата на любимата си, – аз не съм подлец, както ме нарекохте. Дайте ми време и аз ще докажа, че вашата сестра има по-правилно мнение за мене, отколкото нейния баща, брат и братовчед. Искам само шест месеца. Ако в края на този срок не се покажа достоен за нейното доверие – за нейната любов, тогава ще ви позволя да ме застреляте, щом ме видите, както бихте застреляли подлия койот, изпречил се случайно на пътя ви. А дотогава – прощавайте!

Усилията на Хенри да се освободи от ръцете на сестра си, които изглеждаха по-здрави от неговите, отслабваха все повече, докато слушаше тези думи и накрая спряха.

Шум от гмуркане в реката показва, че среднощният натрапник в имението на Каса дел Корво се връща към дивата прерия, която бе избрал за свой дом.

За пръв път Морис минаваше реката по такъв начин. Два пъти по-рано я бе прекосявал с лодката, която се връщаше след това на мястото си, теглена от една нежна ръка с ласото, подарено заедно с петнистия мустанг.

– Братко, не си справедлив към него! Вярвай ми, наистина си несправедлив! – започна да го увещава Луиза, след като Морис си отиде. – О, скъпи Хенри, да знаеш само колко е благороден. Той е толкова далеч от мисълта да ми навреди. Само преди малко ми разкри плана си да... да предотврати скандала... да ме ощастливи. Вярвай братко, той е джентълмен, а дори да не е... дори да е само обикновен човек, за какъвто го смятаме, не бих могла да постъпя другояче... Защото го обичам.

– Луиза, кажи ми истината! Говори с мене така, както би говорила на себе си! От това, което видях тази вечер, разбрах повече, отколкото от думите ти, че го обичаш. Злоупотребил ли е той с твоите чувства?

– Не! Не! Не, кълна ти се, че не е. Той е толкова благороден и дори ако аз. Хенри, невинен е! Ако изобщо има нещо, за което трябва да се съжالياва, вината е само моя. О, братко, защо го оскърби?

– Оскърбих ли го?

– Да, Хенри, грубо, несправедливо.

– Ще го настигна да се извиня. Ако казваш истината, трябва непременно да го сторя. Тръгвам веднага. Знаеш, че аз го харесах от самото начало. Не можех да си представя, че е способен на подлости, а сега съм убеден, че не е. Да се приберем у дома! Иди най-добре да си легнеш, скъпа Лу. А аз ще тръгна ей сега към хотела, гдето се надявам да го заваря. Нс бих се успокоил, ако не поправя грешката си.

Хенри хвана нежно сестра си за ръка и я поведе бързо към къщи. Той изпитваше към нея съчувствие и нито капка гняв. Възнамеряваше да настигне след това младия ирландец, за ла се извини за обидата, която неволно му бе нанесъл.

Когато двамата изчезнаха в къщата, трета фигура, свита досега в шубрака, се изправи и ги последва по каменните стъпала. Това бе братовчед им Касий Къхуун.

Той имаше намерение да тръгне след ловеца на мустанги.

– Малодушен глупак! Глупак съм и аз, че разчитах на него! Трябваше да предположа, че тя ще успее да омотае този хлапак и ще даде възможност на негодника да избяга. Можех да го застрелям иззад дървото – да го удавя като плъх. Без да се изложам на каквото и да е опасност – нито дори на укор. Вуйчо Удли щеше да ми благодари. Цялото поселище щеше да каже, че съм постъпил правилно. Братовчедка ми, една девойка, измамена от такова жалко нищожество – търговец на коне! Кой би ме осъдил? Какъв случай! Защо го пропуснах? Кога друг път ще ми се представи такава възможност?

Така мислеше бившият кавалерийски капитан, като вървеше на известно разстояние след братовчедите си, които се прибираха в асиендата.

– Чудя се – продължи да мърмори той, когато влезе в къщата – дали този дърдорко наистина има намерение да се извини на човека, който се подигра със сестра му? Ха! Ха! Ха! Смешно, ако не беше толкова трагично! Сигурно наистина е решил да го стори, иначе как да се обясни тази суматоха в конюшната. Извежда коня си. Дявол да го вземе!

Вратата на конюшната водеше, както е прието в мексиканските домове, към постеления с плочи двор.

Тя беше открехната и тъкмо когато Къхуун поглеждаше към нея, един човек отвори широко отвори и се появи на прага. След себе си водеше оседлан кон.

Човекът носеше панамена шапка, а рамената му бяха загърнати с широко наметало.

Въпреки това Къхуун позна братовчед си Хенри и неговия тъмнокафяв кон.

– Глупак! Изпусна го! – изсърска злобно бившият капитан, когато младежът се приближи – Върни ми ножа и револвера! Те не са подходяща играчка за такива нежни пръсти като твоите. Защо не ги употреби? Обърка цялата работа.

– Вярно! – отговори спокойно младият плантатор. – Прав си! Обидих един благороден човек.

– Обидил благороден човек! Ха! Ха! Загубил си си ума! Бога ми! Полудял си!

– Лудост щеше да бъде, ако бях послушал съветите ти, Кеш! За щастие не стигнах дотам. А за това, което направих, заслужавам име по-лошо от глупак. Но, надявам се, че поради обстоятелствата ще бъда извинен. Във всеки случай възнамерявам да се опитам, без да губя нито минута.

– Къде отиваш?

– При Морис – ловеца на мустанги, за да му се извиня за моето лошо държане.

– Лошо държане! Ха! Ха! Ха! Шегуваш се.

– Не, не се шегувам. Ще се увериш, ако дойдеш е мене.

– Тогава още веднъж ще ти каже, че си луд. Не само че си луд, но си глупак по рождение.

– Не си много вежлив, Касий, макар че и аз сам държах преди малко такъв език и затова би трябвало да ти простя. Може би и ти ще последваш някой лен примера ми и ще се извиниш за твоята грубост.

Без да каже нито дума повече, младежът скочи на седлото, смуши коня си и бързо препусна.

Къхуун остана неподвижен на плочника, докато тропотът от копитата на коня заглъхна съвсем.

След това, като че под въздействието на внезапен подтик гой забърза през верандата към стаята си; влезе вътре; излезе след малко пак, облечен в грубо палто; върна се в конюшната и излезе оттам с коня си, който беше оседлан. Той поведе животното по плочите, като гледаше да се движат безшумно, сякаш го бе откраднал. Когато стигна торфа, Къхуун се метна на гърба му и бързо изчезна:

В продължение на една миля той се движеше по същия път, по който бе минал Хенри Пойндекстър. Но едва ли имаше намерение да го настигне, защото много намали хода, преди шумът от копитата на коня на Хенри да се загуби съвсем.

Той свърна по пътя към реката. Когато стигна докъм средата между Каса дел Корво и форта, Къхуун спря, огледа внимателно дърветата наоколо и тръгна по една пътека, която водеше направо към брега. През цялото време той си мърмореше.

– Остава още една и при това добра възможност, само че не толкова евтина. Ще ми струва хиляда долара. Но все едно! Ще се отърва от този ирландски проклетник, който трови живота ми. Ако не излъга, той ще тръгне за колибата си рано сутринта.

По кое ли време! Хората от прерията казват, че са се успали, ако станат при изгрев слънце. Има още време. Койота ще може да го причака по пътя. Уверен съм! Пътят сигурно е същият, по който се движехме, когато отивахме на пикник в прерията. Той спомена нещо за хижата си на Аламо. Така май се казваше потокът, край който отседнахме. Колибата му едва ли е далеко. Мексиканецът сигурно знае мястото или пътя, който води към него. Само това ми трябва. Какво ме интересува колибата? Нейният притежател няма да стигне до нея. Може да се появят индианци в прерията. Всъщност те трябва да се появят преди изгрев слънце!

Още преди да завърши странния си монолог, Къхуун пристигна прел вратата на една „колиба“ – хакалето на мексиканския ловец на мустанги.

Той слезе от коня, върза го за един клон и се отправи към колибата.

Вратата беше широко разтворена. Отвътре се чуваше хъркане на заспал човек.

Този човек не спеше спокойно. От време на време хъркането спираше. Наставаше тишина. После хъркането, прилично на грухтене, започваше отново, придружено с неясно изричани ругатни. Надебелелият език на човека, явно погълнал голямо количество алкохол, едва ги произнасяше.

– Carramba! Carrai carrajo-chingara mil diablos*1! – примесени с други, по-скверни възклицания като – Sangre de Cristo*2 Jesus! Santissima Virgen Santa Maria! Dias! Madre de Dios*3 – и други*4, като че ли човекът разговаряше с всички светци от папския пантеон.

[*1 Mil diablos (исп.) – Хиляди дяволи. Б. пр.]

[*2 Sangre de Cristo (исп.) – Христова кръв. Б. пр.]

[*3 Madre de Dios (исп.) – Божа майка. Б. пр.]

[*4 Такъв вид ругатня на испански и някои други езици се смятат за много скверни. Б. пр.]

Къхуун се спря на прага и се послуша.

– Mal-dit-dit-o! O! Виж ти! – промърмори спящият и хлъцна. – Хубава новина, Иисусе! Чудесна новина! Индианците, ко... команчите поели пътя на войната. Господ да ги благослови!

– Това животно е пияно! – каза високо посетителят.

– Ало, сеньор! – извика собственикът на хакалето, който се посвести малко, като чу човешки глас. – Кой има честта, не, не! Щастлив съм аз, Мигел Диас – Койота, както ме наричат. Ха! Ха! Ха! Кой... Койот. Е, какво значение има името? А вие кой сте, сеньор? Дявол ви взел, кой сте?

Пияният се надигна на тръстиковото легло, седна и отправи блуждаещ поглед към човека, чийто глас бе нарушил пианските му сънища. Това трая само няколко секунди. После притежателят на хакалето каза нещо неясно, неразбрано, отпусна се отново и изгрухтя. Последва дълго хъркане, което показва, че бе забравил гостенина.

– Пропадна още една възможност! – процеди през зъби Къхуун и се обърна разочарован.

– Един трезвен глупак и един пиян мошеник! Как може човек да свърши работа с тях! Лош късмет. Всичко е против мене тази нощ. Ще трябва да минат най-малко три часа, докато тази свиня се свести и изтрезнее. Три дълги часа! А за какво ми е тогава? Ще бъде вече късно.

Къхуун хвана повода на коня и застана неподвижен до него, като че не знаеше какво да предприеме.

– Но защо стоя тук? Алкохолът няма да изветрее от главата му до размисълване. По-добре ще е да се върна в асиендата и да чакам там. Или пък... или пък...

Втората възможност, която мина през ума му в този миг на колебание, не бе произнесена гласно. Но каквато и да беше, тя сложи край на колебанието и го подтикна към незабавни действия.

Той дръпна грубо юздата, която бе завързал за клона, метна я през главата на коня, скочи на седлото и потегли в посока, обратна на тази, от която бе дошъл.

Глава XXXVI

ТРИМА ПО ЕДИН И СЪЩИ ПЪТ

Никой не може да откаже, че да яздиш из равната прерия е едно от най-големите

удоволствия под слънцето. Всеки изпитал това приятно чувство, няма да го отрече. Възседнал пъргав кон, с прикрепена към седлото чанта с храна, бутилка френски коняк и кутия пури в кобура, човек може да пътува цял ден, без да се страхува, че ще се измори от пътя.

А ако яздите с приятел като вас любител на природата, колкото и да е дълъг и мъчителен, пътят ще бъде удоволствие, което ще помните много години.

Ако пък не е приятел, а красиво създание, към което изпитвате нежни чувства, ще запазите приятен спомен за цял живот.

Да, ако пътуващите из прерията можеха да имат такива спътници, пустошта на Западен Тексас щеше скоро да се изпълни с туристи. По огромната равнина щяха да се проточат пътища, по саваната щяха да плъзнат хиляди хора.

Но сега е все пак по-добре. Сега, щом напуснете поселището, можете да тръгнете по прерията и ако не поемете „пътя“ означен само с отпечатьци от копитата на десетина коне, минали преди вас, ще яздите в продължение на часове, дни, седмици, месеци дори, а може би и цяла година, без да срещнете човек.

Само онези, които са пресичали обширната равнина на Тексас, могат да имат правилна представа за нейната безкрайност. Там човек изпитва същите чувства които го обземат, когато мисли за вечността.

Само морякът ще разбере до известна степен какво искам да кажа. Както един кораб може да преплава Атлантическия океан в посока, по която често се движат плавателни съдове, без да види нито едно платно на хоризонта, така по прерията на Югозападен Тексас пътникът може да върви с месеци сред самота, която изглежда вечна. Но и океанът дори не създава такова впечатление за безкрайност. Докато плавате по него, вие не забелязвате никакви промени, никакъв знак, който да показва, че се движите. Огромният лазурносин кръг и малко по-светлият небесен свод са все едни и същи около вас и над вас през цялото време. Така поне ви се струва и вие оставате с впечатлението, че стоите неподвижно. По този начин губите до известна степен вярна представа за огромните разстояния.

В прерията не е така. Пейзажът се мени – „острови“, могили, дървета, хребети и скали минават пред очите ви и ви показват, че се движите. Тъкмо това създава у вас впечатлението за безкрайност.

Рядко пътникът из прерията се наслаждава на тези сцени сам, а още по-рядко това става в равнините на Югозападен Тексас. Тук хората се движат най-малко двама, по-често в групи от по десет-двадесет души, защото трябва да се борят с опасностите на пустинята – родината на команчите.

При все това понякога може да се срещне и самотен пътник. В нощта, която бе свидетелка на нежните и бурни сцени в градината на Каса дел Корво, трима самотни пътници прекосиха равнината, която се простира на югозапад от бреговете на Леона.

Точно когато Къхуун напусна недоволен хакалето на мексиканския ловец на мустанги, първият от тримата нощни пътници напусна поселището и се отправи към река Нуесес или някой от нейните притоци.

Едва ли е необходимо да споменаваме, че той беше на кон. В Тексас не може да срещнете пешеходци извън населените места или плантациите.

Въпросният пътник бе възседнал як жребец, чиято пъргава и енергична стъпка показваше, че може да издържи дълго пътешествие, без да грохне.

Но по нищо не личеше дали ездачът е тръгнал на дълго пътешествие. Той беше облечен като всеки жител на Тексас, който ще пътува десетина мили и може би се прибира в къщи. Късният час показваше, че едва ли е тръгнал от дома си. Небрежно наметнатото на раменете му сарапе беше сложено може би за да го предпазва от нощната роса. Но тъй като тъкмо тази нощ нямаше роса, нито някакво селище по пътя му, конникът беше навярно истински пътник, тръгнал към някоя по-далечна точка в прерията.

Въпреки това изглеждаше, че той не бърза или му е все едно кога ще пристигне. Сякаш бе погълнат до такава степен от някакъв спомен, че не забелязваше нищо наоколо. Оставил бе коня си да се движи сам.

Юздата лежеше отпусната на врата на животното, което намираще самичко пътя. Но вместо да се спира или изменя посоката на движението, то продължаваше напред, като че беше минавало често по тези места.

Оставил така коня си на воля, без да го подканя с камшик или шпори, пътникът

напредваше спокойно по равнината, докато потъна в тъмната нощ и се изгуби от погледа.

* * *

В този миг втори ездач напусна поселището и пришпори коня си по същия път.

И него можем да вземем за пътник — и той беше облечен в дрехи, които трябваше да го предпазват от нощния хлад — гънките на широка наметка, прибрана отпред, падаха свободно по бедрата на коня.

За разлика от първия ездач този бързаше — с камшик и шпори подканяше коня си да върви напред. Навярно искаше да настигне някого — може би човека, който току-що бе изчезнал в тъмнината. Това се потвърждаваше и от държането му. Той се навеждаше от време на време напред и внимателно се вглеждаше, като че очакваше да види човешка фигура на хоризонта.

След известно време и вторият конник изчезна от погледа.

* * *

Странно съвпадение, ако наистина бе съвпадение, че тъкмо в мига, когато вторият ездач изчезна, трети ездач напусна малкото тексаско селище и по същата посока из прерията.

И той беше облечен за път, изцяло закрит с червено наметало. Под широките дипли на наметалото се подаваше къса пушка, закрепена с каиша за седлото.

И той като първия ездач не бързаше. Движеше се по-бавно, отколкото може да се движи пътник. Въпреки това съвсем не изглеждаше спокоен — в това отношение приличаше на конника, който непосредствено го предшествуваше.

Но в държането на двамата имаше една основна разлика. Докато вторият като че искаше да настигне някого, минал вече преди него, третият през всичкото време се озърташе. От време на време извъръщаше глава назад, понякога дори се обръщаше заедно с коня и разглеждаше пътя, по който бе дошъл, вслушваше се, като че ли очакваше някой да го следи. Скоро и този конник изчезна, без да настигне някого или да бъде настигнат.

* * *

Почти на еднакво разстояние един от друг тримата конника се движеха из прерията, без да се видят. И никой освен големият тексаски бухал, кацнал на върха на някоя височина, или нощната птица, която се вие още по-високо на лов за нощни пеперуди, не би могъл да види едновременно тримата или дори само двама от тях.

* * *

Един час по-късно на десетина мили от форт Индж разстоянието между тримата пътника беше значително изменено.

Първият току-що бе поел по една пътека или алея през гората; отляво и отдясно на пътеката гората се простираше по равнината, докъдето поглед стига. Пътеката приличаше на морски пролив. Нейната гладка торфена повърхност се открояваше от потъмнения листак на дърветата, така както водата се откроява от сушата. Една част, около половин миля, беше осветена от луната, която надничаше от другия ѝ край. Понататък тя завиваше и се губеше в тъмните сенки на дърветата.

Преди да тръгне по пътеката, първият от тримата пътници за първи път прояви нерешителност. Той спря и се огледа. Вниманието му бе насочено към пътеката прел него. Назад той въобще не се обърна. Каквато и да беше целта му, наблюденията траяха само няколко секунди. Явно задоволен, той подкани коня да върви напред и навлезе в гората.

В този миг го забеляза вторият конник, който се движеше по същия път и сега беше само на половин миля зад него. Като видя пред себе си първия конник, вторият тихо възкликна. Възкликанието беше радостно. Изглеждаше доволен, че има вероятност да настигне човека, когото бе преследвал усърдно цели десет мили. Като пришпори

коня и усили още повече ход, и той навлезе в гората по пътеката, но успя само за миг да види първия конник, който бе стигнал завоя и се бе скрил в сянката на дърветата.

Вторият конник не се поколеба, а продължи да язди и също се изгуби в гората.

Третият конник пристигна на същото място много по-късно от втория. Но вместо да поеме по пътеката, както бяха постъпили другите двама, той кривна в гората, остави коня си между дърветата, промуши се из шубраците и излезе пеша на пътеката.

Както и досега, той като че се интересуваше повече какво има не пред него, а зад него. Най-сетне стигна до сенчестия завой и също като първите двама изчезна внезапно в тъмнината.

* * *

Измина един час, през което време нощните гласове в гората, замлъкнали на два пъти от тропота на двамата конника и веднъж от стъпките на пешеходеца, повтаряха несмущавано в хор едни и същи мелодии.

След това настана ново по-продължително затишие. То бе причинено от звук, много по-различен от тропота на конете или стъпките на пешеходеца в прерията. Това бе изстрел – бърз, остър и ясен изстрел от пушка. Както оркестърът се подчинява на диригентската палка, така и прерийните певци замлъкнаха при внезапния изстрел, обхванати от особено страхопочитание.

Дивата котка, която мяука в гората, койтот, който вие в околностите ѝ, дори ягуарът, който е далеч от нея и няма защо да се страхува от това, което става там, замлъкнаха от страх при този необясним за тях рязък и остър гърмеж.

И тъй като никакъв друг шум не последва – нито стенание на ранен човек, нито крясък на повалено животно, – ягуарът скоро се съвзе и продължи да плаши обитателите на гората с дрезгавия си вой.

Приятели и врагове – птици, зверове, насекоми и влечуги – не обърнаха внимание на неговия далечен вой и възобновиха хоровата си песен. Скоро в гората бе пак така шумно, че двама души, седнали един до друг, биха могли да се чуят, само ако викат.

Глава XXXVII ИЗЧЕЗНАЛИЯТ

Звънецът за закуска прозвуча за втори и последен път в Каса дел Корво. Преди това бе изсвирил рог, за да привлече и тези които се намираха из най-отдалечените краища на плантацията.

Работниците, които бяха по-наблизо, се събраха на една поляна до асиендата. Те наклеяха по тревата. Някои насядаха по случайно намиращите се там трупи. Всички започнаха да ядат с охота царевичен хляб, качамак със свинско и да пият кафе от ръж – тяхна всекидневна храна.

Семейството на плантатора се събра в столовата, но тъкмо преди да започнат закуската, откриха, че един от неговите членове липсва.

Липсваше Хенри.

Отначало не обърнаха голямо внимание, като предположиха, че и той ще се яви скоро.

Минаха няколко минути, но той не дойде. Плантаторът отбеляза, че Хенри обикновено не закъснява, и се почуди где може да е.

В Югозападна Америка е прието семейството да закусва заедно точно в определен час. Този навик се дължи на храната, характерна за страната. Техните „бисквити от Виргиния“, „кейк от елда“* и „вафли“ са вкусни само ако се ядат съвсем гоили. Така че часът за закуска в столовата е за готвачката час, когато тя се пече над печката в кухнята.

[* Елда – едногодишно житно растегие. Б. пр.]

Ленивият или успалият се – а такива хора са много малко из южните плантации – рискува да яде само студени бисквити.

Като се знае този обичай, отсъствието на Хенри Пойндекстър беше наистина

странно.

– Къде ли се е дянал? – попита за четвърти път баща му. Въпросът бе по-скоро израз на учудване и не беше отправен към никого.

Нито Луиза, нито Къхуун можеха да отговорят нещо. И Луиза се учудваше. Но в погледа и в гласа ѝ имаше нещо загадъчно, видимо само за човек, който я наблюдава отблизо.

То едва ли се дължеше на отсъствието на брат ѝ. Това обстоятелство не беше толкова важно, та да предизвика такива вълнения. А сега тя бе наистина развълнувана.

Защо? Никой не попита. Баща ѝ не забеляза нищо странно в държането ѝ. Още по-малко Къхуун, който явно се стараеше под маската на непринуденост да скрие някаква неприятна мисъл.

Откато влезе в стаята, той сякаш умишлено мълчеше и ни веднъж не погледна братовчедка си, както правеше често по-рано.

Беше нервен и няколко пъти трепна при влизането на прислужника.

Несъмнено бе, че и Къхуун се намираше под влиянието на някакво силно вълнение.

– Много странно, че Хенри още не слиза за закуска – отбеляза плантаторът, може би вече за десети път. – Невъзможно е още да лежи. Не, той никога не се излежава до късно. Ако е навън, едва ли е толкова далече, та да не чуе рога. Може би е още в стаята си. Плуте!

– Ех-хе! Викате ли, мистър Удли? Ей ме! Чернокожият коняр, едновременно прислужник за столовата, се навърташе наблизо.

– Иди в спалнята на Хенри! Ако е там, кажи му, че сме на закуска и почти привършваме.

– Той не в спалня, мистър Удли.

– Ти ходи ли в неговата стая?

– Ехе-хе! Да! В спалня не бил, ама в конюшня да видя кон на мистър Хенри и му давам зоб. Ехе-хе. Кон нямаше там. Не бил цяла сутрин. Аз станал още преди съмне. Кон няма, седло няма, юзди няма, мистър Хенри няма. Ехе-хе! Бил там и излязъл, преди ние станали.

– Сигурен ли си? – запита плантаторът, много разтревожен от съобщението.

– Много сигурен мистър Удли. В конюшня няма друг кон, само дорест на мистър Къхуун. Петниста навън в оградено място. Няма кон на мистър Хенри.

– Това не значи, че мистър Хенри не е в стаята си. Веднага иди провери!

– Ехе-хе! Веднага отиде, ама няма намеря никого. Къде кон, там и мистър Хенри.

– Има нещо нередно в тая работа – продължи плантаторът, когато Плуте се измъкна от столовата. – Хенри е излязъл, и то през нощта. Къде ли е отишъл? Не мога да си представя у кого може да отиде в такъв необикновен час. Ако съдим по думите на Плуте, нямало го е почти цяла нощ. Сигурно е с младежите от форта. Дано не е в странноприемницата.

– О, не! Там не би отишъл! – намеси се Къхуун, озадачен от отсъствието на Хенри не по-малко от самия Пойндекстър. Но се въздържа от обяснения и не спомена за сцената, на която бе свидетел през миналата нощ.

– „Надявам се, че не знае нищо“ – си помисли младата креолка. – „Ако е така, цялата работа може да си остане в тайна между мене и брат ми. Струва ми се, че с Хенри ще мога да се разбере. Но защо го няма още? Цяла нощ седях да го чакам. Сигурно е настигнал Морис и са се побратимили. Дано е така, дори ако са се срещнали в бара. Хенри не пие, но след снощното му избухване и последователното разкаianie може да е отстъпил от навиците си. Кой би могъл да го обвини? А не може да се случи нещо лошо, защото не е с лоши хора.“

Не се знае догде щяха да стигнат тези размишления. Прекъсна ги появяването на Плуте, чието изражение показваше, че има да направи интересно съобщение.

– Е! – извика господарят му, без да чака. – Там ли е?

– Не, мистър Удли – отговори черният с разтревожен глас. – Не там. Няма мистър Хенри. Но, но... – продължи той колебливо. – Плуте трябва каже, че... че... кон е там.

– Конят ли е там? Навярно не е в спалнята му.

– Не, мистър. Нито в конюшня, а навън, пред порта.
– Конят му пред портата? А защо се тревожиш от това?
– Извинете, мистър Удли, защото кон на мистър Хенри, защото животно...
– Какво пелтечиш? Защото какво? ... Надяваме се, че конят не е загубил главата, нито опашката си.

– А, мистър Удли, Плутото не страхува, че кон загубил глава или опашка. Страхува, че загубил ездач...

– Какво? Хенри да е хвърлен от коня си? Глупости, Плутото! Моят син е добър ездач. Не е възможно конят да го хвърли от седлото. Не, не е възможно.

– Ехе-хе, аз не казал нищо такова. Страхувам от по-лошо. О, драги господарю, нищо повече няма кажа. Елате при порта и сам вижте!

Макар и объркани, думите на Плутото бяха тревожни. И не само плантаторът, но и дъщеря му, и племенникът му станаха бързо от масата и последваха черния колар към портата на асиендата.

Гледката, която видяха там, ги изпълни с ужасни предположения. Един негър, работник от полетата на плантацията, водеше оседлан кон. Влажно от нощната роса, животното пръхтеше и тъпчеше възбудено, като че току-що бе преживяло нещо страшно. Гърбът на жребеца беше покрит с петънца по-тъмни от следите на росата и от неговата кафявочервеникава кожа. Петната по седлото и струйките, които се стичаха по краката на коня, имаха цвят на съсирена кръв. Очевидно бе, че и петънцата, и петната, и струйките бяха следи от кръв. Откъде идваше конят?

От прерията. Негърът го бе уловил в равнината, юздата се влачела между нозете му и той се прибирал по навик в асиендата.

Чий беше?

Никой не зададе такъв въпрос. Присъстващите знаеха, че конят е на Хенри Пойндекстър.

Никой не запита също чия кръв е опръскала седлото. И тримата помислиха, че е кръвта на техния син, брат и братовчед. Тъмночервените петна, в които се бяха втренчили като обезумели, бяха от жилите на Хенри Пойндекстър. Ни един от тримата не се усъмни и не помисли нещо друго.

Глава XXXVIII ОТМЪСТИТЕЛИТЕ

Полуобезумелият баща разбра веднага значението на зловещите следи по коня. Той се метна на окървавеното седло и се отправи в галоп към форта. Къхуун го последва незабавно на своя кон. Тревожната вест се разнесе скоро навсякъде. Бързи ездачи занесоха новината до най-отдалечените плантации нагоре и надолу по течението на реката.

Индианците са наблизко. Започнали бяха кървавата си жътва. Младият Пойндекстър беше първият клас, паднал под техния сърп.

Хенри Пойндекстър – благородният и великодушен младеж, който нямаше нито един враг в Тексас. Кой друг освен индианците можеше да пролее такава невинна кръв? Само команчите можеха да бъдат толкова жестоки.

За конниците, които се събраха набързо на парадния плац на форт Индж, нямаше никакво съмнение че това е дело на команчите. Въпросът беше само – как, къде и кога.

Кървавите капки отговаряха на първия въпрос. Убитият – застрелян с пушка или пронизан с копие – е бил на седлото си. Повечето петна бяха на дясната страна. Изглеждаха размазани от нещо – явно от безжизненото тяло на ездача, който се е строполил на земята.

Неколцина отговаряха със сигурност и на втория въпрос – старите поселници край границата бяха опитни в това отношение. Те твърдяха, че кръвта едва ли е по-стара „от десет часа“. С други думи, тя е била пролята преди около десет часа.

Сега беше пладне. Убийството е било извършено значи към два часа сутринта.

Третият въпрос бе може би най-важен поне сега, когато всичко бе свършено.

Къде е станало убийството? Къде могат да намерят трупа?

А след това къде да търсят злодеите?

Тези въпроси се разискваха в разнородния съвет от поселници и войници, събрани набързо пред форт Индж. Председателствуваше командирът на форта. Съкрушеният баща стоеше безмълвен до него.

Последният въпрос беше наистина много важен В прерията, както и в океана човек може да тръгне в много посоки. И затова, когато някоя група иска да открие следите на команчи, поели пътя на войната мъчно е да се реши коя посока да се избере.

Няма никакво значение, че тези скитащи племена живееха на запад. Понятието запад е широко; то може да означава полукръг от няколкостотин мили.

Освен това индианците се намираха сега във военно положение и беше много вероятно да се приближат от изток към такова усамотено селище като Леона. Това беше най-вероятно, като се вземе предвид стратегията на тези находчиви бойци.

Да тръгнат наслуки беше глупаво – вероятността да попаднат на търсените следи щеше да е много малка.

Предложението да се разделят на няколко групи и да тръгнат в различни посоки намери малко привърженици. Майорът веднага го отхвърли.

Злодеите бяха може би до хиляда души, а в гарнизона имаше десетина пъти по-малко хора – петдесетина драгуни, които случайно бяха тук, и почти толкова цивилни конници. Групата не биваше да се дели, защото в такъв случай можеше да бъдат нападнати и убити до един.

Това беше убедителен довод. Дори злощастният баща и племенникът му, който изглеждаше също така обхванат от безмълвна тъга, се съгласиха да следват благоразумния план на мнозинството, властно подкрепян от майора.

Реши се да се движат вкупом.

Но в каква посока? Оставаше да обсъдят и този въпрос.

Съобразителният капитан от пехотата стана важна фигура, като предложи да проучат най-напред закъде беше тръгнал убитият. Кой е видял последен Хенри Пойндекстър?

Най-напред се обърнаха към бащата и братовчеда.

Удли Пойндекстър беше видял сина си за последен път на вечеря. След това предположил, че Хенри си е легнал.

Отговорът на Къхуун беше по-неопределен и по-незадоволителен. Той разговарял с братовчеда си късно през нощта и му пожелал лека нощ, като останал с впечатление, че Хенри се прибира в стаята си.

Защо Къхуун скри това, което се бе случило в действителност? Защо не разказа за сцената в градината, на която бе свидетел?

Дали се страхуваше, че ще се изложи, като разкрие каква е била ролята му?

Каквито и да бяха съображенията му, той скри истината. Мнозина от присъстващите се усъмниха в искреността на отговора му.

Уклончивият му тон щеше да бъде по-добре забелязан от присъстващите, ако те имаха някакви основания да се съмняват или малко повече време да размислят по него.

Докато разискването продължаваше, върху загадката се хвърли светлина от съвсем неочакван източник.

Притежателят на „Добре дошли“, който се бе присъединил непоканен към съвета, си проправи път сред тълпата и заяви, че може да им съобщи някои важни факти – именно тъкмо това, което се стараеха да открият, кога са видели Хенри Пойндекстър за последен път и в коя посока е тръгнал.

Показанията на Обердорфер, направени наполовина на немски, наполовина на английски, бяха следните:

Морис – ловецът на мустанги, отседнал в хотела след дуела с капитан Къхуун; през въпросната нощ излязъл късно, както правел няколко вечери поред преди това.

Върнал се още по-късно. Било отворено, защото имало още посетители. За пръв път от дълго време насам той поискал сметката си и за голяма изненада на стария Дафър, както той чистосърдечно призна, се разплатил до цент.

Откъде е намерил пари и защо бързал толкова много – само един бог знаел. Обердорфер можел да каже само, че Морис си отишъл, като взел целия си багаж, както правел винаги, когато тръгвал на лов за коне.

Хотелиерът от поселището сметнал, че и този път отива на лов.

Какво общо имаше всичко това с разисквания от съвета въпрос? Твърде много,

макар че то пролича едва когато свидетелят продължи разказа си:

Двадесетина минути след като ловецът на мустанги напуснал хотела, Хенри Пойндекстър почукал на вратата и попитал за мистър Морис Джерълд. Като узнал по кое време и в коя посока е заминал Морис, „младият джентълмен“ бързо подкарал коня си с явното намерение да го настигне.

Това беше всичко, което Обердорфер знаеше, и не можеше да очакват, че ще научат нещо повече от него.

При все че някои страни на съобщението бяха неясни, то все пак можеше да насочи до известна степен групата. Сега не беше трудно да решат коя посока да поемат. Ако изчезналият е тръгнал с ловеца на мустанги или подир него, трябваше да го търсят в посоката, по която бе вероятно да е тръгнал Морис.

Знаеше ли някой где живее ловецът на мустанги?

Никой не знаеше точно. Неколцина предполагаха, че някъде по горното течение на Нуесес край един от притоците ѝ, наречен Аламо.

Решиха да потеглят към Аламо и да потърсят нататък изчезналия или неговия труп. Заедно с него щяха да намерят може би и трупа на ловеца на мустанги. В такъв случай щяха да отмъстят за две убийства вместо само за едно.

Глава XXXIX ЛОКВА КРЪВ

Макар че групата бе по-голяма от обикновените групи поселници, тръгнали да търсят някой изчезнал съсед, движеха се предпазливо.

Имаше защо. Индианците бяха почнали да воюват.

Напред тръгнаха разузнавачите и нарочно наети водачи, които трябваше да открият и разгадаят всички „знаци“.

В продължение на десетина мили западно от Леона не откриха никакви следи по прерията. Конете оставяха отпечатыци по Твърдия и сух торф само когато препускат в галоп. А следи от копита нямаше.

На десет мили от форта равнината беше покрита с гора, която се простира на северозапад и югоизток. Това са истински тексаски джунгли, преплетени от лиани, почти непроходими за човек и кон.

Точно срещу форта в джунглата имаше просека, през която минаваше пътека – най-краткият път за Нуесес. Това е естествена алея сред дърветата, които растат нагъсто от двете ѝ страни. Можеше да е и проправена от хора, да е някоя от старите „бойни пътеки“ на команчите, минавали оттук по време на походите си към Тамоулинос, Кояуила или Нова Леона.

Водачите знаеха, че тя води към Аламо, затова насочиха групата към нея.

Наскоро след като навлязоха между дърветата, един от водачите, тръгнал пеша напред, се спря до шубраците, като че бе открил нещо, за което искаше да съобщи.

– Какво има? – попита майорът, като пришпори коня си и се приближи към него.
– Следи?

– Да, и то много, майоре. Погледнете! Не виждате ли тука, гдето почвата е мека...

– Отпечатыци от копита на кон.

– На два коня – каза водачът, като поправи почтително офицера.

– Вярно. Два са били!

– По-нататък изглеждат четири следи, при все че са от същите два коня. Отишли са до известно място в просеката и после са се върнали.

– Добре, драги Спенгълър, какво ще кажеш?

– Не мога да кажа много нещо – отговори Спенгълър, един от платените разузнавачи на гарнизона. – Още не съм стигнал достатъчно навътре в просеката, за да разбера какво означават следите, но вече мога да ви кажа, че тук е бил убит човек.

– Доказателства? Има ли труп?

– Не, няма. Доколкото мога да видя, няма нито косъм от него.

– Тогава?

– Има кръв. Цяла локва. Като че е бил заклан бизон. Елате да видите сам! Но –

продължи разузнавачът, като сниши глас – ако искате да разгадая следите, както трябва, заповядайте на останалите, особено на тези, които водят групата, да не се приближават.

Забележката като че се отнасяше особено за плантатора и племенника му, към които разузнавачът погледна крадешком, докато говореше.

– Разбира се – отговори майорът, – ще направим всичко възможно да те улесним в работата ти, Спенгълър. Господа! Мога ли да ви помоля да останете по местата си за няколко минути? Моят следотърсач трябва да проучи нещо, а за тази цел никой не бива да минава. Само мене може да вземе.

Естествено, молбата на майора беше учтива заповед, която трябваше да изпълнят, макар и да не бяха негови подчинени. Но те я изпълниха, и останаха до един по местата си. Майорът се отдалечи заедно с разузнавача.

Като изминаха петдесетина ярда, Спенгълър спря.

– Виждате ли това, майоре? – каза той и посочи към земята.

– Трябва да съм спял, за да не го видя – отговори офицерът. – Локва кръв. Както каза, като че е бил заклан цял бизон. Ако е изтекла от човек, той сигурно не е вече между живите.

– Мъртъв – заяви следотърсачът. – Умрял е, много време преди тази кръв да потъмнее.

– Кой е според тебе убитият, Спенгълър?

– Човека, когото търсим – синът на стария джентълмен. Затова не исках да дойде.

– По-добре е да узнае истината. Рано или късно ще я научи.

– Така е, но най-напред трябва да разберем как е бил повален младежът. Това не мога да разбера.

– Как ли? От индианците, разбира се. От команчите!

– Нищо подобно – отвърна самоуверено разузнавачът.

– Хайде де, защо мислите така, Спенгълър?

– Защото, видите ли, ако индианците са били тук, щеше да има четиридесет, а не четири следи, и то оставени само от два коня.

– Да, в думите ти има нещо вярно. Не е вероятно един единствен команч да се осмели да убие дори...

– Не, не е бил команч, майоре. Това убийство не е извършено от индианец. По пътеката има две следи от коне. Както виждате, и двата коня са били подковани. После са се върнали. Команчите яздят подковани коне само ако са ги откраднали. И двата коня са били яздени от бели. Едните отпечатъци са от голям мустанг, другите са от копитата на американски кон. Докато са вървели на запад, мустангът е бил пръв. Личи от това, че вторият е стъпвал по следите на първия. На връщане американският кон е бил напред, а другият го е следвал, макар че е трудно да се определи на какво разстояние. Вероятно ще разбера, ако отидем до мястото, отгдето са се върнали. Едва ли е далеч оттук.

– Да продължим тогава нататък – каза майорът. – Ще заповядам на хората да останат, гдето са.

Като издаде командата така, че всички да го чуят, майорът последва разузнавача.

Следите на двата коня личаха на около четиристотин ярда още. Но майорът можеше да ги види само тук-там – по мекия торф, под сянката на дърветата. Дотук, бе казал разузнавачът, конете са минали и са се върнали по вече посочения ред: мустангът е бил пръв, когато са отивали на запад, а на връщане е бил втори. От това място, както вече знаем, двата коня бяха тръгнали обратно.

Преди това обаче бяха спирани и за известно време стояли на едно и също място – под разперените клони на една канадска топола. Това личеше от утъпкания торф около дървото.

Водачът слезе от коня си, за да разгледа отпечатъците. Той се наведе към земята и почна грижливо да я оглежда.

– Тук са били известно време заедно – каза той след няколко минути, – но нито единият, нито другият са слизали от конете. Освен това те са се срещали като приятели, от което цялата работа става още по-необяснима. Сигурно после са се скарали.

– Ако всичко това излезе вярно, Спенгълър, ти си цял магьосник. Как отгатваш тия неща?

– По следите, майоре, по следите. Съвсем просто. Копитата и на двата коня се покриват тук на, много места, което показва, че са били заедно – животните! сигурно са били неспокойни и постоянно са тъпчели. Що се отнася до времето, седали са достатъчно, за да могат да изпуснат по една пура и то докрай. Ето и угарките. Не стигат дори за една лула.

Докато говореше, следотърсачът се наведе, вдигна две угарки от пури и ги подаде на майора.

– От същото нещо – продължи той – заключавам, че двамата конника, които и да са били, не са имали враждебни намерения един към друг, докато са стояли под дърветата. Хора, които възнамеряват след малко да прережат гърлата си или да пръснат черепите си, не пушат заедно, Сигурно са се скарали, след като са изпушили пурите. В това няма никакво съмнение. Както съм сигурен, че вие сте сега на седлото си, така съм сигурен, че единият е очистил другия. Мога да правя само предположения кой е убитият, като взема предвид какво ни накара да дойдем тук. Горкият мистър Пойндекстър, няма да види сина си жив.

– Цялата работа е много загадъчна – забеляза майорът.

– Така е, дявол го взел.

– А трупът? Къде може да е той?

– Това ме озадачава най-много. Ако бяха индианци, нямаше да се учудя, че трупът липсва. Щяха да го вземат със себе си – да го използват за мишена. Но тук не е имало индианци. Помнете ми думата, майоре! Единият от двамата, които са яздили тези коне, е очистил другия. Очистил го е в буквалния смисъл на думата. Не мога – да разбера какво е направил с трупа. Само той може би е в състояние да ни каже това.

– Чудно наистина! – възкликна майорът, като наблягаше на думите си. – Съвсем загадъчно!

– Възможно е по-късно да открием част от загадката – продължи Спенгълър. – Трябва да проследим пътя на конете, след като са напуснали мястото на престъплението. Може би ще открием нещо. Тук няма вече какво да научим. По-добре е да се върнем, майоре. Да му кажа ли?

– На мистър Пойндекстър?

– Да.

– Убеден ли си, че син му е убит?

– О, не напълно. Сигурен съм само, че старият джентълмен язди сега единия от конете, които снощи са били тук – американския. В това съм убеден. Сравних отпечатъците. Ако младият Пойндекстър е бил с този кон, няма никаква надежда за нещастника. Никак не ми харесва, че другият е яздил на връщане подир него.

– Подозираш ли кой е бил тоя човек, Спенгълър?

– Никак. Ако не бях чул това, което старият Дафър каза, никога нямаше да помисля за Морис – ловеца на мустанги. Вярно е, че следите са от подкован мустанг, но не мога да кажа дали са от неговия мустанг. Не може да бъде. Младият ирландец не е човек, който би понесъл лесно обида от когото и да е, но не е и човек, който може да направи такова нещо, искам да кажа, хладнокръвно убийство.

– И аз мисля също.

– Имате право. Ако младият Пойндекстър е убит от Морис Джерълд, те са се били почтено и синът на плантатора е бил победен. Така бих изтълкувал случката. А що се отнася до изчезването на трупа – нищо не мога да разбера. Както и да е, трябва да тръгнем по следите. Може би ще намерим нещо, от което да извадим разумно заключение. Да кажа ли на стария джентълмен какво мисля?

– По-добре недей. И без това знае предостатъчно. По-лесно ще понесе истината, ако я научи постепенно. Не му казвай нищо за това, което видяхме. Заеми се да намериш следите на двата коня, след като напуснем мястото, където видяхме кръвта, а аз ще се постарая да поведе другите след тебе, без да разберат нещо!

– Добре, майоре – каза разузнавачът, – струва ми се, че ще успея да намеря следите. Оставете ме само за десет минути и ме последвайте, след като ви дам знак.

С тези думи водачът се върна към мястото с локвата кръв. След като разгледа бегло пръстта, той кривна по една странична просека между дърветата.

Като минаха десет минути, той изсвири пронизително. От звука личеше, че се намира на около една миля, и то в съвсем различна посока от мястото, където се бе разиграла кървавата случка.

Майорът, който междувременно се бе върнал при групата, даде нареждане да тръгнат. Той яздеше начело, но не спомена никому за необикновените неща, които бе открил с помощта на своя разузнавач.

Глава XL БЕЛАЗАНИЯТ КУРШУМ

Преди да настигнат разузнавача, случи се нещо, което разнообрази отегчителния поход.

Вместо да се движи по пътеката, майорът поведе групата в диагонал през гората. Направи го, за да спести на нещастния баща излишни страдания при вида на пролятата кръв на неговия син, както предполагаше майорът. Злокобното място беше избягнато и откритието остана известно само на майора и следотърсача. Групата продължи пътя си напред, без да подозира съществуването на страхотната гледка.

Пътеката, по която се движеха сега, беше проправена от диви животни, та хората едва можеха да яздят по двама един до друг. Тук-там излизаха на полянки, широки само няколко ярда, и отново навлизаха в трънливия храсталак.

На една от тези полянки някакво животно изскочи от храстите и се стрелна в тревата. Красиво животно с жълтокафява кожа и блестящи петна по нея. Здрави гъвкави крайници поддържаха гладко закръглено тяло, което завършваше със заострена опашка; възпъщение на подвижност, животно, което се среща малко дори из тези отдалечени места – ягуар. Всеки ловец копнее да изпита точната си стрелба по това рядко животно. Въпреки тъжния характер на експедицията двама от групата не се стърпяха и стреляха.

Бяха Касий Къхуун и един млад плантатор, който яздеше до него.

Ягуарът падна мъртъв. Един от куршумите го бе пронизал по дължината на гръбнака.

Кому от двамата принадлежеше честта за този успешен изстрел? И Къхуун, и младият плантатор настояваха за нея. Бяха стреляли едновременно, но само един от куршумите бе попаднал в целта.

– Ще ви докажа – заяви уверено бившият офицер, като слезе при мъртвия ягуар и извади ножа си. – Както виждате, джентълмени, куршумът е още в тялото на животното. Ако е моят, на него ще има инициали К К с полумесец. Аз бележа куршумите си, за да мога винаги да съм сигурен дали дивечът е убит от мене.

Самоувереният вид, с който държеше извадената оловна гилза, показваше, че е казал истината. Неколцина по-любопитни се приближиха, за да разгледат куршума. И наистина на него бяха отбелязани инициалите на капитана. Така спорът завърши в негова полза.

Групата скоро настигна разузнавача, който ги очакваше, за да ги поведе по нови следи.

Те не бяха вече отпечатъци от два подковани коня. По торфа личаха следи само от един кон. На места бяха съвсем неясни за всички освен за водача.

Следите вървяха през шубраците от полянка на полянка; след един кръгообразен завой те ги върнаха до алеята, само че много по на запад.

Макар да не можеше да се мери с най-добрите от занаята си, Спенгълър лесно откриваше следите и се движеше напред толкова бързо, колкото можеха да го следват останалите. Той бе установил вече породата на коня, чиито отпечатъци следваше. Знаеше, че е мустанг – същият, който бе стоял под тополата, докато ездачът му е пушил пура, същият, който бе оставил дълбок отпечатък на мястото, напоено с човешка кръв.

Докато беше сам, той проследи на известно разстояние отпечатъците на американския кон и видя, че те водят обратно към прерията, по която бяха минали, а оттам най-вероятно до поселището на Леона.

Водачът ги изостави, за да проследи отпечатъците от подкования мустанг, защото бе по-вероятно да го заведат до разрешаването на тази кървава загадка, а

може би и до леговището на убиеца.

Досега той срещаше трудности при различаване отпечатъците на двата коня, които често се покриваха едни други. Сега когато вървеше по следите само на единия кон, той беше не по-малко озадачен.

Те не се движеха в права линия, както вървят обикновено следите на кон, който пътува, а криволичеха. Понякога се връщаха за малко, тръгваха пак напред, после правеха кръг, като че мустангът не е бил възседнат или пък ездачът му е бил заспал на седлото.

Възможно ли бе тези следи да са от кон на убиец, който бяга от мястото на току-що извършеното от него престъпление?

Спенглер не допускаше това и не знаеше какво да мисли. Беше озадачен повече от всякога. Той призна това пред майора, когато последният го запита за следата.

Гледката, която се откри след малко и едновременно за всички, не само че не разреши загадката, но я направи още по-неясна.

Нещо повече. Това което бе досега само загадка, повод за предположения и недоумение, се превърна изведнъж в ужас – в страхотен ужас, бъдещ представи за нещо свръхестествено.

Не можеше да се каже, че това чувство се породило без основание.

Когато видите конник, седнал здраво на седлото с нозе на стремената, с изправено тяло и юзда в ръце – когато, накратко казано, всичко в неговия вид и държане напомня един обикновен ездач, а като го разгледате по-отблизо, разберете, че нещо липсва и че това нещо е главата, би било неестествено гледката да не ви порази, да не изпълни с ужас сърцето ви.

Точно такава беше гледката пред очите им. Всички спряха едновременно и толкова бързо, като че всеки яздеше непредпазливо, почти до ръба на пропаст.

Слънцето бе ниско над кръгозора, почти до тревата; неговото кълбо бе право срещу групата, която се движеше на запад. Червените лъчи блестяха в очите им, затова не можеха да виждат добре. Но все пак успяха да различат току-що описаната странна фигура – конника без глава.

Ако някой от присъстващите би казал, че го е видял, щяха да му се присмеят и да помислят, че се е умопобъркал. И двамата дори да биха казали такова нещо, пак нямаше да им повярват.

Но не можеха да се съмняват в това което всички едновременно бяха видели. И щяха да помислят за луд човека, който би се усъмнил в това неестествено явление.

Никой не се усъмни. Очите на всички бяха обърнати в една и съща посока и всички видяха конника без глава. Дали наистина нямаше глава? Или това бе някаква изкусна измама?

Тези въпроси минаха едновременно през ума на всички. Тъй като никой не можеше да отговори дори сам на себе си, никой не се и помъчи да даде някакво обяснение. Всички – и войници, и цивилни – седяха мълчаливо на седлата си. Всеки очакваше да чуе какво ще кажат другите. Но никой нищо не каза.

Чуха се само сдържани възклицания на изненада и ужас. Нито един не се опита дори да направи някакво предположение.

Конникът без глава – видение или не – щеше да тръгне по пътеката близо до полянката, гдето се намираха преследвачите, когато го видяха. Ако беше продължил пътя си, щеше да попадне право между тях, при условие че биха имали смелостта да го изчакат.

Но той спря едновременно с тях и ги наблюдаваше с недоверие, което беше може би взаимно.

Известно време и двете страни мълчаха. Цигара да паднеше на тревата, щеше да се чуе.

Това даде възможност на някои от по-смелите да го разгледат по-отблизо. Повечето обаче седяха разтреперани и дори не можеха да мислят от уплаха.

Малцината, които се осмелиха да погледнат загадката с намерение да я разбудят, бяха възпрепятствувани от блясъка на залязващото слънце. Те успяха да видят само един голям, красив кон с ездач. Ездача можеха да разгледат по-мъчно, защото тялото му беше загърнато в широко наметало.

Какво значение имаше външният му вид, щом липсваше главата – най-важният орган за живота?

Човек без глава на кон, седнал удобно и изискано на седлото, с блестящи шпори на токовете. Едната му ръка държи юздите, а другата е отпусната леко на бедрото.

– Господи! Какво ли е това?

– Видение ли е? Но сигурно не на човек.

Хората, които го гледаха, не вярваха в привидения. Мнозина от тях бяха пребродили най-самотните места на земята и бяха изпитали нейните най-бурни настроения. Те не вярваха в духове.

Но странната и толкова неестествена гледка разстрои и най-здравомислещите и ги накара да си зададат въпроса:

„Видение ли е? Но сигурно не на човек.“

Водоравните слънчеви лъчи се пречупваха през маранята над нажежената равнина, от тях ездачът изглеждаше двойно по-голям – като че беше великан, възседнал гигантски кон. Това още повече подсилваше чувството за нещо свръхестествено.

Нямаше много време за мъдруване.

Закривайки очи от ослепителния блясък на слънцето, присъстващите не можаха да разгледат подробно неземното явление.

Не можеха да видят нито цвета на дрехите на конника, нито цвета на кожата на коня. На златния слънчев фон се открояваше само тъмен силует, който при всички положения, обърнат с гърди или с едната си страна към присъстващите, беше все едно и също необяснимо явление: конник без глава!

Видение ли беше? Но сигурно не на човек.

– Това е самият дявол на кон – извика един от по-безстрашните плантатори, който едва ли би трепнал, дори ако срещнеше негово величество сатаната, преобразен по такъв начин. – Кълна се в господата, че това е самият дявол.

Шумният смях, който последва тези смели думи и увеличи страха на по-малодушните, като че засегна конника без глава.

Той се обърна внезапно, конят му изцвили така, че въздухът и земята наоколо потрепераха, и побягна в галоп.

Вървеше право към слънцето, без да спира, и накрая изчезна, сякаш потъна в неговия ослепителен диск.

Глава XLI

ЧЕТИРИМА „КАВАЛЕРИ“

Групата конници, ръководени от майора, не беше единствената, която напусна форт Индж в изпълненото със събития утро.

Не беше и първата. Много преди нея, още преди пукването на зората, по-малка група, състояща се само от четирима конника, потегли от покрайнините на поселището и се отправи към Нуесес. Тези хора едва ли бяха тръгнали да търсят трупа на Хенри Пойндекстър. Никой още не подозираше в този ранен час, че младежът е мъртъв. Не знаеха дори, че е изчезнал. Самотният кон не бе се върнал още, за да разкаже страшната история. Поселището все още дремеше, без да знае, че е пролята невинна кръв.

При все че тръгнаха от едно и също място и в една и съща посока, двете групи никак не си приличаха. Във вените на първите конници течеше чиста иберийска кръв или с примес от кръвта на ацтеки*. С други думи, те бяха мексиканци. За да се открие това, не бе потребно нито да ги разгледате отблизо, нито да притежавате някакво особено умение. Техните коне, начинът на яздене, извитите дълбоки седла, пъстрите сарапета, които покриваха раменете им, широките кадифени панталони, големите шпори на ботушите и широкополите шапки на главите показваха от пръв поглед, че са мексиканци или хора, облечени като мексиканци.

[* Ацтеки – индиански народ, живял в Мексико; след откриването на Америка покорен от испанците, които унищожили всички паметници на тяхната висока древноиндианска култура. Б. пр.]

И въпрос не можеше да става дали са мексиканци: бледата кожа, заострените и естествено редки бради, черната, ниско подстригана коса, правилните черти на лицата бяха красноречиви доказателства, че тия хора са синове на испано-ацтеките, които населяват сега древните земи на Монтесумите.

Един от четиримата беше по-едър от другите. Конят му беше по-хубав. Имаше по-богати дрехи. Оръжието му беше по-ново. Нямаше съмнение, че е водач на четворката.

Той беше между тридесет и четиридесет години, но по-близо до четиридесетте, макар че загладените му бузи с грижливо подстригани бакембарди го правеха да изглежда по-млад.

Ако не бяха студените животински очи и острите черти на лицето, които издаваха груб, жесток характер, този човек можеше да мине дори за красив.

Добре очертаните устни, които скриваха два реда бели зъби, не можеха да прогонят неприятното впечатление, дори когато се усмихваха. Усмивката му напомняше злъчното хилене на дявола, който, успял в своите изкушения, гледа с презрение на жертвата си.

Но не заради външността си той бе известен между близките си с необикновеното прозвище на едно от прочутите животни из равнините на Тексас. Името „Койота“ бе спечелено от делата и нрава му.

Какво се бе случило, та той яздеше сега по прерията в ранната утрин, видимо трезвен, и то като водач на другите, когато само няколко часа по-рано беше пиян в хакалето си, толкова пиян, та не можа да разбере, че има гост или поне не можа да го посрещне както трябва?

При все че бе неочаквана и до известна степен загадъчна, промяната можеше лесно да се обясни, ако проследим действията му от мига, когато Къхуун го напусна, до този миг, когато го срещаме на кон заедно с троица другари.

Когато си тръгна от хижата му, Къхуун остави вратата отворена, както я беше намерил. Тя си остана така до сутринта. Койота продължи да хърка.

Когато се зазори, студеният въздух, навлязъл на вълни в хакалето, го събуди. Това му помогна донякъде да изтрезнее. Той скочи от покритото с кожи легло, залитна и започна да проклина студа и вратата, през която бе навлязъл студът.

Може би допускате, че той веднага я затвори? Не, не я затвори. Като изключим няколко дупки по полуразрушените стени, вратата беше единственото място, отгдето хакалето се осветляваше. А той се нуждаеше сега от светлина, за да може да осъществи планове, които го бяха накарали да стане.

Сивото утро, току-що пропъзляло през отворената врата, освети съвсем слабо хижата и той трябваше да се лута дълго време пипнешком, да ругае и да се препъва, докато намери това, което търсеше – голяма двуглава кратуна с каишка по средата, която използваше за носене на вода или по-често mezcal*.

[* Mezcal (исп.) – ракия от кактус. Б. пр.]

Дъхът на отвора на кратуната показваше, че доскоро е била пълна със силното питие. А пък че сега е празна, можеше да се разбере по ругатнята на нейния притежател.

– Sangre de Cristo! – извика той ядно и разочаровано, като раздруса кратуната и се увери, че е празна. – Ни капка. Езикът ми се е залепил за небцето. Гърлото ми гори, като че съм погълнал цял мангал нажежени въглени. Дяволи го взели! Не мога вече да търпя. Какво да правя? Съмва. Трябва да отида до pueblita*. Сеньор Дафър може да е отворил вече капана, за да улови ранните птички. Ако е отворил, Койота е там!

[* Pueblita (исп.) – поселище. Б. пр.]

Ха! Ха! Ха!

Той метна на шия кашката на кратуната, мушна главата си през цепката на сарапетото и тръгна.

Странноприемницата беше само на стотина ярда от хижата на същата страна на реката. До нея се стигаше по пътека, която той можеше да мине със „завързани очи“. След двадесетина минути Койота мина със залитане под фирмата „Добре дошли“.

Имаше късмет. Обердорфер беше в бара и сервираше на няколко ранни посетители – група войници, които се бяха измъкнали от казармата, за да глътнат утринната си дажба.

– Mein Gott мистър Диас! – извика собственикът, поздрави новодошлия и заряза шестимата си клиенти на кредит, за да обслужи на човека, който плащаше в брой. – Mein Gott! Толкова рано ли сте станали? Зная какво искате – да напълня голямата кратуна с оня мексикански спирт, как се казваше...

– Aguardiente*! Така е, caballero. Тъкмо това искам.

[* Aguardiente (исп.) – ракия. Б. пр.]

– Един долар. Един долар струва.

– Carramba. Знам колко струва. Често съм го плащал. Ето ти парите, а ето ти и кратуната. Напълни я по-скоро.

– Аха, бързате mein Herr. Няма да ви карам да чакате. Сигурно тръгвате за диви коне по прерията. Страхувам се, че ако има нещо хубаво сред стадата, ирландецът ще го улови преди вас. Отиде си снощи. Тръгна късно, след полунощ. Странен клиент е ловецът на мустанги – мистър Морис Джерълд. Човек не знае какво да очаква от него. Но нищо лошо не бих могъл да кажа. Оказа се добър клиент. Плати си сметката, като богаташ. И му останаха пари. Mein Gott! Джобовите му бяха натъпкани с долари.

Мексиканецът се интересува живо от съобщението на Обердорфер, че ирландецът е тръгнал на „лов из прерията“.

Отначало трепна от учудване, а след това започна да мърда нетърпеливо, докато слушаше бръщолевенето, което последва.

Ясно беше, че не искаше Обердорфер да забележи това. Вместо да започне да го разпитва или да покаже какъвто и да е интерес, Кайота небрежно проточи:

– Не ме засяга, cavallero. Има много mustenos по равнините – достатъчно за всички ловци от Тексас. Бързай, сеньор, с aguardiente!

Засегнат малко, че така грубо прекъснаха кляките му, немецът напълни бързо кратуната. Без да се опитва да продължи разговора, той подаде кратуната през тезгяха, взе долара, прибра го в касата и се върна при войниците, които бяха по-приветливи, защото пиеха на кредит.

При все че доскоро жадно очакваше да получи алкохола, Диас напусна бара, без дори да отвори кратуната, като че не се сещаше за нея.

Възбуденият му вид не беше вече на човек, който жадува само за чаша силно питие. Вълнуваше го нещо по-силно, което го накара да забрави за известно време жаждата си.

Но каквато и да бе причината, той не се прибра направо у дома си, а най-напред посети други три колиби, подобни на неговата, разположени в покрайнините на поселището. В тях живееха хора като него. След това отиде в хакалето си.

На връщане за пръв път забеляза следи от подкован кон и видя, че животното е било вързано за едно дърво, близо до колибата.

– Carramba – възкликна Диас. – Капитан американо е идвал тая нощ. По дяволите! Спомням си нещо. Мислех, че съм сънувал. Знам защо е идвал. Научил е, че дон Морисио си е отишъл. Сигурно ще дойде пак, когато реши, че съм в състояние да го посрещна. Ха! Ха! Ха! Сега няма значение. Всичко ми е ясно и не се нуждая от неговите указания, преди да му взема хилядата долара. Mil pesos*! Цяло богатство! Като ги спечеля, ще се върна на Рио Гранде, за да видя какво може да се направи с Исидора.

[* Mil pesos – хиляда песос. Б. пр.]

Кайота не остана за дълго в хижата си. Само изяде набързо няколко къса печено месо. След всяка хапка вдигаше кратуната с агуардиенте. После оседла коня си, закачи си големите тежки шпори, превърза късата карабина на седлото, мушна чифт револвери в кобуриите, препаса на кръста голяма кама в кожена ножница, скоочи на седлото и бързо препусна.

Преди да се появи в откритата равнина, той дочака в покрайнините на поселището тримата конника, които бяха вече предизвестени, че му трябва за някакво тайно предприятие.

Каквато и да беше целта им и тримата като че бяха предварително запознати с плановете му. Знаеха във всеки случай, че отиват към Аламо. Когато бяха вече в откритата равнина и Диас свърна встрани, те го предупредиха, че не се движи в правилната посока.

– Много добре знам къде е Аламо – каза един от тях, също ловец на мустанги. – Много пъти съм ходил там на лов за коне. Намира се в югозападна посока. Най-късият път е по пътеката, която минава през гората и се вижда оттук. Много на запад отиваме, дон Мигел.

– Така ли – отвърна презрително водачът на четворката. – Не ги разбираш тия работи, сеньор Висенте Барахо. Забравяш за какво сме тръгнали и че конете ни са

подковани. Индианците не тръгват от форт Индж, за да извършат... няма значение какво. Разбираш, надявам се, какво искам да кажа.

– О, вярно – отговори сенйор Висенте Барахо. – Моля за извинение, дон Мигел. Carra! За това никак и не помислих.

Без да спорят повече, тримата помощници на Койота го последваха мълчаливо. Не размениха нито дума, преди да стигнат до гората, няколко мили над пътеката, за която беше споменал Барахо.

Щом се намериха в прикритието на гъсталака, четиримата слязоха от конете, вързаха ги за дърветата и започнаха да вършат нещо, напомнящо гледката в тоалетната на някой квартален театър преди представянето на драма, изпълнена с жестокости и кръвопролития.

Глава XLII ЛЕШОЯДИ В ПОЛЕТ

Който е пътувал през равнините на Южен Тексас, не може да не е забелязал една много често срещана гледка – ято черни лешояди в полет.

Стотина птици описват кръгове, вят се в спирали, спускат се и почти докосват тревата в прерията или най-високите клонки на дърветата в гората, извисяват се без да мръдват криле, чиито заострени краища прорязват ясното небе – това е рядко интересна картина, характерна за тропика.

Пътникът, който ги вижда за пръв път, не може да не спре коня си и да не се вгледа в тях, изпълнен със странно чувство. Дори онези, които са свикнали на тази гледка, не я отминават, без да се замислят какво вещаят хищниците.

Те не се събират напразно. И пътникът знае, че на мястото, над което те кръжат, лежи мъртво или умиращо същество – животно, а може би и човек.

* * *

Сутринта след мрачната нощ, когато тримата самотни конника пресякоха равнината, над гората, в която бяха навлезли, се виждаше подобна гледка. Ято черни лешояди се виеха над върховете на дърветата близо до завоя на пътеката.

При изгрев слънце там нямаше ни един лешояд. След по-малко от час стотици лешояди с широко разтворени криле кръжаха над това място. Техните черни сенки се открояваха мрачно по зелените клонки на дърветата.

Всеки пътник от Тексас, навлязъл в пътеката и зърнал злокобните птици, незабавно би заключил, че някъде по пътя му лежи мъртвец.

Ако продължи пътя, той би открил доказателства – локва кръв, стъпкана от конски копита, които ще потвърдят съмненията му.

Но вниманието на въздушните хищници не бе насочено към локвата кръв. Те като че връхлитаха на нещо, което се намираще по-далече, между дърветата. И наистина там беше плячката, която ги привличаше.

В ранните часове нямаше никакъв пътник – нито тексасец, нито странник, който би проверил дали предположението е вярно; въпреки това то беше вярно.

В храсталака, на около четвърт миля от окървавената пътека, лежеше проснато на земята същество, което привличаше вниманието на лешоядите. То не бе нито мърша, нито животно, а човек.

Беше млад мъж с благороден вид и доколкото личеше под наметалото, със стройно тяло. Лицето му бе красиво дори в смъртта.

Но дали бе мъртъв?

На пръв поглед изглеждаше, че е мъртъв. Така смятаха и черните птици. Неговото положение и изглед като че не оставяха място за съмнение. Той лежеше по гръб, с лице обърнато към небето, без да се предпазва от слънцето. Ръцете и нозете му не бяха естествено отпуснати, а опънати като вдървени върху каменистата почва, като че бе загубил способността да ги владее.

Наблизо растеше огромен дъб, но той не хвърляше сянка над него. Човекът лежеше извън свода на неговия листак и слънчевите лъчи, започнали да се промъкват между дърветата, се плъзгаха по бледото му лице, още по-бяло от отражението на

бялата панамена шапка, която го закриваше отчасти.

Лицето не бе на смъртник, но не бе и на заспал човек. И все пак изглеждаше да е по-скоро на мъртвец, отколкото на заспал човек. Очите му бяха полуотворени. Между клепачите се показваха изцъклени и разширени зеници.

Мъртъв ли беше този човек?

Без съмнение черните птици смятаха, че е мъртъв. Но те съдеха само по външния вид. Искаше им се да е мъртъв, но грешаха.

Дали защото бляскавите лъчи на слънцето падаха направо в полузатворените му очи или защото се бе свързал след почивката, проснатият на земята човек разтвори широко очи и се размърда.

След малко се приповдигна, облегна се на лакът и се огледа наоколо в недоумение.

Лешоядите се издигнаха нависоко и останаха известно време там.

– Мъртъв ли съм или жив? – промърмори младият човек. – Сънувам ли или не? Кое от двете? Къде съм?

Слънцето го заслепяваше. Едва след като засенчи очите си с ръка, можа да различи донегде какво има около него.

– Наоколо дървета. Под мене камъни. Личи си. Как ме болят кокалите! Гора. Как попаднах тук? Сега се сещам – продължи той, след като помисли известно време. – Ударих си главата о едно дърво. Ето и клона, който ме събори от седлото. Боли ме левият крак. Аха, спомням си. Блъснах го в ствола на дървото. Господи! Сигурно е счупен.

Младият човек направи усилия да се изправи, но не успя. Раненият крак отказа да му се подчини. Той беше подут в коляното – счупен или изкълчен.

– Къде е конят? Отишъл си е, разбира се. Сигурно е вече в конюшната на Каса дел Корво. Няма значение. Не бих могъл да го възседна, дори да е тук. А другият? – добави той след кратко мълчание. – О, боже! Как изглеждаше! Не е чудно, че конят ми се уплаши. Какво да правя? Кракът ми сигурно е счупен. Не мога да мръдна оттук без чужда помощ. Вероятността някой да мине по тези места е едно на десет, на сто, на хиляда. И то ще стане сигурно слея като послужи за храна на тези ужасни птици. Уф! Отвратителни хищници! Как протягат клюновете си, сякаш са сигурни, че ще им бъде плячка. Откога лежа тук? Слънцето не е много високо. Зазоряваше се, когато се качих на седлото. Сигурно съм бил цял час в безсъзнание. Господи добре съм се наредил! Кракът ми навярно е счупен. Така го чувствавам. Няма лекар да го намести, а леглото ми е каменисто, и то посред тексаските гори. Около мене – шубрак. Може би в продължение на мили. Едва ли бих могъл да се спася сам. А няма надежда да мине човек, който би ми помогнал. По земята вълци, във въздуха лешояди. Господи защо се качих, преди да проверя юздите. Можеше да не съм жив вече.

Лицето на младия човек се помрачи. Стана още по-мрачно, когато продължи да мисли за опасното положение, в което бе изпаднал, и то от най-обикновена злополука.

Още веднъж се опита да се изправи на крака. Този път успя и откри, че може да си служи само с единия си крак. Усилията му се оказаха напразни и той легна пак.

Цели два часа раненият не промени положението си. През всичкото време гората се огласяше от гръмките му викове за помощ. Когато се убеди, че няма вероятност някой да го чуе, той спря. Викането причини или по-скоро увеличи жаждата, която неизбежно се появява при рани. Тя се засили скоро до такава степен, че и болките дори избледняха пред нея.

„Ще загина, ако остана тук – помисли раненият. – Трябва да положа всички усилия да стигна до вода. Ако не ме лъже паметта, недалеч оттук минава поток. Трябва да стигна до него, дори ако ще трябва да пълзя по ръце и колене. Колене! Та само едно от тях може да ми служи. Няма какво друго да направя, освен да опитам. Колкото по-дълго стоя тук, толкова по-зле. Слънцето пече все по-силно. Изгаря ме вече. Може да припадна; тогава вълците... лешоядите...“

Той замлъкна и потрепера при тази ужасна мисъл. След малко продължи:

– Само да знаех пътя. Потока си спомням много добре. Тече към варовитата прерия. Тя е сигурно на югоизток оттук. Ще опитам в тази посока. Добре, че слънцето ми помага да се оправя. Ако намеря вода, всичко може да се поправи. Божичко, дай ми сили да стигна до потока.

Младият човек започна да се промъква през шубрака, пълзеше по каменистата

почва и влачеше осакатения си крак като някакъв огромен гущер, чийто гръбнак е прекършен от удар.

Усилията му причиняваха силни болки, но опасенията му бяха още по-страшни и подтикван от тях, той продължаваше да пълзи.

Раненият много добре знаеше, че ако не успее да намери вода не само е възможно, но е почти сигурно да стане жертва на жаждата и затова продължаваше с всички сили напред.

От време на време бе принуден да се спира и да почива, за да може да възстанови силите си. Никой не е в състояние да се движи дълго време по ръце и колене, без да почувствува умора. Това е още по-малко възможно, когато един от четирите крайници не може да бъде използван.

Раненият се придвижваше бавно и мъчително напред. Положението се утежняваше и от други обстоятелства – може би не се движеше в правилна посока. Само заплахата от смъртта го караше да продължава. Изминал бе четвърт миля, когато му дойде на ум друг начин за придвижване, който щеше да му помогне да избегне поне мъчителното еднообразие.

– Ако имам патерица – каза си той, – щях да вървя на един крак. А, ножът ми бил тук! Слава богу! Ето и подходящо дръвче. Ще свърши работа.

Той извади ножа си и скоро малкото дръвче се превърна в патерица с чатал на върха за подпора.

След това младежът се изправи, постави патерицата под мишницата и продължи да се движи с помощта на своето изобретение. Знаеше, че е необходимо да не изменя посоката, затова продължи както беше тръгнал – към югоизток.

Не беше лесно. Слънцето, единственият му компас, беше сега почти в зенита си. Освен това и шубраците му създадоха трудности – трябваше да ги заобикаля, за да се движи по откритите места. Помагаше му само наклонът на терена. Той знаеше, че когато човек върви надолу, вероятността да стигне някой поток е по-голяма.

Така, като спираше от време на време, за да почива, раненият успя да измине около една миля, когато забеляза следи от диви животни, които навестяват гората. Те едва личаха, но вървяха все в една посока, което показваше, че водят към водопой – поток, вир или извор.

Значи щеше да намери вода. И без да поглежда вече към слънцето или да обръща внимание на терена той продължи да накуцва по следите. Когато се уморяваше започва. Ще да пълзи както преди.

Радостното чувство, което го обзе, когато откри следите, изчезна скоро, защото и следите се изгубиха. Те го доведоха до полянка, оградена от непроходими шубраци. Раненият откри с ужас, че следите тръгваха от полянката, а не водеха към нея. Той се бе движил в обратна посока.

Колкото и да му беше неприятно, трябваше да се върне обратно. Да остане на поляната, значеше да умре.

Младият човек пое обратно по утъпканата пътека: Стигна до мястото, дето я бе открил и продължи по нея.

Само жаждата му даваше сили и воля да върви. А тя ставаше все по-непоносима.

Дърветата, между които минаваше, бяха най-вече акации, примесени с кактуси и диво агаве. Те почти не го предпазваха от огненото слънце, което прежуряше между редките им листа.

Той плувна целият в пот, а това засили жаждата му до такава степен, че тя се превърна в предсмъртна мъка.

Под ръка му бяха лепкавите шушулки на акациите, пълни със сладък сок. Ако откършеше клонка от някое агаве или кактус, и тя би пуснала изобилен сок. Но акациите бяха много сладки, а другите растения – много горчиви. Той знаеше, че вместо да уталожат жаждата му, щяха още повече да я усилят. И минаваше покрай увисналите шушулки, без да протегне ръка към тях, поглеждаше сочните стъбла, без да ги откърти.

Раненият крак се бе подул неимоверно и ставаше по-мъчно подвижен. Това увеличи мъченията му. Всяка стъпка му причиняваше непоносима болка. Дори ако отиваше към предполагаемия поток, едва ли би успял да стигне до него. А ако не го достигнеше, не му оставаше никаква друга надежда; не му оставаше нищо друго, освен да легне сред шубраците и да умре.

Смъртта нямаше да настъпи незабавно. Нито ударът в главата, която го болеше непоносимо, нито раненото коляно можеха да докарат бърза смърт. Нямаше да умре може би от раните, а от най-мъчителна и ужасна смърт – от жажда.

Тази мисъл го накара да поднови усилията си и при все че напредваше бавно, а движенията му причиняваха болка, продължи да се движи.

Черните птици го следваха, докато той накуцваше или пълзеше с мъка. Макар че се намираха сега на повече от миля от мястото, гдето се бяха събрали, всички бяха над него. Броят им беше доста нараснал от присъединяването на нови групи, подушили очакваната плячка. Птиците съзнаваха, че жертвата им е още жива, но виждаха, че е сразена. Инстинктът им подсказваше по-добре от опита, че тя скоро ще се предаде.

Сенките им се пълзгаха по пътеката, по която раненият се движеше, и го изпълваха със зловещи предчувствия и страх.

Наоколо бе тихо. Лешоядите летят безшумно, дори когато очакват нетърпеливо близък пир. Жаркото слънце бе накарало щурецът и дървесната жаба да замлъкнат. И отвратителната „рогата жаба“ дори се излежаваше неподвижно на сянка под камъните.

Търкането на дрехите о храстите, които се изпречваха по пътя на ранения, и случайните викове, които той надаваше със слабата надежда, че някой може да го чуе, бяха единственият шум, който нарушаваше самотността на гората.

Потта му бе примесена вече с кръв. Бодлите на кактусите и острите като нокти тръни на растението агаве бяха изподраскали цялото му лице, ръце и крака.

Тон беше близо до пълно отчаяние – всъщност бе достигнал до него. След като извика още няколко пъти, младежът се хвърли на земята, без да мисли какво ще стане по-нататък с него.

Но съвсем неочаквано това го спаси. Легнал, той долови слаб шум, който едва ли би чул, ако не бе прилепил случайно ухо до земята.

Макар че шумът бе слаб, той все пак го разпозна, защото този шум именно се напругаше да долови слухът му – ромона на поток.

С радостно възклицание младежът скочи на крака, като че му нямаше нищо, и се отправи към мястото, откъдето идваше шумът. С прилив на нови сили започна да си служи усърдно със случайната патерица. И болният крак дори започна да му служи сякаш по-добре. Силата и любовта към живота се бореха срещу немощта и страха от смъртта. И победиха.

След десет минути раненият лежеше прострян на тревата до брега на кристалния поток и недоумяваше как липсата на вода могла да му причини такива неописуеми болки.

Глава XLII

ЧАШАТА И ДАМАДЖАНАТА

Пак сме в хижата на ловеца на мустанги. И сега неговият помощник е яхнал стола сред стаята. И сега хрътката лежи изтегната на конската кожа край огнището, полузаровила муцуна в пепелта.

И човекът, и кучето са почти в същото положение, в което ги видяхме за пръв път. Но веднага бие на очи, че общата картина сега е променена.

Полуоткрехната врата от конска кожа още виси на ремъците си. По стените лъщят гладките кожи на диви коне. Грубата маса е тук, тук е и походното легло, двата стола и постелята на Фелим. Но останалата покъщнина е изчезнала или не е на мястото си. Двучевната пушка е откачена от стената; сребърната чаша, ловджийският рог и камшикът не висят на обичайното си място. Седлото, юздите, въжетата и сарапетото също не са по местата си, а книгите, мастилото, писалките и хартията въобще са изчезнали.

На пръв поглед човек би предположил, че хакалето е било посетено и ограбено от индианци.

Но не беше така. В такъв случай Фелим не би седял така спокойно на стола си и морковоцветният скалп нямаше да е на главата му. Макар че стените са оголени, нищо не е изнесено навън. Вещите са тук, само че са променили местата си. Няколко денка, пръснати по пода, заедно с кожения куфар показват явно целта на промяната. Всичко е приготвено за път. Единствената вещ, която се намира в обичайния си ъгъл е

дамаджаната. Нея Фелим поглеждаше по-често от всяка друга вещь в стаята. Накъдето и да обърнеше очи, те се връщаха незабавно към плетената съдинка, която се подаваше така съблазнително от ъгъла.

– Виж ти къде било моето съкровище – обърна се той може би за двадесети път към дамаджаната. – Повече от половината ти търбух е пълен с „жива вода“ без полза. А колко полезно щеше да е, ако една десетинка от нея беше в моя търбух... Истина ти казвам! Нали, Тара?

Щом чу името си, кучето обърна въпросително глава, за да види защо го викат. Като разбра, че другарят му си говори сам, то се отпусна отново.

– Ех, защо ли го питам, като няма да ми отговори? Знам си аз, без някой да ми каже. Колко ще ми е хубавичко от една чашка, а не смея и капка да глътна след онова, дето ми каза господарят. Ух, след толкова работа езикът ми се е залепил за гърлото, като да съм изгълтал цяла кофа мазилка. Не беше честно мистър Морис да ме кара да обещава, че няма да пийна нито глътка. Та то няма да му трябва. Нали каза, че ще остане само една нощ. Няма да изпие половин дамаджана за една нощ, я! И то е възможно, ама само ако оня стар грешник Стамп дойде с него. Какъв е лаком! Та той изпива повече „мононгахела“ и от господаря! Ех, все имам утеха; слава богу, ще се върнем у дома в Балибалах. Като си отидем, цял мях ще изпия, и то истинско уиски, а не такава американска помия. Хип, хип, ура! Само като си го помислиш, и може да полудееш. Хип, хип, ура!

Развълнуваният ирландец хвърли към тавана широкополата си шапка и я улови, като повтори няколко пъти възгласа си.

След това се умири и седя известно време мълчаливо на стола си. Мислите му се носеха с наслада към радостите, които го очакваха в Балибалах. Но скоро се върнаха към околните предмети, главно към дамаджаната в ъгъла. Той устреми жадно поглед към нея.

– Ех, съкровище! – обърна се той още веднъж към съдинката. – Чудо за гледане. Да, да! Нали няма да ме обадиш, ако взема да те целуна? Не ми се вярва да си такава издайница. Само веднъж! В тая работа няма нищо лошо. И господарят няма да е против, като помисля колко сили съм изхабил при прибирането и колко прах се е полепил по гърлото ми. Надали е смятал, че трябва да удържа това обещание, защото то не е като предишните. Нали си отиваме? Като пийнеш, времето минава по-бързо. Така ще кажа на господаря и той няма да се разсърди. Пък има и друго извинение. Ето на, той закъсна повече от десет часа. Ще му кажа, че съм пийнал само една глътчица, колкото да не го мисля. Думица няма да ми каже. Свети Патрик! Ще помириша дамаджанката, пък да става каквото ще. Стой мирно, Тара! Няма да излизам.

Хрътката се надигна, като видя, че Фелим пристъпва към вратата; горкото животно не бе разбрало намеренията му. Ирландецът искаше само да разгледа пътеката, която води към хакалето, за да се убеди, че няма вероятност господарят да прекъсне заниманията му с дамаджаната. Като се увери, че всичко е в ред, той се промъкна обратно, отпуши дамаджаната, поднесе я към устните си и погълна малко повече от една капка. След това я остави на мястото ѝ и се върна на стола. Той мълча доста време, после започна пак да си говори, като удостоверяваше от време на време с вниманието си ту Тара, ту дамаджаната.

– В името на всички ангели, пък и на дяволите заедно с тях, какво става с господаря? Каза, че ще бъде тук в осем часа сутринта. Ако това тексаско слънце, не лъже, сега е шест часът следобед. Нещо го е задържало. Как мислиш, Тара?

Този път Тара го удостои с утвърдително подсмърчане, защото муцуната ѝ бе заровена дълбоко в пепелта.

– Дано не му се е случило нещо лошо. Ами ако му се е случило, какво ще правим ние с тебе, стари приятелю? Още много време няма да видим Балибалах, ако не успеем да си платим пътя с нещата на господаря. Чашата е чисто сребро – ще стигне за всички разноски. Дявол го взел, чак сега се сещам, че ни веднъж не съм пил с нея. Ех, колко е хубава! С нея се пие сигурно по-сладко. Дали е тъй? Сега му е времето да опитам.

Като каза това Фелим извади чашата от куфара, гдето я бе прибрал, отпуши пак дамаджаната и наля част от съдържанието ѝ в чашата.

Той глътна ракията наведнъж и млясна няколко пъти с уста, сякаш искаше да изпита качеството ѝ.

– Хм! Не ми се вижда хубава – каза той, като държеше в една ръка чашата, а в другата – дамаджаната. – Все си е по-вкусно да се пие направо от дамаджаната. Така ми се видя. Май не съм справедлив към чашата. Ама нали отдавна не съм пил от дамаджаната, вече съм забравил какъв вкус има. Добре ще е да опитам от двете едно след друго. Така ще направя и после ще реша откъде е по-вкусно.

Той надигна дамаджаната към устните си, чу се клокочене и след това я остави. Последва втора серия мляскане според точно установения от любителите начин – с отметната назад глава и замислен поглед.

– Честна дума, пак не мога да реша – каза той, като поклати глава колебливо. – Съвсем се обърках. От чашата е май по-сладко. Може пък само така да ми се е сторило? Трябва да се провери. Значи ще опитам още една глътка от чашата. Така ще бъда справедлив и към двете: нали от дамаджаната пих два пъти, а от чашата само веднъж. Справедливостта е най-ценното нещо на тоя свят. А не виждам защо трябва да съм по-несправедлив към хубавата сребърна чашка, отколкото към оная кошница – дамаджаната. Дявол го взел, ще опитам.

Чашата пак бе употребена. Част от съдържанието на дамаджаната се преля пак в нея, а незабавно след това – в ненаситното гърло на придирчивия „познавач“.

Дали взе решение в полза на чашата или запази предпочитанието си към дамаджаната – не се знае. След четвъртия и последния опит Фелим сякаш реши, че сега за сега достатъчно е опитвал и затова остави съдинките на мира.

Но вместо да се върне към стола си, хрумна му нова мисъл и той излезе от хижата, за да види дали се връща господарят.

– Хайде, Тара – каза той, като закрачи към вратата. – Да идем да погледнем равнината от склона. Ако господарят си иде, оттам ще можем да го видим. Хайде, драги! Мистър Морис ще се зарадва, като разбере, че сме се поразтревожили от неговото закъснение.

Следван от кучето, Фелим пое по пътеката между дърветата, изкачи склона по една долчинка и се намери на ръба на платото.

Оттук се виждаше част от безплодната равнина, която се простираше на изток. Слънцето беше ниско на кръгозора зад гърба му. По небето нямаше облаци; а пред него нищо не пречеше на погледа му. Тук-таме растяха случайни кактуси или самотна юка издигаше стъбло над прерията. Като изключим тях, повърхността беше равна и никой не би могъл да я пресече незабелязано.

В далечината се открояваха тъмните очертания на дърветата. Там, напреко по равнината, се простираше част от гората или по-точно залесените брегове на потока.

Ирландецът издаде глава напред и се взря мълчаливо в посоката, отгдето очакваше да се появи господарят му.

Не мина много и чакането му бе възнаградено. От другия край между дърветата се показва конник, който идваше към Аламо.

Той бе на около една миля, но и от такова разстояние верният прислужник можа да познае господаря си.

Фелим не можеше да не познае сарапетото с ярки ивици, което Морис обикновено вземаше за път. Неговите червени, бели и сини шарки блестяха под лъчите на залязващото слънце и се открояваха ясно от тъмните краски на безлюдната равнина.

Фелим само се зачуди, че господарят му е наметнал сарапетото в такава задушна вечер, вместо да го сгъне и привърже към седлото.

– Хей, Тара! Чудна работа! Толкова е топло, че човек може да изпече пържола на камъните, а господарят май не е мислил така. Дано не се е простудил в кочината на стария Дафър. Там и прасе не може да живее. Нашата колиба е като дворец, ако речем да ги сравняваме.

Фелим замълча и продължи да наблюдава приближаващия се конник, който бе сега на около половин миля.

Когато заговори пак, гласът му бе променен. Още звучеше учудено, но в него имаше и весела нотка. Като че се стараеше да сподели радостта си.

– Майко Мойсеева! – извика слугата. – Какво е това от господаря. Не му стига че е завил раменете си, ами метнал сарапетото и на главата. Шегува се с нас, Тара. Исква да ни изненада, да ни изиграе. Ала все пак нещо не е в ред. Да речем, че е без глава. Дали пък... Какво е това чудо! Света дево! Да се уплашиш, ако не знаеш, че е господарят. Ама дали е наистина господарят? Май че не е. Този изглежда по-нисък. А

главата? О, свети Патрик, няма я! Не е под сарапето. Не личи да е завита с него. Господи, божичко, нещо не е в ред! Какво става, Тара?

Тонът на Фелим отново се промени. В гласа му, както и по лицето, пролича ужас.

Видът на кучето не беше много по-различен. То бе отишло малко навътре в равнината и стоеше полуприклекнало, готово сякаш да се втурне всеки миг напред. Очите му, втренчени в приближаващия конник, който беше сега на около двеста ярда от тях, блестяха с див пламък.

Като че ли в отговор на последния Фелимов въпрос хрътката започна жално да вие.

След това, подтиквано сякаш от някакъв вътрешен усет, кучето се спусна към странния конник, озадачил и него не по-малко от другаря му. Като се впусна неудържимо напред, то започна пронизително да лае. Но не със звънливия лай, с който обикновено приветствуваше завръщането на ловеца на мустанги.

Изненадан от видяното досега, Фелим бе още повече смаян от това, което стана по-нататък.

Когато кучето се приближи с лай към дорестия жребец, който бившият коняр позна, че е мустангът на господаря му, конят се обърна изведнъж и препусна в галоп през равнината.

При обръщането Фелим видя или му се стори, че е видял нещо, което не само го потресе, но смрази кръвта в жилите му и го накара да се разтрепери...

Това беше глава – главата на ездача. Но вместо да е на раменете му, той я държеше в ръка, подпряна на седлото пред него.

Когато конят се обърна към него, Фелим видя или му се стори, че е видял мъртвешко лице, изцяло покрито със съсирена кръв.

Фелим не видя нищо повече. В следващия миг той бе обърнал гръб към равнината и бягаше надолу по склона толкова бързо, колкото позволяваха подкосените му крака.

Глава XLIV ЧЕТИРИМА КОМАНЧИ

Огненочервените коси на ирландеца бяха настръхнали на главата му. Той продължи да бяга, без да се обръща назад, и се спря едва когато се намери отново в хакалето. Фелим затвори вратата и я барикидира с няколко големи вързопи, които лежах на пода.

Но и тогава дори не се почувствува в безопасност. Можеше ли залостената врата да го предпази от неземни сили? А това, което току-що видя, не беше от този свят. Кой е виждал такова зрелище – човек на кон да носи главата си в ръка? Кой е чувал дори за такова неестествено видение? Във всеки случай не Фелим О'Нийл.

Все още обзет от ужас, той започна да крачи неспокойно из колибата, сядаше от време на време на стола, но скоро пак ставаше, промъкваше се до вратата, без да се осмели да я отвори или дори да погледне през пролуките.

Понякога дърпаше косата си, удряше се с пестници по главата и силно разтъркваше очи, за да се увери, че не спи и наистина е видял ужасната гледка.

Едно нещо само го успокояваше отчасти. Докато тичаше по надолнището и преди да слезе под нивото на равнината, той бе извърнал очи назад и бе видял, че конникът без глава препускаше далеко в прерията с гръб към Аламо. Това го бе поуспокоило, докато крачеше из хакалето. Ако не бе видял това, ирландецът щеше да е още по-уплашен, ако бе изобщо възможно човек да бъде по-уплашен.

Дълго време той не продума. Та и какво ли можеше да каже? Устата му издаваше само възклицания.

След известно време способността му да мисли се възвърна, а заедно с нея и способността му да говори. Последва залп от въпроси, примесени с възклицания. Всички бяха отправени към самия него. Тара не беше там, за да вземе участие в разговора.

Фелим говореше шепнешком, като се страхуваше гласът му да не се чуе навън.

– Ох! Ох! Надали беше той. Помогни ми, свети Патрик! Кой друг може да е? Всички неща бяха неговите – и конят, и сарапето на ивици, и ягуаровите гети, и

главата. Всичко, само лицето не беше. Видях го, ама не можах да го позная. Та кой ли може да познае покрито с кръв лице? Ох! Не може да е бил мистър Морис. Не може! Сънувал съм. Трябва да съм бил заспал. Може пък да е и от уискито. Ама не бях толкова пиан. Пийнах само няколко глътки – две от чашата и още две от дамаджаната. От толкова не мога да се напия. Пил съм два пъти повече и не съм започвал да пелтеча. Така е. Ако беше виновен алкохолът, защо сега не съм пиан? Няма и половин час, откакто го видях, а вече съм съвсем трезвен. Божичко! Та тъкмо сега ми трябва една капка. Няма да мигна, ако не пийна. Цяла нощ ще се кокоря и все за това ще мисля. Ох! Какво ли беше това чудо? Ако не беше господарят, тогава той къде е? Погледни, свети Патрик, и виж нещастния грешник, комуто се явяват привидения и духове.

След тази молитва към католическия светия ирландецът се обърна с още по-голямо благоволение към друго, по-различно божество, известно на древните народи с името Бакхус.

Последният явно чу молбата на Фелим, защото не мина и час, откато падна на колене пред олтара на този езически бог в образа на дамаджана, пълна с уиски „мононгахела“, и той бе опростен, ако не от всички грехове, то поне от всички страдания; Фелим лежеше проснат на пода на хакалето, забравил напълно не само гледката, която го бе ужасила до дъното на душата му, но и душата си дори.

* * *

В колибата на ловеца на мустанги не се чува никакъв шум, нито дори непрекъснатото цъкане на часовник, което да показва, че часовете отминават във вечността и че още една нощ ще обгърне земята с мантията си.

Навън се чуват обичайните шумове – ромонът на потока, шепотът на листата, раздвижени от нощния вятър, цвъртенето на щуреца и от време на време воят на някое диво животно.

Среднощ е, а лунната светлина напомня ранно утро. Тя облива земята, прониква тук-там между сенчестите дървета и чертае сребърни ивици между тях.

Група конници се движат по този килим от светлини и сенки, но явно предпочитат по-тъмните места. Те не са много – само четирима, но въпреки това видът им е страшен. Голите им тела са яркочервени; лицата им са нашарени на черти и петна; огненочервени пера стърчат по главите; в ръцете им лъщят оръжия – всичко това говори за дива и опасна сила.

Откъде идват? Облечени са в бойното облекло на команчите. Това личи от украсата им. Главите им са опасани с кожени ленти със затъкнати орлови пера. Гърдите и ръцете им са разгопени. Те са с панталони от еленова кожа. Всичко напомня за команчи, които идват сигурно от запад.

Накъде отиват?

На този въпрос може да се отговори по-лесно. Те се приближават към хижата, гдето лежи в безсъзнание пияният ирландец. Явно е, че хакалето на Морис Джерълд е крайната цел на тяхното пътешествие.

Враждебните им намерения личат от бойното облекло, както и от начина, по който се движат, и най-после от това, че на известно разстояние от хижата слязоха от конете си, вързаха ги и продължиха пеша.

Те се прокрадват напред, стараят се да стъпват леко и безшумно по опадалите листа и се движат по тъмните места. Четиримата често спират, взират се и се ослушват. Човекът, който води, ги насочва безмълвно. Всичко показва, че искат да достигнат хакалето, без да ги усетят обитателите му.

От всичко личи, че осъществяват успешно намеренията си. Ето стигнаха вече до хижата, а нищо не показва, че там са ги усетили. Вътре царува пълна тишина. Нищо не се чува. Нито цвъртенето на щурец в огнището.

А при това хижата не е безлюдна. Човек може да се напие така, че да загуби способността да говори, та дори и да хърка. Тъкмо в такова състояние се намира обитателят на хакалето.

Четиримата команчи се промъкват до вратата и предпазливо я оглеждат. Тя е затворена, но по краищата ѝ има пролуки. Диваците прилепват едновременно уши до тях и се ослушват.

Не се чува никакъв шум – нито хъркане, нито дишане.

– Възможно е – прошепва на безупречен кастилски език водачът на най-близкостоящия до него, – възможно е още да не се е прибрал. Като знаем кога е тръгнал, би трябвало отдавна да е тук. Може пак да е излязъл. Сега си спомням, че зад къщата има навес за коне. Ако е тук, ще намеря коня му под навеса. Стойте тук, аз ще заобиколя да видя.

Само няколко секунди са достатъчни, за да разгледа конюшната. Вътре няма кон. Не му е потребно повече време, за да разгледа и пътеката към нея. И тук не е минавал наскоро никакъв кон.

Водачът се връща при другите, които са още при вратата.

– Maldito – извиква той. – Няма го. Не се е прибирал днес.

– По-добре да влезем и да се уверим – предлага на испански един от бойците. – Не е лошо да видим как се е обзавел ирландецът.

– Разбира се, че не е лошо – забелязва трети, който владее също много добре езика на Сервантес. – Да разгледаме и килера му. Толкова съм гладен, че мога да ям и сурово месо.

– Por Dios – прибавя последният от четиримата на същия мелодичен език. – Чувал съм, че държи и алкохол. Ако е вярно...

Водачът не го изчака да довърши предположенията си. Мисълта за алкохол го подбужда към незабавно действие. Той рита с крак кожената врата, но тя не се отваря.

– Carramba! Залостена е! Сигурно за да не влизат лъвовете, тигри, мечки и бизони, а може би и индианци. Ха! Ха! Ха!

Той ритва още по-силно, но вратата не се помръдва.

– Барикадирана е. И то с нещо тежко. Не върви с ритане, но няма значение. Скоро ще видим какво има вътре.

Той изважда камата от ножницата и прерязва опънатата на рамката кожа. Провира ръка през дупката и напипва предметите, които препречват пътя им.

След малко вързопите са избутани и вратата отворена.

Лунната светлина нахлува в колибата преди диваците и показва вътрешността.

Насред пода лежи човек.

– Caraño!

– Заспал ли е?

– Трябва да е мъртъв, щом не ни чу.

– Нито е заспал, нито е мъртъв – казва водачът, който се е навел, за да го разгледа, – мъртво пиян е – borracho embriaguado*! Това е прислужникът на ирландеца. Виждал съм го и по-рано. От неговото състояние можем да заключим, че господарят му не е у дома и че отдавна го няма. Дано това животно не е изпило всичкия алкохол, за да се нареди така! А! Дамаджана! Мирише на рози. Като я разклатиш, личи, че има още. Слава богу!

[* Borracho embriaguado (исп.) – пиян, много пиян. Б. пр.]

След няколко секунди те си разделят съдържанието на дамаджаната. Всеки може да пийне по веднъж. А главатарят си пийва два пъти, без да се възмути от неравенството. След малко дамаджаната е съвсем празна. После?

Рано или късно собственикът на къщата ще се прибере. Явно е, че посетителите искат да се срещнат с него, щом са дошли в такъв необичаен час. Особено водачът.

За какво ли четиримата команчи търсят Морис – ловеца на мустанги?

Думите издават намеренията им. Но те и не ги крият вече. Дошли са да го убият.

Главният подбудител е водачът. Останалите са само негови оръдия и помощници.

Начинанието е много сериозно, затова той не може да си позволи рискове. Ще спечели хиляда долара, а независимо от парите и друго задоволство. Тримата „индиански воини“ ще получат по сто долара – достатъчни да накарат някой „команч“ да се продаде за каквато и да е цел.

Не е необходимо да продължаваме повече подражанието. Маските са свалени. Нашите команчи са просто мексиканци, а техният водач е ловецът на мустанги Мигел Диас.

– Трябва да му устроим засада. Такова е мнението на Койота.

– Каквото и да го е задържало, няма да се забави много. Ти, Барахо, се изкачи

на склона и наблюдавай равнината. Другите ще останат с мене. Той ще дойде сигурно откъм Леона. Ще го пресрещнем в долинката при големия кипарис. Това е най-подходящото място за целта.

– Не е ли по-добре да накараме и този да замлъкне – подмята кръвожадният Барахо и кимва към ирландеца, който за щастие е в безсъзнание и не вижда какво става около него.

– Мъртвите не говорят – добавя друг от заговорниците.

– Трупът ще заговори по-опасно – възразява Диас. – Освен това няма да имаме никаква полза. Той не може да ни попречи. Нека си живее кучето. Аз съм се пазарил само за живота на господаря му. Хайде, Барахо! Vayate*! Vayate! На скалата! Не знаем кога ще ни изненада дон Морисио. Не трябва да допускаме грешки. Едва ли ще ни се удаде друг път такъв случай. Тръгвай да заемеш мястото си в горния край на долинката! Оттам се вижда цялата равнина. При такава луна не може да се приближи, без да го забележиш. Щом го зърнеш, побързай да ни съобщиш, за да имаме време да стигнем до кипариса.

[* Vayate – отивай. Б. пр.]

Барахо тръгва послушно, но с явно нежелание да изпълни нареждането. Миналата нощ не му провървя и Койота спечели от него голяма сума на monte*. Той знае много добре как неговите confrères** ще прекарат времето си, докато го няма, а така му се иска да си отплати.

[* Monte – хазартна игра на карти. Б. пр.]

[** Confrères – другари. Б. пр.]

– Побързай, сеньор Висенте! – заповядва Диас, като забелязва, че Барахо тръгва неохотно да изпълни задълженията си. – Ако пропаднем, ще загубиш повече, отколкото можеш да спечелиш на карти. Върви, казвам ти! – продължи насърчително Койота. – Ако не се върнеш до един час, някой ще дойде да те смени. Върви!

Барахо се подчинява. Излиза и тръгва към върха на скалата. Останалите се настаняват в хижата, гдето са запалили вече светилника.

Такива хора обикновено носят нещо, с което да убиват времето. Сядат около масата, гдето скоро вместо вечеря разпръскат испанските си карти, които всеки мексикански vagabondo носи под сарапето си.

Caballo y soto (дама и вале) са поставени с лице нагоре. Масата за играта monte е наредена. Разбъркват картите и започват.

Погълнати от играта, те не забелязват как минава един час.

Койота е и банката, и крупието.

Възгласите „Caballo en la puerta! Soto mozo“ („Дамата губи“, „печели валето“) огласят от време на време покритите с кожи стени на хижата.

Те прибират по грубата маса сребърните монети, чийто остър звън се слива с шума от размесваните карти.

Внезапен вик прекъсва играта: писъкът на пияния, дошъл на себе си и забелязал странните личности, които са в хакалето.

Играчите скачат и изваждат ножовете си. Три дълги ками се насочват към Фелим. Той се спасява само по една случайност. На вратата се появява запъхтеният Барахо.

Едва ли е потребно да каже за какво е дошъл, при все че успява задъхано да изрече:

– Идва! На височината е вече. Към горния край на долчинката. Бързайте!

Фелим е спасен. Дори да беше необходимо, нямат време да го убиват.

А не е необходимо; така поне мислят маскираните. Оставят го да заспи отново и се втурват да извършат по-доходното убийство.

След няколко мига четиримата са под скалата, в дъното на долчинката.

Прикриват се под клоните на перест кипарис и чакат жертвата им да се приближи.

Ослушват се за ударите от копита, които ще ги предизвестят.

Ето чуват се! До ушите им достига шум от подкови. Ударите не са равномерни; като че конят минава по неравна повърхност. Сега се спуска по долчинката.

Хората от засадата още не го виждат. Урвата тъне в мрак, долината под тях се крие в сенките на високите дървета.

– Не го убивайте! – прошепва настойчиво Мигел Диас; – Сега засега не е необходимо. Трябва ми жив за някое време. Хванете и него, и коня му. Той не подозира нищо, ще го изненадаме без опасност за нас. Ако се съпротивява, ще

стреляме, но чакайте аз да започна пръв.

Съучастниците му се съгласяват.

Те скоро имат възможност да покажат, че държат на обещанието си. Човекът, когото очакват, е слязъл вече по стръмната урва и сега минава под сянката на кипариса.

— Abajo las armas! A tierra! (Долу оръжието! Слизай на земята!) — извиква Койота, като се втурвай сграбва юздите. Останалите трима се втурват към ездача.

Никаква съпротива. Той не се опитва нито да се бори, нито да извади ножа си. Не стреля. Дори не продумва.

Човекът седи изправен на седлото. Под ръцете си нападателите чувствуват плът, която като че не усеща нищо.

Само конят се съпротивява. Той се издига на задните си крака и повлича похитителите след себе си. Те са на открито място, осветено от лунните лъчи.

Господи! Какво е това? Нападателите се разбягват. Чува се див писък.

Не остават нито за миг под кипариса, а хукват към шубраците, гдето са завързани конете им.

Качват се бързо на седлата и още по-бързо се отдалечават.

Видели бяха това, което би ужасило и по-смели от тях — __конник без глава__.

Глава XLV

ЗАГУБЕНАТА СЛЕДА

Видение ли бе? Не може да е човек! Така се питаха Койота и ужасените му помощници. Същите въпроси си задаваше и уплашеният ирландец, веднага щом съзнанието му, замъглено от въздействието на алкохола, временно се успокои.

Подобни мисли минаваха и през главите на стотина участници от групата на майора, видели конника без глава.

Странното видение се бе появило за тях по-рано, около пет мили по на изток.

То идваше откъм запад, слънцето блестеше в очите им, затова те видяха само очертанията му и нищо не ги накара да помислят, че това може да е Морис — ловецът на мустанги.

Фелим видя конника, когато слънцето беше зад гърба му; и макар че не можа да го разпознае напълно, помисли, че е господарят му.

Четиримата мексиканци, които познаваха Морис Джерълд, останаха със същото впечатление, когато видяха конника при лунна светлина, и като Фелим бяха обзети от безумен страх.

Участниците в групата на майора бяха по-малко уплашени, но не по-малко озадачени от странното явление.

До мига на изчезването му никой не се постара да обясни видението, ако изключим шегите, подмятани от един крайграничен фермер.

— Какво ще кажете, джентълмени? — запита майорът. — Трябва да призная, че съм смаян.

— Индианска работа — внуши някой. — Примамка, за да ни привлекат в засада.

— Съвсем неуместна примамка. Кой би тръгнал след такова нещо? — забеляза втори.

— Не смятам, че това е работа на индианците — каза майорът. — Не знам какво да мисля. Какво е твоето мнение, Спенгълър?

Водачът поклати несигурно глава.

— Мислиш ли, че е преоблечен индианец? — продължи офицерът, като очакваше явно отговор.

— И аз не знам — отговори Спенгълър. — Такова нещо трябва да е. Какво друго? Или е човек, или е плашило.

— Плашило е! Плашило е! — извикаха неколцина, очевидно облекчени от това предположение.

— Каквото и да е — човек, чучело или дявол — каза фермерът, — няма защо да се плашим. Да тръгнем по следите му! Ако въобще е оставил следи!

— Скоро ще разберем — отговори Спенгълър. — Доколкото мога да видя оттук, следите, по които вървим, отиват в същата посока. Ще тръгваме ли, майоре?

– Разбира се! Такава дребна работа не трябва да ни отклонява от целта. Напред!

Конниците потеглиха отново. Неколцина тръгнаха с явно нежелание. Други биха поели обратния път, ако зависеше от тях. Между тях хора беше и Къхуун, който още първия миг се уплаши повече от всички други. Очите му се изцъклиха изведнъж неестествено. Устните му станаха пепеливи. Долната му челюст увисна и откри два реда бели зъби, които той едва задържахше да не тракат.

Но в общия смут никой не забеляза състоянието му. Докато необикновеният конник беше пред очите им, всички гледаха само него. А когато изчезна и групата пое отново по следите, бившият капитан изостана назад, гдето никой не го виждаше.

Водачът беше прав. Мястото, гдето беше застанало призрачното видение, се намираше в посоката на следваните от тях отпечатьци от копита.

Но за да докаже сякаш своята недействителност, странният конник не бе оставил никакви следи след себе си.

Обяснението беше свършено естествено. От мястото, гдето конят се бе обърнал, равнината бе гъсто покрита с бели камъчета в продължение на няколко мили. Ловците наричаха това място „варовитата прерия“. Камъчетата бяха разместени и тук-таме като че надраскани от подковите на коня. Но тези неща едва личеха и само набитото око на водача можеше да ги види.

Това бяха единствените знаци, по които биха могли да установят следата на подкования мустанг; но понеже наскоро бе минало стадо диви коне, и тях не можах да разпознаят. Можеха да тръгнат по посоката, към която се бе отдалечил конникът без глава. За пътеводител щеше да им служи слънцето, а след това вечерницата. Но всъщност преследвачите се интересуваха от ездача на подкования мустанг. Останалия половин час до мръкване те прекараха в безплодно търсене на неговата следа, която се губеше в каменистата прерия.

Когато слънцето се скри зад хоризонта, Спенгълър се отказа от търсенето. Нямаха друг избор, освен да се върнат в гората и да се разположат там на лагер сред храстите.

Имаха намерение да възобновят опитите си рано на другия ден. Но не можах да осъществят плана си, поне що се отнася до времето. Случи се нещо неочаквано, което ги забави. Току-що се бяха разположили на лагер, когато пристигна куриер със съобщение за майора от главнокомандувачия на областта, чиято главна квартира се намираше в Сан Антонио де Бексар. Съобщението беше препратено от форт Индж.

Майорът заповяда да свирят „сбор“ и още преди да засъхне потта от конете, драгуните бяха отново на седлата. Писмото съобщаваше, че команчите са извършили нападение на петдесет мили източно от Леона, близо до самия град Сан Антонио.

Това вече не беше слух. Имало убити хора и запалени къщи.

На майора заповядаха незабавно да заведе на местопроизшествието толкова войска, колкото може да отдели. На това се дължеше бързата заповед за вдигане на лагера.

Цивилните можеха да останат, но приятелството, дори родителските чувства трябваше да отстъпят пред естествените нужди. Мнозина бяха тръгнали без всякакви приготовления и гладът ги заставяше да се върнат.

Това не значеше, че се отказват да продължат търсенето. Щяха да го възобновят, щом сменят конете си и се запасят по-добре с храна. Тогава щяха да продължат, както се изрази един от тях, до последно „издихание“.

Една малка група начело със Спенгълър остана да проследи отпечатьците на американския кон, които по предвижданията на водача щяха да ги заведат обратно до Леона. Останалите се върнаха заедно с драгуните по най-прекия път.

Преди да се раздели с Пойндекстър и приятелите му, майорът им откри тайната за кървавите следи и обясненията на водача, които бе премълчал досега.

Тъй като нямаше да участва вече в търсенето, той реши да им съобщи това толкова важно обстоятелство.

Майорът изказа с мъка подозренията си срещу младия ирландец, към когото имаше добри чувства. Но – дългът преди всичко. И макар да не вярваше във вината на ловеца на мустанги, или по-скоро вярваше, че е невероятно той да е извършил престъплението, не можеше да не потвърди, че срещу Морис има сериозни улики.

Но плантаторът и неговите хора вече не се съмняваха. Сега, когато не можеше

да става дума за индианци, те заявиха открито, че убиецът е Морис Джерълд.

Защото никой вече не се съмняваше, че действително е извършено убийство. Разказът на Обердорфер бе първата брънка от веригата доказателства. А завръщането на покрития с кръв кон на Хенри бе крайната. Междинните звена бяха лесно свързани отчасти от обясненията на водача, отчасти от предположения.

Никой не помисли и за миг дори каква може да е била подбудата. Сметнаха, че причината е разпратата с Къхуун, поради която Морис е намразил цялото семейство на Пойндекстър.

Това бяха неоснователни размишления, но тези, които търсят убиец, не разсъждават. Те мислят само как да го унищожат.

С тези мисли те се разделиха с намерение следната сутрин да тръгнат отново по следите на двамата изчезнали младежи, докато намерят единия или двамата – мъртви или живи.

* * *

Групата на Спенгълър остана на мястото, избрано от майора за лагер.

Тя се състоеше от десетина души. Смятаха, че повече не са необходими. По тези места не можеха да се очакват команчи, а нямаше друга опасност, която изискваше присъствие на повече хора. Двама-трима бяха достатъчни за целта.

Но останаха десетина – едни от любопитство, други – за компания. Бяха предимно млади хора, синове на плантатори. Остана и Къхуун. Той бе мълчаливо признат за ръководител на групата, макар всички да чувствуваха, че Спенгълър като водач е човекът, комуто трябва да се подчиняват.

Вместо да си легнат, след като изпратиха войниците, те се събраха около буйния огън на полянката сред храсталака.

Не им липсваше нито храна, нито напитки. Мнозина от заминалите с майора оставиха едnodневките и манерките си, които не им бяха нужни. Имаха достатъчно алкохол за през цялата нощ, дори ако пият непрекъснато.

При все това и въпреки огъня, който прашеше весело, те не бяха в добро настроение. Всички до един седяха като замаяни. Не можеха да се наслаждават на едно от най-големите удоволствия на земята.

Може би ще почнете да ми разправяте за тихата радост на домашното огнище. Понякога съм бил в прерията и съм копнеел да се върна в къщи. Но сега, когато ги сравнявам спокойно, не мога да не възкликна:

– Дайте ми лагерния огън и пет-шест другари, с които съм на лов. Върнете ми само това и вземете богатството и почестите, които съм спечелил.

Мрачното настроение на групата беше лесно обяснимо. Те още не можеха да изгонят от съзнанието си призрачното видение. Все още се намираха под влиянието на неопределим ужас. Опитваха се да го обяснят по най-различни начини и дори от време на време се смееха неестествено. Но не можеха да забравят кошмара, нито да се задоволят с някое от обясненията.

Същото настроение бе обзело и водача Спенгълър, и ръководителя Къхуун. Последният изглеждаше засегнат повече от всички други. Той седеше със свъсени вежди под сянката на дърветата, по-далечко от огъня и откакто драгуните си отидоха, не отрони нито дума. Явно бе, че не желае да се присъедини към хората, които се приличаха край огъня, че страни, сякаш иска да избегне погледите им. В очите му все още имаше нещо диво, а по лицето – признаци на страх.

– Слушай, Кеш Къхуун! – извика един от по-младите участници в групата, който се бе разбърбал под влияние на алкохола. – Ела при нас, драги, да пийнеш. Съчувствуваме ти и ще направим всичко възможно да получиш възмездие. Човек не трябва да унива толкова лесно. Ела тук и се усмихни на „мононгахелата“. Много ще ти помогне, вярвай!

Дали защото хареса това тълкуване на своето усамотяване, забелязано вече от другите, или защото почувствува изведнъж нужда от компания, Къхуун прие поканата, приближи се до огъня и седна при развеселените младежи. Преди да седне, той вдигна предложеното му шише. От този миг видът му като по чудо се промени. Мрачното настроение изчезна и той започна да се весели толкова шумно, че мнозина от присъстващите се изненадаха. Държането му беше недопустимо за човек, чийто

братовчед е бил вероятно убит същата сутрин.

Макар че седна като поканен гост, Къхуун скоро стана домакин. След като всички изпразниха шишетата си, той им предложи отново алкохол, който нямаше свършване. От голямата чанта на седлото му излизаха манерка след манерка, оставени от приятели, които си бяха отишли с майора.

Всички се отзоваха на поканата на ръководителя; окуражени от неговия пример, младите плантатори край огъня започнаха да пият, да танцуват, да крещят и дори да се търкалят, докато най-после алкохолът ги унесе в сън. Те се отпуснаха изтощени на тревата и заспаха. Някои заспиха може би за пръв път пияни.

Бившият офицер от доброволческия полк си легна последен.

Легна последен, но стана пръв. Веселбата едва бе свършила и едва започна равномерното дишане на заспалите му приятели, когато той стана и с предпазливи стъпки ги напусна. Къхуун се прокрадна до мястото, гдето беше вързан конят му, развърза юздата, прехвърли я на шията на животното, метна се на седлото и безшумно се отдалечи.

Нищо в действията му не показваше, че е пиян, а напротив – съзнанието му бе съвсем ясно; той бе наумил нещо. Какво ли?

Може би желаше да разкрие тайната на убийството и да намери трупа на убития. Или да покаже усърдие, като тръгне сам?

Ако се съди по думите, които той изрече гласно, докато яздеше, би могло да се помисли, че той има действително подобни намерения.

– Слава богу, има луна, а тези младоци ще станат най-рано след шест часа. Ще имам време да претършувам всяко кътче из шубраците на две мили около мястото. И ако трупът е някъде насам, не може да не го намеря. Какво беше това нещо? Ако го бях видял сам, щях да помисля, че съм полудял. Но всички го видяха, всички, до един. Небесни сили! Какво ли е?

Едва млъкнал, той изпищя от ужас при гледката, изпречила се ненадейно пред очите му, и спря незабавно коня си, като че го заплашваше опасност.

Къхуун беше достигнал по една странична пътека до гореописаната просека. Тъкмо навлезе в нея, когато видя, че не е единственият ездач, който скита из гората в този късен час. Насреща му се зададе друг конник, който не се движеше бавно като него, а яздеше в тръс.

Много време преди приближаването му лунната светлина даде възможност на Къхуун да види, че конникът е без глава.

Нямаше грешка. Макар и кратки, наблюденията му бяха пълни. Белите лунни лъчи, които посребряваха раменете, не осветяваха никакво лице. Лунната светлина едва ли лъжеше: Къхуун беше видял същото нещо при слънчево осветление. Този път той видя и нещо повече – липсващата глава, призрачна и окървавена – беше полускрита до седлото. Нещо повече – позна коня, сарапето на ивици върху раменете на ездача, гетите на краката му – всичко това принадлежеше на Морис – ловеца на мустанги.

Къхуун имаше достатъчно време да забележи тези подробности. Той остана на страничната пътека, закован от ужас. Конят му като че споделяше същите чувства. Животното цяло трепереше и не се опита да избяга дори когато конникът без глава спря точно пред него. Жребецът му изпръхтя; изправи се на задните си крака и остана за миг пред зашеметения наблюдател. След това изцвили. В отговор последва вой на хрътката, която го следваше по петите му. После кривна по друга пътека и се отдалечи в тръс. Едва тогава Къхуун се по-съвзе малко и можа да проговори.

– Господи, боже мой – извика той с разтреперан глас. – Какво значи това? Човек ли е или демон, който се подиграва с мене? Сън ли е днешният ден? Или съм полудял? Полудял! Полудял!

Тези несвързани думи бяха последвани от незабавни действия. Каквато и да беше целта на експедицията му, той се отказа от нея. Дръпна трескаво юздите, обърна коня и препусна бързо, без да спира някъде, преди да стигне лагера.

Там се промъкна до огъня и легна между спящите, но не заспа, а дочака разтреперан утрото, което освети бледите му бузи и ужаса в хлътналите очи.

Първият светлик на зората бе свидетел на необикновено раздвижване в асиендата на Каса дел Корво.

Дворът беше пълен с въоръжени мъже. Някои носеха дълги ловджийски пушки, други двучевки, револвери, ками с дълги остриета и дори томахапки.

Не по-малко разнообразно беше облеклото им – червени фланелени ризи, цветни сарапета, комбинезони от Кентъки, панталони от кафяв или син памучен плат, филцови и кожени шапки, високи ботуши от щавена кожа и еленови гети.

За пограничните поселища на Тексас такава пъстро сборище от здрави мъже е обикновено явление. Макар че бяха облечени най-различно и носеха оръжие, от нищо не личеше какво ги е събрало на това място. И при най-миролюбиви намерения пак щях да бъдат облечени и въоръжени по този начин.

Но ние вече знаем каква е целта им.

Много от насъбралите се бяха придружавали вчера драгуните. Останалите бяха далечни поселници и ловци, които се бяха присъединили към групата. Техният брой беше сега по-голям и те превъзхождаха по сила групата от предния ден, която бе придружавана и от войници.

Макар че всички в това множество бяха цивилни, част от тях можеха да се похвалят с организацията си. Организацията им не беше толкова редовна, колкото бихте предположили по името на нейните членове. Те бяха така наречените „регулатори“*.

[* Регулатори – доброволна полицейска дружина, която има право да арестува престъпниците; думата „регулатор“ значи поддържащ реда. Б. пр.]

Те не се отличаваха от останалите нито по дрехи, нито по оръжие, нито по екипировка. Странник не би могъл да разпознае кой е регулатор и кой не. Само те се знаеха кой какъв е.

Говореха за убийство – убийството на Хенри Пойндекстър – и споменаваха името на Морис – ловеца на мустанги.

Групата разискваше и друг въпрос. Тези, които бяха видели вчера странния конник по прерията, разправяха това на новодошлите. Отначало някои не вярваха и смятаха, че се шегуват с тях. Но единодушното твърдение на всички и сериозният тон убеди невярващите. Сега всички вече вярваха в съществуването на конника без глава. Разбира се, опитваха се да обяснят необикновеното явление по различни начини. Единственото обяснение, което можеше да ги задоволи до известна степен, бе направеното от крайграничния фермер, именно, че конят е истински, а ездачът – не. Но никой не можеше да обясни чие дело е това чучело и с какви намерения е било направено.

За целта, която ги беше събрала, не бяха необходимо особени предварителни приготовления. Всички бяха готови.

Конете бяха навън – прислужниците от асиендата държаха някои от тях за поводите, а други стояха вързани по различни места. Всички бяха предупредени в какво ще се състои работата им и очакваха само ръководителят Удли Пойндекстър да даде знак за тръгване. А той се бавеше, защото очакваше водач, който ще ги заведе до Аламо и ще им покаже къщата на Морис – ловеца на мустанги.

А такъв човек тук нямаше. Нито един от присъстващите – плантатори, търговци, собственици на магазини, адвокати, ловци, търговци на роби и коне – не знаеше къде е Аламо.

В поселището имаше само един човек, за когото предполагаха, че може да им бъде в услуга – старият Зеб Стамп. Но никъде не можеха да го намерят. Отишъл беше нягде и всички пратеници се връщаха един след друг, като съобщаваха, че го няма.

В асиендата имаше една жена, която можеше да заведе групата до дома на предполагаемия убиец. Но Удли Пойндекстър не знаеше това и по-добре, че го не знаеше. Ако гордият баща би могъл да допусне, че собствената му дъщеря може да ги заведе до хижата на Аламо, тъгата по загубения син щеше да бъде задушена от болката за прегрешението на дъщерята.

И последният пратеник, отишъл да потърси Стамп, се върна без него. Като не можеха да подтискат вече жаждата си за мъст, те потеглиха.

Преследвачите току-що бяха тръгнали, когато двамата, които можеха да им бъдат от такава голяма полза, поведоха разговор в самата асиенда. В срещата им нямаше нищо потайно и преднамерено. Тя беше съвсем случайна. Зеб Стамп току-що се беше завърнал от експедиция с част от „плячката си“, както се изразяваше обикновено, спечелена от точната му пушка.

Луиза Пойндекстър беше, разбира се, винаги у дома си за Зеб Стамп. Дори очакваше с нетърпение да го види. Това желание беше толкова силно, че предния ден бе прекарала от изгрев до залез на пост, загледана към пътя край реката.

Щом шумната тълпа замина, Луиза Пойндекстър поднови бдението си, което бе възнаградено скоро от появата на ловеца, яхнал натоварената с дивеч стара кобила. Той се движеше бавно по пътя отвъд реката и личеше, че идва към асиендата. Този груб и едър мъж беше радост за нейните очи – беше верен приятел, комуто можеше спокойно да се довери. А тя имаше какво да му довери – тайни, които криеше с болка в сърцето си цял ден и цяла нощ.

Много време преди Зеб да стъпи на плочника на патиото, тя бе излязла вече на верандата да го посрещне.

Спокойната усмивка, с която ловецът се приближи, показваше, че не знае още за събитието, хвърлило мрачна сянка над дома им. Той само се поизненада, като видя, че външната порта е залостена. Това не беше обичайно за асиендата, поне при сегашните й притежатели. Мрачният вид на негъра, когото срещна под сянката на сагуана, го озадачи още повече.

– Какво ти е, Плуте? Приличаш на мечок с отрязана опашка. А защо сте залостили портата посред бял ден? Да не се е случило нещо?

– Ехе-хе, мистър Стамп. Случило се нещо, Тъй, тъй, случило се. Нещастие се случило. Голямо, много голямо нещастие.

– Я гледай! – възкликна ловецът, изненадан от тъжния тон на негъра. – Случило се нещо! Какво? Казвай бързо какво! Няма да е по-страшно от изписаното на лицето ти. Дано не се е случило с младата господарка мис Луиза...

– Ехе-хе, нищо не случило мис Луиза, ама друго нещо. Ех! Млада господарка в къщи. Влезте, мистър Стамп! Тя ви съобщи страшна новина.

– А господарят ти? Не е ли в къщи?

– Ехе-хе, няма го. Няма сега. Отишъл далеч. Беше тук преди половин час. Сега няма. Отиде в прерия, дето били на лов. Трябва да има месец. Спомнете, мистър Стамп?

– В прерията ли? Защо? Кой е с него?

– Ехе-хе, мистър Къхуун и още други. Много, много. Плуте не лъже.

– А младият мистър Хенри? И той ли отиде с тях?

– О, мистър Стамп. Та там е работа. Там нещастие. Мистър Хенри отиде и не върна. Кон се прибра, покрит кръв. Ох, ох, казват мистър Хенри мъртъв.

– Мъртъв! Не се шегувай, човече?

– Истина, мистър Стамп! Истина казвам. Всички отидоха да търсят го.

– Слушай, занеси тия работи в кухнята! Няколко прерийни пилета и една пуйка. Къде ще намеря мис Луиза?

– Тук, мистър Стамп. Насам – отговори добре познатият звънлив глас, който звучеше сега така скръбно, че ловецът едва го позна. Уви! Това, което ви каза Плуте, е вярно. Брат ми изчезна. Няма го от миналата нощ. Конят му си дойде с кървави петна по седлото. О, Зеб, страх ме е и да помисля дори за това.

– Да, лоша новина. Излязъл и конят се върнал без него, така ли? Не искам да ви измъчвам без полза, мис Луиза, ама мисля, че ще мога да помогна на тия, които го търсят, ако ми разкажете подробно всичко.

Луиза му разказа това, което знаеше. Запази в тайна само сцената в градината и случилото се преди нея. Спомена и разказа на Обердорфер в потвърждение на общото схващане, че Хенри бе тръгнал подир ловеца на мустанги.

Думите й се прекъсваха от изблици на тъга, която се смени от възмущение, когато съобщи на Зеб съмненията на другите, че убиецът е Морис.

– Това е лъжа! – извика ловецът, също така възмутен. – Клевета, измислена от някой подлец. Невъзможно! Ловецът на мустанги не може да направи такова нещо. Пък и защо ще го прави? Да имаше някаква вражда между тях!... А то нямаше. Аз отговарям за

ловеца на мустанги. Чувал съм го как говори за брат ви – само хубави неща е казвал. Разбира се, той мрази братовчед ви Кеш, но кой не го мрази? Прощавайте, че говоря така. А за брат ви работата е съвсем друга. Ако са се карали, ако се мразеха...

– Не, не – извика младата креолка, забравила всичко в порива на тъгата си. – Всичко се уреди. Хенри се сдобри с него. Той ми каза, а Морис...

Учуденият поглед на събеседника ѝ я накара да замълчи. Тя покри лице с ръцете си и прикри смущението си с горчиви сълзи.

– Ехе – промърмори Зеб, – имало е нещо, знам. Казвате, мис Луиза, че брат ви се е скарал с...

– Драги Зеб – извика тя, като откри лицето си и умолително погледна към ловеца. – Обещайте ми, че ще запазите това в тайна! Обещайте ми като приятел, като честен и великодушен човек! Обещавате, нали?

Ловецът даде тържествена клетва, като вдигна широката си ръка и се удари шумно по гърдите. След пет минути му бе открита тайна, която жена рядко би доверила на мъж, и то само на мъж, който може да я оцени.

– Знаех си аз, че ще се случи такова нещо, особено след преследването в прерията. Е, мис Луиза – продължи той с одобрителен и благ тон, – Зеб Стамп не вижда тук нищо, от което трябва да се страхувате. Жената си е жена по целия свят – и в прерията, и далеч от нея. Ако сте загубили сърцето си по този ловец на мустанги, грешка е да смятате, че той не го заслужава. Макар че е ирландец, той не е обикновен човек. Вярвайте ми! А от другото, дето ми разказахте, личи, че съм прав. Не е възможно той да направи такава работа. Искам да кажа, ако такова нещо наистина е станало. Дано не е. Какви доказателства има? Само това, че конят се е върнал с кървави петна по седлото.

– Уви, има и други. Вчера цял ден го търсиха. Вървели по една следа и попаднали на нещо, което не искат да ми кажат. Татко явно не искаше да узная какво са видели, а аз... не посмях да запитам другите. Пак тръгнаха преди малко – тъкмо когато вие се появихте от обратната посока.

– А ловецът на мустанги? Той какво казва?

– Ох, мислех, че знаете. Не са го намерили. Може би и той да е загинал от същата ръка, която е погубила брат ми.

– Казвате, че яздил по някакви следи? Трябва да са неговите. Ако е още жив, ще го намерят в колибата му при потока. Защо не са отишли там? Чак сега се сещам. Мисля, че никой освен мене не знае къде е жилището му. А ако ги води онзи новак Спенгълър, никога няма да разчетат следите по варовитата прерия. Нататък ли тръгнаха?

– Да, така чух.

– Щом са тръгнали да търсят ловеца на мустанги, ще тръгна и аз. И се обзалагам, че ще го намеря преди тях.

– Затова исках толкова много да ви видя. С татко отидоха всякакви хора. Преди да тръгнат, чух да говорят страшни думи. Между тях имаше и от ония... регулаторите. Говореха за Линч и дуги такива. Някои ругаеха и се заканваха да отмъстят. Господи, ако го намерят и той не успее да докаже невинността си пред тази разгневена тълпа... А и братовчед ми Касий е с тях. Разбирате какво искам да кажа. Кой знае какво могат да направят! Драги Зеб, заради мене, заради този, когото наричате приятел, вървете, моля ви се, вървете! Идете на Аламо преди тях и го предупредете за опасността. Конят ви е бавен, вземете моя или който и да е кон от нашата конюшня...

– Право е – прекъсна ловецът, като се готвеше да тръгне. – Работата може да свърши зле за момъка. Ще направя каквото мога, да му помогна. Не се тревожете, мис Луиза! Няма защо да се бърза. Няма да намерят лесно колибата. А колкото да петнистата, по-добре ще се оправя с моята кобила. Освен това тя е готова, ако Плутото не е свалил седлото. Не се безпокойте! Ха така! Може нищо лошо да не се е случило нито с брат ви, нито с ловеца на мустанги. А че Морис е невинен като агънце – в това съм съвсем убеден.

Разговорът свърши. Зеб се поклонил малко недодялано и излезе. Младата креолка се прибра в стаята си, за да се помоли за успеха на Зеб Стамп и да успокои с тази молитва сломеното си сърце.

Глава XLVII ЗАЛОВЕНОТО ПИСМО

Подгонени от панически страх, Койота и тримата му помощници се втурнаха към конете си и се метнаха на седлата. Не помислиха дори да се връщат в хакалето на Морис Джерълд. Напротив, единственото им желание бе да са по-далече от самотното жилище, чийто собственик се прибираше в такъв неестествен вид.

Никой не се съмняваше, че конникът е „дон Морисио“. И четиримата го познаваха – Диас по-добре от другите – и всеки бе убеден, че е видял именно ирландеца. Познали бяха коня му, ягуаровите гети, наметката му, толкова различна от обикновените сарапета, а най-последно – главата му.

Не останаха да разгледат лицето, но познаха черната лъскава шапка, която Морис носеше обикновено. Тя блесна в очите им, когато лунните лъчи паднаха на нея. Освен това мексиканците видяха голямото куче. Диас си спомни, че то е на ловеца на мустанги. Хрътката се бе нахвърлила със свирепо ръмжене върху тях, макар че намесата ѝ бе излишна, защото те и без това се впуснаха да бягат.

Те минаха бегом през гората, изкачиха склона на дола, гдето искаха да извършат убийството, и излязоха на равнината.

Но и там не спряха нито за секунда, а продължиха да препускат в галоп, навлязоха отново в гората и се насочиха към мястото, гдето така умело се бяха преобразили в команчи.

Обратното преобразяване бе извършено с по-малко внимание, но в замяна на това по-бързо. Измиха незабавно бойните краски от телата си, като използваха водата от манерките си; измъкнаха набързо цивилните дрехи, скрити в една хралупа, и още по-бързо ги навлякоха; качиха се пак на конете и препуснаха към Леона.

На път за дома си говореха само за конника без глава. Обхванати от невъобразим ужас, те не можеха да си обяснят това свръхестествено явление и когато се разделиха в покрайнините на поселището, още не бяха дошли до някакво разрешение.

– Carrai възкликна Койота, като прекрачи прага на хакалето и се сгромоляса върху тръстиковото легло. – Надали ще заспя сега. Santo dios! Какво зрелище! Кръвта замръзва в жилите ми. А тука няма с какво да се сгрея. Манерката е празна, странноприемницата – затворена, всеки си е в леглото. Madre de Dios! Какво ли беше това чудо? Не може да е било призрак! Аз напипах плът и кости, Висенте, също от другата страна. Под ягуаровата кожа имаше плът. Santissima! Не е лъжа. Ако е просто чучело – защо? С каква цел? Кому, освен на мен и моите помощници, е дотрябвало да прави карнавал в прерията. Mil Demonios! Чудесна маска! Carajo! Дали някой не ме е преварил? Може друг да е спечелил вече хилядата долара. Дали беше ирландецът? Мъртъв, обезглавен, със собствената си глава в ръка. Ами! Не може да бъде! Смешна работа! Съвсем невероятно. А какво е тогава? Аха, разбирам! Обзалагам се, че се сетих. Сигурно са го предупредили за нашето посещение или най-малко е подозирал и ни разигра цялата комедия, като е наблюдавал отнякъде позорното ни бягство. Maldito! Но кой може да ни е издал? Никой не знаеше намеренията ни. Защо ни е подготвил тогава тази дяволска изненада? Ух, забравих! Ние пресякохме прерията посред бял ден. Може да ни е видял и да се е досетил за намеренията ни. Сигурно е така. И докато се преобличахме в гората, той е подготвил изненадата си. Това е единственото обяснение. Глупаци! Изкарахме си ума от едно плашило. Carramba! Но няма да се бавим много. Утре се връщам на Аламо. Ще пипна парите, дори ако трябва да загубя цели дванайсет месеца. Както и да е, ще свърша работата. Достатъчно е, че загубих Исидора. Може и да не е вярно, но подозрението ме вбесява. Ако разбере, че го обича, че са се срещали от... от... Дяволите го взели! Ще полудея и в лудостта си ще премахна не само мъжа, когото мразя, но и жената, която обичам. О, доня Исидора Коварубио де лос Лянос! Ангел на красотата и демон на злото. Мога да те убия в прегръдките си или с ножа си. Едно от двете ще е твоя съдба. Трябва да избереш!

Диас се поуспокои – отчасти благодарение на произнесените заплахи, отчасти от това, че си бе обяснил другата мисъл, която го тревожеше, и скоро заспа. Не се събуди, докато слънчевата светлина не надникна през вратата му, а заедно с нея и един посетител.

– Хосе! – извика изненадан, но с явно удоволствие Койота. – Ти тук?

– Si señor; yo estroy.

– Радвам се да те видя, Хосе. Тука ли е доня Исидора? Искам да кажа на Леона.
– Si, señor.
– Толкова скоро! Нали беше тука само преди две седмици. Аз не бях в поселището, но ми казаха. Очаквах да ми се обадиш, добри ми Хосе. Защо не писа?
– Само защото не разполагах с пратеник, на когото да се доверя, сеньор Мигел. Искях да ви съобщя нещо, което не можех да поверя на непознат човек. Страх ме е, че няма да ми благодарите, като чуете това нещо. Но животът ми е в ръцете ви, а аз съм обещал да ви казвам всичко.
„Вълкът на прерията“ скочи на крака като ужилен.
– За нея и него? Познавам по очите ти. Твоята господарка се е срещала с него?
– Не, сеньор, не е. Доколкото зная, не са се виждали след първата среща.
– Какво тогава? – запита Диас, явно облекчен. – Тя е била тука, откакто той е бил в странноприемницата. Да не са се свързали по някакъв начин?
– Така е, дон Мигел. Зная го добре, защото аз бях връзката. Три пъти му носих кошница със сладкиши, изпратени от доня Исидора, а последния път и едно писмо.
– Писмо! Знаеш ли съдържанието му? Прочете ли го?
– Благодарение на вашата добрина към бедния ви слуга можах да го прочета, нещо повече, да го препиша.
– У тебе ли е?
– Да. Виждате ли, дон Мигел, не ме прасяхте напразно на училище. Ето какво му пише доня Исидора.
Диас сграбчи нетърпеливо парчето хартия и започна жадно да чете написаното. Това беше препис от бележката, изпратена със сладкишите.
Вместо да го разгневи още повече, писмото като че успокои Койота.
– Carrajo! – извика той с пренебрежение и сгъна листчето. – Нищо особено, драги Хосе. Единственото нещо, което може да се научи от тази хартийка, е, че тя му е благодарна за услугата, която ѝ е направил. Ако е само това...
– Не, не е само това, сеньор дон Мигел. Затова и дойдох. Изпратиха ме до хотела. Ето кое ще ви обясни всичко...
– Какво! Друго писмо ли?
– Si, Señor! И то е истинското, а не препис с моите драсканици.
Диас взе с трепереща ръка листа, разтвори го и зачете:

„Драги приятелю,
Отново съм тук, на гости у чичо Силвио. Не мога да живея повече без вест от вас. Неизвестността ме убива. Съобщете и дали сте оздравял. Дано е така! Копнея да видя очите ви, красивите ви и изразителни очи, и да се уверя, че здравето ви е напълно възстановено. Бъдете така добър да изпълните молбата ми. Това е възможно. След по-малко от половин час ще бъда на върха на хълма, който се издига зад къщата на чичо ми. Моля ви, елате!
Исидора Коварубио де лос Лянос“

– Carramba! Среща! – изкрещя вбесеният Диас. – Среща! И то тя я предлага. Ха! Срещата ще се състои, само че не с човека, когото така хитро кани. Точно на часа, на минутата дори ще се появи самото отмъщение... Слушай, Хосе! Тази бележка вече не е нужна. Човекът, до когото е адресирана, не е в странноприемницата. Въобще го няма в поселището. Кой знае къде е. С него е станало нещо загадъчно, но няма значение. При все това иди и го потърси в хотела. Трябва да изпълниш поръчката. А писмото: не ти трябва. Остави ми го! На връщане можеш да го вземеш и да го занесеш на господарката си. Ето ти един долар да се почерпиш в кръчмата. Сеньор Дафър има чудесно агуардиенте.

Хосе се подчини мълчаливо на нарежданията, без да разпита какво означават, взе долара и си отиде. Едва се бе изгубил от погледа, когато и Диас прекрачи прага, оседла набързо коня си, метна се на него и се отдалечи в обратна посока.

Слънцето току-що се е появило над хоризонта на прерията. Дискът му, подобен на лъснат златен щит, все още допира о тревата. Лъчите му се промъкват между групи дървета, пръснати тук-там из саваната. Едри като маниста капки роса тегнат по перестите листа на акациите и те се свеждат към земята, опечалени сякаш, че нощта си отива заедно с прохладния вятрец и влага, така приятни след палещия зной на деня. Макар че птиците се размърдват — коя птица би могла да спи при такъв великолепен изгрев? — хората спят навсякъде, освен в прерията на Тексас. Там предизгревът е най-приятното време на деня. Малцина са унесените в дрямка по това време.

По бреговете на Леона, на около три мили под форт Индж, между дърветата скита човек. Този ранобуден скитник е яхнал буен кой, комуто явно не харесва бавната стъпка, с която се движат. От това описание сте сметнали може би, че конникът е мъж, но ако си спомните, че се намирате в Южен Тексас, все още рядко населен от испано-мексиканци, можете да предположите със същата вероятност, че конникът е жена. Такова предположение е възможно въпреки кръглата шапка, въпреки сарапето, което ездачът е метнал на раменете си, за да се предпази от утринния хлад, въпреки мъжкия начин на яздене, дори въпреки копринения мъх на горната устна. Последното може да ви заблуди. Вероятно е да помислите, че пред очите ви се намира млад испански благородник, чийто род води началото си още от времето на Сид.

Но ако сте запознат с характерните особености в лицата на испано-мексиканците, ще се убедите, че ездачът от тексаските гори може в края на краищата да е и жена.

А ако го разгледате отблизо, ще се уверите, че е така. Това личи от малките ръце, които държат поводите, от малките крака в стремената, от изящните и закръглени очертания на фигурата, които личат и под грубото сарапе, и най-послед от гъстата коса, която се спуска на блестящи вълни под сомбрерото.

Като забележите всичко това, ще се убедите, че виждате жена. Да, виждате доня Исидора Коварубио де лос Лянос. Поразени сте от необикновения ѝ костюм, а още повече от начина, по който язди, нали? Не сте свикнали с мексиканските обичаи, затова и дрехите, и начинът на язденето могат да ви се сторят неподходящи, дори неприлични за жена.

Но на доня Исидора и през ум не ѝ минава, че в облеклото и държането ѝ има нещо странно. Тя чисто и просто следва обичая, установен в страната, в която живее. Нито в едното, нито в другото има нещо необикновено. Доня Исидора е млада, но все пак е жена. Тя е на двадесет — двадесет и една година. Като знаем, че тя живее под слънцето на южното небе, не е нужно да споменем, че отдавна е минало времето, когато е била девойче. Но хубостта ѝ е още съвсем свежа. Тя е толкова красива, колкото е била на петнадесет години. Може би дори още по-красива. Не смятайте, че тъмният мъх над устните нарушава женствеността ѝ. Напротив, той я прави като че по-привлекателна. Вам, свикнали със светлорусите саксонки, това може да се стори на пръв поглед като недостатък. Но не бързайте с преценката си, преди да погледнете още веднъж. Вярвайте, че при втория поглед ще промените мнението си. Безразличието ви ще изчезне при третия, а при четвъртия ще се превърне във възхищение.

Продължавайте наблюденията си и най-послед ще се убедите, че една млада, хубава брюнетка с мъх над устната си е най-прелестната гледка, която благосклонната природа е създала за очите на мъжа.

Тази гледка е възплътена в Исидора Коварубио де лос Лянос. Ако в лицето ѝ има нещо неженствено, то не е мъхът над горната устна, макар че той подсилва суровото изражение, което се забелязва, когато белите ѝ зъби блеснат под неговата сянка. И тогава дори тя е красива, красива като тигрица, която буди повече страх, отколкото обич.

От лицето ѝ личи, че тя има качества, с каквито жената е рядко надарена. По него са изписани твърдост, решителност, смелост, която граничи понякога с безразсъдно безстрашие. В това изящно нежно лице няма ни следа от малодушие и страх. Червенината, която намира под матовата кожа на бузите, няма да изчезне дори при смъртна опасност.

Тя язди сред дърветата, които растат край Леона. Недалеч е асиендата на чичо ѝ дон Силвио Мартинес, отгдето е тръгнала преди малко. Тя седи уверено на седлото. Буйният кон играе под нея, но не се безпокойте за младата ездачка. Тя знае как да

го обуздае.

От седлото виси леко ласо, подходящо за женска ръка. То е грижливо навито, достатъчно доказателство, че тя знае как да си служи с него. Така е наистина – Исидора може да хвърля ласото с умениято на опитен ловец на мустанги. Това е едно от качествата, с които тя се гордее.

Доня Исидора не язди по пътя край реката, а по една пътека, която започва от асиендата на чичо ѝ и се слива с пътя близо до върха на едно възвишение по течението на Леона. Конят ѝ е запъхтян. Мексиканката достига гребена на височината, по която минава пътят. Ездачката спира, но не защото иска конят ѝ да почине, а защото е стигнала мястото, за което е тръгнала.

От едната страна на пътя се простира открито място, голямо два-три акра. То е покрито с трева, без никакви дървета. Заобиколено е от лес, различен от гората, отгдето тя току-що излезе. Лесът е от бодливи растения, между които се провират три пътеки. Тяхното начало едва личи, когато човек застане на полянката.

Девојката е спряла сред тази поляна и гали коня си по врата, за да го успокои. Това не е необходимо. Изкачването на стръмнината го е успокоило вече. Нему не му се ще да продължава.

– Дошла съм преди часа на срещата – промълви Исидора, като извади златен часовник изпод сарапето си. – Всъщност не зная ще се срещнем ли. Той може да не дойде. Но дано дойде. Цяла треперя. Да не е от дишането на коня? *Válgame Dios*!* Не! Аз треперя. Никога не съм изпитвала такива чувства. Дали е от страх? Може и да е. Странно, че се страхувам от човека, когото обичам – единствения, когото съм обичала. Едва ли бях влюбена в дон Мигел. Въобразявала съм си. За щастие отървах се от това чувство. Щастие бе наистина да открия, че е подлец. Това развали магията и разсея романтичния сън, в който той бе главният герой. Небето ми помогна. Сега го мразя. Чувам, че станал... *Santissima!*... Дали е вярно, че е станал... *Salteador***. При все това не се страхувам да го срещна, дори на това усамотено място.

[* *Válgame Dios* (исп.) – Запази ме, господи. Б. пр.]

[** *Salteador* (исп.) – крадец, разбойник. Б. пр.]

Страхувам се от добрия, благороден човек, когото обичам, а не трепвам дори пред мисълта за човека, когото мразя и който е жесток и безмилостен. Странно, нищо не разбирам. Нищо чудно всъщност. Аз треперя не защото ме заплашва опасност – а от страх, че той може да не ме обича. За това се вълнувам. Затова не съм прекарала ни една спокойна нощ от деня, когато ме спаси от пияните индианци.

Никога не съм му казвала това. Не знам как ще посрещне моята изповед, но трябва да му се изповядам. Не мога вече да понасям тази несигурност. Предпочитам отчаянието, дори смъртта, ако надеждите ми се окажат напразни. О! Шум от копита. По пътя идва кон. Дали е той? Да. Между дърветата се виждат ярките цветове на нашия национален костюм. Той обича да се облича по мексикански. Защо не, толкова добре му стои! *Santa Virgen!* Както съм скрита под сарапе, а главата ми със сомбреро, ще ме вземе за мъж. Махай се, грозно предрешаване, нека изглеждам такава, каквата съм – жена.

Исидора смъкна с един замах сарапето и шапката – такава промяна едва ли би се извършила по-бързо и на сцена. В миг се откри снага, на която би могла да завиди Хебе*, и глава, достойна за длетото на Канова**.

[* Хебе – богиня на младостта, дъщеря на Зевс и Хера. Б. пр.]

[** Антонио Канова – велик италиански скулптор (1757–1822). Б. пр.]

Прекрасна гледка сред самотната полянка. Бодливите растения, които я ограждаха, като че протягаха покровителствено ръце, за да я закрилят.

Великолепен кон, изправен на задните си крака, с глава, вирната към небето, и с опашка, която мете земята. На гърба му – ездачка с величествен израз и държане.

Стойката ѝ е безупречна. Тя се е приповдигнала на стремената и красотата на женствените ѝ форми личи сега още по-добре.

Въпреки думите на доня Исидора по лицето ѝ не е изписан страх; или най-малко тя не го издава. Устните ѝ не треперят, бузите ѝ не са бледи. Напротив, изразът ѝ е съвсем различен – той говори за любов, скрита зад горда самоувереност, напомня орлица, очакваща своя орел.

Ще помислите може би, че картината е пресилена, или че ѝ липсва женственост. А тя е взета от живота, истинска е, неведнъж съм я възкресявал в съзнанието си.

Видът и се промени внезапно, когато разпозна приближаващия в галоп конник. Блясъкът на обшитите със злато дрехи я бе заблудил. Не беше Морис Джерълд, а Мигел Диас.

Лицето ѝ се помрачи. Тя се отпусна на седлото с привидно безразличие. Бисерните ѝ зъби блеснаха за миг; тя извика от разочарование. Ни следа от уплаха – само недоволство, примесено с презрение. Пръв заговорва Койота.

– Ало, сеньорита! Кой би очаквал да ви срещне на това усамотено място? Защо прахосвате красотата си сред тези трънливи храсти?

– Какво ви засяга това, дон Мигел Диас?

– Неуместен въпрос, сеньорита. Знаете, че ме засяга, знаете и защо. Знаете, че ви обичам до полуда. Глупав бях, че ви признах това и ви станах роб. То само охлади чувствата ви.

– Грешите, сеньор. Никога не съм казвала, че ви обичам. Ако съм се възхищавала от вашето ездаческо изкуство и съм заявявала това, то не ви дава основание да правите такива изводи. Не съм мислила нищо повече. Възхищавах се от изкуството ви, не от вас. Това беше преди три години. Тогава бях на възраст, когато можех да се възхищавам от такива неща, да бъда заслепена от външен блясък, а не от морални качества. Сега съм жена и е напълно естествено да се променя.

– Carrai! Защо ми дадохте лъжливи надежди? Помня деня, когато повалих най-свирепия бик и укротих най-дивия кон от стадото на баща ви. Никой не се осмеляваше да се докосне до този кон. Тогава вие ми се усмихвахте и в погледа ви се четеше любов. Не можете да го отречете, доня Исидора! Бях достатъчно опитен, за да мога по израза на лицето ви лесно да прочета вашите мисли. Сега са се променили. Защо? Защото бях покорен от вашето обаяние или защото имах неблагоразумието да ви го призная? И вие, като всяка жена, удържала победа, загубихте всякакъв интерес към победения. Така е сеньорита, така е.

– Не е така, дон Мигел Диас. Никога не съм казала или направила нещо, което би ви дало повод да смятате, че ви обичам. За мен вие сте били винаги един изкусен ездач и нищо повече. Тогава бяхте или ми се струваше, че сте такъв ездач. А сега? Знаете какво говорят за вас тук и в Рио Гранде.

– Не считам за нужно да отговарям на клевети – независимо от това, дали изхождат от лицемерни приятели или от злоезични врагове. Дошъл съм да искам, а не да давам обяснения.

– От кого?

– От самата вас, прелестна доня Исидора.

– Много сте самонадеян, дон Мигел Диас. Не забравяйте, сеньор, с кого говорите. Помнете, че съм дъщеря на...

– На един от най-гордите плантатори в Тамаулипас и племенница на един от най-гордите в Тексас. Не съм забравил всичко това, както не съм забравил, че и аз съм бил плантатор, а сега съм само ловец на коне. Caramba! Какво от това? Вие не сте жена, която ще се отнесе с презрение към някой мъж само за това, че не е богат. Един беден ловец на мустанги може да се надява за успех пред вас толкова, колкото и притежателят на стотици стада. В това отношение имам доказателства за вашето великодушие.

– Какви доказателства? – попита бързо и настойчиво Исидора, а в гласа ѝ прозвуча за пръв път безпокойство. – Какви доказателства имате за великодушието, което сте така добър да ми припишете?

– Това прекрасно писмо, което държа в ръката си, съчинено от доня Исидора Коварубио де лос Лянос, за човека, който е като мене само ловец на коне. Няма нужда да ви го дам да го разгледате отблизо. Сигурно ще го познаете и отдалеч.

Тя наистина позна писмото. Доказателство бе, че трепна; доказателство бе и гневният поглед, който отправи към Диас.

– Как е попаднало във вашите ръце, сеньор? – запита тя, без дори да се опита да скрие възмущението си.

– Няма значение. То е в моите ръце. Отдавна търся доказателство, че сте престанали да се интересувате от мене – това ми е съвсем ясно – и че сте почнали да се интересувате от него. Това доказва по-ясно от всякакви думи, че го обичате. Вие копнеете да видите неговите красиви очи. По дяволите! Никога няма да ги видите вече.

– Какво значи това, дон Мигел Диас?

Тя зададе въпроса с разтреперан глас, в който личеше страх. И нищо чудно. В този миг видът на Койота не можеше да не предизвика страх.

Забелязал това, той отговори:

– Изплашихте се; и има защо. Аз ви загубих, но няма да позволя никой друг да ви притежава. Решено е вече.

– Какво именно?

– Това което казах. Че никога друг мъж не ще ви назове „своя“, а най-малко Морис – ловецът на мустанги.

– Така ли?

– Така! Обещайте, че никога няма да се видите с него, иначе няма да си отидете оттук.

– Шегувате се, дон Мигел.

– Говоря сериозно, доня Исидора.

Неговото поведение ясно потвърждаваше искреността на думите му. Въпреки неговото малодушие на лицето му бе изписана хладна и жестока решителност, когато протегна ръка към дръжката на камата си.

Смелата девойка не можеше да не се стресне. Тя разбра, че я заплашва опасност, че вероятността да я избегне е много малка. Това чувство я бе обзело още когато го видя. Но Исидора се надяваше, че неприятната среща ще бъде скоро прекъсната от появата на човека, който ще я вземе под своя защита.

В началото на разговора тя се вслушваше старателно да долови шум от конски подкови и поглеждаше от време на време скритом към дърветата, отгдето очакваше този шум.

Но надеждата ѝ рухна. Писмото в ръцете на Диас показваше, че то не бе стигнало до предназначението си.

Лишена от тази надежда, тя помисли за бягство. Но то би било съпроводено с трудности и опасност. Исидора би могла да обърне коня си и да се отдалечи в галоп. Но в такъв случай можеше да получи куршум в гърба. Револверът на Койота беше толкова близо до ръката му, колкото и камата.

Девойката съзнаваше ясно опасността. Всяка друга жена освен Исидора Коварубио де лос Лянос би се подчинила. Тя дори не показва, че се страхува.

– Глупости! – възкликна тя, като се престори, че не е повярвала на думите му. – Шегувате се с мене. Искате да ме уплашите. Ха! Ха! Ха! Защо ще се страхувам? Яздя и хвърлям ласото не по-зле от вас. Вижте само как умело мога да си служа с него.

Тя каза това с усмивка. След това сне ласото от седлото и го размаха над главата си, сякаш възнамеряваше да покаже изкуството си.

Но намеренията ѝ бяха съвсем други. Диас не ги разбра. Озадачен от държането ѝ, той седеше мълчалив на седлото. Едва когато почувствува примката на ласото да се затяга около лактите му, той разбра намерението ѝ, но беше вече късно. След миг ръцете му бяха стегнати към тялото. Сега не можеше да достигне вече нито револвера, нито ножа си.

Диас не успя дори да се опита да се освободи от примката. Преди да се опомни, въжето се затегна около тялото му и силно дръпване го събори зашеметен на земята.

– Сега, дон Мигел Диас – извика Исидора и извърна коня, за да си тръгне, като стискаше опънатото ласо, – не ме заплашвайте вече. Опитайте се да се освободите, помръднете само един пръст и аз ще пришпоря коня. Жесток злодей! Въпреки малодушието си щяхте да ме убие. Прочетох го в очите ви. Но сега ролите са разменени.

Като не чу отговор, тя замълча, но продължи да държи ласото опънато и не изпускаше от очи поваления човек.

Койота лежеше безмълвен на земята, с ръце стегнати от ласото. При падането от коня бе загубил съзнание. Като че бе мъртъв. Само жребецът му показваше признаци на живот. Изправен на задните си крака сред храстите, той цвилеше остро.

– Света дево! Дали не го убих? – извика Исидора и върна коня малко назад, но още гърбом към Диас, готова всеки миг да препусне напред. – Майко божия! Нямах такова намерение. Макар че имам право и да го убия. Защото той явно възнамеряваше да ме убие. Дали е мъртъв или се преструва, за да се приближа към него. Ще оставя други да се занимават с него. Сега няма опасност да ме настигне, докато се прибера.

Веднага ще пратя хора от асиендата да го освободят. Довиждане, дон Мигел Диас!
Hasta luego!

С тези думи Исидора измъкна от корсета си малък остър нож, преряза въжето и без да чувства угризение, че е извършила престъпление, заби шпори в хълбоците на коня и се отдалечи с галоп от поляната, като остави Диас да лежи на земята, вързан с ласото.

Глава XLIX ЛАСОТО Е РАЗВЪРЗАНО

Изплашен от гневни гласове, един орел напуска клона на изсъхналата топола, гдето е кацнал, и полита с крясък на разузнаване отвисоко. Той достига поляната с един замах на величествените си криле. Задържа се миг там с трепкащи криле, устремява очи към земята и разглежда откритото пространство и дърветата, които го обкръжават. На поляната вижда нещо, което може би радва погледа му – проснат на земята човек, хвърлен от коня си, който го обикаля и цвили. Между дърветата вижда две странни ездачи – едната гологлава, с развети от вятъра коси, бързо се отдалечава, другата – на петнист кон, се приближава. Тя е с шапка и се движи по-бавно. Но лицата и на двете са еднакво загрижени.

Такава гледка се открива пред погледа на орела.

Знаем вече кои са двете прелестни ездачи. Първата, която се отдалечава, е Исидора Коварубио де лос Лянос, а другата, която се приближава, е Луиза Пойндекстър.

Знаем защо едната си отива. Остава сега да разкажем защо идва другата.

* * *

След разговора със Зеб Стамп младата креолка отиде в стаята си, отпусна се на колене пред мадоната и започна да се моли.

Не е нужно да казваме, че като креолка, тя е католичка, затова дълбоко вярва, че светиите могат да ѝ помогнат. Молитвата ѝ беше странна и тъжна. Луиза се молеше за човека, когото смятаха за убиец на брата ѝ.

Тя не допускаше нито за миг, че Морис Джерълд може да е виновен за ужасното престъпление. Това беше невъзможно. Самото съмнение би разкъсало сърцето ѝ.

Луиза молеше за закрила, а не за опрощение. Молеше девата да го спаси от враговете му – от нейните приятели.

Сълзи и ридания заглушаваха думите ѝ, отправени към небето. Тя имаше най-нежни сестрински чувства към брата си. Тъгата ѝ бе неутешима, но тя не можеше да задуши другите чувства – по-силни от кръвната връзка. Луиза оплакваше загубата на брата си и се молеше за спасението на любимия си.

Когато се изправи, очите ѝ попаднаха случайно на лъка, с който така сполучливо бе изпращала писма на Морис.

– О, да можех да изпратя някоя твоя стрела да го предупреди за опасността. После ти може би няма да ми потриваш никога вече.

Тази мисъл ѝ напомни, че може да има следи от тайната им преписка на мястото, гдето я бяха водили.

Тя си спомни, че Морис не прекоси реката е лодката, която тя щеше да върне обратно с помощта на ласото си, а я преплува. Неговото ласо трябва да е останало в лодката.

Потресена от скръб, през следващия ден тя не бе се сетила за него. А то можеше да открие тайната на среднощната им среща, неизвестна никому засега, както мислеше тя.

Слънцето беше вече високо и светеше ярко през стъклената врата. Тя я отвори и излезе с намерение да отиде при лодката, но на терасата се спря, защото дочу гласове отгоре.

Разговаряха двама – прислужницата ѝ Флоринда и черният коняр, който бе излязъл в отсъствието на господаря си на асотеата да подиша хладен въздух.

Думите им се чуваха ясно, но младата господарка не им обърна внимание. Вслуша

се едва когато чу едно име.

– Младежа казват Джерълд. Морис Джерълд. Ирландец; ако истина казвали, не прилича ирландци от Нови Орлеан. Ехе-хе, прилича повече джентълмен; такъв прилича.

– Нали не мислиш, Плуте, че той убил мистър Хенри?

– Не мисля. Ехе-хе, убил мистър Хенри! Убил колкото аз убил. Виж ти, за вълк приказваш и вълк идва. Гледай натам, Флоринда, виждаш ли?

– Къде?

– Ей там, отвъд река. Виждаш конник? Той Морис Джерълд, дето срещнахме в черна прерия и даде на мис Лу петнист кон. Всички тръгнаха да го търсят. Ама сбъркали път. Няма го намерят днес в прерия.

– О, Плуте! Ти радваш се, нали? За мене този джентълмен невинен. Той не човек, дето...

Луиза не остана да ги слуша. Върна се в стаята си, а оттам се качи на асотеата. Когато изкачваше стълбата, шумът от стъпките и едва ли бе по-силен от ударите на сърцето ѝ. Мъчно можеше да скрие чувствата си от прислужниците, чийто разговор я бе развълнувал.

– Какво сте видели, та викате толкова? – попита Луиза, като се помъчи да скрие вълнението си зад престорена строгост.

– Ехе-хе, мис Луиза. Гледайте там! Младеж...

– Какъв младеж?

– Дето отидоха търсят.

– Нищо не виждам.

– Ехе-хе! Ей сега скри зад дървета. Гледайте там! Натам. ... Виждате черна лъскава шапка, кадифено палто и сребърни копчета? Той е младеж...

– Грешеш мистър Плуте. Мнозина се обличат така из тоя край. Не можеш да го познаеш от такова разстояние, а сега той почти изчезна... Няма значение. Флоринда, слез по-скоро и ми донеси шапката и наметалото! Ще изляза да поизляза. А ти, Плуте, оседлай веднага Луна! Искам да изляза, докато слънцето не се е изкачило много високо. Бързайте!

Когато прислужниците изчезнаха надолу по стълбите, Луиза се обърна пак към перилата на асотеата. Гърдите ѝ се повдигаха от вълнение. Останала сама, тя можеше сега добре да разгледа прерията и дърветата.

Но бе вече късно. Конникът бе изчезнал съвсем.

– Много приличаше на него, а все пак не е той. Невъзможно да е той! Защо би тръгнал в тази посока?

Нова болка прониза сърцето ѝ. Тя си спомни, че и по-рано си бе задавала същия въпрос.

След десет минути Луиза прекоси реката и навлезе между дърветата, гдето беше изчезнал ездачът.

Тя яздеше бързо, като разглеждаше внимателно пътя пред себе си.

Когато се приближи към върха на хълма, край Леона, чу гласове и дръпна поводите.

Луиза се послуша. Макар че гласовете долитаха отдалеч и едва се чуваха, можа да различи, че говорят мъж и жена. Кой беше мъжът? Коя жената? Сърцето ѝ болезнено се сви.

Тя се приближи. Спря се пак и отново се послуша.

Разговорът се водеше на испански. Но това не я успокои. Сигурно Морис Джерълд разговаря на този език с доня Исидора Коварубио де лос Лянос. Креолката знаеше достатъчно испански и би разбрала какво говорят, ако бе по-наблизо. Разговорът беше много оживен. И двамата разговарящи изглеждаха разгневени. Това обстоятелство зарадва Луиза.

Тя се приближи още повече. Спря отново коня си и пак се послуша.

Мъжкият глас вече не се чуваше. Гласът на жената звучеше ясно, твърдо и заплашително.

Настъпи тишина, последвана от шум от конски копита. Ново затишие, след това жената пак започна да говори, отначало високо и заплашително, а след това по-тихо, като че говореше сама на себе си. Пак замълча, после се чу отново шум – този път от копитата на отдалечаващ се кон. Към него се присъедини крясък на орел, който се изви високо над поляната, изплашен от гневните гласове.

Луиза знаеше мястото, отгдето долитаха гласовете. То беше свещено за нея. Последния път бе спряла до самата поляна, но се страхуваше да се приближи – страхуваше се да не открие горчивата истина. Най-после се реши и пришпори Луна напред.

На поляната се мятеше уплашено оседлан и обюздан кон.

На земята лежеше човек, чиито ръце бяха свързани с ласо. Като че бе мъртъв. До него имаше сарапе и испанска шапка, явно не негови. Какво значеше всичко това?

Човекът беше в богат костюм на мексикански ранчери. Скъпата и изящна сбруя на коня беше също мексиканска.

Щом го видя, Луиза почувствува, че сърцето и радостно трепва. Мъртъв или не, човекът беше същият, когото видя от асотеата и не беше Морис Джерълд. Надявала се бе, че не е той. Надеждите ѝ се потвърдиха.

Тя се приближи и го разгледа. Вгледа се в лицето му. Стори ѝ се, че го е виждала някъде, но не беше сигурна.

Явно бе, че е мексиканец. Не само дрехите, но и видът му – всяка черта на лицето му издаваше неговия испано-американски произход. Не беше грозен. Напротив, можеше да се нарече дори красив. Но не това накара Луиза Пойндекстър да скочи от седлото и да се наведе състрадателно над него. Радостта от откритието, че не е човекът, когото се страхуваше да не намери тук, я подтикна да извърши една човечна постъпка.

– Не е мъртъв. Диша.

Въжето като че го задушаваше. Луиза веднага го развърза.

– Сега може да диша по-свободно. За бога! Какво ли се е случило тук? Някой е метнал ласото върху него, докато е бил на коня, и го е повалил на земята. Кой ли е направил това? Другият глас беше на жена. Несъмнено на жена. Не греша. И все пак ето една мъжка шапка и сарапе, които не принадлежат на този човек. Дали е имало и друг мъж, който си е отишъл с жената? Но чух шум от копитата само на един кон. А, идва на себе си! Слава богу. Ще ми обясни всичко. По-добре ли сте сега, сър?

– Коя сте вие, сеньорита? – попита дон Мигел Диас, като повдигна глава и се огледа страховито. – Къде е? – продължи той.

– За кого говорите! Не виждам никого освен вас.

– Сагамба! Странно! Не срещнахте ли една жена на сив кон?

– Чух само женски глас, когато идвах насам.

– Кажете по-добре сатанински глас, защото Исидора Коварубио де лос Лянос е самият сатана.

– Тя ли направи това?

– Maldito! Да! Тя го направи. Къде е сега? Кажете сеньорита!

– Не знам. Ако съдя по шума от копитата, който чух на идване насам, трябва да се е спуснала по хълма в обратна посока.

– А!... Спуснала се е по хълма, значи си е тръгнала за дома. Вие бяхте добра към мене, сеньорита, като ме освободихте от тая примка – не се съмнявам, че вие сте сторили това. Може би няма да откажете да ми помогнете да се кача на коня! Надявам се да се удържа на седлото. Но така или иначе не бива да оставам повече тук. Неприятелите ми не са далече... Ела насам, Карлито! – викна той към коня и някак особено подсвирна. – Ела по-наблизо, не се страхувай от прекрасната сеньорита. Не тя ни изигра тая лоша шега. Хайде, ела насам, мое конче, не бой се!

Чувайки подсвирването, конят препусна към господаря си, който вече беше станал, и му позволи да улови юздите му.

– Ако ми помогнете, добра сеньорита, навярно ще мога да се кача на седлото. Щом седна на коня, няма да се страхувам от преследване.

– Мислите, че ще ви преследват?

– Отгде да зная? Както вече ви казах, имам неприятели. Но това не е важно... Чувствувам се много слаб. Нали няма да откажете да ми помогнете?

– С удоволствие ще ви окажа всяка помощ, която е по силите ми!

– Много съм ви признателен, сеньорита!

С голямо усилие младата креолка успя да настани мексиканеца на седлото. Той се олюля, но се удържа на него. Той хвана поводите и каза:

– Прощавайте, сеньорита. Не зная коя сте вие. Виждам само, че не сте мексиканка. Мисля, че сте американка... Но, все едно. Вие сте колкото добра, толкова

и прекрасна. И ако някога се удаде случай, Мигел Диас ще ви се отплати за тази услуга.

Като каза това, Койота дръпна поводите; той пазеше с мъка равновесие и затова подкара бавно коня.

Въпреки бавния ход той се скри скоро, щом навлезе между дърветата, Диас не тръгна по една от трите алеи, а по тясна пътека, която се губеше сред шубраците.

За младата креолка всичко приличаше на сън – и то по-скоро странен, отколкото неприятен.

Сънят се превърна в ужасна действителност, когато вдигна листчето хартия, оставено от Диас, и прочете написаното там. Беше писмо, изпратено до дон Морис Джерълд и подписано от Исидора Коварубио де лос Лянос.

За да се качи сега на коня си, Луиза Пойндекстър се нуждаеше от помощ почти толкова, колкото и човекът, който си бе отишъл.

Когато пресичаше брода на Леона, за да се върне в Каса дел Корво, тя спря коня на сред реката и остана известно време загледана във водата, която се пенеше под нея и достигаше до стремената ѝ. Лицето ѝ изразяваше дълбоко отчаяние. Една крачка в страни и водите на Леона щяха да я погълнат завинаги.

Глава L

СХВАТКА С КОЙОТИ

Виолетовите сенки на тексаския сумрак се спускаха над земята, когато раненият, чийто мъчителен път през гората вече описахме, стигна до ручей.

След като утоли на воля жаждата си, той се изтегна на тревата, облекчен от ужасното напрежение, което толкова дълго бе понасял.

Краката го боляха, но не много силно. Духът му бе така измъчен, че той не можеше да се страхува вече за бъдещето.

Единственото му желание бе да си почине. Хладният вечерен ветрец, който минаваше като въздишка между перестите листа на акациите, създаваше благоприятна обстановка за почивка.

Лешоядите се бяха разотишли. Необезпокояван от тяхното злокобно присъствие, раненият скоро задрям.

Сънят му не трая дълго. Болката от раните се възобнови и го пробуди. От нея именно, а не от воя на койотите, той не можа да мигне през останалата част от нощта.

Той не се страхуваше от дебнещите вълци на прерията, които нападат само мъртвите или умиращите, защото не смяташе, че е умиращ.

За ранения нощта бе дълга и мъчителна. Струваше му се, че никога няма да разсъмне.

Най-после денят настъпи, но не му донесе нищо радостно. С него дойдоха черните птици, а зверовете не си отидоха. Над него лешоядите разтвориха пак мрачни криле в блясъка на слънцето, а наоколо се чу зловещият вой на стотици койоти.

Раненият пропъзля до ручей и утоли отново жаждата си.

Беше огладнял и се озърна да види с какво може да се нахрани.

Наблизо растеше орехово дърво. По клоните му, на около шест фута от земята, имаше плодове. С помощта на патерицата той успя да събори няколко ореха.

Какво да прави сега?

Невъзможно беше да напусне мястото. И най-малките движения му причиняваха болка, което показваше, че не е в състояние да отиде гдето и да било.

Младият човек не знаеше какви са раните му, най-вече раната на крака, който беше така подут, че не можеше нищо да се разбере. Струваше му се, че или капачето на коляното е счупено, или ставата е разместена. И в единия, и в другия случай щяха да минат дни, преди да може да си служи с този крак. Какво ще прави през това време?

Нямаше никаква надежда по тези места да мине човек. Макар че беше прегракнал от викане, той надаваше пак от време на време глух зов – надеждата се бореше с отчаянието.

Не можеше да избира. Трябваше да остане гдето е. Уверил се в това, младият

човек легна на тревата и реши да се запаси с търпение, доколкото това бе възможно. Необходимо бе геройство, за да понесе остриите болки; и той ги понасяше, макар и не мълчаливо. От време на време се чуваше стон.

Погълнат от страданието си, раненият не обръщаше известно време внимание на това, което става наоколо. Над него все още се виеха черните птици, но той бе свикнал с присъствието им и те не го тревожеха, дори когато някоя от тях се спускаше толкова близо, че можеше да чуе до ушите си свистенето на крилата ѝ.

Но какво е това? Какъв е този шум? Той приличаше на стъпки от малки крака по пясъчния бряг на ручея и бе съпроводен от бързото дишане на настървени животни. Младият човек се огледа, за да открие причината.!

„О, само койоти!“, си помисли той, като видя цяла дузина от хищниците да пробягват насам-натам, да се промъкват по брега на ручея или да клякат по тревата.

До този миг той не бе изпитвал страх, а само презрение към тези страхливи животни.

Но когато забеляза вида и държането им, чувствата му се промениха. Те го гледаха сега свирепо, настървено, заплашително. Явно бе, че койотите имаха лоши намерения.

Той бе чувал, че те са обикновено страхливи и безвредни, но нападат човека, когато видят, че той не е в състояние да се защитава. Особено дръзки стават, когато подушат кръв.

Изподраскан от бодлите на кактусите, от него бе изтекла доста кръв, още незасъхнала по дрехите му.

Беше влажно и острата ѝ миризма се разнасяше наоколо. Койотите я бяха надушили.

Това ли ги беше настървило толкова? Както и да е, за младия човек бе ясно, че те имат намерение да го нападнат.

Той нямаше никакво оръжие освен ножа, останал за щастие на колана му. Пушката и револверът, прикрепени към седлото, бяха изчезнали заедно с коня.

Той извади ножа, приповдигна се на дясното си коляно и се приготви за отбрана.

Само една минута бавене, и щеше да е късно. Окуражени от това, че заплахите им оставаха ненаказани, настървени от миризмата на кръвта, която ставаше все по-силна, подтиквани от постоянен свиреп глад, вълците бяха преодолели страха и се готвеха да се нахвърлят върху ранения.

Пет-шест се спуснаха неудържимо и впиха едновременно зъби в ръцете, краката и тялото му.

Раненият напрегна сили и ги отблъсна с ножа си. Лъскавото острие прободде един-два от тях и те се разбягаха с вой. Но към схватката се присъединиха нови; нападателите станаха двадесетина.

Борбата бе отчаяна – борба на живот и смърт. Няколко животни бяха убити. Но тяхната съдба не възпря останалите да продължат битката. Напротив, това ги ожесточи още повече. Борбата стана още по-напрегната.

Койотите се блъскаха един друг, за да се доберат до жертвата си. Раненият размахваше ножа наслуки. Ръката му отмаляваше и ударите ставаха все по-слаби. Той започна да губи смелост – смъртта го гледаше право в очите. Това отслаби още повече съпротивата му.

В този съдбонобен миг от гърдите му се изтръгна вик. Колкото да изглежда чудно, това бе вик на радост, а не на ужас. Още по-чудно бе, че койотите се разбягаха, щом чува вика.

Битката бе прекратена – за миг настъпи тишина. Но отстъплението им се дължеше не на вика на жертвата, а на това, което бе предизвикало вика.

Чу се тропот от копита на галопиращ кон. После остър кучешки лай.

Раненият продължи да вика за помощ. Явно беше, че конят е наблизо. Ездачът не можеше да не чуе виковете.

Но отговор не последва. Конникът бе отминал. Ударите от копита ставаха все по-неясни. Обсаденият бе обзет отново от отчаяние.

В същото време дебнещите нападатели се окуражиха и се хвърлиха в нов пристъп.

Битката се възобнови и скоро забушува с предишната ярост. Нещастникът разбра, че е обречен на гибел, но продължаваше да се бори просто от отчаяние. Обаче битката

бе прекъсната повторно. Този път се появи защитник, който вдъхна нови сили и надежда на ранения.

Ако конникът не се отзова на виковете му, то кучето се притече на помощ. Едра ловджийска хрътка от най-добра порода се приближаваше към мястото с дълбок и звучен лай. Тя скочи стремително през храстите.

– Приятел! Слава богу, приятел!

Лаят престана, когато кучето се появи на полянката и със зинала уста се нахвърли върху изплашените койоти, които бяха започнали вече да отстъпват. Само след миг един от тях се озова в огромните челюсти на хрътката. Кучето го разтърси като най-обикновен плъх и го пусна да се гърчи на земята с пречупен гръбнак.

Същата участ постигна втори. Преди да нападне трети, оцелелите и ужасени вълци свиха опашки и хукнаха да бягат с жален вой. Всички до един се изпокриха там, откъдето бяха дошли – в глухите и затънтени шубраци.

Спасеният не можа да види нищо повече. Силите му го бяха напуснали. Успя само да протегне ръка и с усмивка да обгърне врата на спасителя си. След това промълви няколко нежни думи и бавно загуби съзнание.

* * *

Младият човек скоро дойде на себе си. Повдигна се на лакът и се огледа учуден наоколо.

Странна кървава гледка се откри пред очите му. Ако не бе загубил съзнание, щеше да види друга, още по-странна гледка. Докато траеше това му състояние, на поляната се появи ездач, който скоро изчезна. Това бе ездачът, който бе останал глух към виковете за помощ. Дошъл бе твърде късно, и то като че за да напои коня си, а не да помогне.

Животното нагази в потока, пи до насита, изкачи се на отсрещния бряг и изчезна сред дърветата.

Конникът не обърна внимание на проснатия човек, а жребецът само изпръхтя, докато си проправяше път между труповете на койотите.

Конят – прекрасно животно – не беше голям, но много добре сложен. А ездачът? – беше без глава. Всъщност имаше глава, но тя не беше на мястото си, а стоеше подпряна на седлото, като че ездачът я държеше в ръка.

Наистина ужасна гледка!

Когато конникът мина през поляната, кучето излая и го последва до началото на гората. То го бе придружавало дълго време – скитало бе навред подир странното видение.

Но сега се отказа от безцелното скитане, върна се при спящия и легна до него. В този миг младият човек дойде на себе си и си спомни какво го бе накарало да изгуби съзнание. Той погали кучето, отпусна се отново и загърна лицето си с наметалото, за да се предпази от палещото слънце, и заспа. Хрътката се сви до краката му и също задряма. Но сънят ѝ се нарушаваше от време на време – тя вдигаше глава и се зъбеше сърдито, когато крилата на лешоядите префучаваха край ушите ѝ.

Младият човек започна да говори насън. От безчувствените му устни се отронваха чудновати думи – ту призови на гореща любов, ту несвързани думи за някакво убийство.

Глава LI ПАК ПИЯН

Нашият разказ ни връща отново при самотната хижа на Аламо, така внезапно напусната от комарджиите, дошли в отсъствието на стопанина.

Наближава пладне на другия ден, а той още не се е прибрал у дома си. Бившият коняр от Балибалах е отново сам в хакалето. Както и по-рано, той е пиан и лежи проснат на пода.

Фелим бе изтрезнял, но след това се бе обърнал пак към „светото“ питие, на което се дължеше сегашното му състояние.

За да обясним всичко, трябва да разкажем какво се случи след среднощния час,

когато играчите на monté си отидоха така внезапно.

Видът на тримата червенокожи, разположили се около масата и погълнати от игра на карти, спомогна много повече от съня за изтрезняването на Фелим.

Неговият пронизителен вик показва, че той не бе видял смешното в тази комична картина.

В последните събития нямаше нищо смешно. Но той не си спомняше ясно какво бе последвало. Спомни си само, че тримата нашарени индианци се отказаха ненадейно от играта, хвърлиха картите на пода и застанаха заплашително над главата му с голи ножове. След това към тях се присъедини и четвърти, после всички обърнаха гръб и се втурнаха през глава навън.

Всичко това стана за по-малко от двадесет секунди. Когато се съвзе от ужасната изненада, Фелим се намери сам в хакалето. Спеше ли или не? Пиян ли бе или сънуваше? Действителност ли е това или някакво ново, неразбираемо за него видение, подобно на онова, което още виждаше ясно в съзнанието си.

Не, това не можеше да е измама. Не бе възможно. Диваците бяха толкова близо до него, не можеше да се усъмни в тяхното съществуване. Той ги бе чул да говорят на непознат за него език – сигурно някое индианско наречие. Освен това картите бяха все още пръснати на пода.

Но Фелим и не помисли да вземе някоя от тях, за да се увери дали е истинска. Той беше вече достатъчно изтрезнял, но му липсваше смелост. Струваше му се, че картите ще изгорят пръстите му. Отгдето да знае, може да са на дявола.

Въпреки смущението си Фелим съобрази, че е опасно да остане в хижата. Възможно бе „червенокожите“ да се върнат да довършат играта си. Те бяха оставили не само картите, но и цялото имущество на хакалето. Ясно бе, че нещо сериозно ги е заставило да си отидат така неочаквано; но можеха и да се върнат също така неочаквано.

Тази мисъл накара ирландеца да действа незабавно. Той изгаси свещта, за да прикрие движенията си, и тихо се измъкна навън.

Не излезе през вратата. Луната осветяваше малката полянка пред къщата. Диваците може да са още наблизко.

Фелим отпра една от конските кожи в задната част на стаята и се промъкна през отвора. Навън се скри в сянката на дърветата.

Не беше отишъл далече, когато пред него се появиха някакви тъмни предмети. Чуваше се подрънкване на конски юзди, а от време на време и тропот от копита. Фелим се спря, скрит зад един кипарис.

Той се убеди скоро, че това са коне. Четири на брой, без съмнение принадлежаха на четиримата воители, които бяха превърнали къщата на ловеца на мустанги в игрален дом. Животните бяха вързани, както изглежда, за едно дърво, но това не значеше, че и стопаните им не са там.

При тази мисъл Фелим се нареди да тръгне в друга посока. Точно в този миг дочу гласове, които стигнаха до ушите му от противоположната страна – мъжки гласове, които звучаха застрашително и заповеднически.

След това последваха бързи и отсечени възклицания на уплаха. После изляз куче и настъпи тишина, нарушавана само от шум, напомнящ чупене на клонки, като че няколко души тичаха през храстите. Фелим продължи да се ослушва. Шумът се приближаваше. Хората, които го причиняваха, идваха към кипариса. Той се вмъкна между подпорите, сложени край дървото, клекна и се скри напълно в сянката им. Едва бе успял да се срие, когато четирима мъже префучаха към конете. Когато минаха покрай него, те размениха няколко думи, които ирландецът не можа да разбере; но в тях звучеше ужас. Ужас се четеше и в действията им – те очевидно бягаха от някакъв неприятел, който ги бе изплашил.

Близо до кипариса имаше полянка, осветена от лунните лъчи. За да стигнат до конете си, четиримата мъже трябваше да я прекосят. Когато минаваха през нея, червените им кожи лъснаха под сребристата светлина.

Фелим позна четиримата джентълмени, които така свободно се бяха разположили в хижата. Той не се помръдна от мястото си, докато не чу, че те се качиха на конете и препуснаха в галоп по склона към равнината. Никак не приличаха на хора, които имат намерение да се върнат.

– Нищо не разбирам – промърмори ирландецът и разпери ръце от изненада. –

Дявол ги взел! Каква е тая работа? Какво гонят тези дяволи? А тях какво ги подгони? Ясно като бял ден, че нещо ги изплаши. Дали не е същото? Господи! Сигурно и те са го срещнали. Чух, че хрътката виеше. А тя тръгна подир него. О, божичко! Какво става? Ами ако е намислил да гони тях и мине оттук?

От страх да не види пак загадъчното видение или то да го не види, той се дръпна в сянката на дървото, гдето стоя известно време разтреперан.

— Това трябва да е някоя шега на мистър Морис. Приискало му се е да ме изплаши. А дойде тъкмо навреме, за да изплаши ония червенокожи, дето сигурно мислеха да ни ограбят, а може би и да ни убият. Дано е тъй! Колко ли време мина, откакто го видях? Доста време. Спомням си, че хубавичко си пийнах, а сега като че ли нищо не е било. Дано индианците не са спипали дамаджаната! Чувал съм, че и те обичат да си по-пийват като нас, белите. Божичко! Ако са я подушили, капка не е останало от уискито. Ще се върна в хижата да проверя. Няма какво да се страхувам вече от тях. От главоломното им бягство личеше, че няма да се върнат.

Фелим излезе от сянката и се отправи към хакалето. Движеше се предпазливо, като спираше от време на време, за да се увери, че наблизо няма никой.

Въпреки убедителното предположение, което си бе изработил, ирландецът все още се страхуваше да не срещне конника без глава, който се бе приближил на два пъти към хакалето и сега бе може би вътре.

Ако не, се надяваше да намери няколко „капки в дамаджаната“, Фелим не би се осмелил да се върне. Но желанието му да си пийне бе малко по-силно от страха и воден от него, той пристъпи боязливо в тъмната хижа.

Фелим не се опита да запали светлина. Той познаваше добре всеки инч от стаята, особено ъгъла, гдето очакваше да намери дамаджаната. Отправи се към него. Но разочарованият му вик показва, че дамаджаната не е на мястото си.

— Дяволите да ги вземат! — промърмори ядовито той, като опипваше пода. — Изглежда, че са я задигнали. Така е, то се знае. Иначе щеше да е на мястото си. Сигурен съм, че тук я оставих. А, ето къде било моето съкровище! — продължи Фелим, когато ръцете му напипаха плетената дамаджана. — Негодяи! Пресушили я! Ах, алчни чудовища! Ако знаех, че ще дойдете, жлъчка щях да наля в нея. Това заслужавате. Дано ви изгори червата, червенокожи разбойници! Крадат уиски, когато човек спи. Ай, ай, какво да правя сега? Да си легна пак? Няма да заспя, ако не пийна нещо за утешение. А не е останала ни капка... Уф, да му се не види! Дево Марийо! Майко Мойсеева! Свети Патрик и всички останали... Какво съм се раздрънкар! Ами шишето! Шишето! Ами че то е в куфара, пълно догоре. Нали го напълних за мистър Морис, когато тръгна последния път за поселището, а той го забрави. Боже господи! Смили се над мене! Ако индианците са го напипали, свършено е с мене. Ще полудея! Хип! Хип! Ура! — извика той, след като порови известно време из куфара. — Хип! Хип! Ура! Слава богу! Червенокожите не са се сетили да потърсят тук. Шишето си е съвсем пълно. Не са се и допирали до него. Ура!

Откривателят на спирното богатство се отдаде за известно време на радостта си и в тъмнината се чуваше как танцува по пода на хакалето.

Последва тишина; той отпуши шишето, после се разнесе звук от гъргорене — тънкошиестото стъкло бе започнало да излива своето съдържание в гърлото му.

След известно време този звук се замени от мляскане с устни и възклицания.

Ново гъргорене, ново мляскане и тъй нататък, докато най-сетне празното шише издрънча на пода.

След това се разнесоха диви викове, песни и смях, несвързани закани, отправени към червенокожите и конника без глава, които малко по малко стихнаха и завършиха с шумно, продължително хъркане.

Глава LII ПРОБУЖДАНЕ

Вторият сън на Фелим продължи по-дълго от първия. Беше почти пладне, когато той се събуди, и то с помощта на ведро студена вода, лисната в лицето му. От нея той изтрезня почти толкова бързо, колкото и от появата на червенокожите.

Човекът, който го разхлади с този душ, бе Зеб Стамп.

След като напусна Каса дел Корво старият ловец пое по най-прекия познат път

към изворите на Нуесес. Без да търси „следи“, той прекоси прерията и навлезе във вече описаната алея.

От думите на Луиза Пойндекстър Зеб разбра, че Морис се намира в опасност – той познаваше добре хората, тръгнали да търсят ловеца на мустанги. Затова побърза да стигне Аламо преди тях, като през цялото време се стараеше да ги избегне.

Той знаеше, че ако срещне регулаторите, не ще може да им се изплъзне и те ще го заставят да ги заведе до жилището на заподозрения убиец.

Когато стигна до завоя на алеята, ловецът има нещастieto да види точно пред себе си преследвачите, които се бяха събрали и разглеждаха някакъв „знак“.

За голямо негово задоволство обаче те не го видяха.

– Дяволите да ги вземат! – промърмори той. – Трябваше да се сетя, че са тук. Сега трябва да се върна и да заобиколя. Ще се забавя цял час. Хайде, стара кобилке. Не можеш да прескокнеш това препятствие! Пътят ни се удължава с цели шест мили. Ама какво да се прави. Хайде! Хайде да се връщаме!

Зеб дръпна силно юздите, обърна кобилата и препусна обратно по алеята. Когато излезе отново в равнината, той тръгна край гората и навлезе в нея по пътеката, отгдето Диас и помощниците му бяха минали предишния ден. Оттук нататък не му се случи нищо. Той продължи, без да се спира, докато стигна в долината на Аламо, близо до къщата на ловеца на мустанги.

Вместо да се отправи направо към нея, Зеб слезе от коня си, завърза го и се приближи към хакалето с обичайната си предпазливост.

Вратата от конска кожа беше затворена, но по средата ѝ зееше дупка. Какво ли значеше това?

Зеб не можеше да отговори дори с предположения на този въпрос.

Той увеличи предпазливостта си и продължи да се прокрадва напред, сякаш следеше антилопа. Ловецът заобиколи зад къщата, за да може да се прикрива под дърветата, стигна до навеса, присви се на колене и се послуша.

Пред очите му се откри отвор в стената на къщата – един от коловете беше изкъртен, а кожата от вътрешната страна – разкъсана. Това го озадачи, но преди да може да направи каквито и да са догадки, до ушите му достигна тежко дишане, придружено с хъркане, което той веднага разбра, че е от ноздрите на ирландеца.

Само един поглед през отвора го убеди, че не се е излъгал. Фелим спеше.

Сега вече нямаше нужда да обикаля така предпазливо. Изправи се на крака, обходи къщата и влезе през вратата, която не беше залостена.

Станп не се опита да събуди Фелим, преди да разгледа струпания на пода багаж.

– Като че ли за път са се приготвили – отбеляза той след бегъл поглед. – А, спомням си. Младият момък каза, че тия дни ще се мести оттук. Това животно не само е заспало, а и здраво се е натряскало. Целият мирише на спирт. Дали е оставил и за мене? Надали. Ни капка, дявол го взел! Ето къде се търкаля дамаджаната, а ето и шишето – и двете пълни с въздух. Пияница такъв! Той може да изпие толкова алкохол, колкото би погълнала и варовитата прерия. Ха! Испански карти! Цяла колода разпръснати по пода. Какво ли е правил с тях? Сигурно е играл сам, докато е пил. Но защо е прорязана тази дупка във вратата? Ами другата отзад? Сигурно само той ще може да ми обясни. Ще трябва да го събудя. Фелим! Фелим! Фелим не отговори.

– Фелим! Хей, Фелим, чуваш ли?

Никакъв отговор. Втория път Зеб извика така, че можеше да го чуят на разстояние, от половин миля, но заспалият с нищо не показва, че го е чул.

След това Зеб го разтърси, но пак без полза. Фелим само изръмжа и продължи да хърка.

– Ако не хъркаше, щях да помисля, че е мъртъв. Че е мъртво пиян – мъртво пиян е. Цял е просмукал от алкохол, чак до пръстите на краката. Да го сритам – няма да помогне. Аха, ето какво ще опитам.

Ловецът беше зърнал едно ведро в ъгъла на колибата. Фелим го бе напълнил с вода от потока, която за голямо свое нещастие не бе употребил.

Когато вдигна ведрото и плисна вода в лицето на спящия, весели пламъчета заиграха в очите на Зеб.

Това даде желания резултат. Макар и да не изтрезня напълно, пияният се събуди. Уплашените викове, които нададе, бяха придружени от гръмкия смях на ловеца. Доста време мина, преди двамата мъже да се успокоят и да поведат сериозен разговор.

Макар че в последно време се намираше почти непрекъснато в пияно състояние, Фелим не бе се отърсил от страховете си, затова посрещна с радост Зеб Стамп въпреки начина, по който ловецът бе изявил присъствието си.

Щом се помириха, Фелим започна да разказва подробно – доколкото заплетеният език и замъглен мозък му позволяваха – за странното видение и случките, от които си бе загубил ума.

Едва сега Зеб Стамп научи за конника без глава. Всички във форт Индж и по Леона говореха сутринта за него, но Зеб бе минал много рано през поселището на път за Каса дел Корво и не срещна човек, който да му съобщи поразителната новина. Всъщност той бе разговарял само с Плуту и Луиза Пойндекстър, а и двамата не бяха чули още за странното същество, срещнато от преследвачите. По една или друга причина плантаторът бе говорил много малко, а дъщеря му не бе говорила с другите. Отначало Зеб беше наклонен да се изсмее на разказа за човека без глава. Той го нарече „рожда на Фелимовия мозък под влиянието на алкохола“. Но бе все пак учуден от настойчивостта на Фелим, особено като помисли и за други обстоятелства, които вече знаеше.

– Как ще греша – възрази ирландецът. – Та нали видях мистър Морис, както виждам сега вас. Цял-целеничък, само без глава, а пък и нея зърнах, когато той обърна коня си и избяга. Видях и мексиканското му сарапе, седлото с червения плат, гетите от ягуарова кожа. Ами коня? Как мога да го сбъркам? Нали ви казах, че Тара се спусна подире му, а после я чух точно преди индианците...

– Индианци! – извика ловецът и отметна презрително глава. Къде се е чуло и видяло индианци да играят с испански карти. Това са бели индианци.

– Мислите, че не са индианци ли?

– Няма значение какво мисля. Сега няма време да говорим за това. Казвай по-нататък какво си видял и чул!

Когато Фелим свърши най-последния разказ си и се освободи от товара, който го гнетеше, Зеб не му зададе никакви въпроси, а излезе навън и клекна по индиански на тревата. Той направи това, както сам се изрази, за да си „помисли“, нещо невъзможно за него, когато наоколо му имало стени.

Едва ли е необходимо да споменем, че разказът на ирландския коняр още повече го озадачи.

До този миг трябваше да търси обяснение само за изчезването на Хенри Пойндекстър. Сега се появиха нови обстоятелства – ловецът на мустанги не бе се прибирал в хижата, гдето прислужникът го очаквал да се върне още миналата сутрин и закъдето знаеха, че е тръгнал.

Още по-загадъчна беше вестта, че са го видели да язди по прерията без глава или по-точно, че носел главата си в ръка. Това е сигурно някаква измама. Какво друго би могло да бъде?

Обаче не беше време за шега – убит бе човек. Половината жители на поселището тръгнаха да търсят убиеца и съвсем невероятно бе предполагаемият престъпник да устройва такива шеги.

Зеб Стамп трябваше да разнищи редица заплетени обстоятелства – случаи без причини – причини без последствия – престъпления, извършени като че без убедителни подбуди – загадки, обясними сякаш само с нещо свръхестествено.

Среднощна среща между Морис Джерълд и Луиза Пойндекстър. Разкриване на срещата и разпра с брата; Морис тръгва за прерията, Хенри го последва, за да иска извинение – в тези събития имаше естествена връзка.

След това започваше обърканата и противоречива част.

Зеб Стамп знаеше добрите чувства на Морис Джерълд към Хенри Пойндекстър. Нееднократно бе чувал ловецът на мустанги да говори за младия плантатор. Вместо вражда Морис явно изпитваше възхищение към прямия и благороден характер на Хенри. Предположението, че Морис е могъл да стане негов убиец, беше съвършено невероятно. Зеб Стамп можеше да повярва такова нещо, само ако го види със собствените си очи.

След половинчасово „мислене“ той не успя да оправи плетеницата от несвързани обстоятелства. Въпреки необикновено бистрия си ум и способността си да разследва, Зеб не можа да стигне до никакво разумно обяснение на тази многоактна драма.

Ясно му бе само, че четирима конника, които не вярваше да са индианци, бяха влезли без позволение в хижата на ловеца на мустанги. Вероятно бе те да имат

някаква връзка с извършеното убийство.

Тяхното присъствие в хакалето и продължителното отсъствие на неговия собственик му навяваха нерадостното предположение, че не само един човек е загинал от ножа на убиеца и сред шубраците ще трябва да търсят не един, а два трупа.

При тази мисъл от гърдите на стария ловец се изтръгна тежка въздишка. Той изпитваше към младия ирландец особени чувства, напомнящи чувствата на баща към син. И мисълта, че младежът е бил убит в някое затънтено място в гората, че лешоядите и койотите го разкъсват, свиваше от болка сърцето му.

Той продължи да въздиша. Когато не можеше да понася вече бездействието и мъчителната мисъл, Стамп скочи, започна да крачи напред-назад и да се заканва гръмко, че ще отмъсти.

Той бе така погълнат от мъка и възмущение, че не забеляза хрътката, която се бе промъкнала до хижата.

Фелим започна да гали и да приветствува кучето по ирландския си обичай. Едва тогава ловецът усети нейното завръщане, но остана равнодушен, докато вниманието му бе привлечено от вика:

– Мистър Стамп! Мистър Стамп!

– Какво има, Фелим? Какво се е случило? Да не би пак да те е ухапала змия?

– О! Мистър Стамп, погледнете Тара! Виждате ли? Около врата ѝ е вързано нещо, което тя нямаше по-рано. Какво ли е?

Ловецът се вгледа в хрътката. И наистина около врата ѝ имаше ремък от еленова кожа. Но имаше и нещо друго – привързано за ремъка под гушата ѝ.

Зеб извади ножа си и се приближи към кучето. То се отдръпна уплашено, но като се увери, че ловецът няма лоши намерения, пак се приближи.

Ремъкът бе отрязан. На него бе привързана визитна картичка, увита в парче плат.

На картичката имаше име и нещо, писано като че с червено мастило, а всъщност с кръв.

И най-простите ловци знаят да четат. Зеб Стамп не правеше изключение, затова успя скоро да разчете написаното на картончето.

Като свърши четенето, се чу възглас, съвсем различен от предишните въздишки. Това бе вик на задоволство и радост.

– Слава богу! Трябва да благодаря и на учителя си от Кентъки, че ме научи да чета. Жив е, Фелим! Жив е! Гледай, Фелим! Гледай! О, ти пък не можеш да четеш. Няма значение. Той е жив. Жив е!

– Кой? Мистър Морис ли? Да благодарим на господа...

– Сега няма време. Вземи едно одеяло и няколко ремъка от конска кожа, докато аз доведа кобилата. Бързо! Ако загубим и половин час, може да бъде късно.

Глава LIII

ТОЧНО НАВРЕМЕ

– Ако загубим и половин час, може да бъде късно – това бяха последните думи на ловеца, преди да се отдалечи в галоп от колибата. Той беше прав; не беше права обаче сметката му за времето. По-правилно би било да каже „половин минута“, защото човекът, който ги зовеше с кървавото писмо, в същия миг се намираше отново в опасност. Койотите го бяха пак заобиколили. Но сега нямаше защо да се страхува от тях. Друг, още по-опасен враг застрашаваше живота му.

Морис Джерълд – сега вече знаем, че той е човекът с наметалото и панамената шапка – бе заспал след описаната по-горе битка, в която го спаси неговата вяра в Тара. В продължение на няколко часа той почиваше, напълно уверен в способността на другаря си да го опази от черните птици и от още по-опасните четириноги хищници.

След това се събуди сам и като се почувствува ободрен, насочи пак вниманието си към опасностите, които го заобикаляха.

Кучето го бе спасило от койотите и щеше да продължи да го брани, ако го нападна отново. Но после? Верният му другар не можеше да го пренесе. А тук той можеше да умре от глад или от раните си.

Морис се изправи и откри, че краката му не държат. Беше изнемогнал и след като

направи с мъка няколко крачки, трябваше отново да легне.

В този тежък миг го осени щастлива мисъл. Тара може да занесе съобщение до хижата.

– Да мога само да я накарам да отиде – каза си Морис, като погледна въпросително кучето. – Ела, драга! – обърна се той към безмълвното животно. – Искам да ми станеш пощальон! Да занесеш писмо, разбираш ли? Чакай, докато го напиша. След това ще ти обясня по-добре. За щастие имам картичка – каза той, като потърси из портфейла си, – но нямам молив. Няма значение. Около мене има толкова мастило; а вместо писалка ще използвам някой трън от агаве.

Морис пропълзля до това растение, откърши един от шиповете, с които завършват големите му листа, и го потопи в кръвта на най-близкия който. След това извади една картичка и написа нещо на нея. Уви я в парче плат, което откъсна от подплатата на панамената шапка, и я прикачи с един ремък за шията на хрътката.

Сега оставаше само да накара кучето да изпълни пощальонската задача.

Това не беше лесно. Въпреки своя ум безсловесното животно не можеше да разбере защо е необходимо да изостави човека, комуто беше така предано. То остана дълго време глухо за увещанията и упреците, с които Морис искаше да го накара да тръгне. То се покори едва след като човекът, чийто живот бе спасило неотдавна, започна да го хока с престорен гняв и да го удря с патерицата си.

И чувствата на едно куче дори не биха могли да понесат такова отношение. Като обърна няколко пъти укорен поглед към човека, който го гонеше, Тара избяга неохотно в гората.

– Бедното! – си каза Морис, когато кучето изчезна от погледа му. – Все едно, че удрям себе си или най-близкия си приятел. Ще изкупя това, като стана още по-мил с него, ако имам щастие да го видя пак. А сега, щом съм без него, трябва да се подготвя за защита в случай, че който-то ме нападна. Сигурно ще дойдат пак, като открият, че съм сам.

Той си изработи план. Наблизо бе ореховото дърво, за което вече споменахме. То имаше два здрави клона, израснали хоризонтално един до друг на около шест-седем фута от земята.

Морис свали наметката си, простря я на земята и промуши с ножа няколко дупки по краищата ѝ. После разви пояса си от китайска коприна, омотан около кръста му, и го разреза на две ленти, дълги няколко ярда. Опъна наметката между двата клона и я превърза с лентите. Образува се нещо като люлка, в която можеше да легне човек.

Морис знаеше, че който-то не се катерят по дърветата и легнал във висещата постеля, той можеше да наблюдава с безразличие опитите им да го достигнат.

Не би хабил сили, ако не бе сигурен, че ще се върнат. Предположенията му скоро се потвърдиха. Един след друг който-то се приближаваха крадешком откъм гората, правеха по няколко скока, спираха се да разузнаят и пак напредваха към мястото на неотдавнашната битка.

Врагът, от който най-много се страхуваха, не беше тук. Окуражена от това, глутницата скоро се събра и Морис стана още веднъж свидетел на жестоката свирепост, с която са прочути тези иначе страхливи животни. Те разкъсаха с най-голяма бързина мъртвите си събратя. След това насочиха вниманието си към ранения. Той разлюля люлката си, без да го е грижа, че ще го видят. Тя беше достатъчно висока, за да не могат да я достигнат, а това му осигуряваше безопасност.

Тъмната мантия личеше ясно, както и човекът, седнал в нея. Кръвта бе изострила апетита на който-то и те се събраха под люлката. Страшна гледка бе човек да наблюдава как облизват окървавените си муцуни след отвратителното пиршество.

Морис почти не им обръщаше внимание, дори когато скачаха с намерение да достигнат краката му или когато се опитваха от време на време да се покатерят по дървото. Смяташе, че е в безопасност.

Но имаше опасност, която той не бе предвидил. Той се сети за нея, едва когато който-то прекратиха напразните си опити и се излегнаха задъхани под дървото.

Койотът е най-лукавото от всички диви животни в прерията и гората. Всеки ловец ще ви каже, че този звяр е „най-хитрата гадинка, която съществува“. По лукавство прилича на лисицата, а по свирепост – на вълка. Може да го опитомите, но той рано или късно ще разкъса ръката, която го гали. Всяко дете може да го уплаши с пръчка, но въпреки това всеки ранен е изложен на опасност да бъде нападна.

Ако е сам, койотът е страхлив като заек, но когато е в глутница – а те ходят на лов само на глутници, – малодушието му не личи така много. Понякога, под влиянието на силен глад, то се превръща в свирепост, която наподобява смелост.

Но човек трябва да се страхува най-много от хитростта на койотите. И това именно пробуди нови опасения у ловеца на мустанги.

Койотите разбраха скоро, че не могат да го достигнат, но не се разпръснаха, а наклеяха по тревата. Към тях се присъединиха и други, отклонили се от групата. Морис разбра, че имат намерение да го обсадят. Това не би трябвало да го безпокои, като знаеше, че е в безопасност. И той наистина не би се тревожил, ако нямаше друга, все по-осезателно засилваща се причина за безпокойство. Това бе опасността, която едва бе избягнал неотдавна – мъчителната жажда.

Той се ядоса, че не се сети за нея, преди да се качи на дървото. Лесно би могъл да се запаси с вода. Потокът беше наблизко, а извитите листа на агавето можеха да му послужат за съд.

Но сега бе вече късно. Водата течеше пред очите му и само го измъчваше и увеличаваше желанието му да пие. Той не можеше да стигне до потока, без да мине сред койотите – а това бе равносилно на сигурна смърт. Надеждата му, че кучето ще се върне и ще го спаси повторно, беше слаба. Още по-малко вярваше, че писмото му ще стигне предназначението си. Вероятността беше съвсем малка.

Жаждата се връща бързо при човек, от чиито вени е изтекла много кръв. Мъчението се приближаваше. Колко ли щеше да трае?

Този път то бе придружено от видения. Стотината вълци му се сториха изведнъж десеторно повече. Като че хиляди обкръжаваха дървото и покриваха цялата поляна. Те идваха все по-близо и по-близо. Очите блестяха стръвнишки. Окървавените езици лижеха увисналия плащ, разкъсваха го със зъбите си. Морис чувствуваше зловонния им дъх, когато те подскачаха между клоните.

За миг главата му се проясни и той разбра, че всичко е само видение. Вълците бяха още тук, но както и по-рано, само сто на брой. Те лежаха на тревата и очакваха подло да настъпи криза. И тя настъпи още докато траеше прояснението. Стана нещо неочаквано и необяснимо за Морис. Койотите внезапно скочиха и се втурнаха към гората. Ни един не остана на поляната.

Дали и това не бе някакво видение? Той се съмняваше във видяното и започна да мисли, че разумът му се е помрачил.

Но всичко бе свършено ясно. Нямаше нито един койот. От какво ли се бяха изплашили?

Радостен вик се изтръгна от гърдите му, когато му мина през ума, че Тара може да се е върнала. А сигурно и Фелим е с нея. Обсадата на койотите бе траяла два часа. За това време писмото можеше да бъде предадено.

Морис се повдигна на коляно, надвеси се над клона и се огледа. Не се виждаше нито хрътката, нито помощникът му – нищо друго освен клони и храсти.

Той се послуша. До ушите му достигаше само воят на койотите, които продължаваха да се оттеглят. Сега всичко му се стори още по-недействително. Какво ли ги накара да хукнат така ненадейно?

Това нямаше никакво значение. Сега пътят му беше свободен. Той можеше да стигне до потока, без да се излага на опасност. Водата искреше пред него. Ромонът ѝ бе като песен за слуха му.

Морис слезе от дървото и се отправи, олюлявайки се, към потока. Преди да се наведе да пие, той се огледа наоколо и мъчителната жажда дори не можеше да заличи изненадата, от която още не бе се отърсил. На какво дължеше това неочаквано спасение?

Въпреки надеждата, че може да е хрътката, той все пак се страхуваше, че над него виси някаква опасност.

Само един поглед го убеди, че не се лъже. Между листата се показваше жълтата, лъскава кожа на петна. Дълго тяло пълзеше като змия сред шубраците. Това беше опасният ягуар – тигърът на Новия свят, не по-малко страшен от своя събрат.

Появяването му обясняваше бягството на койотите.

Намеренията му бяха явни: подушил кръв, той бързаше към мястото, където тя бе пролята. Видът му издаваше, че е решен да вземе участие в кървавото пиршество.

Очите на ягуара бяха втренчени в Морис. Той се приближаваше към него –

отначало бавно, прилепен към земята, а после все по-бързо и по-бързо, като че се готвеше за скок.

Да се върне на дървото би било глупаво. Ловецът на мустанги знаеше, че ягуарът се катери като котка. Но и да не знаеше, връщането беше невъзможно. Хищникът бе отминал вече дървото, на което Морис се бе приютил по-рано, а наблизо нямаше друго, до което би могъл да се добере навреме.

На Морис и през ум не мина да се покатери на някое дърво. Объркан от изненада, той просто не можеше да мисли.

И без да мисли, се втурна несъзнателно към потока и се намери до кръста във вода. Ако бе размислил, щеше да се сети, че това няма да му помогне. Ягуарът не само се катери като котка, а умее и да плува леко като видра. Той е толкова опасен във водата, колкото и на суша.

Но Морис не се сети. През съзнанието му мина само неясната мисъл, че малкият вир, в който бе нагазил, едва ли ще го защити. Той се увери в това, когато ягуарът достигна до брега и се сниши с намерение да скочи на него.

Отчаян, Морис се приготви да посрещне нападението на свирепото животно. Но нямаше нищо – нито нож, нито револвер, за да го отблъсне. Нито дори патерицата. Борба с голи ръце щеше да завърши с гибелта му.

Той извика, когато жълтеникавото животно понечи да скочи.

Подобен крясък издаде и ягуарът. Нещо му попречи и вместо да връхлети на жертвата си, той се строполи като мъртъв във водата.

Като отзвук на този вик от гората се чу друг, непосредствено след отсечен пушечен изстрел.

Из храстите излетя огромно куче и със скок се гмурна във вира, където бе потънал ягуарът. Един великан се приближи бързо към брега, последван от друг, по-дребен човек, който радостно подвикваше.

Това, което виждаше и чуваше, бе за ранения видение, а не действителност. Това бяха последните мисли, които минаха през ума му. Дълго измъчваното му съзнание го напусна. Той се опита да удуши верния приятел, който плуваше и се умилкваше около него, и започна да се бори със здравите ръце, които го вдигнаха и изнесоха в приятелска прегръдка на брега. Съзнанието на Морис напусна действителността и потъна в ужасно бълнуване.

Глава LIV

НОСИЛКА В ПРЕРИЯТА

Приятелските ръце, обгърнали Морис Джерълд, принадлежаха на Зеб Стамп.

Следвайки указанията от картичката, старият ловец се отправи с най-голяма бързина към посоченото място.

За щастие той бе на един изстрел разстояние точно в опасния миг, когато ягуарът се готвеше да скочи. При все че прониза сърцето му, куршумът не попречи на свирепото животно да направи последния скок в живота си.

Но за това се сетиха по-късно. Тогава нямаше време.

Като се втурна във водата, за да се увери, че изстрелът му е улучил, ловецът бе нападнат, но не от ноктите на ягуара, а от човека, когото бе спасил от тях.

За щастие на Зеб, ловецът на мустанги бе оставил ножа си на сушата; но едва що не го удуши. И само след като хвърли пушката и напрегна всичките си сили, великанът успя да отбие неочакваното нападение.

Последва борба. Най-после Зеб сграбчи младия ирландец с големите си ръце и го занесе на брега.

Но не се свърши само с това. Щом се освободи от прегръдките му, Морис се спусна към ореховото дърво така бързо, като че раненият му крак не го затрудняваше вече.

Ловецът предугади намерението му. Нали беше повече от шест фута висок? Той видя оставения на наметалото окървавен нож. Към него се бе отправил ловецът на мустанги.

Зеб се втурна след обезумелия Морис, сграбчи го в мечешките си прегръдки и го задържа.

– Бързай, Фелим! – извика той. – Скрий ножа! Господарят ти е загубил разума си. От треската трябва да е. Почна да буйствува.

Фелим се подчини веднага, покатери се на дървото и взе ножа.

Но борбата не свърши и с това. Изпадналият в делириум човек започна да се бие със спасителя си, като крещеше, заплашваше и въртеше очи, блеснали в дива сатанинска светлина.

Тази безумна борба продължи цели десет минути.

Най-после той се отпусна изтощен на земята. Тялото му се сви няколко пъти в гърчове, придружени от въздишки, които се откъсваха сякаш от дъното на гърдите му; след това остана неподвижен, като че го бе напуснала и последната искра живот.

Като помисли, че господарят му е умрял, ирландецът започна жално да вие.

– Стига си ревал, проклетнико! – извика Зеб. – Твоите викове ще накарат душата му да избяга от тялото. Колкото си умрял ти, толкова е умрял и той. Припадна само. Нищо му няма, ако съдим по това, как ме нареди. Да – продължи той, като се наведе и огледа Морис; – Не виждам никъде рана. Няма нищо опасно. Коляното е отекло доста, но костта не е счупена. Иначе нямаше да може да стои на краката си. А пък драскотините не са страшни. От какво ли са? Не ще да са от ягуара. Трябва да са от нокти на див котарак. Охо, сега забелязвам. Имало е битка още преди да дойде петнистия звяр. Нападали са го койоти. Кому ще дойде на ум, че тия страхливи животни ще нападнат човек? А правят и това, ако им попадне някой сакат, дявол да ги вземе!

Старият ловец си говореше сам. Зарадван, че господарят му е жив и няма да умре, Фелим преустанови изведнъж жалния си вой и започна весело да подвиква и подскача, като щракаше през цялото време с пръсти по ирландски.

Неговата радостна възбуда действа и на Тара и тя се присъедини към буйния ирландски танц. Зеб не обърна внимание на лудориите им, а се наведе още веднъж над Морис, за да довърши започнатия преглед.

Като се убеди, че наистина няма никакви сериозни рани, той се изправи и започна да разглежда пръснатите по земята вещи. Забелязал бе вече панамената шапка, която беше на главата на ловеца на мустанги. Странна мисъл премина през ума му, когато я видя.

Шапки от тревата guayaquie, неправилно наричана панама, не бяха нещо необикновено. Много южняци от Тексас и някои други щати ги носеха. Но ловецът знаеше, че младият ирландец обикновено носеше различното на вид мексиканско сомбреро. Възможно бе да е решил да промени външността си. Въпреки това, докато се взираше в шапката, на Зеб се стори, че я е виждал на друга глава. Той се наведе и свали шапката не защото предполагаше, че Морис се е сдобил с нея по нечестен начин, а защото искаше да я разгледа. Целта му беше да намери някакво обяснение на загадката или по-скоро на редицата загадки, които го озадачаваха.

Като погледна вътрешната ѝ страна, той видя две имена. Първото – на един шапкар от Нови Орлеан, чийто етикет бе залепен на дъното. Второто име беше написано:

—Хенри Пойндекстър—

Едва сега Зеб забеляза наметалото. Той го разгледа и видя, че и то принадлежи на същия човек.

– Чудна работа – промърмори ловецът, навел очи към земята и потънал явно в дълбоки размисления. – Дяволите да ги вземат и шапките, и главите, и всичко! Нито шапките са на главите си, нито главите на местата си! Честна дума, нещо не е в ред. Ако не чувствах болка над лявото око, дето ме цапна младият момък, щях да сметна, че мозъчната ми кутия не е на мястото си. Няма полза да чакам обяснения от него – добави той, като погледна Морис, – поне докато не дойде на себе си и не си отспи хубаво. А никой не знае кога ще стане това. Ех – продължи Зеб, след като мълча известно време, унесен в мислите си. – Нищо няма да спечелим, като стоим тук. Трябва да го приберем в колибата, а това може да стане само ако го занесем. На картичката пише, че не може да пристъпи. Само от инат се е движил. Този крак изглежда по-зле и по-зле. Трябва да го носим.

Ловецът се замисли как да пренесат Морис.

– От него човек не може да очаква да измисли нещо – продължи той, като погледна към ирландеца, който разговаряше с Тара. Кучето има повече мозък. Няма

значение! Ще го накарам и той да помага в носенето, когато му дойде времето. Само че как ще стане тази работа? Трябва ни носилка. Да речем, че ще я направим с два пръта и наметалото или одеялото, което Фелим донесе от колибата. Да, носилка, носилка ни трябва!

Той повика на помощ ирландеца. Отсякоха от гората две дръвчета, дълги по десетина фута, и окастриха клоните им. След това избраха други две по-къси и ги привързаха напътно към първите. Отгоре опънаха най-напред сарапетото, а след това за по-здраво и наметката.

Така се образува носилка, на която лесно можеха да пренесат някой ранен или пиан.

Човекът, за когото я приготвиха, приличаше повече на пиан, защото отново започна да буйствува и трябваше да го вържат за рамката.

За разлика от обикновените носилки тази бе носена не от двама души, а от човек и кобила. Кобилата отпред, а човекът отзад. Човекът беше ирландецът. Старият ловец изпълни обещанието си и накара Фелим да помага в пренасянето, когато му дойде времето.

Зеб се нагърби с по-леката задача на водач. Носилката не беше нещо измислено от ловеца. Тя напомняше мексиканските *litera**, които той бе виждал може би в Южен Тексас. Отличаваше се от тях само по това, че те бяха покрити и вместо кобила и човек ги носеха две мулета.

[* *Litera* (исп.) – носилка. Б. пр.]

На тази случайна носилка Морис Джерълд бе пренесен до дома му.

* * *

Беше вече нощ, когато чудноватата група пристигна в хакалето. Силни, внимателни ръце пренесоха ранения от носилката до леглото от кожи, гдето обикновено той почиваше.

Но Морис не знаеше къде се намира и не виждаше приятелските лица, надвесени над него. Мислите му все още блуждаеха, но той не буйствуваше вече. Настъпило бе затишие.

Болният не отговаряше на ласкавите въпроси, с които се обръщаха към него, но и не мълчеше – мърмореше несвързани думи, които биха могли да предизвикат смях, но сега будеха само опасения.

Неговите приятели превързаха раните му, доколкото умееха да сторят това. Не можеха да направят нищо друго освен да дочакат настъпването на деня.

Фелим легна на постелята си да спи, а Зеб остана да бди до леглото на болния.

Фелим си легна не от липса на преданост към Морис, а защото Зеб го накара да спи, като каза, че не е необходимо и двамата да бдят край болния.

Старият ловец имаше свои съображения. Той искаше дори и Фелим да не слуша тези несвързани думи. По-добре е само той да ги чуе. И цяла нощ ги слуша сам. Някои от думите го изненадаха, други – не. Той не се учуди никак например, че болният често повтаря името Луиза заедно с пламенни любовни увещания.

Но Морис произнасяше често и друго име – името на Луизиния брат. Думите му бяха несвързани, неразумни, съвсем неясни.

Много време преди утринната светлина да нахълта в хакалето, Зеб Стамп, съпоставяйки чутото с това, което знаеше, дойде до заключението, че Хенри Пойндекстър не е между живите.

Глава LV

UN DÍA DE NOVEDADES*

[* *Un día de novedades* – ден на новости. Б. пр.]

Дон Силвио Мартинес бе един от малцината мексикански богаташи, които предпочетоха да останат в Тексас след завладяването на страната от колонизаторите на Севера.

Прехвърлил вече средна възраст, миролюбив по природа и безразличен към политиката, той се помири лесно с новото положение.

Загубата на националната независимост се уравнивяваше в неговото съзнание със спечелената безопасност от набезите на команчите, които до преди идването на новите колонисти заплашваха да обезлюдят страната.

Вярно е, че диваците не бяха още напълно подчинени, но техните нападения станаха много по-редки. А това беше вече подобрение на стария режим.

Дон Силвио беше *ganadero* – едър скотовъдец. Неговите пасбища заемаха много мили на ширина и дължина. По тях пасяха хиляди коне и рогат добитък.

Той живееше в голяма правоъгълна едноетажна къща, която приличаше повече на затвор, отколкото на жилище. Тя беше заобиколена от обширни заградени места за добитък – корали.

Обикновено животът протичаше тук тихо. Изключение правеше времето за *herradero*, – жигосване на добитъка, когато дни наред се устройваха почти пословични тържества.

Но това се случваше само веднъж в годината.

През останалото време старият обитател на асиендата, който беше ерген, водеше спокоен и самотен живот. Единственият му събеседник бе неговата по-възрастна сестра. От време на време, когато неговата очарователна *sobrina** пресичаше Рио Гранде и идваше да ги посети, това правило се нарушаваше. Тогава домът на дон Силвио ставаше по-оживен.

[* *Sobrina* (исп.) – племенница. Б. пр.]

Исидора беше винаги добре дошла. Тя можеше да дойде и да си отиде, когато поиска, и да прави, каквото ще, докато се намира под покрива на чичо си. Нейната жизнерадост се нравеше на стария господар на асиендата, който не беше мрачен човек. Някои особености в характера ѝ, които можеха да се сторят неженствени в много други страни, бяха естествени тук, където животът е толкова несигурен, където къщата често се превръща в крепост и домашното огнище нерядко се оросява от кръвта на неговите обитатели.

Чудно ли е тогава, че в тази страна има жени с качества на Исидора? Дори да е чудно, то е факт.

Обикновено мексиканките имат приятен нрав – *douce**, ако ни позволят да използваме тази дума от езика, който най-често се занимава с особеностите на жената – дотолкова кротки, че тази кротост може да се сметне за тяхна национална черта. Особено вярно е това за жените от големите градове, в които няма никаква опасност от нападения на индианци. Но по-другояче е в пограничните райони, преследвани през последните пет-десет години от първоначалните им обитатели. Благият нрав на жените там не е изчезнал, но често е съчетан с твърдост, която на пръв поглед изглежда мъжествена, а всъщност е героична. От времето на Малинше не една прелестна героиня е влязла в историята на страната.

[* *Douce* (френски) – кротък, благ. Б. пр.]

Самият дон Силвио Мартинес е участвувал в множество схватки. Неговата младост бе преминала сред опасности и смелостта на Исидора, която понякога граничеше с безразсъдност, му доставяше удоволствие.

Старият джентълмен обичаше скъпата си племенница като свое дете. Но дори ако беше негова дъщеря, тя едва ли би била тъй сигурна, че ще наследи богатствата му както сега.

На всички бе известно, че когато дон Силвио Мартинес напусне този свят, Исидора Коварубио де лос Лянос ще стане собственица на просторните му земи и хилядите коне и рогат добитък.

Като имаме предвид това, не е нужно да казваме, че където и да отидеше, сеньоритата беше посрещана с уважение, а хората от асиендата Мартинес гледаха на нея като на бъдеща господарка.

Но тя бе почитана независимо от това. Исидора имаше качества, които можеха да спечелят уважението на смелите ранчери. И не един от обитателите на имението беше готов при най-малък знак от нея да извади ножа си и да я защити до последна капка кръв.

Мигел Диас не бе излъгал, когато каза, че се намира в опасност. Той добре знаеше, че ако Исидора реши, тя може да повика пастирите на чичо си и да ги изпрати да накажат Койота. Те щяха да направят това незабавно и можеха да го обесят на най-близкото дърво.

Затова няма защо да се чудим, че мексиканецът изчезна с такава бързина от поляната.

Както вече казахме, истинският дом на Исидора се намираше от другата страна на Рио Гранде, на шестдесетина мили от асиендата на Мартинес. Но това не ѝ пречеше да посещава често роднините си на Леона.

Тя не правеше това с някаква сметка. Посещенията ѝ нямаха нищо общо с бъдещото наследство. Исидора беше и без него богата наследница, тъй като баща ѝ беше крупен скотовъдец. Тя просто обичаше да стои при чичо си и леля си. Правеше ѝ удоволствие да язди от едната до другата река. И често потегляше съвсем сама сутринта, а пристигаше на Леона вечерта.

В последно време тези посещения зачестиха. Дали колкото повече роднините ѝ в Тексас остаряваха, толкова повече се привързваше тя към тях? Или причините на зачестилите посещения бяха други?

Ако сме откровени като нея, трябва веднага да заявим, че тя идваше сега по-често на Леона с надежда да срещне Морис Джерълд...

Със същата откровеност трябва да кажем, че тя го обичаше.

Младият ирландец бе пленил сърцето ѝ. Както знаем, той го спечели, като постъпи към нея приятелски, но безстрашната Исидора бе очарована може би много повече от проявената смелост, отколкото от услугата.

Тя намираше може би у него и други привлекателни качества, които по-мъчно подлежат на описание. Само Морис знаеше дали бе показал качества си случайно или нарочно – с цел да я покори. Сам той би казал „не“ и ние не можем да пренебрегнем отговора. Въпреки това мъчно можем да повярваме, че, смъртен човек може да погледне очите на Исидора де лос Лянос без пожелание да ги види отново и да прочете в тях копнеж.

Морис бе казал сигурно истината, но ние бихме му повярвали по-лесно, ако се бе запознал с Луиза Пойндекстър, преди да срещне Исидора.

Случката в изгорялата прерия бе станала няколко седмици след приключението с пияните индианци. Явно между Морис и мексиканската девойка се бе случило нещо, което я караше да вярва или поне да се надява, че и той има чувства към нея.

Дошъл бе мигът, когато Исидора вече не можеше спокойно: да чака. Нейната буйна натура не можеше повече да понася неизвестността. Тя знаеше, че го обича, и бе решила да изповяда откровено чувствата си и също така откровено да попита дали той ги споделя. Затова бе определила срещата, която не се състоя.

Дон Мигел Диас се бе изпречил между нея и това към което тя се стремеше.

Такива мисли изпълваха главата на девойката, когато тя се отдалечаваше в бърз галоп от полянката към асиендата на чичо си.

* * *

Яхнала сивия жребец, Исидора препуска в галоп.

Тя е гологлава. Косата ѝ е в безпорядък. Черните плитки се веят над раменете, които не са покрити сега нито с шал, нито със сарапе. Тя ги е оставила на поляната заедно с шапката.

Очите ѝ святкат възбудено, страните ѝ са силно зачервени.

Знаем защо.

Знаем и защо така бясно препуска. Каза ни го самара тя.

Като наближи къщата, Исидора затегна юздите. Конят премина в тръс, след това започна да се движи съвсем бавно, докато най-последно спря по средата на пътя.

Неговата ездачка промени намерението си или спря, за да реши дали да го промени.

Тя е замислена.

– Струва ми се, че е по-добре да го оставя на мира. Ако го хванат, ще стане голям скандал. А засега никой не знае за... Освен това какво бих могла да кажа аз, единствената свидетелка? Други свидетели нямаше. Ах! Но ако аз разкажа историята на смелите тексасци, думите ми ще са достатъчни, за да го накажат жестоко. Не, нека си живее! Не се страхувам от такива негодяи! След станалото той не ще смее и да се доближи дори до мене. Като си помисля само, че макар и за кратко, се бях увлякла по този човек! Трябва да изпратя някой да го освободи; но човек, който може да запази

тайната. Кой? Управителят на имението – храбрият и верен Бенито!

– Ето го и него! Както винаги, брой добитъка. Бенито! Бенито!

– Какво ще заповядате, сеньорита?

– Драги Бенито, искам да ми направиш една услуга. Съгласен ли си?

– На вашите заповеди, сеньорита! – повтаря управителят, като се покланя ниско.

– Никакви заповеди, драги Бенито. Искам да ми направиш една услуга.

– Слушам, сеньорита.

– Нали знаеш откритото място навърх хълма, където се срещат трите пътя?

– Да, зная го така добре, както познавам и коралите в асиендата на чичо ви.

– Добре. Иди там! Ще намериш един човек, прострян на земята и свързан с ласо.

Освободи го и го пусни да си върви! Ако се е наранил при падането, направи, каквото можеш, да му помогнеш, но не казвай кой те е изпратил. Струва ми се, че го познаваш, но това няма значение. Не го питай нищо и не отговаряй на въпросите му, ако той те запита нещо. Щом се изправи на нозе, остави го да прави, каквото иска. Разбра ли?

– Perfectamente, s'norita*. Ще изпълня най-точно нарежданията ви.

[* Perfectamente, s'norita (исп.) – отлично. Б. пр.]

– Благодаря ти, драги Бенито. Чичо Силвио ще ти бъде благодарен за стореното, при все че не трябва да му кажеш нищо. Остави аз да му обадя. А ако той... Някой ден едно имение на Рио Гранде ще се нуждае може би от смел и верен управител, какъвто си ти.

– На всички е известно, че доня Исидора е не само хубава, но и благородна.

– Благодаря! Благодаря! Още една молба. Услугата, която искам да ми направиш, трябва да се знае само от трима души. Третият е човекът, комуто ще помогнеш. Знаеш кои са другите двама.

– Разбирам ви, сеньорита. Ще стане, както желаете. Управителят се отдалечава. Едва ли е нужно да кажем, че и той е на кон. Кракът на хора с неговото звание рядко стъпва на земята... и никога, ако са тръгнали на път, дори за по-малко от половин левга*.

[* Левга (лат.) – мярка за разстояние около 4 км. Б. пр.]

– Чакай! Забравих! – извика девойката. – Ще намериш шапка и сарапе. Те са мои. Донеси ми ги! Ще те чакам тук или ще те пресрещна някъде по пътя.

Спрелият управител се покланя и тръгва отново, но пак му заповядват да спре.

– Реших да дойда с тебе, сеньор Бенито. Чакай!

Домоуправителят на дон Силвио не е изненадан от прищевките на племенницата на господаря. Той изпълнява заповедите, без да разпитва, и тръгва отново към хълма. Девойката го следва. Казва му да язди пред нея. Има съображения, които я карат да забрави аристократичните си навици.

Предположенията на Бенито не са правилни. Това, че сеньоритата идва с него, не е просто прищявка. Сериозни причини я карат да го придружи.

Исидора е забравила не само наметалото и шапката, но и писмото, което и създаде толкова неприятности.

Тя не се довери напълно на „добрия Бенито“ и не можеше да му възложи да донесе и, писмото. То можеше да предизвика по-голям скандал, отколкото разпратата с дон Мигел Диас, затова Исидора се връща да прибере писмото. Колко жалко, че не се сети по-рано!

– Как ли се е добрал до него Койота? Сигурно Хосе му го е дал.

Издайник ли беше прислужникът и? Диас може да го е срещал по пътя и да го е взел насила. И двете предположения бяха възможни.

Такава постъпка бе напълно естествена за Диас. А що се отнася до Хосе, тя имаше не за пръв път основание да се съмнява в предаността му.

Такива мисли минаваха през главата ѝ, докато се изкачваше по склона над реката.

Те стигат върха и навлизат в поляната. Сега Исидора язди до управителя.

Мигел Диас не е там. Няма никой. Но това, което най-много отчайва Исидора, е, че и листчето хартия не се вижда.

Шапката, сарапето и примката на ласото са налице. Нищо друго.

– Можеш да се върнеш у дома, сеньор Бенито! Човекът, който падна от коня,

сигурно се е съвзел. Слава богу! Но помни, драги Бенито, че въпреки това всичко трябва да остане в тайна.

— Yo entiendo*, доня Исидора.

[* Yo entiendo (исп.) — разбирам. Б. пр.]

Управителят се отдалечава и се скрива скоро зад хребета на хълма.

* * *

Девојката с ласото е пак сама. На поляната тя скача от седлото, слага сарапето и шапката и се преобразява отново на млад идалго*.

[* Идалго (исп.) — рицар, благородник. Б. пр.]

Бавно, механически се качва на коня като че не мисли за това, което върши.

Току-що е възседнала коня и ето жалкият Хосе се приближава дебнешком към поляната.

Тя го пита направо какво е станало с писмото.

— Какво го направи?

— Предадох го, сеньорита.

— На кого?

— Оставих го в... в... странноприемницата — заеква Хосе и цял пребледнява. — Дон Морисио беше излязъл.

— Лъжеш, lérego*! Дал си го на дон Мигел Диас. Не отричай! Видях го в ръцете му.

[* Lérego (исп.) хитрец. Б. пр.]

— О, сеньорита, простете ми, простете! Не съм виновен. Наистина не съм.

— Глупак! Трябваше да измислиш нещо друго! Сам се издаде. Колко ти плати дон Мигел за измяната?

— Вярвайте ми, че не съм ви издал! Той ме застави... със заплахи, с удари. Аз... аз не съм взел пари.

— Тогава аз ще ти платя. Уволнявам те и ето ти заплатата! Ето... ето...

Тя повтаря тази дума най-малко десетина пъти, а същевременно стоварва камшика си по раменете на нечестния пратеник.

Той се опитва да избяга, но напразно. Трябва сам да се приближава до нея, от страх да не бъде стъпкан под копитата на възбудения кон.

Исидора прекъсва наказанието едва когато по кафявата кожа на Хосе се появяват сини резки.

— А сега да се махаш от очите ми и да не ми се мяркаш вече! Махай се! Махай се!

Хосе изпълнява заповедта със смешно старание. Той побягва като уплашена котка, щастлив да скрие и себе си и страха си в сянката на трънливия храсталак.

Исидора не остава за дълго на поляната. Нейният гняв се сменя с дълбоко огорчение. Не само не успя да изпълни плановете си, но сърдечната ѝ тайна сега е в ръцете на издайници.

Тя обръща отново коня към дома си. Исидора пристига точно навреме, за да види една необичайна гледка.

Хората — пеони, вакери и всички останали прислужници — бързат насам-нататък, от полето към коралите, от коралите към къщния двор, и всички крещат ужасени.

Всички мъже са на крак и бързат да се въоръжат; жените отправят на колене жални молитви към небето, с посредничеството на двадесетина светци, създадени великодушно от мексиканците, за да им служат при всички случаи и нужди.

— Защо е тази суматоха? — пита Исидора първия човек, който се изправя пред нея — управителя.

Някой бил убит в прерията!

Жертвата е един от новите заселници в Каса дел Корво — синът на американеца, собственик на асиендата. Разправят, че е убит от индианци.

Индианци! Тази дума обяснява вълнението сред хората на дон Силвио.

Тя обяснява и молитвите, и бързината, с която всички се въоръжават.

Фактът, че е бил убит човек — незначително събитие в страна, където царуват необуздани страсти, — не би предизвикал такова вълнение, особено когато странникът е „americano“.

Но новината, че са се появили индианци, е съвсем друго нещо. В нея прозира опасност.

Обаче Исидора посреща известието с други чувства. Тя не се страхува от диваците. Името на убития ѝ напомня неща, които ѝ причиняват болка. Тя знае, че той имал чудно хубава сестра. Исидора я е виждала и знае, че това е вярно. Но друго нещо ѝ причини още по-силна болка. Казали ѝ бяха, че са виждали тази несравнима девойка с Морис Джерълд. Новината за смъртта на брата не пробужда нова ревност, а само възкресява за миг старите неприятни чувства.

Но и те се сменят скоро от безразличие към съдбата на човека, когото тя не познава.

Няколко часа по-късно безразличието се превръща в мъчително любопитство – в страх. Нови известия за убийството достигат дотук. То не е било извършено от команчи, а от бял, от Морис – ловеца на мустанги.

Значи наблизко няма индианци!

Последните Novedades*, които успокояват прислужниците на дон Силвио, имат тъкмо обратно въздействие върху неговата племенница. Тя не може да намери покой и след половин час пристига на кон пред странноприемницата.

[* novedades (исп.) – новини. Б. пр.]

През последните няколко седмици тя се бе отдала по неизвестни причини на изучаване La lengua americana*. Речникът ѝ от английски думи е беден, но все пак достатъчен за сегашната цел. Тя иска да научи нещо за убийството и за човека, обвинен в това убийство.

[* La lengua americana (исп.) – американски език. Б. пр.]

Собственикът на странноприемницата я знае и отговаря на въпросите ѝ с раболепна учтивост.

Тя научава, че Морис не живее вече в хотела; научава и „пълни подробности за убийството“, доколкото те са известни.

Исидора се връща дълбоко натъжена в асиендата Мартинес.

Когато пристига в къщи, тя намира, че спокойствието е отново нарушено. Причината може да изглежда смешна, но суеверните пеони не са на това мнение.

Носи се странен слух. Видели човек без глава, който яздел в равнината, някъде към Рио Нуесес. Макар че е невероятен, слухът изглежда достоверен. Всички в поселището говорят за него.

Но има и друг, още по-убедителен довод. Някои от хората на дон Силвио – пастири, които търсели няколко заблудени добичета, видели обезглавения, отказали се от търсенето и избягали от видението, както биха избягали от дявола.

Тези пастири – трима на брой – са готови да се закълнат, че наистина са го видели. Но техните уплашени погледи са още по-сигурно доказателство, че говорят истината.

Слънцето залязва зад грамада от страхотни слухове.

Нито слуховете, нито увещанията на дон Силвио и сестра му могат да накарат своенравната племенница да промени внезапното си решение да се прибере в Рио Гранде. За нея няма никакво значение, че по пътя, отдето ще мине, е било извършено убийство, нито че хората са видели призрачното видение на някакъв конник без глава. Това, което би ужасило всеки друг пътник, като че привлича Исидора. Тя дори решава да пътува сама! Дон Силвио предлага десетина въоръжени до зъби вакери да я придружат. Предложението е отхвърлено.

А дали ще се съгласи да вземе Бенито?

Не, предпочита да пътува сама.

Накратко казано, така е решила.

* * *

На следното утро Исидора изпълнява решението си. Тя е на седлото още преди изгрев слънце; след два часа вече язди, но не по прекия път към Рио Гранде, а по брега на Аламо.

Защо се е отклонила така от пътя си? Дали се е заблудила?

Исидора не е човек, който може да загуби пътя. Лицето ѝ е тъжно, но не и озадачено. Освен това конят върви самоуверено напред, явно направляван от ездачката

си.

Исидора не се е заблудила. Не е загубила пътя.
Колко по-щастлива би била да го е загубила!

Глава LVI ИЗСТРЕЛ ПО ДЯВОЛА

Раненият не заспа цяла нощ. Ту се успокояваше, ту се мятеше в безумно бълнуване.

Цяла нощ ловецът седя до леглото му и слуша несвързаните приказки.

Те потвърдиха две неща, които Зеб вече знаеше – че Морис обича Луиза Пойндекстър и че брат ѝ е убит.

Второто би изпълнило ловеца с мъка при всички обстоятелства. А сега, свързан с останалите известни обстоятелства, този факт правеше мъката му непоносима.

Той си спомни за свадата, за шапката, за наметалото. Зеб се гърчеше от болка, докато се луташе из тъмната плетеница на предположенията, които изпълваха главата му. Никога през живота му неговият трезв ум не бе изправян пред такива трудности. Той простена, като съзна безсилието си.

Ловецът не наблюдаваше вратата, защото знаеше, че „те“ няма да дойдат през нощта.

Само веднъж някакъв шум го накара да излезе навън. Утрото наближаваше, светлината на деня бе почнала да разреждава лунните лъчи. Тара, която блуждаеше сред дърветата, изви злокобно, след това се втурна уплашено в колибата.

Зеб изгаси светлината, промъкна се навън и се послуша.

Нощният хор бе млъкнал. Може би от воя на хрътката. Но какво бе предизвикало този вой?

Ловецът погледна най-напред към поляната, после към сенките на дърветата.

Там не се виждаше нищо нередно.

Той вдигна погледа към канарата, чийто тъмен силует се очертаваше в небето, назибен в двата края на върховете на дърветата, които се издигаха над нея. Зеб знаеше, че равнината завършва до скалата.

Очертанията на скалата бяха съвсем ясни. Горната ѝ част бе обляна от светлите лунни лъчи и човек би могъл да види дори змия, която пълзи по нея.

Но и там не се виждаше нищо.

И все пак имаше нещо. Зеб се послуша. Откъм равнината, недалеч от върха на скалата, се чу шум, приличен на удари от конски копита о камъни. Така поне се стори на ловеца и той напрегна слух, за да чуе още веднъж шума.

Шумът не се повтори, но предположенията на Зеб се потвърдиха. Иззад дърветата се появи кон, който се приближи до ръба на скалата.

На гърба му седеше човек – техните тъмни очертания се открояваха ясно в бистрото сапфирено небе.

Силуетът на коня бе съвършен, като умело изваяните коне, които сме виждали в медальони.

Фигурата на ездача личеше от седлото до раменете. Краката му се губеха в сянката на животното, но от време на време проблясваха шпори, което показваше, че той има крака. Обаче над раменете нямаше нищо, което би могло да напомня глава.

Зеб Стамп разтърка очи и погледна. Разтърка ги пак и пак погледна. Но това не промени вида на конника. Колкото и да търкаше очите си, виждаше все едно и също нещо – конник без глава.

Всичко беше толкова ясно, че той не можеше да не го повярва – конят пристъпваше бавно и безшумно по равната повърхност, като че се хлъзгаше, а не ходеше.

Видението не се появи само за миг, а за доста продължително време, така че Зеб можа да го разгледа в подробности и да се увери, че то не е никаква измама на окото.

Освен това то не изчезна внезапно, а бавно и постепенно. Най-напред главата на коня, после шията му, след това призрачният ездач и най-сетне дългата опашка.

„Мътните го взели!“

Зеб Стамп възкликна не от изненада, че конникът без глава изчезна. В това нямаше нищо странно. Видението просто се скри зад върховете на дърветата, които се издигаха над скалата.

„Мътните го взели!“ – повтори ловецът любимото си възклицание на изненада. Явно бе, че е безкрайно учуден. Това личеше и в изгледа му. Въпреки несъмнената смелост на Зеб по огромното му тяло минаха тръпки. Дори потъмнелите му от тютюна устни побледняха.

Той постоя за миг безмълвен, като че не можеше да каже нищо друго.

После способността му да говори се възвърна.

– Кучета го яли! – промърмори тихо той, втренчил поглед в мястото, гдето изчезна опашката на коня. – Да не ме казват Зеб Стамп, ако някой друг е виждал нещо такова. Ирландецът излезе прав. Мислех че е сънувал, докато е бил пиан. Но не било така. Видял го е, а и аз го видях! Нищо чудно, че кучето се е уплашило. И аз се поразтреперах малко. Каква ли е тази дяволска работа?

– Какво ли ще е? – продължи той, като помисли малко. – Кучета да ме ядат, ако мога да кажа какво е. Да беше през деня и да можех хубаво да го разгледам! Или да бях малко по-наблизо... Хей! Че защо пък да не го видя по-отблизо. На, ако не опитам. Няма да ме изяде, я! Да не е дявол? А ще проверя дали е дяволът, като му тегля един куршум. Ако не го съборя, значи той е. Ей сега ще се запозная по-отблизо с това чудо, каквото и да е то.

Като каза това, ловецът мина с широки крачки между дърветата и се намери на пътеката, която води към скалата. Нямаше нужда да влезе в хижата за пушката си, защото я бе взел, когато чу, че хрътката вие.

Ако конникът без глава беше жив човек от кръв и плът, а не видение от друг свят, Зеб Стамп можеше да разчита, че ще го види отново.

Човек, застанал на вратата на хакалето, би видял, че Зеб тръгва право към урвата, по която се излиза на равнината. Ако конникът не бе променил междувременно насоката си и бе запазил бавния си ход, Зеб щеше да го пресрещне, щом се изкачеше горе. Той бе изчислил, още преди да тръгне, разстоянието и времето което му бе необходимо. И пресмятането му излезе съвсем вярно. Тъкмо когато главата му беше на едно ниво с равнината, Зеб видя над нея раменете на конника.

Още една стъпка и той видя цялото тяло на ездача. Още една – и пред него се изправи целият кон.

Конят бе спрял. Обърнал се бе към скалата с явното намерение да поеме надолу по урвата. Ездачът го бе спрял от предпазливост или защото бе чул, а може би по-вероятно подушил катеренето на ловеца по-стръмнината.

Каквато и да е причината, той стоеше сега горе с гърди към ловеца.

Щом го видя, Зеб също спря. Косата на всеки би настръхнала и не можеше да се отрече, че както призна сам, старият ловец „отново се разтрепера“.

Но въпреки това бе достатъчно твърд да изпълни намерението, което го бе накарало да тръгне подир видението, за да разбере дали има работа с човек или с дявола.

В следния миг ловецът вдигна пушката си, прилепи око до цевта и при ярката лунна светлина успя да се прицели право в сърцето на конника без глава. Още миг и то щеше да бъде пронизано от куршума, ако през ума на ловеца не мина като светкавица мисълта:

„Ами ако извърша убийство?“

Зеб наведе цевта на пушката и постоя известно време в нерешителност.

– Може да е човек – прошепна той, – макар че не прилича на човек. – Под мексиканската наметка няма място за главата му. Ако е живо същество, предполагам, че ще има език. Но къде ли ще е този език, щом няма глава? Хей, човече! Много късно си излязъл на езда. Не си ли си забравил главата?

Никакъв отговор. Като чу глас, конят изпръхтя. Това бе всичко.

– Слушай, човече! Говори ти старият Зеб Стамп от Кентъки. Той не е човек, с когото можеш да се шегуваш. Не се опитвай на мен да ми правиш номера! Предупреждавам те! Иначе ще ти пратя някое парче олово!

Пак никакъв отговор. Този път конят, свикнал вече с гласа, само отметна глава нагоре.

– Дявол да те вземе! – изкрещя ловецът, вбесен от обидното мълчание. – Давам

ти шест секунди! Само шест секунди! Ако не проговориш дотогава, ще стрелям. Ако си чучело, нищо няма да ти стане. Нито ако си самият дявол. Но ако си човек и ме разиграваш, ще си заслужиш куршума. Думай! – продължи той още по-ядосан. – Думай, ти казвам! Чуваш ли? Добре тогава – едно... две... три... четири... пет... шест!

Когато трябваше да каже седем, чу се остър пушечен гърмеж, последван от свистене на куршум, а след това тъп удар и смъртоносното парче олово се заби в твърдо тяло.

Единственият резултат от изстрела бе, че конят се уплаши. Ездачът не мръдна от седлото.

Не беше съвсем ясно дали и конят се е изплашил. В гръмкото цвилене, отекнало след изстрела, звучеше по-скоро нотка на презрение.

Въпреки това животното препусна стремглаво и остави зад себе си Зеб Стамп, съвсем объркан от станалото. След изстрела той остана няколко секунди на колене. Ако нервите му не бяха съвсем в ред и по-рано, сега бяха още по-зле. Той бе не само озадачен, но и ужасен. Зеб беше съвсем сигурен, че куршумът му е пронизал човешко сърце. Така сигурен, както би бил, ако бе стрелял с дуло, опряно в гърдите на някого.

Не може да е човек. Зеб не вярваше, че е стрелял в човек, и тази мисъл щеше да го успокои, ако конят не бе се държал по такъв начин. Дивото неземно цвилене беше смразило кръвта в жилите му. Той трепереше цял като от треска.

Зеб би избягал, но известно време не можеше дори да стои на нозете си, затова остана на колене като вцепенен от страх. Странното видение се отдалечи пред очите му по облятата от лунните лъчи равнина и изчезна. Той събра смелост и пропъзля по урвата към хакалето. Едва когато се намери под неговия покрив, можа да размисли спокойно за странната среща.

Доста време мина преди да може да отърси натрапчивата мисъл, че е имал работа с дявола. Най-после се убеди, че това е невероятно, макар че и тази мисъл не му помогна да разбере същността на видението.

– Не е възможно! – промълви Зеб, но в тона му все още се четеше колебание. – Не е възможно това да е създание от оня свят! Нямах да чуя удара от куршума. Той се удари о нещо твърдо, а духовете, доколкото зная, нямат плът.

– Ех, все едно! – заключи той, явно решен да се откаже от опитите си да разгадае неестественото явление.

– Да върви където ще! Или е чучело от дрипи, или е самият дявол. Друго не може да бъде!

* * *

Заедно със Зеб в хижата се промъкна и синята утринна светлина. Време бе вече да събуди Фелим, който щеше да го замести при леглото на болния. Измъчван от мисълта, че бе занемарил задълженията си, изтрезнелият ирландец се зае с готовност с поставената му задача. Преди да повери болния на грижите на неопитния Фелим, Зеб превърза драскотините, като използва медицинските познания от своя дълъг опит. Наблизо растеше порал*. Неговият сок щеше да изцери бързо раните.

[* Moral – вид кактус. Б. пр.]

Зеб знаеше, че двадесет и четири часа след употребата му те щяха да зараснат, а след три дни напълно да оздравеят.

Този факт, известен на всички, които живеят в горите, го караше да се отнася с пренебрежително недоверие към лекарите. И ако би имал на разположение двадесет лекари, Зеб нямаше да повика нито един от тях. Той бе уверен, че Морис Джерълд е въвн от опасност, поне що се отнася до раните.

Опасност имаше, но тя идеше от другаде.

– А сега, мистър Фелим – каза Зеб, като свърши своите медицински занимания, – след като направихме всичко възможно за външността на човека, време е да се замислим и за вътрешността. Слушай, няма ли нещо за ядене?

– Нито хапка, мистър Стамп. А най-лошото е, че нямаме нищо за пиене. В хижата не е останала нито капка алкохол.

– По твоя вина, дявол да те вземе! – извика Стамп, като се обърна намръщен към ирландеца, което показваше, че съжалява не по-малко от него. – Ако не беше ти,

щяхме да имаме толкова ракия, че да ни стигне, докато се съвземе момъкът. А сега какво ще правим?

– Не сте справедлив, мистър Стамп, вярвайте ми. Честна дума! Вкусих само от малкото шише! Индианците изпразниха дамаджаната. Така беше!

– Хайде, хайде! Ти не можеш да се напиеш само от едно шише. Знам аз колко ти трябва! Сигурно и другото си понадигнал няколко пъти!

– Кълна се във всички светии...

– Моля ти се, остави светиите си на мира! Да не мислиш, че някой разумен човек може да вярва в такива животинки като тях? Както и да е, няма какво повече да говорим. Изпил си всичко и туй то! Сега ще трябва да минеш без алкохол, защото най-близкото място, откъдето може да се купи, е двадесет мили оттук.

– Тази работа, виж, не ми харесва!

– Затваряй си устата и слушай какво ти говоря. Трябва да минем без пиене, но това не значи, че трябва и да гладуваме. Момъкът сигурно е вече полумъртъв от глад. Главата му е пълна, но стомахът му трябва да е съвсем празен. А аз самият съм толкова гладен, че бих изял и койот. Не знам дали бих се отказал и от ястреб, който сигурно по не го бива от койота. Но защо трябва да ям ястреби, щом мога да грабна пушката и щом има пуйки край Аламо? Ти стой тук и се грижи за младежа, докато аз довлека някоя пуйка.

– Добре, мистър Стамп, и... не се тревожете. Вярвайте ми...

– Стига си дърдорил! Аз още не съм свършил.

– Ей богу, няма да продумам вече.

– Хубаво ще направиш. Само слушай! Ако някой дойде, докато ме няма, трябва да ми съобщиш, без да губиш минута.

– Разбира се. Честна дума, ще ви съобщя.

– Добре. Помни, че на теб разчитам.

– Можете да разчитате; само че, мистър Стамп, как ще ви съобщя, ако сте нейде надалеч? Какво ще правя тогава?

– Е, не смятам, че ще трябва да ходя надалеч. Още е рано и сигурно ще намеря пуйки наблизко. Все пак – продължи Зеб, като помисли малко – има ли някоя пушка в колибата? И револвер може да свърши работа.

– Няма ни едното, ни другото. Господарят взе и двете, когато отиде последния път в поселището. Сигурно ги е оставил там.

– Това ми обърква работата. Може и да не те чуя.

Зеб, който в този миг бе почти излязъл, отново спря да помисли.

– Хей! – извика той, след няколко секунди. – Сетих се! Дойде ми нещо наум!

Виждаш ли къде съм вързал кобилата да пасе?

– Разбира се, мистър Стамп! Виждам!

– Добре. А виждаш ли трънливия кактус, който расте в края на поляната?

– Да.

– Добре. А сега слушай! Поглеждай от време на време навън и ако някой дойде, докато ме няма, изтичай при кактуса, откъсни някой клон, по-трънлив, и го бутни под опашката на кобилата.

– Майко Мойсеева! А защо?

– Май че трябва да ти обясня – каза Зеб замислено, – иначе може всичко да объркаш. Слушай, Фелим, ако някой дойде, докато ме няма, по-добре е да се върна веднага. Няма да отида далеч, но колкото и да съм наблизко, може да не те чуя. Кобилата ще чуя по-добре. Плесни я по задницата с тръна и ако не чуя и нея, може да решиш, че или са ме очистили, или и двата ми крака са се схванали. Значи, Фелим, трябва да направиш, каквото ти казвам...

– Ще го направя.

– Ама да не сбъркаш! От това зависи животът на господаря ти.

След тия наставления ловецът нарами дългата си пушка и излезе.

– Умен човек, хей! – каза си Фелим, когато Зеб изчезна. – Какво ли иска да каже, като настоява, че господарят ще бъде в опасност, ако някой дойде в колибата? Каза, че се касаело за живота му. Да, да, така каза. Нареди и да поглеждам от време на време навън. Сигурно ще трябва да започна още отсега да поглеждам. Значи ще трябва да отида до вратата.

Фелим излезе и огледа пътеката, която водеше към хакалето. След това се върна

до прага и застана като страж на пост.

Глава LVII ДАВАНЕ НА СИГНАЛА

Фелим не стоя дълго на пост. Едва бяха минали и десетина минути, когато конски тропот предупреди, че някой се приближава към хижата откъм долната страна на потока.

Сърцето му се разтупа.

Гъстата гора му пречеше да види приближаващия се конник и той не знаеше кой идва да ги навести в хакалето. От ударите на копитата личеше, че конникът е сам. Това още повече го разтревожи. Той би се уплашил по-малко, ако бе разбрал, че се приближава цяла войска. Фелим знаеше, че конникът не може да е господарят му, а едва ли можеше да понесе втора среща с човека, който приличаше така много на Морис във всяко отношение, освен в главата.

Първата мисъл на Фелим бе да се втурне към полянката и да изпълни нарежданията на Зеб. Но нерешителността, предизвикана от страха, го накара да остане на мястото си, докато се увери, че опасенията му бяха неоснователни. Непознатият конник беше с глава.

— С глава е! — каза си Фелим, когато конникът излезе от гората и спря на края на поляната. — Истинска глава, с хубавичко приятно лице! Но то като че не ми се вижда много радостно. Този човек май че току-що е погребал баба си. И какви малки крака! О, господи! Та това е жена!

Докато ирландецът отбелязваше ту гласно, ту наум наблюденията си, ездачката се приближи още няколко крачки и отново спря. Сега Фелим видя, че не е сбъркал, макар че мъхът над устните, начинът на язденето, шапката и сарапето можеха да заблудят и по-наблюдателни хора от него.

Ездачът беше наистина жена. Исидора.

* * *

Фелим виждаше за пръв път мексиканката, а и тя не го познаваше.

Той бе забелязал правилно, че лицето ѝ не е радостно. Напротив, то бе тъжно, почти отчаяно.

Докато яздеше в сянката на дърветата, в израза на Исидора се четеше недоверчивост. Вместо да се проясни, когато излезе на откритото място, лицето на девойката изрази изненада и разочарование. Причината за това не беше хакалето. Тя знаеше за неговото съществуване. Нали затам бе тръгнала? Истинската причина сигурно бе човекът, който стоеше на вратата. Той не бе човекът, когото очакваше да види.

Тя се приближи колебливо и се обърна към него:

— Може би съм сбъркала? — каза Исидора, като се стараеше да говори английски колкото може по-правилно. — Извинете... но аз... аз смятах, че тук живее дон Морисио.

— Дон Морисио ли? Такъв човек не живее тук. Дон Морисио? Някъде към Балибалах имаше един човек, който се казваше Меришо. Много добре си го спомням, защото веднъж ме измами в една сделка. Но малкото му име не беше Дон. Той се казваше Пат Меришо. Да го вземат дяволите мошеника!

— Дон Морисио. Моррис... Морис.

— О, Морис! Да не е господарят ми — Морис Джерълд?

— Si! Si! Сеньор Зиеръл!

— Аха, такава била работата! Ако търсите мистър Джерълд, той живее тук, искам да кажа, идва да си убива времето тук в лов на диви коне. Това е само ловджийска колиба. Ехе, да можете да видите отнякъде големия му замък и синеоката красавица, която лее горчиви сълзи по него! Нея да можехте да видите!

Въпреки изопачения английски на Фелим, Исидора го разбра. Ревността е изкусен преводач. Една въздишка се откъсна от гърдите ѝ, когато чу думата „нея“.

— Не искам да видя нея — отвърна бързо тя, — а човека, когото споменахте. У дома ли си е? Вътре ли е сега?

— Дали си е у дома ли? Казахте си най-последно! Добре, ако отговоря „да“, ще ми

кажете ли защо ви е?

– Искам да го видя.

– Такава ли била работата? Може би чакате, че ще ви поканя да влезете? Вие сте хубава наистина, въпреки черния мъх над устните ви. Но господарят не може да приеме сега никого освен свещеник или доктор. Не може да го видите.

– Но много искам да го видя, сеньор.

– Казахте ми и по-рано. А пък аз ви казвам, че не може. Фелим О'Нийл не би отказал да услужи на такава хубава чернокоса девойка като вас. Въпреки това сега не можете да видите господаря.

– Защо да не мога?

– Защо да не можете ли? По няколко причини. Първо, както ви казах, той не е в състояние да приема гости, особено пък жена.

– Но защо, сеньор, защо?

– Защото не е облечен както трябва. Има само една риза и парцалите, с които го превърза мистър Стамп. А те са толкова много, че от тях може да излезе цял костюм. – Палто, панталони жилетка...

– Не ви разбирам, сеньор.

– Не ме разбирате ли? Та аз говоря съвсем ясно. Нали ви казах, че господарят е на легло.

– На легло? По това време? Надявам се, че...

– Че му няма нищо ли? Това искате да кажете, нали? Работата е, че му има нещо и той ще остане на легло най-малко една седмица.

– О, сеньор, не казвайте, че е болен.

– Да не казвам ли? Колко сте мила! Защо да крия? От това няма да има никаква полза, нито пък ще му навреди по някакъв начин. Можете да му го кажете направо в лицето и той няма да ви възрази.

– Болен е значи! Кажете сър, от какво е болен и как е заболял?

– Добре. Мога да ви отговоря само на първия въпрос. Болен е от това, че някой се е отнесъл с него доста грубо, но кой, само господ знае. Коляното му е подуто, цялата му кожа е изподраскана, като че ли някой го е затварял в чувал с двадесетина побеснели котки. Няма неиздраскано място дори колкото вашата ръчичка. А не е и на себе си.

– Не е на себе си ли?

– Да, не е. Бълнува, като че е препил, и мисли, че някой го гони с ръжен. Вярвайте ми, ако може да се намери малко алкохол, това ще му помогне най-много. Но в колибата няма нито капчица ракия. Нито в дамаджанката, нито в шишето... Дали вие нямате случайно някое шишенце – от онова, дето му викате „агюардиенте“. Колко по-лоши неща съм пил! Сигурен съм, че една глътка ще помогне много на господаря. Кажете, мис, носите ли такова нещо със себе си?

– Не, сеньор, съжалявам, но не нося.

– Жалко за горкия мистър Морис! Как щеше да му помогне! Но ще трябва да мине и без него.

– Все пак ще мога да го видя, сеньор, нали?

– Можете, но каква полза? Няма ла познае вие ли сте или е прапрабаба му. Нали ви казах, така са го наредили, че не е на себе си.

– Затова още повече трябва да го видя. Може би ще му помогна. Аз му дължа...

– О, имате да му давате ли? И искате да си платите? Това вече е съвсем друга работа. Но за такова нещо не е необходимо да го видите. Аз съм негов главен прислужник и сам оправям всички сделки. Не мога да пиша, но ще ви дам разписка, която ще признаят всички адвокати. Да мис, можете да дадете парите на мене и ви уверявам, че господарят никога няма да ви ги поиска. Тъкмо навреме ни идват, защото се местим и може да потрябват пари. Така че, ако носите парите, само кажете. В колибата има и мастило, и хартия. Ей сега ще ви дам разписка.

– Не, не, не. Не става дума за пари. Дълга му благодарност.

– Само това ли било! То лесно се плаща и няма нужда от разписка. Но сега е без полза да върнете благодарността си, защото той няма да усети. Като се свести, ще му кажа, че сте идвали, та да задраска сметките.

– Но нали мога да го видя сега?

– Не, не можете.

– А трябва, сеньор.
– Трябвало! Оставиха ме тук на пост със строго нареждане да не пускам никого.
– Сигурно не са помислили, че може да дойда. Аз съм приятелка на дон Морисио.
– Но Фелим О’Нийл не знае така ли е! Въпреки хубавото ви лице може да сте негов смъртен враг. Дяволите го взели! Като ви погледне повторно, човек вижда, че това е много вероятно.

– Трябва да го видя! Трябва и ще го видя!

Като каза това, Исидора скочи от седлото и се приближи към вратата.

Твърдата решителност по лицето ѝ убеди ирландеца, че е дошъл мигът да изпълни нарежданията на Зеб Стамп, нещо, което трябваше може би отдавна да направи.

Той се обърна бързо, влезе в хижата и излезе въоръжен с томахава. Тъкмо щеше да се втурне покрай Исидора, когато видя в ръката ѝ револвер, насочен право в главата му. Това го накара да се закове на място.

– Абајо ла хаша! (Долу секирата) – извика тя. – Опитай се само да вдигнеш ръка, и това ще ти бъде за последен път.

– Да ви ударя, мис? Вас да ударя? – изломоти бившият коняр, след като се посъвзе от уплахата. – Божа майко! Та оръжието не е за вас. Готов съм да се закълна с ръка на кръста, а ако щете и на цялата библия. Истината ви казвам, мис. Томахава не е за вас.

– Защо я изнесохте тогава? – попита девойката, която започна да допуска, че е направила грешка. Като се убеди в това, тя отпусна револвера си. – Защо се въоръжихте с нея?

– За да изпълня нарежданията, които ми дадоха. Да отсека един клон от онзи кактус и да го бутна под опашката на старата кобила. Нямате нищо против, нали?

Девойката замълча на свой ред, учудена от необикновеното обяснение.

Странният човек, който стоеше пред нея, едва ли имаше лоши намерения. Неговият вид и държане бяха по-скоро смешни, отколкото заплашителни, и можеха да предизвикат страх или възмущение.

– Мълчанието е знак на съгласие. Благодаря ви – каза Фелим и като не се страхуваше, че може да го застрелят, изтича през поляната и изпълни точно наставленията, които Зеб Стамп му даде на тръгване.

Мексиканката, която не можеше да продума от изненада, така си и остана, като видя, че няма какво да каже.

Не можеше и да се мисли за продължаване на разговора. От една страна, кобилата вдигна страшна врява, щом бутнаха под опашката ѝ трънливия „ремък“. Тя започна да подскача по торфа, а хрътката жално зави, от друга страна, обитателите на гората – птици, зверове, насекоми и влечуги – нададоха диви викове, така че само някой много гръмогласен човек би могъл да ги надвика.

Какво целеше Фелим с това? Как щеше да свърши цялата работа?

Исидора гледеше, занемяла от учудване. Не можеше и да направи нещо друго. Докато този адски шум продължаваше, не можеше да изтръгне каквото и да е обяснение от странния човек, който го създаде.

Той се бе върнал до вратата на хакалето и отново бе застанал на пост на прага. Сега беше спокоен, с израза на артист, който е изпълнил ролята си и се чувства вече свободен да се нареди между зрителите.

Глава LVIII

ОТКАЗАНАТА ЦЕЛУВКА

Дивият хор продължи цели десет минути. Кобилата квичеше като заклано прасе. В същото време кучето ѝ отговаряше със сърцераздирателен вой, чието ехо откликваше от скалите от двете страни на потока.

Врявата можеше да се чуе на цяла миля. Зеб Стамп едва ли се намираше толкова далеко и сигурно щеше да я чуе.

Убеден, че ловецът скоро ще се отзове на установения от него сигнал, Фелим стоеше на самия праг с надежда, че посетителката ще остане навън, поне докато дойдат и го освободят от задължението да не пуска никого вътре.

Въпреки нейните пламенни увещания за приятелство той все още се съмняваше, че

тя има някакви нечисти намерения към господаря му. Защо, ако не е тъй, Зеб би настоявал толкова много да бъде повикан?

В душата си Фелим се бе отказал от намерението да се съпротивлява. Лъскавият револвер пред очите му го бе излекувал от склонността да се разправя с непознатата ездачка и ако тя би се опитала да влезе, ирландецът нямаше да ѝ попречи.

Но имаше друго ирландско същество, което бе решило да опази входа на хижата и цяла батарея нямаше да го накара да изостави защитата на господаря си. Това беше Тара.

Хрътката бе не само раздразнена. Нейното продължително ръмжене се прекъсваше от време на време от рязък лай, който показваше, че е разгневена. Тара бе видяла явно враждебното държане на натрапницата; затова се бе настанила точно пред Фелим с явното намерение да не позволи никому да се приближи до вратата. Това би могло да стане, само след като нападателят изпита страшните ѝ зъби и мине през трупа ѝ. А Исидора очевидно нямаше намерение да се изложи на такава опасност. Единственото чувство, което изпитваше сега, бе изненада. Тя стоеше неподвижно на мястото си и дори не се опита да каже нещо.

Доня Исидора чакаше. Такова необикновено начало трябваше да има съответен край. Макар и недоумяваща, тя продължи търпеливо да очаква този край.

Опасенията на Исидора бяха изчезнали. Това, което виждаше, беше толкова комично, че не можеше да я накара да се страхува, а същевременно толкова неразбираемо, че не можеше да предизвика смях.

В израза на човека, който се държеше така странно, нямаше и следа от шеговитост. Напротив, той се държеше сериозно, а тази сериозност никак не отговаряше на смешното положение, което бе създал. Явно бе, че той не се шегуваше.

Изразът на безпомощност и обърканост, отпечатан по лицето ѝ, остана до мига, когато откъм гората бързо се приближи висок мъж, загърнат в избеляло палто, с дълга пушка в ръка.

Той се движеше направо към хакалето.

При появата на новодошлия изразът на лицето на Исидора се промени. Помрачи го сянка от страх и тя стисна още по-здраво револвера, който беше в ръката ѝ. Направи го отчасти несъзнателно, отчасти, за да се защити, ако стане нужда. Това беше естествено, като знаем ръста на човека, който така възбудено бързаше към хижата.

Положението се измени. Когато излезе на открито, човекът изведнъж се спря и тревогата в погледа му се замени с изненада, не по-малка от изненадата, изписана по лицето на мексиканката.

Той процеди през зъби нещо неясно, което не се чу поради още нестихналата врява. Но жестът, който придружи думите му, показва, че е ядосан.

След това човекът се обърна, доближи се бързо до кобилата, хвана я за опашката – което никой друг не би се осмелил да направи – и я освободи от мъченията.

Тишината внезапно се възстанови; защото съхористите на кобилата, свикнали вече с нейното цвилене, се бяха отказали да ѝ пригласят и тя пееше от дълго време вече соло.

Исидора все още не разбираше нищо. Учудването ѝ не бе изчезнало, тъй като само един поглед към чудака, застанал пред вратата, ѝ показва, че той е изпълнил с успех някакво задължение, с което е бил натоварен.

Самодоволният изглед на Фелим не трая дълго. Той изчезна, когато Зеб Стамп – освободил кобилата от мъченията – се обърна към хижата и над смръщеното му лице надвисна тъмен облак, който вещаеше гневна буря. Дори присъствието на красавицата не я разсея.

– Дяволите те взели, ирландски глупак! Затова ли ме накара да се върна! И то тъкмо, когато бях метнал око на една пуйка, не по-лека от тридесет паунда. Ти и проклетата кобила я изплашихте още преди да успея да се допра до спусъка. На ти сега закуска!

– Но, мистър Стамп, нали вие така ми наредихте? Казахте, ако дойде някой...

– Глупак! Да не смяташ, че съм мислил за жени?

– Вярвайте ми, помислих, че е мъж, като я видях. Да знаете как язди!

– Та какво значение има как язди? Не си ли виждал и други да яздят така, зелена тикво! Обикновена работа за мексиканките. Ти си повече жена от нея и си най-

малко двадесет пъти по-глупав. Убеден съм, че е така. Чувал бях за нея, ама не бях я виждал. Не е мъчно да се отгатне защо е дошла, макар че мъчно бихме го научили от нея, защото тя говори само мексикански. А мексикански аз не знам, пък и да знам, не бих говорил.

– Грешите, мистър Стамп, тя говори и английски. Нали, мис?

– Малко английски – отговори мексиканката, която досега мълчеше. – Английски. Росо роquito!*

[* Росо роquito (исп.) – много малко. Б. пр.]

– О! – възкликна Зеб, малко засрамен от това, което бе казал.

– Извинете, сеньорита. Вие можете да habla малко и американски а? Моosho bono* е още по-добре. Тогава можете тогава да ми кажете какво искате. Да не сте загубила пътя?

[* habla (говоря), Моosho bono (много добре) – испански думи, които старият ловец произнася неправилно. Б. пр.]

– Не, сеньор – отговори тя след кратко мълчание.

– В такъв случай знаете где сте.

– Si, señor, si – да, в къщата на дон Морисио Зиеръл.

– Да, такова е горе-долу името на собственика. А това не е къща; но е негова. Може би искате да видите господаря й?

– Да сеньор! Por esto yo soy aquí. Затова съм дошла.

– Нямаме нищо против да го видите. Надявам се, че не идвате с враждебни намерения към момъка. Но и да говорите сега с него, той няма да ви познае.

– Болен ли е? Нещастие ли му се е случило? Така казва „el guero“*!

[* el güero (исп.) – блондин. Б. пр.]

– Да. Така й казах – намеси се Фелим, чиято червена коса му бе спечелила названието „el güero“.

– Така е! – отговори Зеб. – Ранен е малко. А сега е унесен и блънува. Надявам се да няма никакви лоши последствия. Като мине бих могла да му бъда милосърдна сестра.

– О, сър, дали бих могла да му бъда милосърдна сестра дотогава? Por amor Dios! Позволете ми да вляза и да бдя над него. Un amigo muy aficionado. Аз съм негова приятелка.

– Не виждам нищо нередно тука. Чувал съм, че жените са най-добрите болногледачки. Макар че не съм имал възможност да го проверя, откато пръстта на Мисисипи покри моята бабичка. Щом сте приятелка на момъка и искате да стоите при възглавето му, заповядайте! Можете да се грижите за него, докато се съвземе, и да гледате да не се прекатури от леглото или да не разкъса превръзките, с които съм го омотал.

– Имайте доверие в мене, добри човече, и аз ще направя всичко за него. Но кажете, какво се случило? Да не са били индианци? Не, те са далеч оттук. Да не се е скарал с някого?

– По това и аз зная колкото и вие. С койоти се е карал, но те не са виновни за подутото му коляно. Намерих го снощи към залез слънце в гората. Когато го открихме, той беше до кръста в потока, който тече там, тъкмо щеше да го нападне едно петнисто животно, което вашите наричат тигър. Спасих го от тази опасност, но още не съм разбрал какво се е случило преди това. Момъкът загуби съзнание и нищо не може да ни разкаже. Оттогава не се е съвзел, та ще трябва да почакаме.

– Но сигурен ли сте, сър, че не е сериозно пострадал. Раните му... опасни ли са?

– Няма никаква опасност. Само го тресе малко. А раните са просто драскотини. Като престане да блънува, скоро ще се оправи. След една седмица ще бъде здрав като скала.

– О, аз ще положа големи грижи за него.

– Много мило от ваша страна, но, но...

Зеб се поколеба. Внезапна мисъл се породила в главата му. Последва цяла редица мисли, които той запази само за себе си. Ето какви бяха те: „Това е жената, която му изпращаше кошниците в странноприемницата «Добре дошли». Ясно е като бял ден, че тя е влюбена до уши в младия момък. А влюбена е и другата. Съвсем ясно е също, че той мисли за другата, а не за тази. Ако тя чуе, че той говори за другата, както

прави цяла нощ, няма да ѝ бъде много леко. Бедната! Съжалявам я. Тя не е лоша, ама ирландецът не може да вземе и двете. Знам, че умът му е щукнал по американката. Ей, че неприятна работа! По-добре ще е да не я оставям при него, додето той блъхне за Луиза.“

– Но, мис – обърна се той към мексиканката, която нетърпеливо го чакаше да проговори, – не смятате ли, че е по-добре да се върнете у дома си и да дойдете, когато той стане по-добре. Както казах вече, няма да ви познае. А няма и защо да останете: няма опасност да умре.

– Няма значение ще ме познае или не. Въпреки това аз трябва да се погрижа за него. Може би има нужда от нещо, което мога да изпратя да му донесат.

– Щом сте решили да останете – заговори колебливо Зеб, като че се сети за нещо, което го накара да отстъпи, – няма да ви преча. Ама моля ви, не обръщайте внимание на това, дето бръщолеви. Може да го чуете да разправя за някакъв убит човек и други такива. То си е така с хора, които блъхнат. Не се плашете. Може да го чуете да говори и за една жена, която е постоянно в ума му.

– Жена ли?

– Да. Ще чуете да казва името ѝ.

– Името! Какво име, сеньор?

– Май че е името на сестра му. Да, знам, че му е сестра.

– О, мистър Стамп, ако мислите за мистър Морис...

– Затваряй си устата, глупчо! Какво те интересува за кого мисля. Ти не разбираш тия работи! Я ела тук! – продължи той, като се отдалечи и направи знак на ирландеца да го последва. – Трябваш ми за малко! Убих една гърмяща, когато отивах нагоре покрай потока, и я оставих там. Иди я донеси, защото някое животинче може да я отнесе, а в края на краищата може и да не уловим пуйка.

– Гърмяща? Да не искате да кажете гърмяща змия?

– Какво друго може да искам да кажа?

– Ама, мистър Стамп, нима ще седнете да ядете змия? Господи! Ще се отровите!

– Ще се отровя! Как не! Нали ѝ махнах отровата, щом я убих, като ѝ отрязах главата?

– Честна дума! И да умирам от глад, няма да вкуся от нея.

– Умри, като искаш! Кой те кара да ядеш? Искам само да я донесеш. Хайде върви и изпълни каквото ти казвам, иначе ще те накарам да изядеш и главата с отровата, и всичко.

– Но, мистър Стамп, не съм и помислял да не изпълня нарежданията ви! Нищо подобно! Фелим О'Нийл е готов да ви послужи. За вас съм готов на всичко, дори да глътна цялата змия. Прости ми, свети Патрик!

– По дяволите твоя свети Патрик! Хайде! Тръгвай де!

Фелим не възрази повече нищо, а тръгна по петите на ловеца, който навлезе в гората.

* * *

Исидора влезе в хижата. Приблечи се към ранения, който лежеше на леглото, и го целуна пламенно по челото. Още по-пламенно целуна безчувствените му устни, но изведнъж се отдръпна като ужилена от скорпион. Това, което я накара да отскочи така, бе по-лошо и от жилото на скорпиона.

То бе само една дума – само една малка думичка.

В това нямаше нищо необикновено. Колко често щастие за цял живот зависи от малката дума „да“ и колко често страшното „не“ е начало на безкрайни страдания?

Глава LIX

И ДРУГА, ЗА КОЯТО НЯМА ПОКОЙ

Денят, в който Луиза Пойндекстър освободи дон Мигел Диас от ласото, беше черен ден за нея – може би най-черният в живота ѝ.

Тъга по загубения брат, страх за безопасността на любимия пълнеха до вчера горчивата чаша. Днес я преля още по-черното и горчиво чувство на ревност. Мъка,

страх, ревност – какво можеше да е душевното състояние на същество, обзето от тях? Буря от ужасни мисли. Такава буря бушуваше в гърдите на Луиза Пойндекстър, след като девойката прочете писмото, което съдържахше писмени доказателства за изневяратата на нейния любим.

Вярно е, че писмото не беше писано от него и че нямаше убедителни доказателства, но в първия изблик на неудържима ярост младата креолка не помисли за това. Писмото ѝ даваше основание да смята, че отношенията на Морис Джерълд и мексиканката са много по-близки, отколкото той ѝ бе представил – а това значеше, че той всъщност я е мамил. Защо иначе тази жена ще изказва така откровено, смело, почти несвойствено за жена възхищението си от неговите очи?

„Вашите красиви и изразителни очи“ –

Това бе не приятелско, а любовно писмо – креолката го тълкуваше така, защото самата тя изпитваше същите чувства.

Освен това определяше му и среща. Под формата на молба наистина, но това беше обикновена учтивост – кокетство на изкусна любовница. А в края на писмото тя се бе отказала от умолителния тон и завършваше с ясна заповед: „Елате, сър, елате!“

Тези думи предизвикаха нещо повече от ревност. Това, което последва, се дължеше като че на желание за мъст. Луиза смачка писмото, което бе попаднало в нежните ѝ ръце.

– Сега всичко ми е ясно – помисли тя с горчивина. – Той се отзовава не за пръв път на подобни покани, не за пръв път те се срещат „на върха на хълма, който се издига зад къщата на чичо ми“. Описанието е недостатъчно, но той знае за какво става дума, защото и по-рано са се срещали.

Скоро желанието за отмъщение се превърна в дълбоко отчаяние. Сърцето ѝ бе смазано и разбито като парчето хартия, което лежеше смакано на пода.

Креолката се отдаде за известно време на мрачни размишления. Необуздани чувства я изпълваха и я караха да взема страшни решения. Между другото тя помисли дори за любимата Луизиана. Да се върне там и да погребее тайната си мъка в манастира Sacré coeur. Ако в този час на отчаяние манастирът беше наблизко, тя сигурно щеше да напусне бащиния дом и да се приюти зад светите му стени. Този ден беше наистина най-мрачният в живота ѝ.

След продължително измъчване с такива мисли Луиза се успокои и започна да разсъждава по-трезво. Тя препрочете писмото и старателно обмисли съдържанието му. Имаше още надежда – надеждата, че Морис Джерълд може и да не е в поселището.

Това бе все пак само една слаба искрица надежда.

Тази, която бе определила срещата и говореше с такава вяра за нейното осъществяване, знаеше, сигурно по-добре. И все пак... възможно бе да е заминал, както бе обещал. На това предположение именно се крепеше надеждата, която блещукаше като Звездица в мрака.

Не беше лесно за човек като Луиза Пойндекстър направо да пита и да се осведоми. Но тя нямаше никакъв друг избор. И когато сенките на здрача обгърнаха обраслия с трева площад на поселището, тя тръгна тихо с петнистия кон към хотела, където преди няколко часа беше спрял сивият жребец на Исидора.

Тъй като всички мъже отсъствуваха – някои бяха отишли по следите на убиеца, а други подир команчите – Обердорфер беше единственият свидетел на безразсъдната ѝ постъпка... Но той я схвана по друг начин. Стори му се естествено сестрата на убития да иска да научи новини. Така си обясни Обердорфер въпросите, които тя му зададе.

Недосетливият германец и не подозря дори с какво задоволство Луиза посрещна първия му отговор. А още по-малко забеляза болката, която ѝ причини съобщението, направено от него по собствен почин и сложило съвсем внезапно край на техния разговор.

Като научи, че не е първата жена, дошла да пита днес за Морис – ловеца на мустанги, Луиза Пойндекстър се прибра в Каса дел Корво със сърце, което се гърчеше от нова болка.

Тя прекара нощта, без да намери покой, като заспиваше само от време на време, а сънят ѝ бе изпълнен с кошмарни видения.

Утрото не възстанови спокойствието ѝ, но донесе едно смело, почти безразсъдно решение. Смелост се искаше от Луиза Пойндекстър, за да отиде сама на Аламо; а това именно тя бе решила да направи.

Нямаше кой да я възпре или да ѝ забрани. Преследвачите още не бяха се върнали. Никакви новини не бяха стигнали до Каса дел Корво. Луиза бе единствената господарка на дома и на постъпките си. Само тя знаеше причината, която я заставяше да вземе такова смело решение. Но човек може лесно да се досети. Нейният дух не можеше да се помири с такива съмнения. Дори любовта, която укротява и най-буйните, не я направи безпомощна. Тя не можеше да живее с подозрения. Трябваше да се увери. Може би щеше да намери спокойствие за сърцето си, а може би щеше напълно да го разбие; но и това дори бе за предпочитане пред мъчението от неизвестността.

Колко много чувствата ѝ напомнят чувствата на нейната съперница!

Дори и да имаше кой да я разубеждава, опитът би бил напразен. Съмнително е дали в този миг и авторитетът на баща ѝ дори би ѝ попречил да изпълни намерението си. Може ли да се говори за тигрица, разярена от подобни чувства? При нещастна любов и египетската кралица не е проявявала по-властна воля от американската креолка, изгаряща от същата свещена страст. Никакви възражения нищо друго освен смъртта не би могло да я спре. Рядко се срещат по земята хора с такъв характер. Когато са спокойни, те са светли като лъчите на аврора и чисти като детска молитва. Но когато в сърцето им се разбушува любов или по-скоро придружаващата я ревност, те стават горди и опасни като Луцифер.

Такава беше Луиза Пойндекстър. Когато ставаше въпрос за любов, тя трябваше да я спечели или да загине. Ревност, основана на подозрения, беше несъвместима с нейния нрав. Тя трябваше да намери доказателства, които ще опровергават или потвърдят съмненията ѝ – доказателства, по-силни от прочетените в писмото, които почиваха само на предположения. Такива доказателства можеха да се намерят само на Аламо.

* * *

Първият лъч на изгрева завари Луиза на седлото. Тя излезе от портата на Каса дел Корво и пое пътя през прерията, който ѝ беше добре известен. Когато минаваше покрай толкова скъпи за нея места, тя си спомняше един от най-приятните мигове от живота си.

Понякога забравяше причините, които я бяха заставили да тръгне на път, и мислеше само по-скоро да стигне при любимия си, да го спаси от враговете, сред които може би вече е попаднал.

Ах! Въпреки страха за безопасността на любимия тези мигове бяха щастливи в сравнение с прекараните в размисъл за неговата измяна. Двадесет мили отделяха Каса дел Корво от усамотената хижа. На всеки европеец, който пътува на кон, това може да се стори цяло пътешествие. За ездачите от прерията то е два часа бърза езда, като при преследване на елен или лисица по открита местност. Дори с муден кон пътуването не е скучно. А с бързоногата петниста Луна, която препускаше с готовност към родния си дом – прерията, пътешествието свърши скоро, може би много по-скоро, отколкото желаше ездачката.

Колкото и нещастна да бе Луиза Пойндекстър, мъката ѝ още не бе стигнала до отчаяние. В тази мъка все още блещукаше искра от надежда.

Но тя угасна, когато Луиза прекрачи прага на хакалето. Глухият вик, който се изтръгна от нея, наподобяваше последния вопъл на сърце, което се разкъсва на две.

— В колибата имаше жена. —

От устата на тази жена се чу също възклицание. Като ехо прозвуча възклицанието на Луиза. Така непосредствено последва то първото и така много му приличаше по мъката, с която бе пропито.

Като второ, още по-силно ехо откликна викът на Исидора, когато тя се обърна и видя на вратата жената, чието име току-що бе произнесено. Луиза, възхвалявана с толкова жар, споменавана с толкова нежност в бълнуванията на болния мозък на Морис.

За младата креолка всичко беше ясно – болезнено ясно. Тя видя пред себе си жената, изпратила писмото и определила срещата, която сигурно се бе състояла. В борбата, чиито неясни звуци бяха достигнали до нея, бе участвувал може би и трети човек – Морис Джерълд. Това обясняваше сегашното МУ състояние. Защото тя бе влязла вече доста навътре в хижата и можеше да види ранения на леглото.

Да, тука беше жената, написала смелото писмо, нарекла Морис Джерълд „скъпи“,

възхвалила очите му, заповядала му да отиде при нея и останала до леглото му да се грижи за него. От всичко личеше, че той ѝ принадлежи. Ах! Тази мисъл ѝ причини неизразима мъка.

Не по-малко ясни и мъчителни бяха и заключенията на Исидора. Тя вече знаеше, че е изместена. Дълго бе слушала неволните думи, които ѝ разкриха това. И не можеше да се съмнява в тяхната искреност. На вратата стоеше жената, която бе взела нейното място.

Лице с лице, с блестящи очи, с буйно дишащи гърди, изпълнени от едни и същи чувства, двете девойки стояха и се гледаха, обзети от една и съща мисъл.

И двете обичаха един и същи мъж. И двете се измъчваха от ревност. И двете бяха близо до любимия, който не чувствуваше присъствието им.

Всяка от тях смяташе другата за щастлива съперница. Луиза не бе чула думите, които щяха да я утешат – но тия думи още звучаха в ушите на Исидора и разкъсваха сърцето ѝ.

Тази безмълвна враждебност изглеждаше още по-ужасна поради мълчанието. Те не си размениха нито дума. Нито едната, нито другата поиска обяснение. Не беше необходимо. Има случаи, когато думите са излишни. И двете чувствуваха несъзнателно, че случаят е именно такъв. Това бе среща на яростни чувства, изразени с огнени погледи и презрително сви устни.

Но то трая само миг. Всъщност цялата сцена едва ли продължи повече от двадесет секунди.

Луиза Пойндекстър се обърна и излезе. За нея нямаше място в хижата на Морис Джерълд.

Исидора също излезе, като почти настъпваше шлейфа на съперницата си. Същата мисъл измъчваше и нейното сърце, може би дори много повече. В хижата на Морис Джерълд нямаше място за нея.

И двете бяха като че твърдо решени да си отидат, да напуснат мястото, където разбиха сърцата си.

Сивият кон беше по-наблизо от мустанга. Исидора се качи първа на седлото и първа потегли. Но когато мина покрай съперницата си, и тя бе вече възседнала коня си и се готвеше да тръгне.

Двете жени се изгледаха пак. Ни един от погледите не беше тържествувач, нито в единия, нито в другия се четеше прошка.

В погледа на креолката имаше мъка, гняв и изненада. Последният поглед на Исидора, съпроводен от вулгарното възклицание „Сагъо“, беше изпълнен с безсилна злоба.

Глава LX ДОНОС

Ако би било възможно да се сравняват веществени и духовни неща, не може да се намери по-силна разлика от светлите небеса, които сияят над Аламо, и черните мисли в гърдите на Исидора, когато се отдалечава от хакалето. Сърцето ѝ е преизпълнено с бурни чувства, от които най-силно е чувството за отмъщение.

Това я кара да изпитва едно почти демонично удоволствие, което ѝ помага да не изпада в отчаяние; иначе би се прекършила под тежестта на мъката.

Мрачни мисли се тъпят в главата ѝ, докато язди в сенките на дърветата. Те не се разсейват, когато тя поглежда към небето, което весело се усмихва. Неговата веселост я огорчава като подигравка.

Преди да тръгне по стръмнината нагоре, тя се спира под кипариса – подходящ заслон за измъченото ѝ сърце. Неговата тъмна сянка е по-приятна от слънчевите лъчи.

Но не затова се е спряла Исидора тук. В душата ѝ се е породила мисъл по-тъмна и от сянката на кипариса. Това личи от засенченото чело, от черните вежди, склучени над черните искрящи очи. И най-после от свирепия блясък на белите ѝ зъби.

У нея не е останало вече нищо добро освен красотата ѝ; а се е натрупало всичко лошо освен грозотата.

Накара я да се спре една полуосъзната сатанинска мисъл. Думите ѝ издават каква е тази мисъл.

– Трябваше да я убия на място! Дали да се върна и да я предизвикам на двубой? Но какво ще спечеля, ако я убия? С това няма да си възвърна сърцето му, което е безнадеждно загубено за мене. Думите му идваха от най-потайните кътчета на душата му, гдето е скътан нейният образ. Ох, за мене няма никаква надежда. Той е причината за моето нещастие. Той трябва да умре. Да го убия ли? А какво ще стане с моя живот? Ще се превърне в безкрайно мъчение. Но той и сега е мъчение. Не мога да понасям вече. Не виждам никаква друга утеха освен отмъщението. И двамата трябва да умрат. Но не сега, а тогава, когато той може да разбере от чия ръка загива. Трябва да почувствува наказанието и да знае откъде идва то. Божа майко, дай ми сили да отмъстя.

Исидора пришпорва коня и поема по склона.

Когато излиза на равнината, тя не спира нито за миг, да даде възможност на животното да отдъхне, а продължава да язди с главоломна бързина, без да знае накъде отива.

Нито с глас, нито с ръка тя не направлява жребеца, само го бодее с шпорите.

Оставен да се движи сам, конят поема пътя, по който е дошъл. Той води към Леона. Дали трябва да върви в тази посока?

Ездачката му не знае и не иска да знае. Тя седи на седлото, като че част от него, навела глава, потънала в забрава. Исидора е безчувствена към всичко, което я заобикаля, и дори не съзнава с каква бързина препуска. Тя не забелязва тъмната група наблизко, докато конят не спира и не започва да пръхти.

Тя вижда кавалкада в откритата прерия.

Индианци? Не, бели. Това личи не толкова от цвета на кожата им, колкото от ездата и начина, по който са оседлани конете. То личи и от брадите им, но не и от кожите им, чийто цвят е променен от палещото слънце.

– Los téjanos* – промърморва Исидора, когато установява от каква народност са конниците. – Предполагам, че е въоръжен отряд, който търси команчите. Но индианците не са насам. Ако не са ме излъгали в поселището, те се намират далече, в обратна посока.

[* Los téjanos (исп.) – тексасци. Б. пр.]

Без да има особени причини да ги избегне, младата мексиканка няма желание да срещне тексасците. Те са без значение за нея или за целите ѝ; и при всеки друг случай тя не би се отклонила от пътя си заради тях. Но в този час на страдание, Исидора не желае да попадне под обстрела на въпросите им, нито да бъде прицел на любопитството им.

Още има възможност да избяга. Тя е все още сред храстите. Изглежда, че не са я забелязали. Като извърне коня и потъне пак в гората, те въобще няма да я видят.

Тъкмо когато ще изпълни решението си, конят изцвилва и осуetyава плана ѝ. Двадесетина коне му отвърщат. И той, и ездачката му са открити.

Но може би още има възможност да избегне срещата. Сигурно ще я преследват, обаче едва ли биха я настигнали. Особено из лъкатушните пътеки сред гората, които ѝ са така добре известни.

Такова е първоначалното намерение на Исидора, затова тя обръща коня. Но почти в същия миг го извърща с лице към конниците, които се приближават към нея в пълен галоп. Думите ѝ показват защо е тази внезапна промяна на тактиката.

„Отряд? Не! Облечени са твърде добре за дриплъовци като тях. Това е сигурно групата преследвачи, водени от бащата на... Да, те са! Ay Dios! Ето случай да си отмъстя, и то без да го търся. Това е божа воля.“

Вместо да се скрие в храсталаците, тя излиза на открито и се отправя със смела решителност към конниците.

Девојката спира и чака да се приближат. В гърдите ѝ се таи черна мисъл.

След една минута Исидора се намира сред тексасците, които са я наобиколили.

Това са стотина конника с различно въоръжение и смешно облекло. Еднаквото в тях е само сериозната строгост в държането им и глинеcтият прах, който покрива дрехите им. Те дори не проявяват любопитство. Това са хора, които могат да накарат всяка жена да потрепери. Исидора обаче не трепва. Тя никак не е изплашена, защото не очаква нищо лошо от хората, които така нахално са я обкръжили. Някои от тях ѝ са познати на вид, при все че не е виждала възрастния мъж, който изглежда да е водачът. Този човек се изправя пред нея и започва да я разпитва.

Но тя се сеща кой е. Инстинктът ѝ подсказва, че това е бащата на убития и на девойката, която тя би желала да види мъртва и опозорена.

Ох, какъв благоприятен случай!

– Говорите ли френски, мадмоазел? – запитва Удли Пойндекстър с надежда, че тя ще го разбере по-добре на френски.

– По-добре говоря английски, макар и малко, сър.

– Английски ли? Още по-добре. Кажете ми, мис, виждали ли сте някого насам, искам да кажа срещали ли сте някого на кон, на стан или просто спрян някъде.

Исидора като че се замисля или пък се колебае, преди да отговори.

Плантаторът продължава да задава въпроси толкова учтиво, колкото е възможно при дадената обстановка.

– Мога ли да попитам къде живеете?

– На Рио Гранде, сър.

– Направо оттам ли идвате?

– Не, от Леона.

– От Леона ли?

– Това е племенницата на стария Мартинес – намесва се един от групата.

– Si, да, така е. Sobrina – племенница на дон Силвио Мартинес.

– Тогава идвате направо оттам! Простете, че съм неучтив. Уверявам ви, мис, че не ви задавам тези въпроси просто от любопитство. Имам сериозни – повече от сериозни основания.

– Идвам направо от асиендата Мартинес – отговаря Исидора, като че не обръща внимание на последната забележка. – Преди два часа – un roquito mas*, тръгнах от къщата на чичо ми.

[* Un roquito mas (исп.) – малко повече. Б. пр.]

– Тогава сигурно сте чували, че е било извършено убийство.

– Si, señor, научих вчера от чичо Силвио.

– А днес, днес, когато тръгнахте, нямаше ли никакви новини в поселището? Ние получихме съобщения, но вие имате може би по-нови. Чули ли сте нещо, мис?

– Чух, че група хора са тръгнали подир убиеца. Вашата група ли е, сеньор?

– Да, да! За нас трябва да са говорили. Нищо друго ли не сте чули?

– О, да. Чух нещо странно, сеньор, толкова странно, че може да го сметнете за шега.

– Какво? – запитват десетина гласа едновременно. Очите на всички са обърнати с интерес към красивата ездачка.

– Разправят, че видели в прерията конник без глава. Сигурно сме близо до мястото – до Нуесес, недалеч от брода, където минава пътят за Рио Гранде. Така казаха пастирите.

– О, пастири ли са го видели?

– Si, señor. Трима се кълнат, че са го видели със собствените си очи.

Исидора е доста изненадана, че необикновено съобщение предизвиква толкова малко вълнение сред тексасците. Те проявяват интерес, но като че не са учудени. Един от тях и обяснява:

– И ние видяхме конника без глава, но от доста голямо разстояние. Вашите хора приближавали ли са го, за да видят какво е?

– Santísima! Не!

– А вие можете ли да ни кажете нещо повече, мис?

– Не, само чух, като разправяха. Какво може да бъде? За известно време настъпва мълчание, като че всички се замислят над това, което са чули.

Плантаторът го нарушава, като задава пак първоначалния си въпрос.

– Срещали ли сте или виждали ли сте някого, мис? Искам да кажа по тия места.

– Si, да, срещам.

– Така ли? Какъв човек? Бъдете добра да ни го опишете.

– Една девойка.

– Девойка ли? – повтарят няколко гласа.

– Si, señores.

– Каква девойка?

– Una americana.

– Американка? Тук? Сама?

– Si, señores.
 – Коя?
 – Quen sabe (Кой знае?)
 – Не я ли познавате? Как изглеждаше?
 – Изглежда? ... Изглежда?
 – Да. Как беше облечена?
 – Vestido de caballo.
 – Била е на кон значи.
 – На кон.
 – Къде срещнахте девойката, за която говорите?
 – Недалеч оттук. Отвъд реката.
 – Накъде отиваше? Има ли там някакво жилище.
 – Има едно хакале. Само съм чувала за него. Пойндекстър се обръща към един от групата, който знае испански.
 – Хакале?
 – Така наричат техните хижи.
 – На кого е това хакале?
 – Don Mauricio, el musteño.
 – На Морис – ловеца на мустанги – съобщава преводачът.
 Сред групата като вълна преминава победен възглас. След двудневно старателно, но безплодно търсене те са намерили следите на убиеца.
 Слезли, те се качват отново на седлата. Всички поемат юздите и са готови да тръгнат.
 – Не искаме да бъдем неучтиви, мис Мартинес, но вие трябва да ни заведете до мястото, за което говорите.
 – Ще се отклоня малко от пътя си, но не много. Тръгвайте, caballeros! Щом сте решили, ще ви заведе.
 Исидора навлиза пак в гората. След нея се проточват стотина конника.
 Тя спира пред западния край на гората. Между тях и Аламо се простира открита прерия.
 – Ето там – казва тя, като посочва равнината. – Виждате ли едно черно петно на кръгозора? Това е връхът на един кипарис. Той расте на брега на Аламо. Вървете нататък! Там слиза една урва по скалата. Тръгнете по нея! Малко по-нататък ще намерите хакалето, за което говорихме.
 Преследвачите са толкова нетърпеливи, че не дочакват други обяснения. Те почти забравят Исидора, пришпорват конете си и се спускат през равнината към кипариса. Само един от тях изостава. Това не е водачът; но той беше проявил не по-малък, може би дори по-голям интерес към всичко казано, особено към думите на Исидора за девойката. Той знае езика на Исидора доста добре.
 – Кажете ми, piña* – обръща се той с умоляващ тон, като спира коня си до нейния, – забелязахте ли коня, на който яздеше девойката?
 [* Piña (исп.) – момиче, девойка. Б. пр.]
 – Caramba! Да! Що за въпрос, caballero? Кой не би го забелязал?
 – Цветът му? – задъхано попита той.
 – Un musteño pintojo.
 – Петнист мустанг! Небеса! – изкрещява Касий Къхуун и се впуска в галоп подир другите.
 Зад него остава Исидора дълбоко уверена, че и друго сърце изгаря като нейното в унищожителен огън, който само смъртта ще може да угаси.

Глава LXI АНГЕЛИ НА ЗЕМЯТА

Луиза Пойндекстър беше като зашеметена от бързото и неочаквано отстъпление на нейната съперница. Тя се бе качила на седлото, готова всеки миг да забие шпори в хълбоците на красивата Луна. Но се въздържа и стоеше нерешителна, все още слисана от това, което бе видяла.
 Само преди миг тя бе погледнала в хакалето и бе видяла своята съперница,

която се чувствуваше там като у дома си – господарка на жилището, и неговия собственик.

Как да се обясни внезапното ѝ бягство? Какво означаваше този пропит със злобна омраза поглед? Защо ѝ липсваше тържествената увереност, която се поражда от чувството за собственост?

Вместо да я оскърбят, погледите и постъпките на Исидора ѝ бяха причинили някаква скрита радост.

И вместо да тръгне след нея или да препусне в каквато и да е посока, Луиза Пойндекстър се смъкна от седлото и влезе в колибата.

При вида на бледите бузи и блуждаещи очи на своя любим младата креолка забрави за миг всички оскърбления.

– Боже мой! Боже мой! – извика тя, като се спусна към леглото. – Морис ранен! Умира! Кой е направил това?

Не последва никакъв отговор. Чу се само някакво несвързано бръщолевене.

– Морис! Морис! Отговори ми! Не ме ли познаваш? Луиза е!... Твоята Луиза! Нали ти ме наричаше така? О, повтори го, повтори го пак!

– Ах! Колко сте красиви вие, небесни ангели! Много сте красиви. Да, да, така изглеждате поне за погледа. Но не мислете, че няма подобни вам и на земята. Има, има. Знам един ангел – и не само един! Но един поне ви превъзхожда вас, небесните ангели! Искам да кажа, че ви превъзхожда по красота – колкото за добрината, то е друго нещо! Не говоря за добрина – не, не.

– Морис, скъпи Морис! Защо говориш така? Ти не си умрял! Ти си тук, с мен – с Луиза!

– Аз съм в рая, да, в рая съм. Но въпреки всичко не искам да остана тук. Освен ако и тя е с мен. Може да е приятно място. Но не и без нея. Ако беше и тя тук, щях да съм доволен. Чуйте, ангели, които летите около мене! Признавам, че сте много красиви, но нито един от вас не е като нея – като моя ангел. О, идва и един дявол, един красив дявол – не говоря за него. Мисля само за ангела от прерията.

– Спомняш ли си нейното име?

Никога може би на бълнуващ човек не е бил задаван въпрос, при който отговорът се е очаквал с такова нетърпение.

Луиза се наведе над него, превърната цяла в слух, като следеше с поглед всяко движение на устните му.

– Име! Име ли? Спомена ли някой думата „име“? Та имате ли вие имена? О, да, спомням си: Михаил, Габриел, Израел – мъже, все мъже. Ангели, но не като моя ангел, който е жена, Нейното име е...

– Е?

– Луиза, Луиза, Луиза. Защо да го крия от вас – от вас, които сте тук, горе, и все пак знаете всичко, което става на земята? Сигурно познавате – Луиза? Трябва да я знаете. Не може да не я обичате, когато я обичам аз от все сърце, да, от все сърце!

Дори когато тези думи бяха изречени пламенно за пръв път под сенките на акациите от човек в пълно съзнание, и тогава дори Луиза не бе ги слушала с такава голяма радост. О! Колко щастлива беше тя сега!

Нежни целувки обсипаха отново горящото чело и безкръвните устни. Но този път девойката, която целуваше, нямаше защо да трепва от този допир.

Тя само се изправи тържествуваща, притиснала с ръка сърцето си, за да спре лудото му туптене. Щастието ѝ беше така пълно, така опияняващо, щото тя се страхуваше, че няма да е вечно, че може да бъде скоро нарушено.

И наистина опасенията ѝ се оправдаха. На вратата на хижата се появи сянка – сянка на мъж, който в следния миг бе вече до нея.

Във външния вид на новодошлия нямаше нищо страшно. Напротив! В изгледа и облеклото му имаше нещо смешно, особено като имаме предвид мястото и времето. Това впечатление се засилваше още повече от странните предмети, които той носеше в ръце: в едната томахава, в другата огромна змия, по чиято опашка с броеница от рогови пръстени се познаваше породата ѝ.

Към външността на тази смешна фигура трябваше да добавим израза на озадаченост и изненада, които се изписаха по лицето му, когато, прекрачвайки прага, откри промяната, станала в негово отсъствие.

– Света богородице! – възкликна той, като изпусна змията и томахаваката и ококори очи, доколкото му позволяваха клепачите. – Навярно сънувам? Трябва така да е! Вие ли сте, мис Пойндекстър? Не, не може да бъде!

– Аз съм, мистър О’Нийл. Никак не е любезно от ваша страна да ме забравяте толкова скоро.

– Да ви забравя ли? Не, мис, не ме обвинявайте в нещо съвсем невъзможно. Щом е видял вашето сладко личице, ирландецът ще го помни до гроб. Господи! Вас не мога да забравя и насън дори.

Фелим погледна многозначително към леглото. По тялото на девойката мина сладостен трепет.

– Но какво значи това? – продължи Фелим, като се сети отново за загадъчната промяна. – Къде е другата девойка или дама, или жена – каквато и да беше! Не видяхте ли тук една жена, мис Пойндекстър?

– Да, видях.

– О, видяхте я значи! А къде е?

– Сигурно си е отишла.

– Отиде ли си? По дяволите! И тя сама не знаеше какво иска. Оставих я тук, в хижата, преди десетина минути. Свали си бонето – то си беше май мъжка шапка – и се разположи, като че ще векува. А си отишла, казахте? Хич не съжалявам! От такава жена е добре да си по-далече. Много ѝ приляга да върти револвер. Ще повярвате ли, мис Пойндекстър, че завря един пицов на шест инча под носа ми?

– Господи! Защо?

– Защо ли? Само защото исках да ѝ попреча да се намъкне в хижата. Но все пак влезе, защото Зеб Стамп не се възпротиви като мене. Каза, че била приятелка на господаря и искала да се грижи за него.

– Наистина ли? О, странно, много странно! – промълви замислено креолката.

– Така е. Всичко е странно напоследък; само вашата красота няма да бъде никога странна за една колиба, гдето живее Фелим О’Нийл. Много се радвам да ви видя, мис; сигурен съм, че и господарят щеше да се радва, ако...

– Разкажете ми какво се е случило, драги Фелим?

– Добре, мис; но ако искате да ви разкажа всичко, трябва да си свалите шапката и да останете по-дълго време; а да ви разкажа всички чудновати неща, които се случиха от завчера, ще ми трябва цял-целеничък ден.

– Кой е идвал оттогава?

– Кой е идвал ли?

– Освен...

– Искате да кажете освен оная мъжкарана?

– Да, идвал ли е някой друг?

– О, много други. От всички видове и цветове. Най-напред насам се бе запътил един, който изобщо не стигна до колибата. Но не смея да ви разкажа за него, защото можете да се уплашите.

– Разкажете ми! Аз не се страхувам.

– Добре тогава. Само че и аз самият не можах да разбера всичко. Беше конник без глава.

– Без глава ли?

– Да. Нямаше такова нещо на тялото му.

Тия думи накараха Луиза да помисли, че самият Фелим е загубил ума си.

– А още по-интересно е, мис, че той съвсем приличаше на мистър Морис! Същият кон, същото мексиканско одеяло на раменете му – всичко! Изглеждаше също като господаря, когато язди. Майчице, как се изплаших, когато го видях!

– Къде го видяхте, мистър О’Нийл?

– Ей, там, на височината. Господарят бе обещал да се върне същата сутрин от поселището. Излязох да го посрещна и какво да видя – идва си, както помислих отначало. След това се приближи, но без глава, спря се за малко, после препусна лудо по равнината. Тара се спусна с вой по петите му и така се изгубиха от погледа ми. Върнах се в колибата, затворих се и легнах. Тъкмо бях заспал и сънувах... Но, мис, вие ще се уморите да стоите права! Махнете си шапката и седнете ей там на сандъка! Там се седи по-удобно, отколкото на стола. Седнете, моля ви, защото ако искате да разкажа всичко...

– Не се безпокойте за мен, продължавайте! Кажете ми, моля ви се, кой друг е идвал тук освен странния конник, който сигурно е искал да се пошегува с вас?

– Да се пошегува ли? Същото каза и старият Зеб.

– Значи и той е идвал?

– Да, да, но много време след другите.

– След кои други?

– Да, мис. Зеб пристигна едва вчера сутринта, а другите идваха предишната нощ по никакво време. Дигнаха ме от сън.

– Но кои? Кои други?

– Индианците, разбира се.

– Индианци ли?

– Ами да, цяло племе. Както ви казах, мис, тъкмо бях заспал дълбоко, когато чух в колибата гласове над главата ми и шумолене на хартия, като че някой размесваше карти за игра и... Света Богородице, какво е това?

– Кое?

– Нищо ли не чухте? Пак същата история. Конски тропот. Пред хижата. – Фелим се втурна към вратата.

– Свети Патрик! Обкръжени сме от конници. Може да има до хиляда души. А зад тях идват други. Старият Зеб... Трябва пак да накарам кобилата да квичи. Господи, дано не закъснея!

Като грабна кактусовия клон, който бе внесъл за удобство в колибата, той изхвъркна навън.

– Mon Dieu! – извика креолката. – Те са! Баща ми – и ще ме завари тук. Как да му обясня? Света Дево, спаси ме от позор!

Луиза се хвърли несъзнателно към вратата и я затвори. Но като размисли малко, разбра, че това е напразно. Хората, които бяха отвън, нямаше да се спрат пред такова препятствие. Тя бе познала гласовете на регулаторите.

Пред очите и се мярна цепнатина в кожената стена. Да избяга ли оттам, колкото и да е недостойно?

Но и това беше вече невъзможно. И в задната част на двора се чу тропот от копита. Имаше вече конници и зад колибата.

Освен това конят ѝ беше пред колибата – не можеше да не го познаят. Сигурно са го видели вече.

Но друга – по-великодушна мисъл възпря девойката от бягство.

Морис беше в опасност, от която не можеше да се спаси, защото не я подозираше дори. Кой друг освен нея можеше да го защити?

– Нека загубя доброто си име – помисли тя. – Да загубя баща си, приятелите си, но не и него. Опозорена или не, ще му остана вярна.

С тези благородни мисли Луиза зае мястото си до леглото на болния, готова да се изложи на всичко, дори на смърт, само да запази избраника на сърцето си.

Глава LXII

В ОЧАКВАНЕ НА РЕПЛИКАТА

Никога около хижата на ловеца на коне не бе се чувал такъв тропот на копита, дори когато коралът бе пълен с току-що уловени мустанги.

Когато се втурна навън, Фелим беше посрещнат от гласовете на двадесетина души, които му извикаха да спре.

Един от тия гласове се разнася по-гръмко и властно от останалите и показва, че притежателят му е водач на командата.

– Стой, негоднико! Безполезно е да се опитваш да избягаш. Още една крачка и ще се изтърколиш на земята. Стой, ти казвам!

Командата подежда веднага на Фелим, който се бе запътил към кобилата на Зеб Стамп, вързана на другия край на поляната. Той се закова мигом.

– Уверявам ви, джентълмени, че не искам да избягам – заяви Фелим, разтреперан при вида на двадесетина разгневени лица и още толкова дула на пушки, насочени към него. – Не съм имал такова намерение. Искях само да...

– Да избягаш, ако можеш! Добре започна! Ела насам. Дик Трейси! Вържи го!

Помогни му, Шелтън! Уф, какво странно същество. Сигурно не е човекът, когото търсим, джентълмени?

– Не, не! Не е той. Това е слугата му, Джон.

– Хей, вие там зад колибата! Отваряйте си очите! Още не сме го хванали. Не позволявайте и пиле да прехвъркне покрай вас! А сега, господинчо, кой е вътре?

– Кой е вътре ли? Искате да кажете в хижата?

– Дяволите да те вземат! Отговаряй на въпроса, който ти задават – каза Трейси, като плесна пленника с въжето. – Кой е вътре в колибата?

– О, господи! Срещу ръжен не се рита. Така е. Е, хайде. Най-напред господарят ми.

– А какво е това? – запитва Удли Пойндекстър, който се приближава в този миг и забелязва петнистата кобила. – Това е... мустангът на Луиза.

– Да, вуйчо – отговаря Касий Къхуун, който язди редом с него.

– Интересно, кой е довел животното тук?

– Предполагам, че самата Луиза.

– Глупости. Шегуваш се, Касий!

– Не, вуйчо. Сериозно говоря.

– Искаш да кажеш, че дъщеря ми е била тук?

– Била е и, струва ми се, още е тук.

– Невъзможно!

– Погледни тогава нататък!

Вратата току-що се бе отворила. В колибата се виждаше женска фигура.

– Боже мой! Дъщеря ми!

Пойндекстър скача от седлото и се отправя бързо към колибата, следван непосредствено от Къхуун. И двамата влизат вътре.

– Луиза, какво значи това! Ранен човек! Кой е? Хенри ли! Преди да получи отговор, той забелязва палтото и шапката на Хенри.

– Хенри е! Жив е, слава богу! Пойндекстър се спуска към леглото.

Обаче радостта му изчезва мигновено. Бледното лице върху възглавницата не е на неговия син. Бащата залита назад с глух стон.

Къхуун изглежда не по-малко развълнуван. Само че неговият вик е не от мъка, а от ужас; той се измъква уплашен от колибата, като че преследван от някаква опасност.

– Велики боже! – задъхва се плантаторът. – Какво става? Можеш ли да ми обясниш, Луиза?

– Не мога, татко! Тук съм само от няколко минути. Намерих го в това състояние, в което го виждаш. Той е в безсъзнание.

– А... а... Хенри?

– Нищо не са ми казали. Мистър Джерълд беше сам, когато влязох. Слугата му не беше тук. Току-що се върна. Нямах време да го разпитам.

– Но... но... ти как попадна тук?

– Не можах да се стърпя да остана у дома. Не можех да понасям повече тази неизвестност. Ужасно беше да стоя сама, без никого в къщи. А мисълта, че горкият ми брат...

Пойндекстър отправя към дъщеря си смаян, но все още въпросителен поглед.

– Мислех, че може би ще намеря Хенри тук.

– Тук ли? А откъде знаеш това място? Кой те доведе? Ти си съвсем сама.

– О, татко! Аз знаех пътя. Нали си спомняш лова – когато ме отнесе мустангът.

Той се спря по тези места. На връщане мистър Джерълд ми каза, че живее насам. Реших, че ще мога да намеря пътя.

Пойндекстър продължава да гледа озадачено, но в погледа му се появява и друг израз. Челото му се смръщва и сянката по него става още по-тъмна. Каквито и да са мрачните мисли, които го вълнуват, той не ги издава.

– Странно е това, което си сторила, дъще. Непредпазливо, дори опасно. Постъпила си като глупаво момиче. Ела, ела да излезем. Тук не е място за една девойка – особено за тебе. Качи се на коня и си иди право в къщи. Някой ще те придружи. Защото тук може да се случат неща, на които не бива да присъствуваш. Хайде, хайде!

Бащата излиза от колибата, последван от дъщерята, която едва прикрива

неохотата си. Със същото нежелание се отправя към коня си.

Преследвачите са слезли от конете си и стоят на откритото място пред колибата.

Всички са там. Къхуун им е съобщил какво е положението в хижата, та предпазливостта е излишна.

Те стоят на групи. Някои разговарят, други мълчат. По-голяма е групата около Фелим, който лежи на тревата, здраво завързан. Позволено му е да говори. Задават му въпроси, но не вярват много на отговорите му.

При появата на бащата и дъщерята всички обръщат очи към тях, но не продумват. Въпреки това погледите издават, че всички горят от любопитство да разберат какво е станало.

Повечето мъже тук познават младата девойка по вид; а всички са чували за нея. Те са безкрайно изненадани да я видят на това място. Сестрата на убития под един покрив с убиеца!

Защото повече от всякога са убедени, че Морис е убил Хенри.

След като се върна от колибата, Къхуун им бе съобщил новини, които потвърждаваха сякаш тяхното съмнение. Разправил им бе за шапката, за палтото, за самия убиец, тежко ранен в смъртната борба.

Но какво търси тук Луиза Пойндекстър сама, непридружавана нито от бял, нито от черен, от сродник или роб? Дошла е на гости, както изглежда.

Братовчед ѝ не дава никакви обяснения – може би не е в състояние да ги даде. А баща ѝ – дали и той би могъл да обясни нещо? Едва ли, ако се съди по слисания израз на лицето му.

Започват да шушукат от ухо на ухо, от група в група. Съмненията са много, но никой не смее да ги изрази гласно. Дори суровите обитатели на граничните зони уважават бащинските и синовни чувства и търпеливо чакат обяснението.

– Качвай се, Луиза! Мистър Янси ще те придружи до дома.

Младият плантатор, комуто поверяват Луиза, никога не е бил така готов да изпълни поставената задача. Той е човекът който най-много завижда на предполагаемото щастие на Ка-сий Кухун. И благодари в душата си на Пойндекстър за случая, който му предоставя.

– Но, татко! – роптае младата девойка. – Защо да не ви дочакам? Вие няма да останете тук?

Нещо прорязва Янси като с нож.

– Искам да изпълниш каквото казах, дъще. Мисля, че това е достатъчно.

Янси се успокоява пак, но не напълно. Той познава добре гордия дух на девойката и допуска, че тя няма да се подчини – дори на заповедите на баща си.

Тя се подчинява, но със зле прикрито нежелание, въпреки присъствието на толкова много любопитни зрители.

Двамата се отдалечават. Младият плантатор язди напред, девойката бавно го следва. Той не може да прикрие ликуването си; тя – разочарованието си.

Янси е по-скоро огорчен, отколкото обиден от мрачното настроение на спътницата си. Не можеше и да очаква друго при скръбта, която изпълва сърцето ѝ. На тази скръб именно той отдава настроението ѝ.

Но това е само част от истинската причина. Ако се вгледаше внимателно в очите на Луиза Пойндекстър, той би забелязал може би, че скръбта за миналото е по-слаба от страха за бъдещето...

Те продължават да яздят между дърветата, но все още чуват гласовете на хората, които останаха при колибата.

Изведнъж изразът на креолката се променя, лицето ѝ се разведрява, като че някаква радостна мисъл или поне надежда е проникнала в душата ѝ.

Тя спира коня си и се замисля. Спира и нейният кавалер.

– Мистър Янси – казва тя след малко, – седлото ми се е разхлабило. Не седя удобно. Бъдете така добър да прегледате коланите.

Щастлив от възложената му задача, Янси скача на земята.

Той преглежда коланите. Според него те са достатъчно затегнати. Но той не споменава това, а разкопчава катарамата и дърпа с всички сили колана.

– Почакайте! – казва красивата ездачка. – Почакайте да сляза. Тогава ще можете да го направите по-добре.

Без да чака помощ, тя скача от седлото и застава до мустанга.

Младият човек продължава да тегли колана с всички сили.

След дълго напрежение, от което лицето му почервенява, той успява да скъси каишите с една дупка.

– Готово, мис Пойндекстър. Мисля, че сега е добре.

– Може би – отговаря девойката, като хваща седлото и леко го разклаща. – Да, сега е по-добре. Но все пак е жалко да си тръгнем толкова рано. Аз току-що бях пристигнала след лудо препускане и горката Луна надали е имала време да си поеме дъх. Да се поспрем ли, за да може тя да си почине малко? Жестоко е да я измъчвам така.

– Но какво ще каже баща ви? Той искаше, струва ми се, вие да...

– Да се прибера веднага в къщи ли? Не. Цялата работа беше да не оставам при онези груби хора. На баща ми ще му е все едно где съм, щом не съм там. Какво прекрасно място, колко е хладно под сянката на тези красиви дървета сега, когато слънцето прижурия над прерията! Нека постоим малко и да оставим Луна да почине. Можем да се забавляваме, като погледаме лудуването на сребърните рибки в потока. Погледнете, мистър Янси. Колко са хубави!

Младият плантатор се чувства поласкан. Защо ли красивата му спътница иска да постои с него, защо иска да наблюдава рибките, които по това време на годината са в любовен период и танцуват във водата?

Той си отговаря, както му се иска да бъде, и не възразява вече.

– Мис Пойндекстър – казва той, – аз съм на ваше разположение. Щастлив съм да остана тук, докогато желаете.

– Само докато Луна си почине. Право да ви кажа, сър, едва бях слязла от седлото, когато другите пристигнаха. Погледнете! Горкото животно още се задъхва от дългото препускане.

Янси не се интересува дали петнистият мустанг се задъхва или не. Той е доволен, че се подчинява на желанията на неговата собственица.

Те застават на брега на потока.

Янси се изненадва малко, когато забелязва, че спътницата му не обръща внимание нито на сребърните рибки, нито на петнистия мустанг. Това би му харесало, ако вниманието ѝ беше насочено към него.

Но не е така. Той не може да привлече нито погледа, нито вниманието ѝ. Погледът ѝ блуждае, а слухът ѝ е напрегнат да долови всеки звук, който идва откъм колибата.

Въпреки чувствата си към нея и той не може да не напруга слуха си. Янси подозира, че там се разиграва трагична сцена с участието на съдията Линч и със съдебни заседатели – регулаторите.

Между стволите на дърветата отекват разгорещени думи. В тях звучи сериозност, която подсказва за някакво решение.

И двамата слушат. Девойката прилича на трагичка, която стои зад кулисите и чака да дойде ред за нейната реплика.

Чуват се речи, произнасяни от различни гласове. След това една по-дълга реч.

Луиза разпознава гласа. Това е гласът на братовчед ѝ Касий. Той звучи ту гневно, ту настойчиво, като че се мъчи да убеди слушателите в нещо, което те не желаят да извършат.

Речта завършва, последвана от бързи и отсечени възкличания и одобрения, над които се извисяват застрашително три думи.

Докато слушаше, Янси бе забравил красивото същество, което стоеше до него.

Той си спомни нейното присъствие, когато я видя да скача от мястото си и да се втурва към хакалето с див и решителен израз.

Глава LXII

СЪДЪТ НА РЕГУЛАТОРИТЕ

Викът, който накара младата креолка да скочи така стремително от мястото си до своя кавалер, беше решението на съда – жестоката присъда.

Думите „да се обеси“ звънтяха в ушите ѝ, когато тя се впусна към хижата.

Докато се преструваше, че се интересува от играта на сребърните рибки, Луиза мислеше само за не толкова невинната сцена, която се разиграваше пред хакалето. Макар че дърветата ѝ пречеха да вижда сцената, тя знаеше действащите лица и можеше да следи развоя на действието по гласовете.

Докато слизаше от коня си, обстановката пред колибата се бе променила и затова заслужава кратко описание.

Хората, които Луиза остави там, не стояха вече пръснати на групи, а се бяха събрали в неправилен кръг.

В средата на кръга се отделяха десетина души, между които беше високата фигура на началника на регулаторите и трима-четирима от неговите „маршали“. Там беше и Удли Пойндекстър заедно с Касий Къхуун. Те като че не присъствуваха вече като ръководители, а по-скоро като зрители или свидетели на съдебната драма, която се разиграваше.

Защото такава беше всъщност сцената. Това бе процес за убийство – процес пред съда на Линч* – мрачен сановник, представен тук в лицето на началника на регулаторите, а съдебни заседатели – всички присъстващи с изключение на затворниците.

[* Съда на Линч – (Вероятно от името на съдията Линч или на плантатора от Вирджиния, расиста Чарлз Линч) – кървава разпра без следствие и съд. Б. пр.]

А затворниците са двама – Морис Джерълд и слугата му Фелим.

И те са в кръга, проснати на тревата и завързани с въжета от нещавена кожа, които не им позволяват да мръднат.

Нямат възможност и да говорят. Ругатните и заплахите заставят Фелим да мълчи от страх, а между зъбите на господаря му е затъкнато парче дърво. Това е направено с цел да се предотврати блънуването му, което би попречило на тяхната работа.

И стегнатите ремъци дори не могат да задържат Морис на мястото му. Двама души го държат за раменете, а трети е седнал на коленете му и го притиска към земята. Само очите му могат да се движат свободно. Те се въртят така в орбитите си, че е страшно да срещнеш безумните погледи, които той хвърля към пазачите си.

Само един от затворниците е обвинен в извършване на углавно престъпление; за другия се съмняват, че може да е съучастник.

Разпитаха само слугата; накараха го да разкаже всичко, каквото знае и с което би могъл да се оправдае. Нямаше смисъл да се разпитва господарят му.

Фелим дава толкова странни показания, че не могат да повярват, но най-странната част от тях, която се отнасяше до конника без глава, не им се стори много невероятна.

Той не може да даде никакви обяснения. Неговият разказ само засилва съществуващите вече подозрения, че това призрачно видение е част от плана за убийството.

– Всичките му истории за тигри и индианци са празни приказки – казват хората, на които Фелим ги разправя. – Кош лъжи, с които иска да ни заблуди, нищо повече.

Заседанието трае едва десет минути, а съдебните заседатели вземат вече решение.

Мнозинството са напълно убедени, че Хенри Пойндекстър е мъртъв, и Морис Джерълд е отговорен за смъртта му.

Всички известни от по-рано обстоятелства са разгледани отново; към тях се прибавят и новите факти, открити в колибата. Най-грозният от тях е, че в хакалето намериха палтото и шапката на убития.

Никой не повярва на обърканите и несвързани обяснения на ирландеца. Пък и защо ли да им вярват? Те бяха измислени от съучастник.

Някои не желаят да слушат обясненията и нетърпеливо крещат: „Убиецът да се обеси!“

Като че всички са очаквали тази присъда – едно въже с примка е вече приготвено на земята. То е обикновено ласо, но не можеше да се намери нищо по-подходящо за целта.

Хоризонталният клон на една дива смокиня е много удобен за бесилка.

Гласуват.

Осемдесет от стоте съдебни заседатели изказват мнение, че Морис Джерълд

трябва да умре. Изглежда, че е ударил последният му час.

И все пак присъдата не се изпълнява. Въжето лежи на тревата. Като че никой не желае да го вдигне оттам.

Защо всички се дърпат, като че въжето е отровна змия, която никой не се осмелява да докосне?

Мнозинството беше за смъртна присъда, някои дори, подсилиха мнението си с ругатни и проклетия. Защо тогава не изпълняват присъдата?

Защо наистина? Защото липсваше единството, което подтиква към незабавни действия; а то липсваше, защото липсваха доказателства.

Има малцинство, което не е съгласно, и с по-малко шум, но със същата упорита настойчивост бе казало „не“.

Това е главната причина, която забавя изпълнението на наказанието.

Между малцинството е и самият „съдия Линч“ – Сам Менли, началник на регулаторите. Той още не е произнесъл присъдата, нито пък е обявил, че е съгласен с шумно предложената присъда.

– Съграждани! – извиква той, когато може да бъде чуто. – Моето мнение е, че не всичко във връзка с делото е изяснено. Смятам, че трябва да дадем възможност на обвиняемия да се възползува от този факт, т.е. да изчакаме, докато той бъде в състояние да каже, каквото знае. Както всички виждате, сега няма полза да го разпитваме. Той е здраво вързан и няма никаква възможност да избяга. Ето защо предлагам да отложим делото до...

– Какъв смисъл има да се отлага? – прекъсва го силен глас от обвинителите – гласът на Касий Къхуун. – Какъв смисъл има, Сам Менли? За вас е лесно да говорите така, но ако имаште убит приятел – да не казвам братовчед, син или брат, – нямаше да бъдете толкова мек. Какво искате още, за да се убедите, че този негодник е виновен? Още доказателства?

– Тъкмо това ни липсва, капитан Къхуун.

– Можете ли да дадете тези доказателства, мистър Касий Къхуун? – запитва глас от външния кръг с подчертано ирландско произношение.

– Може би.

– Дайте ни ги тогава!

– Господ е свидетел, че имаште достатъчно доказателства. Съд, съставен от съдебни заседатели – негови глупави съотечественици...

– Забранете му да говори! – изкрещява човекът, който поиска допълнителни доказателства. – Запомнете, мистър Къхуун, че се намирате в Тексас, а не на Мисисипи. Помнете добре това, защото острият ви език може да пострада.

– Не искам да обидя никого – казва Къхуун и се измъква от неудобното положение, в което го е поставила неговата омраза към ирландците – дори и към англичаните, ако има такива.

– Тогава можете да продължите! – извиква успокоеният ирландец.

– Е добре, както бях започнал да казвам, по мое мнение доказателства има повече, отколкото са необходими. Но ако искате още, мога да ви ги дам.

– Дайте ги, дайте ги! – провикват се двадесетина гласа. Те продължават да настояват, докато Къхуун изглежда че се колебае.

– Джентълмени! – започва той, като се обръща към тълпата, като че ще държи реч. – Това, което ще ви кажа сега, можех да ви го съобща отдавна, но не смятах, че е необходимо. Всички знаете какво се случи между мен и този човек, та не желаех да помислите, че искам да си отмъщавам; и ако не бях сигурен че той е извършил престъплението – така сигурен, както съм сигурен, че имам глава на раменете си...

Къхуун започва да заеква, като вижда, че думите, които се изплъзнаха неволно от устните му, оказват странно въздействие както на слушателите, така и на самия него.

– Ако не съм сигурен, и сега не бих казал какво видях или по-скоро чух, защото беше нощно време и не можех да видя нищо.

– Какво сте чули, мистър Къхуун? – запитва началникът на регулаторите, като поема отново длъжността си на съдия, която бе забравил в бъркотията около гласуването на присъдата. – Вашата разправа със затворника, позната на всички, струва ми се, няма нищо общо с показанията ви. Никой няма да ви обвини в лъжесвидетелствуване. Моля продължете, сър! Какво сте чули!? Кога и къде?

– Ще започна с времето. Беше през нощта, когато изчезна братовчед ми, при все че ние разбрахме за изчезването му едва на следния ден. Във вторник през нощта.

– Вторник през нощта. После?

– Върнах се у дома и мислех, че Хенри се е прибрал. От нетърпимата горещина и досадните комари не можех да заспя. Станах и запалих една пура. След като пуших известно време в стаята, реших да се поразходя на покрива. На вас, струва ми се, ви е известно, че старата асиенда има плосък покрив. Е, добре, отидох там да се поразходя и продължих да пуша. Трябва да беше полунощ или малко по-рано. Не мога да ви кажа точно, бях се въртял в леглото известно време и не знаех колко е часът. Тъкмо допушвах пурата си и исках да извадя друга, когато чух гласове – гласове на двама души. Те бяха нагоре по реката и както помислих тогава, на отвъдния ѝ бряг. Гласовете идваха доста отдалече, откъм града. Ако говореха спокойно, не бих могъл да ги разпозная. Но разговарящите викаха ядосано. Беше съвсем ясно, че се карат. Предположих, че са някои пияни скандалджии, които се връщат от кръчмата на Обердорфер, и нямаше да им обърна внимание. Но докато слушах, разпознах единия от гласовете, а след това и другия. Първият беше на братовчед ми Хенри, а вторият ей на онзи човек – на човека, който го е убил.

– Моля, продължете, мистър Къхуун! Първо, да чуем всичко, което обещахте да ни кажете. След това ще имате достатъчно време да изразите мнението си.

– И така, джентълмени можете да си представите, колко много бях изненадан да чуя гласа на братовчедата си; защото мислех, че той отдавна си е легнал. Толкова сигурен бях, че чувам неговия глас, та въобще не помислих да проверя дали е в стаята си. Знаех, че е неговият глас, и бях уверен, че другият глас е на ловеца на коне. Видя ми се много необичайно Хенри да е навън в този късен час, тъй като той не обича да закъснява. Но фактът си остава факт. Беше Хенри. Вслушах се да разбере за какво се карат, но макар че разпознавах гласовете, не можех да доловя нищо. Чух само, че Хенри го наричаше с някакви обидни имена, като че е бил засегнат пръв, а после ирландецът го заплаши, че ще се разкайва за думите си. Всеки произнасяше високо името на другия и това ме убеди окончателно, че са те. Трябваше веднага да отида и да видя какво става, но бях по пантофи; а преди да успея да се обуя, изглежда, че всичко се бе свършило. Половин час чаках Хенри да си дойде. Но той не се върна и аз предположих, че е отишъл отново при Обердорфер, гдето се е събрал с някоя компания от форта; реших, че доста ще се забави, и затова си легнах.

– Това е, джентълмени, всичко, което зная. Моят нещастен братовчед не се върна вече в Каса дел Корво – и както разбрахме на сутринта от неразтуряното легло, той въобще не си е лягал. Тази нощ леглото му трябва да е било някъде в прерията или сред шубраците. Ето единственият човек, който може да ви каже.

Тържествуващият Къхуун посочи с ръка обвиняемия, чиито несвястно блуждаещи очи показваха, че той не съзнава чудовищното обвинение и отмъстителните погледи, насочени отвред към него.

Разказът на Къхуун беше много подробен; защото той искаше да убеди присъстващите във вината на подсъдимия. Заклучителните му думи изглеждаха убедително достоверни и бяха последвани от шумно и настоятелно искане за изпълнение на присъдата.

– Да се обеси, да се обеси! – изкрещават осемдесет гласа. И съдията дори като че започва да се колебае. Малцинството намалява още повече. Сега не осемдесет, а деветдесет на сто повтарят вика. Изпълнените с мъст гласове надделяват над въздържаните.

Тълпата се вълнува и напомня буря, която се превръща в ураган.

Бурята достига връхната си точка. Един от главатарите се спуска към въжето. При все че никой не забеляза, той дойде откъм Къхуун, с когото преди това си шушукаха нещо. Беше един от ония погранични главорези – южняци, които могат да се намерят винаги там, където се екзекутират човеколюбци и мъченици – като онези типични военни убийци от Ямайка, които опозориха завинаги английското име.

Той взима ласото и бързо надява примката около врата на осъдения, който не е чул нито дума от делото или от присъдата.

Никой не се противопоставя. Наеженият главорез, въоръжен с нож и револвери, е подпомогнат само от още един подобен нему – един от пазачите на затворника.

Зрителите стоят настрана и следят спокойно това, което става пред очите им.

Повечето одобряват мълчаливо постъпката на екзекуторите, а някои ги окуражават с викове: „Издигнете го! Обесете го!“

Малцина изглеждат онемели от изненада, а още по-малко са тези, които проявяват някакво съжаление. Но никой не се осмелява да покаже чувствата си и да вземе страната на подсъдимия.

Примката е на шията му. Другият край на въжето е праметнат на дивата смокиня.

„Душата на Морис Джерълд ще трябва да се прости скоро със земния свят“._

Глава LXIV

СЕРИЯ ОТ ИНТЕРМЕДИИ*

[* Интермедия – малка сценка, изпълнявана в антрактите на представленията през 16 – 17 век. В случая – вмъкнат епизод, който забавя хода на събитията. Б. пр.]

„Душата на Морис Джерълд ще трябва да се прости скоро със земния свят“._

Така мислеха всички участници в трагедията, която се разиграваше сред дърветата. Никой не се съмняваше, че в следващия миг ще види как тялото се издига във въздуха и увисва на дивата смокиня.

Последна обаче непредвидена в програмата интермедия. Едновременно с трагедията и почти на същата сцена бе представен и един фарс. Но тъй като трагедията беше по-интересна, комедията се развиваше без зрители.

Обаче актьорите, които участваха в нея, не бяха по-малко ревностни. Те бяха двама – един човек и една кобила. Фелим играеше отново ролята, която бе изненадала Исидора.

Погълнати от доводите на Къхуун, които още повече усилиха жаждата за мъст, регулаторите бяха насочили цялото си внимание към главния престъпник. Никой не се сещаше за слугата му – независимо от това дали той бе или не бе негов съучастник. Никой не забелязваше присъствието му – всички очи гледаха свирепо другия.

За присъствието на Фелим мислеха още по-малко, когато главорезът изскочи и се зае да приготви въжето. В този миг ирландецът бе напълно изоставен.

Това бе благоприятен случай за бягство и Фелим не се за бави да го използва.

Като се изхлузи от въжето, с което беше вързан, той пропълзя между нозете на вълнуващата се тълпа.

Никой не се интересуваше от него и от това, което вършеше той.

Възбудени до полуда, всички се блъскаха, вперили поглед към бесилката.

Ако някой би видял как Фелим се измъква, щеше да предположи, че слугата използва случая да спаси собствената си кожа и съвсем не иска да знае какво ще стане с господаря му.

Вярно е, че Фелим не можеше да направи нищо. И той знаеше, че бе изчерпал вече всичките си адвокатски способности и всяка друга намеса от негова страна щеше да бъде напразна или може би би разсърдила още повече обвинителите.

Желанието му да се спаси не бе признак на непочтеност, а само проява на инстинкта за самосъхранение, който го бе обзел, докато се прокрадваше между дърветата. Всеки би предположил, че е така.

Такова предположение би било несправедливо към Фелим. Верният слуга бягаше, но не с намерение да изостави господаря си на собствената му съдба, без да положи последни усилия да го освободи от ръцете на палачите. Той знаеше добре, че сам не може да направи нищо. Надеждата му беше в Зеб Стамп. Той искаше да го призове със сигнала, който по-рано се оказа така удачен, затова се измъкваше сега от сцената на съда и екзекуцията.

След като се измъкна от въжето, Фелим се шмугна между дърветата и под тяхната закрила се втурна към мястото, където пасеше старата кобила.

Другите коне, които бяха привързани за клоните, образуваха доста плътна редица по края на гората. Те скриваха движенията на Фелим и той стигна при кобилата, без да бъде забелязан от никого.

Но едва сега забеляза, че бе забравил сечивото, необходимо за изпълнение на плана. Изпуснал бе кактусовия клон на мястото, гдето го бяха уловили, и сега той се мотаеше в краката на враговете му.

Той не можеше да се добере до него, без да се изложи на опасност да го хванат отново, нещо, което би му попречило да осъществи намеренията си. А нямаше нито нож, нито каквото и да е оръжие, за да се сдобие с друг клон.

Фелим се спря нерешително, измъчван от мисълта какво да прави, но това бе само за миг. Нямаше време за губене. Близка и непосредствена опасност заплашваше живота на господаря му. Никаква жертва нямаше да е достатъчно голяма, стига да може да го спаси. Окрилен от тази мисъл, верният Фелим се спусна към кактусовото дърво, сграбчи с голи ръце един от бодливите клони и го прекърши от стеблото. Пръстите му се раздраха, но какво значение имаше това в сравнение с живота на неговия любим господар? Със същото себеотрицание Фелим изтича при кобилата и без страх, че може да бъде ритнат пак, той я хвана за опашката, за да повтори изтезанието.

В това време примката бе нахлузена около врата на ловеца на мустанги и, то грижливо нахлузена, за да се избягнат всякакви изненади. Другият край на въжето, който минаваше през клона на дървото, бе в ръцете на двамата негодници, изгарящи от нетърпение да го опънат. В очите и в лицата им се четеше смъртоносна решимост. Те само чакаха знак.

Никой нямаше право да даде този знак. Затова се и протакаше екзекуцията. Никой, както изглежда, не желаше да поеме отговорността да даде знак, който ще лиши от живот едно човешко същество. При все че смятаха Морис за престъпник, за убиец, никой не смееше да поеме задължението на шерифа. И Къхуун дори се дръпна неволно назад.

Не може да се каже, че липсваше желание. То не липсваше на бившия офицер и на мнозина от регулаторите. Не личеше, че те искат да се откажат от стъпката, която бяха направили. Прекъсването се дължеше чисто и просто на обстоятелството, че не знаеха как да постъпят. Настъпило бе само затишие пред буря.

Тържествен миг – всички млчат като в гробница. Всеки знае, че смъртта витае наблизко – смъртта в най-отвратителния си и мрачен вид. Всеки чувства, че ѝ бе съдействувал, бе я насъскал – че тя е съвсем наблизко.

Безмълвни и вцепенени, те стоят неподвижни като стволовете на дърветата, които ги заобикалят. Развръзката сигурно настъпва вече?

Да, настъпва; но не очакваната, подготвена от тях развръзка. Вместо да видят Морис Джерълд увиснал във въздуха, те стават свидетели на съвсем друга сцена, която е толкова смешна, че прекъсва изпълнението на присъдата.

Известната на всички стара кобила на Зеб Стамп, като че изведнъж пощръкля. Тя започна да подскача по поляната, да рита и да реве колкото ѝ глас държи. Това бе сигнал за стотината завързани по дърветата коне да подражават на дивото ѝ скачане и да отговарят гръмко на цвиленето ѝ.

Никаква магия не би могла да причини по-бърза промяна в картината пред хакалето. Не само екзекуцията, но и всичко друго, свързано с нея бе прекъснато.

Настъпилата промяна всъщност не беше за смях. Напротив, тя бе придружена от изплашени погледи и ужасени викове. Част от регулаторите се спуснаха към оръжието, но никой не можеше да разбере тоя вик сред дигналата се врява.

Нищо друго освен появата на команчи не би могло да предизвика такъв смут, който заплашваше да се превърне в паническо бягство.

Известно време хората тичаха и крещяха по поляната или стояха безмълвни, с изплашени лица.

Тези, които бяха успели да се доберат до конете си, се криеха зад тях като зад щит, за да се предпазят от стрелите на индианците.

Малцина от присъстващите бяха свикнали на подобни изненади в прерията. От неопитност страхът на мнозина граничеше с ужас.

Това продължи, докато конете бяха изловени и престанаха да цвият и да скачат. Не бе млъкнало само проклетото животно, което бе дало сигнал за цялата олелия.

Тогава се разбра истинската причина за тревогата. Открито бе и бягството на Фелим.

За щастие Фелим показва съобразителност и се скри в храстите. Само така той успя да спаси кожата си. Животът му едва ли бе сега толкова ценен, колкото животът на господаря му.

Двадесетина пушки изтракаха остро. Цевите им са насочени към старата кобила.

Но преди изстрела, един от по-близкостоящите хвърли ласото си на врата ѝ, задуши я и тя млъкна.

* * *

Спокойствието е възстановено, а заедно с това възкръсват смъртоносните намерения. Регулаторите не са променили решението си.

Смешната случка, която ги бе объркала за миг, не предизвика веселие, напротив.

Някои се срамуват, като си спомнят жалкото си държане пред една несъществуваща опасност. Други са раздразнени от прекъсването на тържествения обряд.

Техните проклетия и гневни възкличания потвърждават решението им да си отмъстят.

Кръгът на отмъщението отново се сключва около осъдения. Ужасната картина е възстановена.

Бандитите хващат отново въжето и през ума на присъстващите преминава повторно мисълта: „Душата на Морис Джерълд ще трябва да се прости скоро със земния свят“.

За щастие изпълнението на жестоката присъда е прекъснато отново.

Колко различна от смъртта е прелестната фигура, която минава безшумно под сенките и се появява внезапно на осветеното от слънцето открито място.

Жена! Прекрасна жена!

Това е мисълта на всички, но никой не се опитва да я изрази гласно. Както и по-рано, всички стоят твърдо по местата си, обаче в погледите им проличава някаква странна промяна.

И най-суровите дори зачитат присъствието на красивата натрапница. Всички чакат покорно, като че се чувствуват виновни.

Луиза прелита сред тълпата, като метеор, без да погледне встрани, без да проговори, преди да се наведе над осъдения, който все още лежи на тревата със запушени уста.

Тя грабва с бързо движение ласото, което изненаданите палачи са отпуснали. Дърпа го здраво и го измъква от ръцете им.

– Тексасци! Подлеци! – крещи тя и хвърля презрителни погледи към тълпата. – Срам! Срам!

Всички се свиват под удара на язвителните укори. Тя продължава:

– Съд! Това ли наричате справедлив съд? Обвиняемият без защитник! Осъден, без да го изслушат. И това наричате правосъдие? Тексаско правосъдие. Презирам ви! Вие не сте мъже, а убийци!

– Какво е това? – крещи Пойндекстър, като се втурва към дъщеря си и я хваща за ръката. – Ти си полудяла, Лу, съвсем си обезумяла! Как попадна тук? Напи ти казах да се прибереш у дома? Махай се! Махай се веднага и не се бъркай в работи, които не те засягат!

– Засягат ме, татко!

– Как? Как? О, вярно, ти си сестра. Този човек е убиец на твоя брат.

– Няма да... Не мога никога да повярвам! Никога! Няма причина. О, хора, ако наистина сте хора, не постъпвайте като диваци! Трябва да го съдите справедливо и тогава... тогава...

– Той бе осъден справедливо – извика някой от тълпата, подстрекаван от друг. – Никакво съмнение няма в неговата вина. Убиецът на брат ви е той и никой друг! Много некрасиво е от ваша страна, мис Пойндекстър, извинете, че ви казвам това; но старанието ви да го избавите от заслуженото наказание е неуместно.

– Правилно – прозвучават едновременно няколко гласа.

– Правосъдието трябва да възтържествува – изкрещява друг изтърканата съдебна фраза.

– Трябва, трябва! – отговаря като ехо цял хор.

– Съжаляваме, че постъпваме неучтиво, мис, но сме длъжни да ви помолим да се оттеглите. Мистър Пойндекстър, не ще бъде зле да отведете дъщеря си.

– Ела, Лу! Тук не е място за тебе. Трябва да си отидеш! Какво, отказваш ли?

Господи! Моята дъщеря! Искаш да кажеш, че няма да ми се подчиниш? Ела тук, Кеш! Хвани я за ръката и я отведи! Ако не се подчини доброволно, трябва да те заставим насила, Лу. Бъди разумна! Послушай ме! Върви, върви!

– Не, татко, няма да си отида, докато не ми обещаеш, докато тези хора не обещаят...

– Нищо не можем да ви обещаем, мис, дори и да желаем. Тази работа изобщо не е за жени. Както знаете сама, извършено е престъпление – убийство. На правосъдието не трябва да се влияе. За убиеца няма милост.

– Никаква милост! – откликват двадесетина гневни гласа. – Да се обеси, да се обеси!

Регулаторите вече не се въздържат в присъствието на очарователната девойка. Може би тя именно стана причина за по-бързото приближаване на съдбовния миг. Касий Къхуун не е единственият обзет от завист между тези хора. Мнозина намразват сега ловеца на мустанги и заради предполагаемото му щастие.

Възбудата и страстта за отмъщение стават причина да бъде забравена вежливостта – една добродетел, с която тексасците се славят.

Девойката е по-скоро отвлечена, отколкото отведена от нейния братовчед по заповед на бащата. Тя се бори с този, когото мрази, плаче и високо осъжда нечовешката постъпка.

– Чудовища! Убийци! – вика тя.

Съпротивата е безполезна. Никой не обръща внимание на думите ѝ. Тя е отвлечена зад тълпата и изгубва всякаква надежда, че може да помогне на този, за когото е готова да даде живота си.

Къхуун е принуден да слуша горчиви думи. Върху него се сипят укори, които нараняват сърцето му.

По-добре да не беше се залавял с нея.

Сигурността, че отмъщението му е близко, никак не го успокоява. Съперникът му скоро ще умре, но каква полза?

Красивата девойка, която се извива в прегръдките му, не ще му позволи никога да я прегърне. Той може да убие покорителя на сърцето ѝ, но никога не ще спечели и най-малкото благоволение от нея.

Глава LXV

ОЩЕ ЕДНА ИНТЕРМЕДИЯ

Живата картина се възстановява за трети път – зрителите и изпълнителите в тази страшна драма са заели отново своите места.

Ласото е прехвърлено през клона; същите негодници държат единия му край; но този път вече го обтягат.

За трети път всички си мислят: „Душата на Морис Джерълд трябва да се прости скоро със земния свят“.

Сега вече наистина изглежда, че е настъпил последният час на нещастника. И любовта дори се оказва безсилна да го спаси. Каква друга земна сила би могла да му помогне сега? Никаква – както изглежда. Няма никакви изгледи за помощ. Няма и време. В погледите на жестоките регулатори не се чете нито капка милост, а само нетърпение. И палачите изглежда бързат, като че се страхуват да не ги прекъснат пак. Те дърпат въжето със сръчността на опитни хора. Изразът и на двамата потвърждава предположението, че са свикнали с подобни занимания.

След по-малко от минута цялата „работа“ ще е свършена.

– Хайде! Бил! Готов ли си? – извиква единият и от въпроса му личи, че те не възнамеряват да чакат за сигнал.

– Готов съм – отговаря Бил. – Да го обесим, мерзавеца! Да го обесим!

Те дърпат въжето, но не достатъчно силно, за да изправят ловеца на мустанги. То само се затяга около врата му, повдига главата му от земята и толкова.

Само единият от палачите бе дръпнал с всички сили.

– Тегли, да те вземат дяволите! – крещи Бил, учуден от бездействието на помощника си. – Защо не теглиш?

Бил е обърнат с гръб и не вижда, че се е появил човек, който възпира другия

палач да му помогне. Не вижда, че другарят му сякаш се е вкаменил.

– Хайде! – продължава главният палач. – Да опитаме отново, и двамата заедно. Хоп! Да го обесим!

– Не, няма да го бъде! – извиква гръмогласно някой. Между дърветата се появява бързо един великан с пушка, дълга шест фута. Само с няколко стъпки той се намира изведнъж сред тълпата.

– Не, няма да го бъде! – повтаря той и спира при проснатото тяло, като насочва дългата пушка към двамата палачи. – Така ми се чини! Слушай, Бил Грифин, ха си дръпнал тия сплетени конски косми на една осма от инча, ха съм ти пуснал в търбуха едно хапче, гдето хич няма да ти понесе. Пускайте въжето, проклетници! Пускайте го!

Ревът на кобилата на Зеб Стамп едва ли би причинил по-голямо смущение, отколкото появата на самия Зеб; така бързо пристигналият човек бе Зеб Стамп.

Почти всички присъстващи го познаваха. Мнозина го уважаваха; мнозина бяха и тези, които се страхуват от него.

Между последните бяха Бил Грифин и помощникът му. Те не дърпаха вече въжето. Щом чуха заповедта да го пуснат и двамата го пуснаха, защото разбраха, че ги заплашва опасност. Ласото лежеше на поляната.

– Що за шуротия е това, момчета? – продължава великанът, като се обръща към онемялата от изненада тълпа. – Да не ви е скимнало да го бесите?

– Тъкмо това искаме да направим – отговори строг глас.

– А защо не? – пита друг.

– Защо не ли? Как се беси човек току-така без съд?

– Какъв ти човек! Освен това ние го осъдихме, и то справедливо.

– Виж ти! Де се е чуло и видяло да се съди човек, който не е на себе си? Да го пратите на она свят, без той да знае! И на това викате справедлив съд, а?

– Какво значение има, щом знаем, че е виновен? Всички сме уверени в това.

– Уверени? Ами! Хич няма да си хабя думите за такива като тебе, Джим Стодърс. Но вие, Сам Менли, и вие, мистър Пойндекстър, вие как сте се съгласили с тая работа, която ми мирише на убийство?

– Вие още не знаете всичко, Зеб Стамп – се намесва началникът на регулаторите с намерение да се оправдае, че е одобрил присъдата.

– Има факти...

– По дяволите и фактите, и предположенията ви! Не ща и да ги чуя! Има време за тях, като се събере истинският съд. Може ли някой да има нещо против? Тоя човек не може да избяга. Кой не е съгласен?

– Много си позволяваш, Зеб Стамп. Желаем да знаем какво те засяга тебе тая работа? Ако убитият беше ваш син, брат или братовчед, щяхте да мислите съвсем другояче.

Този въпрос е зададен от Къхуун. По-рано същият въпрос му бе осигурил успех.

– Не смятам, че те засяга това, как ще постъпим – продължава той.

– Не смятате, ама ме засяга; първо, защото тоя млад човек ми е приятел – нищо, че е ирландец и чужденец; и второ, защото Зеб Стамп няма да стои със скръстени ръце, когато се вършат такива срамни работи, дори и в прериите на Тексас.

– Срамни работи ли? Нищо подобно. Колкото за това, че няма да стоиш със скръстени ръце – ще видим. Момчета! Няма да се уплашите и да не изпълните дълга си заради този самохвалко! Да свършим каквото сме започнали. Кръвта на убития вика за отмъщение. Вземете въжето!

– Само да сте посмели! Първият, който го пипне, няма да види как ще го пусне. Хайде де, а да видим кому държи? Можете да го обесите; можете, ама няма да го бъде, докато не очистите Зеб Стамп. А преди това той ще очисти някои от вас. Да видим сега кому е омръзнал животът?

Думите на Зеб са последвани от дълбока тишина. Всички стоят по местата си – било от страх да приемат предизвикателството му, било от уважение към неговата смелост и великодушие. Освен това регулаторите не са съвсем сигурни в справедливостта на делото, което Къхуун ги подстрекава да извършат.

Старият ловец бързо схваща преимуществото, което има, и продължава да настоява.

– Съдете момъка, ама го съдете справедливо! Заведете го в поселището и там го

съдете. Нямаме ясни доказателства, че той има пръст в тая мръсна работа, и господ да ме убие, ако мога да повярвам такова нещо, без да съм видял със собствените си очи. Та нали знам чувствата му към младия Пойндекстър. Не само че не му беше враг, но на, ако тук има човек, който го обичаше повече! Нищо, че беше се посдърпал с важния му братовчед.

– Но вие може би не знаете, мистър Стамп – възразява със спокоен глас началникът на регулаторите, – това, което ние току-що чухме.

– Какво сте чули?

– Сведения, които доказват обратното на вашето твърдение. Имаме доказателства, че между Джерълд и младия Пойндекстър не само е съществувала вражда, но че двамата са се карали същата вечер, когато...

– Кой казва това. Сам Менли?

– Аз – отговаря Къхуун, като пристъпва малко напред, за да го види Зеб Стамп.

– О, вие ли, мистър Кеш Къхуун! Вие знаете, че между тях е имало вражда?

Видяхте ги, като са се карали, а?

– Не съм казал, че съм ги видял, Зеб Стамп. Още по-малко бих позволил да ме подлагаш на разпит. Дадох показанията си на тези, които имат право да ги чуят, а това е достатъчно. Струва ми се, джентълмени, че сте доволни от присъдата. Не ми е ясно защо този стар глупак ще се меси...

– Стар глупак ли? – изкрещява като ехо ловецът. – Стар глупак! Дявол ще ви вземе! На мене ли ще викате стар глупак! Бога ми! Да не се казвам Зеб Стамп от Кентъки, ако не ви накарам да си вземете думите назад. Но всичко по реда си! За всичко си има време, и вашето време ще довтаса по-скоро, отколкото си мислите, мистър Кеш Къхуун. А това, че е имало разправия между Хенри Пойндекстър и този момък – продължава Зеб, като се обръща към началника на регулаторите, – аз не вярвам и няма да повярвам, докато не намерите по-сигурни доказателства от празните дрънканции на оня. И аз знам нещичко за двамата младежи; и знам, че цялата работа е невъзможна. Казвате, че имате нови факти? И аз имам факти, и то такива, дето ще оправят малко тая неразбория.

– Какви факти? – пита началникът на регулаторите. – Да ги чуем, Стамп!

– Не е само един. Първо и първо, какво ще кажете за това че и тоя момък е пострадал? Не говоря за драскотините, дето ги виждате. Май койоти са го нападали, когато са разбрали, че е ранен. Ами я гледайте коляното му! Това не е от койот. За него какво ще кажете, Сам Менли?

– Хм, това... някои от момчетата изказаха предположение, че е имало борба между него и...

– Между него и кого? – остро пита Зеб.

– Как кого? Между него и човека, който липсва.

– Да, това е нашето мнение – казва едно от „момчетата“, споменати от Менли. – Всички знаем, че Хенри Пойндекстър не би стоял да го застрелят като теле. Те са се борили и са паднали между скалите, което обяснява и подутото коляно. Освен това по главата му има следа от удар – изглежда от револвер. За драскотините не можем да кажем нищо. Може би са от тръни или от вълци – както искате. Оня малоумен човек ни разказва някаква история за тигър, но нам не ни минават такива.

– За кого разправяш? Да не е за ирландеца Фелим? Къде е той?

– Измъкна се, за да спаси кожата си. Ще го намерим, щом уредим работата с тоя. Предполагам, че ако поопита бесилката, ще каже цялата истина.

– Ако мислите да го разпитвате за тигъра, няма да научите нищо повече. Аз видях тази гадинка и едва успях да измъкна момъка от ноктите му. Но не е там работата. Нали сте разпитвали ирландеца? Не ви ли каза да е видял нещо друго тук?

– Някаква история за индианци. Но кой му вярва?

– Такаа! Той разправи и на мен същата история; изглежда, че е истинска. Каза ми, че играли карти; а картите са наистина тука. Намерих ги пръснати по земята в колибата. Испански карти.

Зеб измъкна тестето от джоба си и го подава на началника на регулаторите.

Картите наистина се оказват мексиканско производство. Каквито употребяват за играта монте. Дамата е на кон, пиките са означени с меч, а спатиите – с фигури, напомнящи сечивата на павъорите.

– Къде се е чуло команчи да играят карти? – пита този, който ги разглежда

като доказателство за присъствието на индианци. – Това е смешно.

– Смешно ли? – намесва се един стар трапер, прекарал цяла година в плен у команчите. – Може да е смешно, но е вярно. Видял съм да играят най-различни игри върху щавена биволска кожа, която замества масата. Играят и мексиканската игра монте. Смятам, че са я научили от пленниците-мексиканци, каквито има около три хиляди у различните племена. Да, господа! – заключава траперът. – Команчите играят карти. Така е.

Зеб Стамп е зарадван от това показание, което сам не би могъл да даде. То закрепва положението на обвиняемия. Фактът, че в съседство е имало индианци, като че ли променя отношението на регулаторите, които до този миг смятаха, че команчите върлуват само от другата страна на поселището.

– Съвсем сигурно е – продължава Зеб, като използва мига, за да настоя за отлагане на делото. – Тук са идвали индианци или нещо такова. Мътните да ги вземат! Този пък откъде се изтърси?

В същото време до слуха на всички откъм стръмнината достига тропот от копита.

Няма нужда да питат какво е накарало Стамп да зададе внезапно този въпрос.

По билото на скалата, близо до самия ѝ ръб, се вижда препускащ кон. Язди го жена, чиято шапка и коса се развяват зад нея. Само шнурът задържа шапката, да не бъде отнесена от вятъра.

Конят препуска така бясно и толкова опасно близо до пропастта – човек може да помисли, че е избягал с ездачката си.

Но не е така. Всеки може да се увери в това от действията на самата ездачка. Тя изглежда недоволна от бързината, с която се движи конят, и с камшик, шпори и викове го подтиква да тича по-бързо.

За тези, които стоят долу, това е съвсем ясно, при все че те са озадачени и смутени от ездата ѝ, толкова близо до пропастта.

Всички стоят, мълчаливи и учудени. Не че не могат да я познаят. Странно би било да не знаят коя е тя. Който е видял веднъж тази ездачка, яхнала коня по мъжки, не може никога да я забрави.

Познават я от пръв поглед. В тази безстрашна ездачка те откриват водача, с когото се бяха разделили в прерията едва преди половин час.

Глава LXVI

ПРЕСЛЕДВАНА ОТ КОМАНЧИ

Исидора бе ездачката, която се появи така странно и внезапно. Какво я бе накарало да се върне? Защо яздеше с такава опасна бързина?

За да обясним всичко, трябва да се върнем към мрачния унес, от който я бе извадила срещата с „тексасците“.

Докато се отдалечаваше от Аламо, тя не се сети да погледне назад, за да види дали не я следят. Погълната от плановите си за отмъщение, тя яздеше, без да хвърли нито един поглед зад себе си.

Мисълта, че и Луиза Пойндекстър изглеждаше решена да напусне хакалето, не бе голямо утешение за нея. С бързото предчувствие на жена, тя се сети за причината макар и да знаеше добре, че е неоснователна.

Въпреки това радваше я мисълта, че нейната съперница, без да подозира щастието си, страда като нея.

Освен това Исидора се надяваше, че случката може да охлади сърцето на гордата креолка към човека, когото тя благоволяваше да люби. Но надеждата ѝ бе слаба, бледа и самата тя не ѝ вярваше.

Съдейки по своето сърце, Исидора не можеше да залага на неравната любов. Нейната собствена история беше доказателство за това. Все пак тя се надяваше, че присъствието ѝ в хакалето е причинило болка и можеше да разруши щастието на омразната ѝ съперница.

Исидора размишляваше по въпроса с някаква подтисната радост. Това продължи до срещата ѝ с тексасците.

Докато се връщаше с тях, настроението ѝ се промени. Пътят, по който щеше да тръгне Луиза, бе същият, по който самата тя бе дошла. Но не се виждаше никаква

жена. Дали креолката не е променила решението си? Сигурно е останала в хакалето и в този миг изпълнява ролята на милосърдна сестра, която Исидора би изпълнявала с такова голямо желание.

Надеждата, че скоро ще опозори жената, която разби сърцето ѝ, бе единственото ѝ утешение.

Въпросите на Пойндекстър и придружаващите го бяха разяснили до голяма степен положението. Още по-ясно стана то след последните въпроси на Къхуун. След като си отидоха хората, които я разпитваха, Исидора остана край гъсталака, колебаейки се дали да тръгне към Леона, или да се върне и види една сцена, която благодарение на нея не можеше да не бъде интересна.

Исидора се намира на края на гъсталака, под сенките на дърветата. Възседнала е сивия си жребец, който стои с разширени ноздри и широко отворени очи, и гледа след кавалкадата, на която язди самотен конник. Жребецът може би щеше да се учуди защо го разкарват така наоколо, ако не бе свикнал с прищевките на своята своенравна ездачка.

Тя гледа в същата посока – към кипариса, чиито мрачни върхове се извишават над склоновете на Аламо.

Тя вижда преследвачите да се спускат, следвани от човека, който я беше разпитвал толкова подробно. Когато неговата глава потъна под нивото на равнината, Исидора си въобразява, че е сама.

Но не е така.

За известно време – десет петнадесет, двадесет минути, тя стои нерешително.

Никой не би трябвало да завижда на мислите ѝ. Тя не изпитва голямо удоволствие от отмъщението, осъществено главно по нейна вина. Ако е унижила жената, която мрази, същевременно може би е унижила и мъжа, когото люби. Въпреки всичко, което се случи, тя не може да не го обича.

– Света Дево! – мълви Исидора като в треска. – Какво направих? Ако тези хора – регулаторите, за които съм чувала, че са много жестоки, – ако го намерят за виновен, как може да свърши цялата работа? Със смърт! Божа майко! Не, не желая това. Най-малко пък от техните ръце, не! Не! Колко диви бяха техните погледи, а движенията им – строги, решителни. А когато им показах пътя, колко бързо тръгнаха, без да се интересуват вече от мене. О, те са решили дон Морисио да умре. Той е чужденец – така съм чувала. Не им е съотечественик, нито роднина. Само е от същата раса. Самичък, без приятели и с много врагове. Господи! Как не се сетих? Този, който преди малко ме напусна, не беше ли братовчедът, за когото съм чувала да се говори? О! Сега разбирам защо ме разпитваше. Неговото сърце като моето... също като моето!

Тя седи, вперила поглед в откритата равнина. Сивият жребец все още потреперва нервно; кавалкадата отдавна е изчезнала, а още го държат на едно място. Настроението му отговаря на духа на ездачката, която се двоуми, разяждана от нерешителност.

Конят пръв надушва опасността. Той я възвестява с подтиснато, несигурно цвилене, с което сякаш иска да привлече вниманието ѝ. Главата му, обърната назад към гъсталака, показва, че неприятелят се намира в тази посока.

Кой ли е? Какво ли има там?

Предупредена от жребеца, Исидора се обръща към гъсталака и разглежда пътеката, по която наскоро бе минала. Това е пътят за Леона. От него се виждат само около двеста ярда в права посока. По-нататък той се губи в храстите, сред които обикаля.

По пътя няма жива душа – нищо, освен два-три мършави койота, които се спотайват в сенките на дърветата и душат следите с надежда да намерят нещо изпаднало от някой препускащ конник.

Койотите обаче не са причина за възбуждението на сивия жребец. Той ги вижда, но какво от това? Прерийният вълк не е нито рядкост, нито нещо, от което жребецът се плаши. Има нещо друго – нещо, което конят бе подушил или чул.

Исидора се ослушва, но до слуха ѝ не идва никакъв тревожен звук. Лаят на чакалите не може да породии страх, а още по-малко посред бял ден. Нищо друго не се чува.

Мисълта на Исидора отново се връща при „тексасците“, по-точно при човека,

който последен се раздели с нея. Занимава я мисълта за целта на неговите настойчиви въпроси, но конят пак прекъсва размишленията ѝ.

Животното показва, че не му се стои на това място, души въздуха, пръхти и най-после изцвилва по-силно от преди.

Този път на цвиленето отговарят няколко коня, които изглежда се движат по пътя, но още са закрити от дърветата. В същото време се чува тропот от копита.

Изведнъж тропотът стихва. Другите коне или бяха спрели на място, или вървяха бавно и не правеха шум.

Исидора приема първото предположение. Смята, че ездачите са Спрели конете, щом са чули цвиленето на нейния жребец.

Тя успокоява коня и се ослушва.

Сред дърветата се чува шепот и макар че не е много ясен, явно е, че мъже разговарят ниско.

Гласовете затихват и сред гъсталака отново насъпва тишина. Конниците, които и да са, продължават да стоят на едно място и може би се колебаят дали да продължат пътя си.

Исидора не е нито изненадана, нито уплашена. Сигурно някакви пътници за Рио Гранде или може би някои изостанали от групата на тексасците, които, чувайки цвилене, предпазливо са спрели. Това е съвсем естествено, когато се знае, че индианците са поели бойния път.

Естествено беше и тя да е предпазлива, независимо от това кои са непознатите. Мексиканката внимателно подкарва коня си настрана, спира под сянката на една акация и отново се ослушва.

Не мина дълго и тя откри, че конниците се приближават към нея, но не по пътеката, а през гъсталака. При това те като че ли не се движат заедно, а поотделно и се опитват да я обкръжат.

Тя може да познае това по тропота на копитата, който се чува от различни страни. Конете се движат тихо, но изглежда отделно един от друг. Ездачите не проговарят нито дума. Мълчанието им е зловещо, независимо дали се дължи на хитрост или предпазливост. А може би имат лоши намерения?

Те сигурно са открили къде се намира тя. Цвиленето на коня я бе издало. Конниците може би искат да я заобиколят, като се приближават от различни страни, за да са сигурни, че ще я заловят.

Откъде да знае дали нямат враждебни намерения. Тя има неприятели, особено един – дон Мигел Диас. А и команчите, които винаги могат да те безпокоят и които сега бяха нарушили мира.

Исидора е разтревожена. Поведението на скритите конници в най-добрия случай е съмнително. Обикновени пътници биха продължили да яздят по пътеката, а тези се промъкват през гъсталака.

Тя се оглежда, за да проучи мястото, гдето се е скрила, и установява, че не е подходящо. Тънките, перести листа на акациите не могат да я скрият от очите на хората, които минават наблизо. От тропота личи, че към нея не се приближава само един конник. Сигурно скоро ще я открият.

При тази мисъл Исидора забива шпори в хълбоците на коня и се отдалечава от гъсталака. След това завива по пътеката и се впуска в откритата прерия, която се простира към Аламо.

Нейното намерение е да се отдалечи двеста-триста ярда, за да бъде неуязвима от стрела или куршум, после да спре, докато разбере кои са преследвачите ѝ – приятели или врагове.

Ако са неприятели, тя ще разчита на бързината на сивия си смел жребец, който ще я закара при „тексасците“.

Исидора обаче не може да осъществи намерението си. Попречват ѝ конниците, които изскачат едновременно от храстите почти тъй бързо, както и тя.

Те се появяват от различни страни и бързо се впускат към нея.

Само един поглед е достатъчен, за да види, че кожата им е с бронзов цвят, телата – полуголи, лицата – намазани с червена боя, а от косите им стърчат алени пера.

– Los Indios! – механически промълвява мексиканката, която отново забива шпори в ребрата на жребца и в бесен галоп препуска към кипариса.

Един бърз поглед назад ѝ показва, че я преследват, макар че тя го знае и без да поглежда назад. Но тя узнава и друго, че индианците са наблизко и имат сериозни намерения, толкова сериозни, че противно на обичая си не издават бойния си вик.

Тяхното мълчание говори, че са решени твърдо да я пленят, сякаш имат предварително установен план.

До този миг Исидора не се плашеше много от среща с червените пирати на прерията. От дълги години те живееха в мир с тексасците и мексиканците и единственото нещо, от което човек можеше да се страхува, беше тяхното грубо държане, когато са под въздействието на алкохола, както би се страхувала една девойка и в цивилизования свят, когато срещне група пияни моряци, прекарали деня в някоя кръчма.

Исидора беше изпитала веднъж опасностите от такава среща. Тя си спомни с по-малко болка за самата опасност, отколкото за горчивите последствия.

Но сега заплахата е съвсем друга. Мирът е нарушен. Из въздуха се носи дъхът на войната. Преследвачите ѝ не са упоени от огнената вода на своите врагове. Те жадуват за кръв и тя бяга, за да се спаси не само от опозоряване, но може би и от смърт.

С камшик, шпори и викове Исидора кара коня си да препуска по откритата равнина с най-голяма възможна бързина.

Чува се само нейният глас. Преследвачите ѝ са безмълвни като привидения.

Тя поглежда назад само веднъж. Те са четирима. Но и четирима са много, още повече за една жена.

Няма никаква надежда освен да се приближи толкова до тексасците, че да чуят виковете ѝ.

Исидора лети към кипариса!

Глава LXVII LOS INDIOS

Преследваната ездачка е вече на триста ярда от склона, над който се извисява дървото. Тя още веднъж поглежда назад.

— Dios me ampare! (Господ да ми е на помощ!)

Господ да ѝ е на помощ! Няма да успее!

Най-близкият от преследвачите е откачил ласото от седлото и го върти над главата си.

Преди тя да успее да стигне до началото на брода, примката ще бъде на шията ѝ, а после...

Изведнъж в ума ѝ проблесва шастлива мисъл — мисъл, която ѝ обещава спасение от опасността да я задушат.

Скалата, която се издига над Аламо, е по-близко, отколкото теснината, през която се отива до потока. Тя си спомня, че върхът на скалата се вижда от колибата.

Исидора дръпва бързо поводите, отклонява се от пътя и вместо да продължи към кипариса, насочва се към склона.

Промяната озадачава преследвачите, но същевременно ги радва. Те познават добре местността. Знаят, че зад скалата няма път и са сигурни, че Исидора ще падне в ръцете им.

Водачът сграбчва ласото отново, за да го хвърли по-добре, но не го хвърля, само защото е сигурен, че девойката не може да им се изплъзне.

— Caramba! — промърморва той. — Ако продължи, ще падне в пропастта.

Но той греша. Тя продължава, но не в пропастта. С друго рязко подръпване на поводите Исидора променя посоката и препуска по самия ръб на пропастта — толкова близо до нея, че привлича вниманието на „тексасците“ и предизвиква странното възклицание на Зеб Стамп, което може да се чуе само в изключителни случаи:

— Мътните го взели!

Сякаш в отговор на възклицанието на стария ловец или по-скоро на въпроса, който беше последвал, разнася се викът на странната ездачка, която се появи на скалата.

— Los Indios! Los Indios!

Никой, който е прекарал дори само три дни в южен Тексас, не можеше да не разбере значението на тези думи, независимо от родния му език. Това е тревожният вик, който се разнасяше в продължение на триста години по протежение на три хиляди мили от границата, на три различни езика: Les Indies! Los Indios! The Indians! Глухо е ухото и бавен разумът, който изведнъж не ще разбере значението на този вик и опасността, която той вещае.

Хората при колибата не се нуждаят от превод. Те са сигурни, че момичето, което бе извикало, е преследвано от индианци – толкова сигурни, колкото ако думите бяха произнесени на собствения им саксонски език.

Едва имат време даже мислено да ги преведат, когато викът отново достигна до ушите им.

– Тексасци! Кавалери! Спасете ме! Спасете ме! Индианци! Преследва ме една група. След мене са – близо, съвсем близо...

Макар че тя продължава да вика, думите и вече не се чуват ясно. Няма защо да описваме сцената, която се разиграва горе на равнината.

Исидора едва бе отминала двадесет ярда от първите дървета, когато водачът на диваците излита като куршум от прикритието на дърветата и в пълен галоп се откроява на фона на ясното небе.

Индианецът върти ласото над главата си като прашка. Желанието му да го хвърли точно върху целта е толкова голямо, че той сякаш не обръща внимание на виковете на бегълката, които тя надава, докато препуска с пълна бързина. Девойката не беше спряла, за да извика на тексасците. Той може би си помисли, че се отнасяха до него – последна молба за милост, произнесена на език, който той не разбира. Исидора беше извикала на английски.

Индианецът разбира заблудението си, когато остър изстрел на пушка проочава в долината или малко преди това, когато нещо го парва по китката и го принуждава да изпусне ласото и учудено да се огледа.

Той забелязва облак от серен дим, който се издига отдолу.

Само един поглед му е достатъчен, за да смени тактиката си. Той забелязва стотина мъже и блясъка на стотина пушки.

И тримата му съучастници ги виждат и сякаш подтиквани от едно и също нещо, четиримата обръщат конете си и в галоп се отдалечават от скалата почти със същата бързина, с която бяха дошли.

– Тях, да му се не види! – казва Зеб Стамп и пълни отново пушката си. – Ако не трябваше да спася момичето, щях да ги оставя да слязат долу, в дерето. Ако ги хванехме, можеше да научим нещо по нашата работа. Сега нищо не става. Ясно е, че офейкаха, а докато се замъкнем горе, на равнината, и помен няма да има от тях.

* * *

Появата на индианците бе причинила нова бърза промяна в картината пред колибата на ловеца на мустанги. Промяна имаше и в настроението на участниците в драмата.

Мнозинството, което смяташе Морис Джерълд за убиец, стана малцинство. А мнението на онези, които вярваха в неговата невинност, сега се зачита от всички.

Къхуун и хората му не са вече господари на положението. По предложение на началника на регулаторите те се оттеглят.

Новата програма се изпълнява двойно по-бързо. Двадесетина думи са достатъчни, за да я опишем. Обвиняемият трябва да бъде закаран в поселището и съден според законите на страната.

А какво да правят с индианците, чието навременно появява не причини тази бърза промяна в тяхното настроение и намерения?

Да ги преследват ли? Разбира се.

Но кога? Веднага ли?

Предпазливостта налага да се даде отрицателен отговор.

Те бяха видели само четирима индианци. Но невероятно е да са били сами. Може да са само преден отряд на други четиристотин.

– Да почакаме, докато дойде девойката! – предлага един от по-боязливите. Те не я преследват вече. Струва ми се, че я чувам да язди насам през дола. Разбира се,

тя познава пътя. Нали ни го показва.

Предложението като че ли се вижда разумно на повечето от присъстващите. Те не са страхливци. Все пак малцина от тях бяха участвували в истинска схватка с дивите индианци. Повечето познаваха унижените им събратья само от търговията с тях. Съветът е приет. Те чакат Исидора да дойде.

Сега всички са при конете си, а някои са се подслонили под дърветата. Това са хората, които се опасяват, че заедно с мексиканката или скоро след нея все пак може да се появят група команчи.

Малцина от присъстващите се занимават с нещо друго. Между тях е и Зеб Стамп. Той изважда парчето дърво от зъбите на затворника и развързва ремъците, които здраво го стягат.

Има едно лице, което го наблюдава с особен интерес, без да взима участие. То вече е изиграло ролята си, може би твърде шумно; Луиза отбягва да се появи сега пред очите на зрителите.

А къде е племенницата на Дон Силвио Мартинес?

Тя още не е дошла на поляната. Тропотът от копитата на нейния кон не се чува. А имаше достатъчно време – повече от достатъчно, – за да стигне до хижата.

Нейното изчезване предизвиква изненада, опасения, тревога.

Между присъстващите има мъже, които се възхищават от мексиканската девойка. Това не е никак чудно – някои я знаеха от по-рано, а някои я бяха видели за първи път в този ден.

Възможно ли е да е била настигната и пленена?

Въпросът се чува от всички страни. Никой не може да отговори, въпреки че всички се интересуват от отговора.

Тексасците започват да чувствуват нещо като срам. Нали към тях беше отправен нейният зов: „Тексасци! Кавалери!“

Да не би преследвачите да са пленили Исидора? Дали красивата девойка не се намира в прегръдките на някой нацапан с боя индианец?

Всички напрягат слух. На мнозина пулсът се е ускорил и сърцата им туптят загрижено.

Но нищо не се чува. Нито тропот от копита, нито женски глас, нищо освен дрънкането на юзди наблизо.

Дали са я хванали?

Тъмните им намерения към човек от тяхната раса сега са задушени в гърдите им и изведнъж променят посоката си.

Жаждата им за мъст пламва отново, много по-силно от когато и да било, тъй като сега е насочена към вековен враг.

По-младите и по-разпалените, между които са обожателите на мексиканската девойка, не могат повече да понасят неизвестността. Те скачат на седлата и високо заявяват, че ще я търсят и намерят или ще загинат.

Кой може да им се противопостави? Дали преследвачите й – може би вече и похитители, – дали точно те не са хората, които се търсят за убийството на Хенри Пойндекстър?

Никой не се противопоставя на намеренията им. Младешите препускат, за да търсят Исидора и да преследват пиратите на прерията.

Малцина остават пред колибата. Между тях е и Зеб Стамп.

Старият ловец не изявява мнението си дали е целесъобразно да се преследват индианците. Той го запазва за себе си. Изглежда, че единствената му грижа е болният обвиняем, който все още е в безсъзнание и все още е пазен от регулаторите.

В този час на беда Зеб не е единственият приятел, който остава верен на ловеца на мустанги.

Две други същества са му не по-малко верни. Едното – очарователното, което наблюдава от страни и старателно прикрива изгарящото го любопитство. Другото – грубоватото, почти смешно същество, което нарича обвиняемия свой господар. Това е Фелим, току-що смъкнал се от гнездото си между клоните на един сенчест дъб, гдето беше прекарал известно време, като мълчалив зрител на всичко, което се случва. Промяната на положението го изкуши да слезе отново на земята и да изпълни дълга си, заради който бе прекосил Атлантика.

Сцената не е вече при Аламо. След един час хакалето опустява и може би никога

вече няма да даде подслон на Морис – ловеца на мустанги.

Глава LXVIII РАЗОЧАРОВАНИТЕ УЧАСТНИЦИ В ПОХОДА

Походът срещу команчите трая много кратко – само три-четири дни. Оказа се, че тези пирати на Запада не са имали намерение да воюват сериозно. Техният набег в поселищата бил прищявка на някои младежи, които се стремели да получат признание за храброст и искали по този случай да „задигнат“ няколко скалпа и отвлекат няколко коня и рогат добитък.

Подобни нашествия не са нещо необикновено за индианците от Тексас. Те се извършват от малки групи, често без знанието на вождя или старейшините на племето, също както във войската някой честолюбив млад офицер се прокрадва с двадесетина другари от ескадрона или лагера, за да плени неприятелския пост. Тези нападения обикновено се извършват от млади индианци, излезли на лов, които искат да се похвалят и с нещо друго освен лова си, когато се завърнат. Много често мнозинството от членовете на племето се научават за тези нападения дълго след като са били извършени. Иначе те може би щяха да бъдат предотвратени от старейшините, които, общо взето, са против подобни разбойнически похождения и ги смятат не само неблагоприятни, но често пъти и вредни за тяхната общност. Те ги одобряват само когато завършат успешно.

В сегашния случай неколцина млади команчи бяха „издържали военния изпит“, като се завърнаха със скалповете на няколко бели жени и няколко момчета. Отвлекли бяха коне и рогат добитък, но после ги пуснаха – по-леко беше да носят леките скалпове, отколкото да водят животните.

Червенокожите скитници бяха настигнати от отряд конни стрелци между хълмовете на Сен Еаба и принудени да изоставят четириногите трофеи. Успяха да спасят само кожата си, като бързо отстъпиха към Ляно Естакадо.

За да ги преследват зад границите на тази безплодна местност, необходим бе отряд, организиран не така набързо, както групата, която тръгна на поход. Роднините на скалпираните поселници настойчиво искаха възмездие и им го обещаха, но само че след известно време, защото бяха нужни приготовления.

Като откриха, че команчите са се оттеглили зад неутралната зона, войниците на Чичо Сам нямаше какво друго да правят освен да се върнат към всекидневните си задължения – всеки отряд в своя форт, и там да чакат за по-нататъшни заповеди от главната квартира.

Войските от Форт Индж, натоварени да охраняват местността до Рио Нуесес, се завърнаха във форта и с изненада научиха, че са търсили индианците в погрешна посока. Мнозина бяха вбесени от разочарование, защото имаше някой – между тях и младият Хенкок, – които още не бяха опитали сабята си на някой червенокож въпреки силното им желание. Вярно е, че по времето, за което говорим, в Тексас имаше него дни, които не ценяха живота на червенокожия повече отколкото, да речем, горският пазач в Англия ценя невестулката или някой друг вредител, който преминава границите на охраняваната зона. Няма съмнение, че тези негодяхи още съществуват, тъй като десет години не могат да променят много морала на хората от граничните области на Тексас.

Но, уви! Сега трябва да бъдем предпазливи, когато прикачваме разни имена. В сравнение с нашата собствена история в Ямайка – най-черното петно в страниците на историята – тези гранични разбойници изглеждат невинни като агънца.

Ако съдим за нещата, като ги сравняваме с други, то разочарованието на младите офицери от форт Индж, затуй че не бяха проболи двадесетина червенокожи, няма да ни се стори тъй сатанинско. Когато офицерите научиха, че докато отсъствували, на противоположната страна се появили индианци, те отново се обнадеждиха. Все пак може би щяха да обагрят с кръв още ненаточените си саби, донесени чисти от военното училище Уест Пойнт.

Отново се разочароваха, когато същия ден пристигна от ряд цивилни, който бе преследвал индианците, появили се при Аламо, и съобщи, че въобще не е имало червенокожи.

Те дойдоха с доказателства, защото, имайки предвид това, което се бе случило, знаеха, че никой не би повярвал на думите им.

Доказателствата се състояха от няколко странни предмета – перуки от конски косъм, пера от петел, боядисани синьо, зелено и червено, парцаливи бричове от еленова кожа, мокасини от същата материя и няколко пакетчета боя. Всичко това те бяха намерили в хралупата на една канадска тополя.

Нямаше да има нов поход срещу индианците и разочарованите духове във форт Индж бяха принудени сега засега да се задоволят с местните събития. А имаше събития – не обикновени и не безинтересни, макар че фортът беше отдалечен от всички центрове на цивилизован живот. Заслужаваше да се по-размисли и поразговори за някои от тия събития. Най-напред неотдавнашното пристигане на най-хубавата жена, виждана някога на Аламо; загадъчното изчезване и предполагаемото убийство на нейния брат; още по-загадъчното появяване на конник без глава; изтърканата история за група бели, които „играят на индианци“, и последната, но не и най-безинтересната новина, че заподозреният убиец е заловен и сега с помрачен разум се намира в тяхното собствено караулно помещение.

На разочарованите участници в похода бяха разказани много други истории, за да им покажат, че във форт Индж не е скучно.

Името на Исидора Коварубио де лос Лянос и нейната мъжествена, но великолепно красота бяха станали тема за разговор. Носеха се даже слухове и предположения, че тя има някаква връзка със загадката, която занимаваше умовете на всички.

Подробностите по необикновените сцени, разигравали се на Аламо – залавянето на ловеца на мустанги на леглото му, решението да го обесят, отлагането на екзекуцията поради вмешателството на Луиза Пойндекстър, второто отлагане благодарение смелостта на Зеб Стамп – бяха привлекателни новини, интересни за всички, и даваха материал за най-невероятни догадки.

Те всички поред бяха обект на разговори и коментарии, но най-разгорещени спорове се водеха около въпроса, дали обвиненият в убийство е виновен или не.

– Убийството – каза философски капитан Сломън – е престъпление, което, по мое мнение, Морис – ловецът на мустанги, не е способен да извърши. Смятам, че добре го познавам и затова съм тъй уверен.

– Трябва да признаете – възрази Кросмън от стрелците, – че всички обстоятелства са против него. А това почти изчерпва въпроса.

Кросмън никога не бе хранил приятелски чувства към младия ирландец. Беше си вътъпил, че племенницата на интенданта – красавицата на форта, веднъж бе погледнала благосклонно към неизвестния скитник.

– Това съвсем не изчерпва въпроса – отговори Сломън.

– Няма никакво съмнение, че младият Пойндекстър е мъртъв и че е бил убит. Всеки знае това. Е, добре – кой друг може да го е убил? Къхуун се кълне, че е чул младежът и Джерълд да се карат.

– Този скъпоценен братовчед е готов да се закълне във всичко, което му е угодно – намеси се Хенкок от драгуните. – Освен това неговата разправа с Морис също поражда съмнения – нали?

– Дори да приемем, че са се карали – продължи да спори офицерът от пехотата, – какво от това? То съвсем не означава, че е последвало убийство.

– Значи вие смятате, че ловецът на мустанги е убил Пойндекстър в честна борба?

– Вероятно и дори възможно. Това е най-много, което мога да допусна.

– Но за какво са се карали? – запита Хенкок. – Чувал съм, че младият Пойндекстър е бил в приятелски отношения с ловеца на мустанги въпреки случката с Къхуун. За какво може да са се скарали?

– Странен въпрос от ваша страна, лейтенант Хенкок! – отговори пехотинецът, като наблегна на думата „ваша“. – Като че мъжете могат да се карат за друго освен...

– Освен за жени – прекъсна го със смях драгунът. – Но не мога да разбера за коя жена. Дали сестрата на младия Пойндекстър има нещо общо с тази работа.

Quien sabe*? – отговори Сломън на испански, като многозначително повдигна рамене.

[* Quien sabe? – Кой знае? – Б. пр.]

– Невъзможно! – възкликна Кросмън. – Ловец на коне да мечтае за мис

Пойндекстър! Невъзможно!

– Какъв ужасен аристократ сте, Кросмън! Не знаете ли, че любовта е демократична и се подиграва на вашите изкуствени схващания за социални различия. Не искам да кажа, че в случая има нещо подобно. Мис Пойндекстър не е единствената жена, за която може да са се скарали. Има и други девойки в поселището, за които заслужава да се скараш – да не споменавам прекрасните създания, които ощастливяват нашия форт. И защо не...

– Капитан Сломън – раздразнено го прекъсна лейтенантът от стрелковата част. – Трябва да кажа, че за човек с вашия разум говорите много необмислено. Дамите от гарнизона трябва да ви бъдат много признателни за такива намеци.

– Какви намеци, сър?

– Смятате ли, че е възможно някоя от нашите дами да благоволи да говори с човека, когото споменахте?

– Кой човек? Споменах двама.

– Достатъчно добре ме разбирате, Сломън, и аз вас. Нашите дами без съмнение ще се чувствуват високо поласкани че имената им се свързват с името на един обикновен скитник, крадец на коне, човек, заподозрян в убийство.

– Морис – ловецът на мустанги, може да бъде само заподозрян в убийство и нищо повече. А колкото за това, че нашите дами са по-високостоящи от него и за много други неща, вие може би грешите, мистър Кросмън. По-често съм се срещал с този млад ирландец, отколкото с вас – достатъчно често, за да се убедя, че по възпитание той може да се сравнява с най-добрите от нас. Нашите благородни дами няма защо да се плашат от запознанство с него. И тъй като вие повдигнахте този въпрос, аз не смятам, че те биха отказали да се запознаят – поне някои от тях, ако им се удаде случай. Но те никога не са имали такъв случай. Доколкото съм забелязал, младият човек се държи скромно като истински джентълмен. Няколко пъти съм го виждал в присъствието на тези дами и той винаги се е отнасял към тях така, като че напълно съзнава положението си. В същност мисля, че той не дава пет пари за никоя от тях.

– Наистина ли? Какво щастие за тези, които в противен случай биха били негови съперници.

– Може би наистина е така – спокойно забеляза капитанът от пехотата.

– Кой знае? – запита Хенкок, като преднамерено промени неудобния разговор. – Кой знае дали причината на караницата им, ако въобще сасе карали, не е за тази очарователна сеньорита, за която се говори толкова много напоследък? Аз самият не съм я виждал, но по всичко изглежда, че тя е точно типът, който може да направи двама мъже ревниви като диви котки.

– Възможно е... кой знае? – проточи Кросмън, който се успокои при мисълта, че любовните мисли на красивия ирландец са насочени някъде другаде, но не и към квартирата на интенданта.

– Затворили са го в караулното помещение – отбеляза Хенкок, който току-що бе научил новината, тъй като горният разговор се водеше скоро след завръщането им от похода срещу команчите. – С него е и чудатият му слуга. Интересно е, че майорът току-що издаде заповед да удвоят охраната. Какво означава това, капитан Сломън, вие познавате така добре този човек и неговите работи? Да не би да има опасност да избяга от ареста?

– Надали – отговори офицерът от пехотата, – та той дори не знае, че е затворен. – Току-що бях в караулното помещение да го видя. Разсъдъкът му е съвсем помрачен. Ако се погледне в огледалото, няма да се познае.

– Помрачен разсъдък! Какво искате да кажете? – запитаха Хенкок и останалите, които още не знаеха подробности по залавянето на ловеца на мустанги.

– В делириум ли е? Затова ли е удвоена охраната? Чудно, много чудно! Самият майор трябва да е загубил ума си!

– Може би е внушение – по-скоро бих казал заповед на майоршата. Ха! Ха! Ха!

– Но какво означава това? Наистина ли старият майор се страхува, че той може да избяга от караулното помещение?

– Не, не мисля така. По-вероятно е, че се опасява някой да не влезе.

– Искате да кажете, че...

– Искам да кажа, че за Морис – ловеца на мустанги, е по-безопасно вътре, отколкото вън. Някакви съмнителни личности обикалят наоколо, а се носят и слухове

за нов съд на Линча. Или регулаторите съжаляват, че са го изпуснали, или има някой, който прави всичко възможно да настрои общественото мнение против него. Щастие е за Морис, че старият ловец се оказа такъв верен негов приятел, а също, че нашият отряд се върна навреме. Още един ден, и можеше да намерим караулното помещение празно, искам да кажа, без сегашните му обитатели. Но, слава богу, нещастният човек сега ще бъде съден справедливо.

– Кога ще се гледа делото?

– Веднага щом съзнанието му се възвърне дотолкова, та да знае, че го съдят.

– Може да минат седмици.

– А може само дни, часове. Той не изглежда много зле, физически искам да кажа. Повече е засегнат разумът му и може би не толкова от сериозни рани, отколкото от някакво тежко преживяване. Всичко може да се измени за един ден; и от това, което чух преди малко, регулаторите ще настояват да бъде съден веднага, щом съзнанието му се възвърне. Казват, че няма да чакат раните му да оздравеят.

– Може би ще успее да се оправдае. Поне така се надявам – каза Хенкок.

– Съмнявам се – отговори Кросмън, като поклати недоверчиво глава. – Ще видим!

– Сигурен съм – каза Сломън, – Ще видим! – добави той с тон, който изразяваше по-скоро желание, отколкото увереност.

Глава LXIX

ТАЙНА И ТРАУР

В асиендата Каса дел Корво има траур и нещо загадъчно между членовете на семейството на Удли Пойндекстър.

Макар че сега са само трима, те общуват по-малко помежду си, отколкото по-рано. Всички са сдържани, което сигурно се дължи на някаква по-дълбока причина.

Срещат се само на храна и разговарят на теми, които не могат да избягнат.

Не е трудно да се разбере причината за тяхната скръб и до известна степен за тяхната мълчаливост.

Смъртта, в това вече никой не се съмняваше, на единствен син, на единствен брат, неочакваната и все още неизяснена смърт, можеше да обясни тъжния вид и на бащата, и на дъщерята. Можеше да обясни и вечната сянка върху челото на братовчедата.

Но има и нещо друго. Всеки от тях е мъчително сдържан с другите, дори и в редките случаи, когато се налага да говорят за нещастията, сполетяло семейството.

Освен общата скръб, като че всеки поотделно има някаква тъга, която не иска да издаде.

Гордият по-рано плантатор стои в къщи и крачи от стая в стая или по коридора. Той се превива от тежката скръб, която е сломила гордостта му и заплашва да сломи и сърцето му.

Дори и силните бащински чувства, тъй жестоко покрусени, не могат да обяснят воплите, често придружени с тихи проклетия, които се чуват от устните му.

Къхуун язди извън имението, както и преди. Явява се само в часовете за храна и сън, и то нередовно.

Веднъж той отсъствува от къщи цял ден и част от нощта. Никой не знае къде е бил. Никой няма право да го попита.

Луиза прекарва по-голямата част от времето в стаята си. Понякога излиза на асотеата сама и замислена.

Там, по-близо до небето, тя търси утешение в скръбта, която я беше сполетяла на земята – загубата на любим брат, страх, че може да загуби още по-любим, а може би и неприятните мисли за скандала, вече свързан с нейното име.

Най-силна е мъката ѝ по Морис. Страшният скандал не я тревожи много, а скръбта за Хенри, силна за известно време, сега постепенно намалява.

Но болката за любимия, най-силната от всички болки, с времето става все по-голяма!

Луиза знае, че Морис Джерълд е затворен зад здравите стени на караулното помещение.

Но тя не се безпокои от дебелите стени. Напротив, страхува се, че не са достатъчно здрави.

Девојката има основание да се страхува. До ушите ѝ бяха достигнали зловештите слухове, които се носеха из поселището. Беше чула нещо за втори съд под председателството на съдията Линч и неговите груби помощници, не същият съдия Линч, който беше заседавал на Аламо, и не същите съдебни заседатели, а съд, още по-безсъвестен от този на регулаторите, съставен от негодия, които могат да бъдат събрани по всяко време в едно погранично поселище и особено в поселище, близо до военен гарнизон.

Мнозина са изненадани от тези слухове. По-благоразумните хора не могат да разберат защо затворникът трябва да бъде съден за втори път и по този незаконен начин.

Фактите, които напоследък започнаха да се изясняват, не измениха положението – във всеки случай те не отегчаваха вината на затворника.

Ако четиримата конници не са били индианци – а това се доказва ясно от намерената дегизировка – възможно е те да имат пръст в убийството на младия Пойндекстър. Освен това няма нищо, което да показва, че са били във връзка с ловеца на мустанги, а още по-малко, ако наистина са били команчи.

Защо тогава омразата към затворника се разгаря отново?

Има нещо странно, което озадачава много хора.

Малцина, може би само трима, знаят или подозират истинската причина.

Двамата от тях са Зеб Стамп и Луиза Пойндекстър, а третият – Касий Къхуун.

Старият ловец, нащрек през цялото време, беше открил, че се разиграва някаква задкулисна сцена, изпълнителите на която бяха Мигел Диас и неговите хора, заедно с десетина други тъмни личности от различен произход – „утайката“ на поселището. Зеб беше открил и техния „вдъхновител“ – бившият капитан от доброволческата кавалерия.

Той съобщи разкритията си на младата креолка, която го разбра напълно. Тя ясно виждаше истината и се тревожеше.

Жадно чака Луиза всяка новина – наблюдава пътя, който води от форта за Каса дел Корво, като че ли нейната собствена смърт и живот зависят от някой пратеник, който ще дойде от тази посока.

Луиза не смее да отиде в затвора. Там има постове и много любопитни хора, които навсякъде по света като че ли изпитват някакво мрачно удоволствие да стоят близо до големи престъпници.

– Сега случаят е още по-интересен. Престъпникът е луд или поне сега е лишен от разсъдък.

По всяко време на денонощието, за голямо неудобство на постовете, вратата на караулното помещение е обсадена от хората, които горят от желание да чуят бълнуването на болния. Там жена не може да мине, без да привлече въпросителните погледи на тълпата. Луиза Пойндекстър не може да се изложи на тези погледи, без да рискува доброто си име.

Ако зависеше от нея, тя може би щеше да отиде, но тя е наблюдавана от баща, чиито подозрения са събудени, наблюдава я и близък роднина, не по-малко заинтересован да запази името и неопетнено пред обществото, и тя няма възможност да постъпи неразумно.

Нищо не ѝ остава, освен да си седи у дома, ту затворена в самотната стая, утешавана от спомените за това, което научи от бълнуването на Морис на Аламо, ту на асотеата, ободрявана от мисли за щастливите мигове сред акациите, гдето бе отдала сърцето си. Тъга обхващаше Луиза, когато си помисляше, че човекът, на когото бе отдала любовта си, сега е унижен, опозорен и затворен зад стените на затвора и може би няма да излезе жив оттам.

Колко щастлива беше Луиза, когато на четвъртия ден в Каса дел Корво дойде Зеб Стамп и донесе новината, че отрядът, който бе преследвал индианците, се е върнал във форта.

Новината бе важна. Вече не съществуваше опасност затворникът да бъде отвлечен, отвлечен не за да бъде спасен, а да бъде умъртвен.

– Не бойте се за тая работа – каза Зеб с увереност, която напоследък му липсваше. – Мина опасното, мис Луиза. Погрижих се за това.

– Погрижихте се! Как, Зеб?

– Е, добре! Първо на първо ходих при майора и му поразказах някои работи. Каквото знаех, всичкото му казах. Хубаво, че той не е против младия момък, ами

точно обратното. Та разправих му за тия, дето са се разшетали – американци, мексиканци и какви ли не още. Не забравих и за онзи мръсен испанец Диас. Той дига най-много пара. И майорът заповяда да сложат още толкова постове около затвора и няма да ги намалява.

– О! Колко се радвам! Смятате ли, че от тази страна няма вече опасност?

– Ако искате да кажете за мистър Мигел Диас, кълна се, няма опасност. Първом да гледа себе си да измъкне от затвора, че после да отмъква други.

– Какво? Диас в затвора ли е? Как? Кога? Къде?

– Е, чакайте, мис Луиза, не ме питайте за три работи изведнъж! Чакайте! Най-лесно ще ви отговоря, като започна отзад напред. Първо „къде“! По тези места има само един затвор – караулното на форта. Там го тикнаха.

– Заедно с...

– Знам кого ще кажете – младия момък. Точно така. В едно здание са, ама не са в една и съща стая. Има преграда, ама ако искат, могат да си говорят. Има още трима с мексиканеца – приятелите му. Виж, те има какво да си говорят!

– Добра новина, Зеб! Вчера ми казахте, че Диас е действувал за...

– ...за да си навлече беда и си я навлече. Сам е влязъл в клопката или някой друг го е наредил.

– Но как... къде? Вие нищо не ми казвате.

– За бога! Мис Луиза! Дайте ми малко време! Още не съм си поел дъх, откакто съм дошъл. Вторият въпрос беше „кога“. Лесно е да се отговори. Преди около час я хванаха тая мръсна гадинка и я заключиха. Седях, докато го тикнаха вътре, и веднага тръгнах насам.

– Но още не сте ми казали защо го арестуваха?

– То не е лесна работа. Тя е дълга история. Време ще трябва доде ви я разправа. Сега ли да ви разправам или след...?

– След какво, мистър Стамп?

– Е, добре, мис Луиза, исках да кажа след... след... след като прибера старата кобила. Тя стои там долу и май че й се иска да загризе някой царевичак и да си накваси гърлото с вода. Ние с нея доста път бихме, докато дойдем до форта. А няма и час, откакто си дойдохме.

– Извинете ме, драги мистър Стамп, че не се сетих за това. Плуту! Заведи коня на мистър Стамп в конюшната и се разпорежи да го нахранят! Флоринда! Флоринда! Какво да ви предложа за ядене, мистър Стамп?

– Все ми е едно, мис Луиза. Не съм много гладен. Мислех само за кобилата. Аз мога да прекарам без ядене, ама ако има „мононгахела“, ще си пийна – добре ще ми дойде.

– „Мононгахела“? Колкото искате. Но нали ще ми разрешите да ви предложа нещо по-хубаво?

– По-хубаво от „мононгахела“!

– Да. Шери-бренди, шампанско, коняк, ако предпочитате.

– Нека пият коняк тез, дето го обичат. Може да има хубав коняк, и ако има, то сигурно ще се намери у Пойндекстър. Пил съм само от тоя, дето продават във форта. Все едно, че лекарство пиеш. Ще поразии червата и на крокодил. Не, по дяволите френските му напитки, пък най-вече конякът. Дайте ми чист царевичен сок, и то от този, дето идва от Питсбургската фабрика „Мононгахела“.

– Флоринда! Флоринда!

Нямаше нужда да се казва на прислужницата за какво я търсят. Присъствието на Зеб Стамп ясно показваше защо я викат. Без да чака да й кажат, тя излезе и в следващия миг се върна с табла, полунатоварена с това, което Зеб нарече „чист царевичен сок“, което всъщност беше екстракт от ръж, защото прочутата „мононгахела“ се приготвяваше от ръж.

Зеб бързо възстанови силите си. Една трета от съдържанието на таблата скоро изчезна. Другите две трети останаха за ободряване, което можеше да се наложи по време на разказа, който Зеб се готвеше да започне.

Старият ловец не обичаше да бърза, дори и когато пиеше; и сега, макар че нямаше време гълташе „мононгахелата“ спокойно, но това не го забави.

Креолката очакваше разказа му с нетърпение и не дочака той сам да започне.

– Кажете ми, драги Зеб – каза тя, след като нареди на прислужницата да се оттегли, – защо арестуваха този мексиканец – искам да кажа Мигел Диас? Мисля, че зная нещо за него. Имам причини.

– Не сте само вие, дете мислите, че знаете нещо за него, мис Луиза. Брат ви – но да оставим това, не му е сега времето. Зеб Стамп знае или подозира, че този същият Мигел Диас има пръст в... Разбирате какво искам да кажа, нали?

– Продължавайте мистър Стамп!

– Е добре. Ето какво стана. Като се върнахме от Аламо, тия, дете отидоха да търсят индианците, казаха, че нямало индианци. Сигурно вече сте чули за това. От нещата, дете намериха в хралупата на дървото излезе, че ония на склона са били бели. Мене още тогава ми миришеше на такова нещо, като намерих картите в колибата.

– Тогава те са същите, които са били в хакалето през нощта, същите, които е видял Фелим?

– Те са били. Мексиканците.

– Какви основания имате да мислите, че са били мексиканци?

– Какви ли? С очите си ги видях – проследих ги до леговището им.

Младата креолка замълча. Изглеждаше, че разказът на Зеб щеше да разкрие неща, благоприятни за нея. Тя смилено чакаше той да продължи.

– Ами че от картите и от някои техни думи, дете ирландецът можа някак си да повтори по своему, реших, че са мексиканци. После не беше мъчно да налучкам откъде са дошли. Знам ги аз нашите мексиканци и се сетих кои са били четиримата. За индианските парцали нямаше какво да умувам. После отидох при четворицата и за по-сигурно ги белязах. На единия знам, че оставих белег. Виж, в туй съм съвсем сигурен.

– Белег! Какъв белег, Зеб?

– Не си ли спомняте, че стрелях от вратата на колибата?

– О, да! Не видях индианците, защото по това време стоях под дърветата, но вас ви видях, че стреляте по нещо.

– Е, добре мис Луиза. Аз рядко стрелям, без да пусна кръвчица. Знаех, си, че съм улучил оня пор. Стрелях отдалече и куршумът отиде малко настрана, ама пак си знаех, че съм го жегнал. Видях го, че се гърчи и си казах: „Бас държа, че има дупка по кожата му; ако не е тъй, готов съм да си сменим кожата.“ Е добре, като се върнаха и съобщиха, че нямало червенокожи, ами били бели, аз вече си знаех кои са тия уж индианци и можех да ги хвана за гушата всеки миг. Ама не ги хванах.

– Защо, мистър Стамп? Дано не сте ги оставили да избягат. Те може би са виновните за смъртта на горкия ми брат.

– И аз така си помислих и затова ги пуснах да се измъкнат. Знаех си работата. Не ми се щеше да се отдалечавам от форта, можеше да стане нещо, докато ме няма. Разбирате ли? Има и друга причина. Искях най-напред да съм сигурен, че не бъркам.

– Сега сигурен ли сте?

– И още как! Сметнах, че няма скоро да вали и затова много не бързах. Чаках да си дойдат войниците, та спокойно да оставя младия момък на сигурно място в караулното. Като се върнах, качих се на старата кобила и право на мястото, дете бяха намерили работите им за маскиране. Лесно го намерих, като ми поразправиха. Е добре! Като разбрах, че ги е водил онзи новак Спенгълър, знаех си, че той не е видял всичко и че ще намеря нещо, дете другите не са видели. Не се излъгах. Всеки глупак, който е ходил из прерията, може да намери следите на тия, дете уж били команчи. Ама ето че ни мистър Спенгълър, нито пък другите открили следите, а то слепец може да върви по тях. Аз ги намерих лесно, макар че другите ги бяха затъпкали. По стъпките, по стъпките на четирите коня, та чак до оборите им.

– А след това?

– След това си поприказвахме с майора и мина не мина половин час, ето ти ги и четиримата красавци, заключени в караулното. Първо, хванаха главатаря им, та да не подуши какво става и да офейка. Не бях сбъркал за белега на мистър Мигел Диас – куршума пробил дясната му ръка, и затова толкова бързо се отказа от жертвата си.

– Значи той е бил! – неволно каза Луиза, потънала в мисли. – Много странно – продължи тя, говорейки сякаш на себе си. – Сигурно него видях на поляната сред гъсталака. Да, така трябва да е! А жената – тази мексиканка... Исидора? Ах! В цялата тая работа има някаква тайна – нещо тъмно се крои. Кой може да я разгадае? Кажете ми, драги Зеб – запита тя колебливо, като се приближи към стария ловец, – тази жена, мексиканската сенъора, искам да кажа, тази, която беше там, често ли го е посещавала?

– Кого, мис Луиза?

– Мистър Джерълд.

– Може да го е посещавала, а може и да не е – не знам нито едното, нито другото. Рядко ходя аз нататък. Колибата е далече оттам, дето ходя на лов. Минавам само от време на време за разнообразие. По потока има прекрасни елени и диви пуйки. Ако ме питате, ще ви кажа, че момичето никой път не е било там. Сигурно не е било, защото Фелим щеше да ми каже. Има и нещо друго. Чул съм, че само веднъж жена е ходила в колибата.

– Коя? – бързо попита креолката и веднага съжали, че е задала такъв въпрос. Тя се изчерви, когато забеляза многозначителния поглед на Зеб, докато произнасяше последните си думи. – Няма значение – продължи тя, без да чака отговор. – И така, Зеб – Луиза бързо промени разговора, – вие смятате, че тези хора са замесени в това, което ни причини толкова скръб, тези мексиканци?

– Да ви кажа правичката, мис Луиза, и аз не знам какво да мисля. Тази е най-мътната работа, дето се е случвала по тези прерии. По някой път ми се струва, че мексиканците са виновни, друг път – че не са; май че някой друг има пръст в тази черна история. Няма да ви кажа кой.

– Не е той, Зеб! Не е той!

– Не, не е ловецът на мустанги. За него и наум не ми е минавало, макар че приказват срещу него. Невинен.

– О! Но как ще го докаже? Казват, че всички улики са против него. Никой не казва и думица, за да го защити.

– Е, не знам дали е съвсем тъй. Докато дебнех другите и наглеждах затвора, не можех много да ходя натук-натам. Ама сега мога и смятам да не губя време. Прерията е голяма книга, мис Пойндекстър – чудновата голяма книга за тия, дето знаят как да я четат. Макар че не е много учен, Зебулон Стампа се е научил как да чете тази книга. Там, по тревата, може да има някои доказателства, дето да помогнат на ловеца на мустанги. Чувал съм от един стар проповедник, че понякога и камъните говорят. Щом е така, и камъните на Аламо може да проговорят.

– Надявате се да откриете следи?

– Е, добре! Ще ида да поразгледам, и то най-много там, дето намерих младия момък в ноктите на ягуара. Трябваше да отида по-рано, ама нали ви казах защо не отидох. Слава богу не е капнала капка дъжд и следите, дето са направени преди една седмица, човек може да ги прочете, все едно че са от вчера. Тия, що могат да четат, разбира се. Трябва да тръгна веднага, мис Луиза. Отбих се само да ви кажа какво става във форта. Няма време за губене. Сутринта ме пуснаха да видя младия момък и съм сигурен, че отива на добре. Регулаторите настояват да го съдят, щом дойде на себе си. Кой знае, я минат, я не минат три дни дотогава. Трябва да се върна, преди да започнат.

– Вървете, Зеб! Бог да ви помага! От все сърце желая успех на доброто ви дело. Върнете се с доказателства за неговата невинност и аз ще ви бъда задължена с живота си.

Глава LXXI ДОРЕСТИЯТ КОН

Въодушевен от горещата молба, ловецът побърза към конюшната, гдето бе настанил своя „рядък“ представител на конската раса.

Той намери „животинчето“ да гризе звучно царевични кочани, които Плуту му беше дал с щедра ръка.

Самият Плуту стоеше до кобилата.

Противно на обичая си самуреночерният коняр мълчеше, но не беше спокоен, по-скоро изглеждаше печален, отколкото развълнуван.

Това може лесно да се обясни. Имаше много причини за загрижения вид на Плуту – загубата на любимия млад господар, тъгата на не по-малко любимата господарка, може би някои укорни думи от страна на Флоринда, каквито напоследък тя често сипеше по него, а най-вероятно някой ритник от ботушите на капитан Касий, присвоил си напоследък пълно господство в дома.

Зеб беше зает със собствените си мисли и не забеляза унилото лице на прислужника. Той толкова бързаше, че даже не остави старата кобила да си довърши обед, макар че беше много гладна.

Като я сграбчи за муцуната, той бутна ръждивата юздечка между зъбите ѝ, издърпа дългите ѝ уши през разцепените каиши, дръпна я от яслите и понечи да я изведе навън.

Кобилата се опъваше и не искаше да се подчини – не е леко да те отведат, когато под носа ти има толкова храна, колкото рядко виждаш.

Тя не се предаде без борба и Зеб трябваше да дърпа поводите с всички сили, докато я откъсне от яслите.

– Ехе-хе, мастър Тамп – намеси се Плуту, – защо бърза толко? Горката кобила не изляла и половин ядене. Защо не оставите да напълни корем с царевица? Ехе-хе! Тя трябва яде, то хубаво за нея!

– Няма време, черньо. Път ме чака – сто мили за час-два.

– Ехе-хе! То трябва бързо пътувате тогава! Вие шегувате, мастър Тамп!

– Не се шегувам.

– Боже, боже! Колко много пътуване по прерия. Смятам кон пътувал двеста мили предишна нощ.

– Кой кон?

– Онова там доресто, най-крайно. Кон на мастър Къхуун.

– Отде знаеш, че е пътувал двеста мили?

– То върнало се дома покрито пяна, уморено, едва ходи. Каза аз завел на река да пие вода, то плело крака като теле, дето сега се родило. Ехе-хе! Колко капнало било!

– Коя нощ, Плуту?

– Коя нощ ли? Чакайте помисли! Онова нощ, кога маса* Хенри не върнал. Него нощ, на сутрин, кога слънце показало на небе.

[* Маса – мастър, господар. Б. пр.]

Преди това аз не виждал тоз черен кон, защото не излизал от стая преди светло. После аз дошъл тук в конюшня и видял, че кон потънало в пот и пяна. Също като че плувало в голямата река, пък пъхти – мислиш било на състезание в Нови Орлеан.

– Кой го е изкарал през нощта?

– Не знам, мастър Тамп. Капитан Къхуун не дава никой язди негов кон. Ехе-хе! Само той язди. Не дава никой дойде до него.

– Е, тогава той го е изкарал?

– Не знам, мастър Тамп, нищо не знам. Не видял капитан нито извежда, нито довежда кон.

– Ако е вярно туй, дето казваш за коня, че бил целият потен, някой трябва да го е извеждал и да го е яздил?

– Ехе-хе! Сигур някой яздил.

– Слушай, Плуту. Кожата ти е черна, ама не си лош. Смятам, че казваш истината и не знаеш кой е яздил дорестия кон оная нощ. Ама я кажи, кой мислиш, че е, а? Питам, защото, нали знаеш, мистър Пойндекстър ми е приятел и не ща неговите работи така да ги използват, нито пък нещата на капитан Къхуун. Сигурно някой от негрите от плантацията е измъкнал животното от конюшнята и е яздил с него къде ли не. Какво ще кажеш, а?

– Не, мастър Тамп, Плуту не вярва това. На работници от поле забранено идват тук. Те не смеят дойдат в обор. Не било негър от плантация, дето извеждал червен кон онова нощ.

– Дявол да го вземе! Кой ли пък го е извеждал? Да не е надзирателят? Какво ще кажеш, а?

– Не, и той не.

– Кой може да е тогава? Трябва да е господарят на жребеца. Ако е така, всичко е наред. Негов си е конят и може да си го язди, когато си поще и колкото си ще. То не е моя работа.

– Ехе-хе! И моя не, мастър Тамп, ама не сетил се таз сутрин!

– Защо? Какво се случи таз сутрин, че си така намусен?

– Ех! Тази сутрин! Нещастие случило се мене. Ехе-хе! Голямо нещастие!

– Какво?

– Ах, мастър Тамп, мене ритали тази същата сутрин после час дванайсе на обед.

– Ритали?

– Да. Ритал.

– Конете ли? Кой кон те ритна?

– Ехе-хе! Грешите. Не кон, ами господар на всички коне само не на петниста. Тя не негова. Мастър Къхуун ритнал мене.

– А защо? Трябва нещо да си сбъркал.

– Аз нищо не сбъркал. Не знам да сбъркал. Само питал капитан защо червен кон така изморен онзи нощ. Той казал не моя работа, ритал мене и бил ме с камшик, заканвал се и казал, ако чуе мене говоря за туй нещо, бий сто пътя с камшик. Пък псувал. Ох, как псувал! Плуту никога не виждал мастър Къхуун така ядосан – никога, никога.

– Ами къде е сега? Не го виждам никъде из къщата. Смятам, че не е излязъл, щом дорестият кон е тук.

– Не, мастър Тамп, няма го. Последно време често излиза и дълго бави се.

– На кон ли излиза?

– Да. Сега излиза със сиво кон. Ехе-хе! Капитан сега не язди много червен кон. Не качвал се на него от онова нощ. Сигурно мисли животното много препускало и сега трябва почива.

– Слушай, Плуту! – каза Зеб, след като млъча една-две секунди, потънал в дълбоки размишления. – Май че ще е по-добре, да оставя старата кобила да си хапне още няколко кочана. Дълго трябва да препуска и може да капне по пътя. По някой път бързането не помага. Да, по-добре ще е да я оставя да си отпочине още малко. И аз мога да си похапна, доде тя дъвче царевичата. Я изтичай до кухнята и виж дали има нещо за похапване – някое парче студено месо и комат царевичен хляб ще свърши работа. Твоята млада господарка ме караше да закуся, ала страх ме беше да не закъснея, че й отказах. Сега, доде чакам кобилата, може да погризя някой кокал – ей тъй, колкото да мине времето.

– Може, мастър Тамп, ей сега, за четвърт секунда. Плуту донесе закуска.

Като каза това тъмнокожият се спусна през патиото към кухнята. Зеб Стамп остана сам в конюшната.

Щом Плуту изчезна зад вратата, изчезна и безразличието от лицето на Зеб Стамп. Ако се съди по загрижения вид, който той веднага доби, може да се каже, че безразличието му е било престорено.

Като премина постаната пътека, която разделяше двата реда ясли, той влезе при дорестия кон.

Животното отскочи настрана, сви се до стената и цяло се разтрепери – може би се изплаши от решителния поглед, с който ловецът се приближи.

– Я стой мирно, глупаво животното! – смъмра го Зеб. – Нищо лошо няма да ти направя, макар че си зъл като господаря си, по очите ти познавам. Стой мирно и дай да ти видя подковите.

Зеб се наведе и се опита да хване един от предните крака на коня.

Не успя. Жребецът дръпна крака си внезапно и започна да тъпче по плочите и да цвили, като че се страхуваше да не му направят нещо.

– Дявол да те вземе, мърша такава – изкрещя ядосано Зеб. – Защо не мируваш? Никой няма да ти стори зло. Хайде стари приятелю – продължи той ласкаво. – Искam само да видя как си подкован.

Той отново се опита да повдигне копитото, но конят упорито се съпротивяваше.

– Ето ти мъчнотия, дете хич не очаквах – промърмори ловецът, като се огледа наоколо за нещо, което да му помогне. – Какво да правя? Не бива негърът да ми помогне. Не бива и да види какво правя, ама ако не свърша скоро, май че ще ме види.

Чумата да го тръшне тоя кон. Как да му дигна крака?

За известно време Зеб стоя замислен. В погледа му се четеше нетърпение.

– Проклето същество – възкликна Зеб отново. – Идва ми да го убия на място. Аха! Сетих се. Дано само негърът се позабави. Ха, дано Флоринда го позадържи. Дяволите да те вземат! Или ще стоиш мирно, или ще те удуша. Чакай малко! Като ти сложа оглавника, няма да си толкова плашлив.

Още докато говореше, Зеб сне ласото от седлото и надяна примката на врата на животното. После дръпна другия му край и ласото се опъна като струна. Жребецът се замята из конюшната и зацвили яростно.

Но скоро цвиленето се превърна в хриплив звук, който едва излизаше от ноздрите му, а яростта се превърна в ужас. Причината за това беше въжето, което стягаше гърлото му.

Зеб завърза въжето и се приближи към коня без страх. Бързо, но грижливо разгледа едно след друго копитата на жребеца, като се стараеше да запомни формата им, подковите, броя и разположението на клинците – накъсо, всичко, което би му послужило да ги разпознае после.

Когато най-накрая дойде ред на левия заден крак, Зеб доволно възкликна. Подковата беше счупена при втория клинец – почти една четвърт от нея липсваше.

– Ех, ако знаех – промърмори той, – нямаше да си губя времето да разглеждам другите копита. Няма никога да сбъркам следите от тази подкова. Ама за по-сигурно ще я взема.

В потвърждение на думите си, ловецът извади огромния си ловджийски нож – дебел четвърт инч близо до дръжката, мушна го под счупената подкова, извади я от копитото и я сложи заедно с клинците в обеимистия джоб на палтото си.

След това Зеб се промъкна бързо към въжето, развърза възела и дорестият кон си пое дъх.

Само след миг влезе Плуту с изобилна закуска и чаша „мононгахела“. Без да каже нито дума за станалото в отсъствието на негъра, Зеб се залови да яде.

Негърът обаче веднага забеляза, че нещо не е в ред с дорестия кон. Животното трепереше над яслата, боязливо гледаше наоколо и все още се чудеше защо се бяха отнесли така грубо с него.

– Господи! – възкликна Плуту. – Какво му е на стар кон? Ехе-хе, май страхува от вас, мастър Тамп!

– Ах, ддд...а – провлачено отговори Зеб с престорено безразличие. Така изглежда. Беше тръгнал към старата ми кобила, че го шляпнах веднъж-дваж с ласото, от туй се постресна.

Плуту се задоволи напълно с обясненията и въпросът беше приключен.

– Слушай, Плуту! – каза отново Зеб. – Кой подковава добитъка? Сигурно имате налбантин?

– Ехе-хе, имаме. Жълтият Джек. Той подковава коне. Защо пита, мастър Тамп?

– Защото ми се щеше да подкове задните копита на моята кобила. Смятам, че Джек няма да ми откаже.

– Ехе-хе! Той доволен подкове ваша кобила.

– Работата е, че нямаме време. Колко ли ще се забави да тури две подкови?

– Боже, мастър Тамп, много малко. Всички казват Джек разбира работа.

– Дали ще има подкови и клинци? Ако е подковавал скоро, може да ги е свършил. Кога подковава за последен път?

– Май повече неделя, мастър Зеб. Ехе-хе! Последен път подковал кон за мис Луиза – онова там петнист красавец. Ама няма нищо. Знам всичко готово. Той готвел се подковава дорестия. Една задна подкова счупила още преди десет дена и мастър Къхуун заповяда смени. Ехе-хе, чух говорели таз сутрин.

– Де да знам – отвърна Зеб, сякаш внезапно променил решението си. – Нямам време за губене. Май ще е по-добре да отложа тази работа, като се върна. Пътят ми е повечето през тревистата прерия и нищо няма да й стане на кобилата. Не, нямам време – добави той, като излезе навън и огледа небето. – Трябва веднага да тръгна. Извинявай, стари приятелю, я стига си дъвкал царевица, ами опитай ей туй желязо, дете ще ти сложа между зъбите. Отвори си устата, де! Ха така!

И продължавайки да говори ту на Плуту, ту на кобилата, ловецът нагласи още веднъж оглавника, изведе животното навън, качи се на седлото и се отдалечи

замислен.

Глава LXII ЗЕБ СТАМП ПО СЛЕДИТЕ

Като излезе от Каса дел Корво, ловецът подкара кобилата край реката към форта и поселището.

Той искаше да отиде във форта и стигна там за по-малко от четвърт час. Друг път Зеб преминаваше това разстояние за три четвърти час, но сега беше много възбуден и бързаше. Старата кобила можеше да препуска, когато се налагаше, по право когато Зеб ѝ налагаше, а той имаше начин да я накара да бърза – начин, известен само нему и прилаган само в извънредни случаи. Средството му беше много просто: изваждаше от пояса големия си нож и забиваше около един инч от острието му в бедрото на коня, близо до края на гръбнака.

Резултатът беше магически или ако предпочитате израза – електрически. По такъв начин „животното“ на Зеб можеше да измине една миля в три минути и неведнъж, когато господарят ѝ бе преследван от команчи, кобилата бе показвала способностите си. В сегашния случай толкова голяма бързина не беше необходима и те стигнаха форта след петнадесет минути бърз тръс.

Като пристигнаха, Зеб се смъкна от седлото и се отправи към стаята на коменданта. Задъханата кобила остана на парадния плац.

За стария ловец не беше трудно да влезе при началника на форт Индж. Офицерите го считаха привилегирована личност и той можеше да влиза по всяко време без пропуск и без каквито и да е формалности, необходими за външен човек. Постът го пусна свободно, началникът на караула го поздрави с добре дошъл, а адютантът доложи веднага името му на коменданта, който сякаш го очакваше.

– А, мистър Стамп! Радвам се да ви видя толкова скоро. Открихте ли нещо ново по тая загадъчна работа? Ако се съди по бързото ви завръщане, сигурно сте научили нещо, надявам се, в полза на нещастния младеж. Макар че всички улики са против него, аз все още поддържам старото си мнение, че той е невинен. Кажете, какво сте узнали?

– Е, майоре – отговори Зеб и учтиво си свали шапката, – не съм научил много, ама пак е нещо и затова се върнах във форта, макар че не смятах да идвам, доде не направя едно кратко пътешествие по прерията. Върнах се, да си поговорим.

– Добре сте дошли. Какво ще ми кажете?

– Искам да ви помоля да отложите делото, колкото може повече. Знам, че отвън ви натискат, ама знам и това, че имате власт да устоите, а и желание имате.

– Да. Желание имам. Затова сте прав, мистър Стамп. Власт също имам в известен смисъл на думата. Но както знаете, в нашата република военната власт е подчинена на гражданската, освен при военно положение, което дано не ни се случва, даже тук, в Тексас. Мога да се противопоставя само на явно нарушение на закона, но не мога да се обявявам против самия закон.

– Не искам да вървите против закона. Нищо такова не искам, майоре. Трябва да се обявите само срещу хората, дето искат да пипнат закона в ръцете си и да го извъртят, както им се ще. В поселището има такива хора: ще го направят, ако не им попречат. Има един... много му се иска! Знам го кой е – най-малкото мога да се сетя кой е.

– Кой?

– Няма да ме издадете, нали?

– Мистър Стамп! Каквото се каже тук, тук остава. Можете да говорите свободно всичко, което мислите.

– Е, добре! Мисля, че убиецът не е Морис – ловецът на мустанги.

– Това е и моето мнение, както вече знаете. Нямате ли нещо повече да ми съобщите?

– А, ако много настоявате, може да ви кажа нещо. Но още не му е дошло времето да ви кажа всичко, дето научих. То и без туй си е само съмнение. Може да съм сгрешил и затова по-добре да си мълча, доде не се разходя до Нуесес. После съм готов всичко да ви кажа – и това, дето сега знам, и това дето ще науча в прерията.

– Що се отнася до мене, мога да почакам да се върнете, още повече, че и вие сте на страната на правосъдието. Но какво искате да направя?

– Да отложите делото, майоре! Само толкова. Другото само ще се нареди.

– Докога? Знаете, че делото ще бъде насрочено по обикновения ред на наказателния съд. Съдията не ми е подчинен, обаче може да се вслуша в някои от моите съвети. Но има хора, които крещат за отмъщение, а той може да се подчини на тях.

– Знам ги кои са. Знам и кой ги води. Преди да свърши делото, може да излезе, че той е убиецът.

– О, значи вие не вярвате – тези мексиканци да са...

– Не мога да кажа, майоре, дали са, или не са. Допускам, че имат пръст в цялата работа, ама не вярвам, че на своя глава са го направили. Искам да намеря и открия кой ги е насъскал. Можете ли да ми обещаете три дни?

– Три дни! За какво?

– Да не започне делото до три дни.

– О, мисля, че това няма да е трудно. Той сега е затворник по военния закон. Ако съдията на върховния съд поиска да им го предам преди този срок, ще направя възражения, които ще бавят извеждането му от караулното помещение. За това ще се погрижа.

– Майоре! Вие ще направите човек да се радва, като падне в ръцете на военните. То понякога си е хубаво, ама ние, свободните граждани, не го обичаме. Мога само едно нещо да ви кажа: ако отложите делото за около три дни, може да съдят друг човек, а не този, дето сега е в затвора. Този другият хич и не знае, че го подозирам. Не ме питайте кой е. Само ми обещайте, че ще черпите, и ми дайте три дни.

– Обещавам ви, мистър Стамп. Въпреки че може да рискувам кариерата си в американската армия, давам ви офицерската си дума, че три дни Морис – ловецът на мустанги, няма да напусне караулното помещение. Виновен или не, през това време той ще бъде под мое покровителство.

– Вие сте човек на място, майоре! И проклет да съм, ако един ден не ви докажа колко ценя туй нещо. Повече нищо няма да кажа, само ще ви помоля да не разправяте какво съм ви казал. Има хора, дето само да надушат какво правя, и земята ще обърнат наопак да ми попречат.

– Те няма да получат подкрепа от мене, които и да са. Мистър Стамп, можете да разчитате на моята честна дума.

– Знам, майоре, знам! Бог да ви благослови! Вие сте точно човек на място за Тексас.

С тоя комплимент ловецът излезе от главната квартира и се отправи към мястото, където беше оставил старата си кобила.

Той я възседна и бързо се отдалечи.

Зеб премина през предния плац и покрайнините на поселището и се върна на същия път, по който беше дошъл от Каса дел Корво.

Когато стигна до границите на плантацията на Пойндекстър, той напусна низината край коритото на Леона и пришпори старата кобила по стръмния клон, който извеждаше на равнината.

Излезе на мястото, гдето гъсталак покрива прерията, и се спря под сянката на една акация. Ловецът нито слезе, нито имаше намерение да слезе от седлото, а се наведе напред и се загледа в земята с разсеян поглед, като на дълбоко замислен човек.

– Дявол да го вземе! – проточи той. – Има много важни работи. Конят на Къхуун излизал нея нощ и се върнал потънал в пот. Какво значи това? Дявол да го вземе! Още отначало мислех, че всичко иде оттам. Само ми се струваше грозно да е убил братовчед си. Ама той е способен на туй нещо и на всякакви други мръсотии, стига да си има причини. Не, не мога да разбера защо му е потрябвало да убива братовчед си. Ако имението оставаше на Хенри след смъртта на бащата, тогава всичко щеше да е ясно. Но не е така. Старият Пойндекстър няма ни педя земя от плантацията, нито един негър. Сигурен съм. Всичко вече е на тоя мръсник и какво му е пречел братовчед му? Това съвсем обърка сметките ми. Не съм чувал никога да са се карали. Знам, че има нещо между него и девойката, дето той не харесва. Но защо му е притрябвало да убива

брат й. А после се забърква ловецът на мустанги; скандалът, дето тя ми разправи; лъжливите индианци; мексиканката с мустачките; конникът без глава и дявол знае още какво. Мътните да го отвлекат! Та това може да обърка мозъка и на най-добрия адвокат... Е! Няма време да стоя тук и да си говоря сам. С това парче желязо може да попадна на нещо, което да разкрие кървавата история поне малко, ако не цялата. Накъде да тръгна?

Зеб се огледа, като че ли търсеше някой да му отговори.

– Няма полза да започвам близо до форта или поселището. Земята там е изтъпкана от коне като в обор. По-добре веднага да тръгна по прерията към пресечките на изток за Рио Гранде. Може там да попадна на следите, дето ги търся. Да, така ще бъде най-добре.

Като че напълно доволен от решението си, Зеб хвана юздите, прошепна нещо на кобилата и потегли по края на гъсталака.

След като измина около миля към река Нуесес, той промени посоката рязко, но спокойно; изглежда, предварително бе решил какво да прави.

Сега ловецът яздеше почти право на запад, под прав ъгъл на различните пътеки, който водеха към Рио Гранде.

Държането и изразът на лицето му също рязко се промениха. Промени се и начинът, по който яздеше. Той вече не гледаше равнодушно наоколо, а приведен напред, грижливо разглеждаше моравата от двете страни на пътя, по който се движеше.

Беше яздил около една миля в новата посока, когато нещо, което видя върху тревата, го накара да трепне и бързо да дръпне юздата.

Кобилата с удоволствие се спря. В същото време Зеб скочи от седлото.

Като остави животното да размишлява над странното му държане, ловецът направи една-две крачки и се отпусна на колене.

Извади извитото парче желязо от обемистия джоб и го намести върху един отпечатък от копито, който ясно се открояваше в торфа.

Подковата съвпадна с отпечатъка.

– Съвпада! – възкликна Зеб тържествуващ и размаха ръце. – Точно съвпада – продължи той, като постави счупената подкова върху непълния отпечатък и отново я повдигна. – Кълна се, че това е следата на предател, а може би и на убиец.

Глава LXXIII

ПРЕРИЙНИЯТ ОСТРОВ

Една от най-величествените гледки в животинското царство е стадо от сто, двеста или триста коня, които пасат в прерията; но тая гледка нито е нещо необикновено, нито интересно за човек от пограничните области на Тексас. По-необикновено за него би било да види кон да пасе самичък.

„Стадо мустанги“ би казал той в първия случай, но във втория би се позамислил. Самотен кон може да бъде или жребец, изгонен от неговата кавалада, или заблуден кон на някои пътници, които стануват в прерията.

Опитното око на човек от прерията лесно може да реши.

Ако конят пасе с юзда и седло, тогава няма никакво съмнение. Остава само въпросът, как е избягал от ездача.

Но ако ездачът е на гърба му и конят пасе, тогава няма място за въпроси – ясно е, че конникът е мързелив и дебелоглав и който не иска да слезе и остави животното да си похапне спокойно.

Ако обаче конникът вместо дебела глава въобще няма глава, тогава възникват хиляда въпроси, отговорите на които могат да не ви разкрият дори и частица от истината.

Такъв кон и такъв именно ездач бяха забелязани по прерията на югозападен Тексас в лято господне 185... Не съм сигурен в годината, но съвсем сигурен съм в десетилетието.

По-точно мога да говоря за мястото, макар че и тук трябва да ми се позволи известно отклонение. Това призрочно явление се показва пред очите на хората на различни места, в една област от двадесет мили прерия и гъсталак, прорязана от няколко северни притоци на Рио де Нуесес и няколко южни разклонения на река Леона.

Много хора, и то по различно време, видяха конника без глава. Първо го видяха хората, които бяха тръгнали да търсят Хенри Пойндекстър и неговия предполагаем убиец; второ, слугата на Морис – ловеца на мустанги; трето, Касий Къхуун при неговото среднощно изследване на гъсталака; четвърто, мнимите индианци в същата нощ и пето, Зеб Стамп на другата вечер.

Но имаше и други, които го видяха на други места и при различни обстоятелства – ловци, пастири и пътници. Те всички бяха еднакво ужасени и еднакво озадачени от видението.

„Конникът без глава“ стана предмет на разговор не само в поселището на Леона, но и в други, много по-отдалечени места. Славата му достигна до бреговете на Рио Гранде и бързо се разпространи към Сабина. Никой не се съмняваше в съществуването на конника без глава. Да се съмнява човек значи да пренебрегне виденото от двеста чифта очи, и то очи на хора, готови да подпишат клетвена декларация, че говорят истината. Това не можеше да се нарече измислица. Никой не отричаше фактите. Единственият въпрос беше как да се обясни това странно явление, което опровергава всички установени природни закони.

Поне десет различни теории се разпространяваха, някои малко или повече вероятни, а други малко или повече невероятни. Едни го наричаха „индианска хитрост“, други вярваха, че е чучело, а трети смятаха, че е истински конник, с глава, умело скрита под сарапето, на което има две дупки за очите, та, да може да гледа и направлява коня. Имаше и други, и то малко, които упорито поддържаха най-първата теория, че конникът без глава е самият дявол.

Имаше и много други предположения, които по един или друг начин се мъчеха да обяснят това неестествено явление. Някои си въобразяваха, че виждат главата или нещо като глава, наведена към гърдите и покрита със сарапето. Мнозина уверяваха, че са видели и главата в едната ръка на ездача, докато други отиваха още по-далече и твърдяха, че на тая глава имало шапка – черно, лъскаво, мексиканско сомбреро със златен кордон.

Имаше и други, още по-смели предположения, които се отнасяха не толкова до самото видение, колкото до връзката му с другото важно събитие на деня – убийството на младия Пойндекстър.

Повечето от хората вярваха, че между двете загадки има някаква връзка, макар че никой не можеше да я обясни. Онзи, който всички смятаха, че може да хвърли някаква светлина върху тайната, беше все още с помрачен разсъдък.

Измина цяла седмица в догадки и предположения, а през това време тайнственият ездач продължаваше да се появява по откритата равнина: ту галопира, ту язди бавно и спокойно, конят му ту е спрял и с блуждаещ поглед оглежда наоколо, ту, навел глава, бързо хрупа сочната трева грама, която по мое мнение прави пасбищата на югозападен Тексас най-добрите в света.

Изникнаха множество разкази около конника без глава, повечето от които бяха толкова невероятни, че не заслужават отбелязване. Но един достоверен случай трябва да бъде разказан, защото заема важно място в тази странна история.

* * *

Сред откритата прерия има горичка голяма около три-четири декара. Човек от прерията би я нарекъл „остров“ и наистина, ако погледнете към обширното зелено море, което заобикаля горичката, не можете да не забележите голямата прилика с остров. Туземците може да не забележат приликата. Понятието „остров“ е предадено от колонистите на техните наследници, които, макар и никога да не са виждали Великия океан, са запознати с това название.

На около двеста ярда от края на гористия остров спокойно пасе кон – конят с конника без глава. Тайнственият ездач е все още на гърба му, почти без никаква промяна в облеклото или държането, откакто го бяха видели за първи път преследвачите на убиеца. Шареното сарапе е на плещите му и закрива горната част на тялото. Гетите от ягуарова кожа покриват краката от бедрата до шпорите и скриват всичко тъй, че се виждат само очертанията им.

Тялото е наведено малко напред, като че да улесни коня да достига до тревата. Поводите, отпуснати свободно, не пречат на животното да пасе, макар че ездачът ги

държи. Само хората, които твърдяха, че са видели глава, бяха казали истината. Глава има и както твърдяха, с шапка: черно сомбреро с кордон, също както го описваха. Главата е опряна на лявото бедро, брадата е почти наравно с коляното на ездача. Човек може да я види само от лявата страна, и то не винаги, защото от време на време единият край на сарапетото я закриваше. Понякога можеше да се види и лицето. Чертите му са добре изваяни, но с тъжно изражение. Посинелите устни са полуотворени в призряна усмивка. Виждат се два реда бели зъби.

Макар че няма забележима промяна в конника без глава, все пак има нещо ново. Досега яздеше сам, а сега с компания.

Компанията не е приятна – десетина вълка, клекнали наблизо в равнината: от време на време те подскочат около него.

Няма съмнение, че вълците не се нравят на коня. Той пръхти и удря с копита земята, когато някой от тях се осмели да се приближи до краката му.

Ездачът изглежда не обръща никакво внимание на двадесетината птици – големи черни птици, които кръжат около рамената му. Даже когато една по-смела от другите кацна на него, той не се опита да я обезпокои и не повдигна ръка да я прогони.

Три пъти една от птиците кацва на него – първо, на лявото му рамо, после на дясното и най-накрая между двете рамене, на мястото, гдето трябваше да бъде главата.

Птицата не се задържа повече от миг. Ако ездачът не чувства оскърбление, то конят го чувства и се противопоставя, като цвили пронизително и се хвърля напред, с което разгонва лешоядите, но те скоро пак се връщат.

Възседнал коня, който ту пасе спокойно, ту е обезпокояван от приближаването на вълците или от смелостта на птиците, конникът без глава стъпка по стъпка обикаля около прерийния остров.

Глава LXXIV САМОТНИЯТ ПРЕСЛЕДВАЧ

Описаната по-горе странна, дори изключителна гледка беше твърде тъжна, за да може човек да види колко е чудновата. В нея имаше нещо, което напомняше за „другия свят“. Човек не можеше да я види, без да потрепери и без кръвта му да се смрази.

Някой видя ли конника без глава в това ново състояние, заобиколен от вълци и лешояди над него.

Да.

Само един човек го видя – единственият човек в Тексас, който беше започнал да разбира тази загадъчна история.

Но и на него не всичко му бе съвсем ясно. Имаше някои неща, които го озадачаваха. Знаеше, че конникът без глава не е нито чучело, нито дявол, но това не му помогна да се освободи от общото чувство на ужас. Макар че разбираше какво представлява, той потреперваше, когато го видеше.

Той наблюдаваше конника без глава от „брега“ на прерийния остров, като се криеше под сенките на дърветата и се стараеше да остане незабелязан.

Но въпреки страха и желанието да остане незабелязан, този човек през цялото време следеше „видението“, сякаш привличан от някаква магнетична сила.

Нещо повече. Той бе видял конника без глава, преди да стъпи на острова. Бе го видял отдалече и можеше лесно да избяга. Но вместо да стори това, той незабавно започна да се промъква към него, като използваше дърветата за прикритие. Приличаше на човек, който дебне плахия елен, но с тази разлика, че сърцето му беше изпълнено с ужас, непознат за ловеца на елени.

Продължи да се приближава и стигна до острова, гдето, прикрит от дърветата, можеше да си откъдне, но не от страх, а от опасение, че няма да успее.

Той бе яздил десет мили през прерията с определена цел и затова сега действуваше предпазливо. Направляваше коня по мекия торф и по пътеките сред храсталците така, че да остане незабелязан, да не закача клонките и да не вдига шум, който да се чуе на повече от десет ярда.

Ако някой наблюдаваше маневрите му, докато се промъкваше между дърветата, не можеше да не отгатне намерението му.

Очите му бяха насочени към конника без глава. Съсредоточено го следеше и нагаждаше движенията си според неговите. Отначало изглежда, че се страхуваше. След известно време страхът му бе заменен от нетърпение, което отчасти го окуражи. А започна да става нетърпелив, когато забеляза, че конникът без глава, наместо да се приближи до дърветата, обикаляше все на двеста ярда от края на острова.

Че това го дразни, личеше от думите му, изречени полугласно. В тях имаше и ругатни, свойски за човека, от чиито уста се чуваха.

– Ах ти, дяволско животно! Само да дойде дваисет ярда по-наблизо, и ще го хвана. Пушката ми не бие толкова далеч. Сигурно няма да улуча и всичко ще пропадне. Може би вече да не ми се удаде такъв случай. Дявол да го вземе! Само дваисет ярда е по-далеч, отколкото ми трябва.

Човекът изглежда не бе съвсем убеден в последните си думи, защото започна на око да мери разстоянието, което го отделяше от конника без глава. През цялото време държеше в ръцете си къса пушка, готов да стреля всеки миг.

– Няма смисъл – продължи той, след като мълчаливо пресметна нещо. – Куршумът може да го улучи, но няма да го осакати, а само ще изплаши животното. Нищо няма да му направи. Трябва да имам търпение и да го изчакам да се приближи. Проклетите вълци! Ако не бяха те, можеше да се навлезе в гората. Докато обикалят край него, той ще стои надалече. Такива са тексаските коне, дяволът да ги одере! Интересно дали ще мога да го примамя – си каза той след малко. – Може човешкият глас да го накара да се спре? Кой знае дали скоро е чувал човешки глас. Сигурно само ще го изплаша. Ако види моя кон, може да се приближи както онзи път, макар че тогава беше на луна. А и кучето го гонеше и виеше. Не е чудно, че е подивял. Язди го дявол знае какво, защото това не може да бъде... Ами! Тук има някаква измама, дяволска измама!

Човекът дръпна юздите и спря коня. Като се наведе напред, за да вижда по-добре между дърветата, продължи да се взира в странната фигура, която бавно обикаляше гората.

– Но това е неговият кон, няма никакво съмнение. Неговото седло, неговото сарапе и всичко. Как, по дяволите, са попаднали в ръцете на другия?

Отново замълча замислено.

– Измама или не – отвратителна работа! Който я е измислил, сигурно знае всичко, което се е случило през онази нощ. Ако е заседнал вътре, трябва да го извадя. Какъв глупак излязох, че тогава се похвалих. Лош късмет, дявол да го вземе! Няма да се приближи. Страхува се от гората. Като всички тексаски коне знае, че е по-безопасно на открито. Какво да правя!? Да го повикам? Може да му се хареса да чуе човешки глас. Хубаво ще е, ако мога да го накарам да се приближи още дваисет ярда. Я да опитам!

Като се промъкна малко по-близо до края на гъсталака, човекът започна да подвиква така, както обикновено подвикват в Тексас, за да примамят някой заблуден кон.

– Про, про, прошоу! Ела насам, ела, добро конче!

Поканата не постигна целта си. Тексаският жребец изглежда че не я схвана като покана, отправена от приятел. Напротив, той се изплаши, щом чу думата „про“, изпусна тревата от устата си, метна високо глава, изпръхтя – от човека се уплаши повече, отколкото от вълците и лешоядите.

Мустангът знаеше, че най-големият му неприятел е човекът – човек, възседнал кон. Обонянието му подсказа, че към него се приближава такъв враг. Той не се застоя да види човека на коня. Инстинктът му подсказа, че са неприятели.

Като че и ездачът му бе дошъл до същото заключение, защото не дръпна поводите. Мустангът бе оставен свободно да прави, каквото си ще, и той се понесе по прерията.

Неуспелият преследвач ядосано изруга и пришпори коня си към откритата прерия.

Още по-ядовито беше проклятието му, когато видя, че конникът без глава се изплъзва от ръцете му, незасегнат от куршума, изстрелян от него.

Зеб Стамп не остана дълго на мястото, гдето откри отпечатъка от счупената подкова. Шест секунди му бяха достатъчни, за да се увери, че не се лъже. После се изправи на крака и тръгна по следата.

Той не се качи на коня си, а продължи пешком. Старата кобила го следваше послушно на известно разстояние.

Ловецът измина по този начин повече от миля, ту по-бавно, където следата беше неясна, ту с ускорени крачки, където отпечатъкът от счупената подкова се виждаше лесно.

Като някакъв археолог, погълнат от разчитането на йероглифи, погребани отдавна под развалините на някой изчезнал град, йероглифи, странни за всеки освен за самия него, Зеб Стамп крачеше напред и разчиташе знаците на прерията.

Погълнат от тази работа и размишления около нея, той не виждаше нищо друго. Не поглеждаше нито към зелената безгранична савана, която се разстиляше наоколо, нито към синьото безоблачно небе, което се простираше над него. Цялото му внимание беше насочено към торфа пред него.

Внезапно Зеб трепна. До слуха му достигна пушечен изстрел, но толкова далечен, че приличаше на гърмеж от капсула.

Той неволно спря и същевременно повдигна очи нагоре, без да изправя превитото си тяло.

С бърз поглед Зеб огледа тази част от хоризонта, отгдето можеше да идва звукът. Към небето бавно се издигаше синкав дим, който все още имаше форма на балон. Под него се открояваше тъмното петно на един горист „остров“. Толкова далечни бяха „островът“, димът и звукът, че само опитното око и острият слух на някой жител на прерията можеше да види дима и чуе звука от мястото, гдето стоеше Зеб Стамп.

Старият ловец имаше и опитно око, и остър слух.

— Това пък какво е! — промърмори той, като продължаваше да стои подобно градинар, който седи зеде. — Какво ли е наистина! Кому е скимнало да ходи на лов по тия места! Какъв лов има там, да си струва барутът? Бил съм на тоя остров и знам, че има само койоти. А и те от какво живеят, един господ знае. Аха! — продължи Зеб след известно време. — Сигурно е някой търговец от града на излет, както казват — пука по тези смрадливи гадина, а после ще разправя, че е бил на лов за вълци. Е, добре, не е моя работа. Нека се забавлява. Хей! Нещо идва насам. Кон с ездач — препуска, като че дяволът го гони с нажежена вила. Какво е това? Кълна се, че е безглавият. Да, той е! Мътните го взели.

Старият ловец беше прав. Нямаше никакво съмнение, че ездачът, който се измъкна от облака серен дим, сега разпръснат над прерията, и който галопираше към мястото, където стоеше Зеб, бе конникът без глава.

Нямаше съмнение и за посоката, в която препускаше — право към Зеб. Сякаш го бе видял и искаше да дойде при него.

В пределите на Тексас не можеше да се намери по-смел човек от обитателя на горския пущинак Зеб Стамп. Той не се страхуваше да срещне нито кугуар, нито ягуар, мечка, бизон или червенокож. Дори цяла банда команчи да беше го преследвала, нямаше да се изплаши и на половината толкова, колкото се уплаши при вида на самотния ездач.

Закален от суровия живот сред дивата природа, Зеб Стамп, колкото и странно да е, не беше напълно лишен от някои суеверни предразсъдъци.

Макар че имаше смелостта да срещне с презрение какъвто и да е враг — всякакъв враг в естествен вид, независимо двукрак или четирикрак, — той все пак не беше достатъчно неустрашим, да се противопостави на свръхестественото. Самият Байар* би трепнал при вида на конника, който напредваше сякаш с намерение да се впусне в смъртна борба.

[* Байар — прославен със своята смелост рицар, живял по времето на Луи XII. Б. пр.]

Зеб Стамп не само трепна, но се разтрепери във високите си ботуши от крокодилска кожа и се огледа къде да се скрие.

Наблизо растяха храсти, които можеха да му послужат за прикритие. Той несъзнателно се спусна към тях и се скри дълго преди конникът без глава да се приближи и да го види.

Кобилата, която стоеше оседлана до него, можеше да го издаде, но Зеб беше помислил и за това.

– Лягай долу! – извика той на безсловесния си другар, който, въпреки че не можеше да говори, прекрасно разбираше всичко. – Клякай или ще се провалиш вдън земя!

Сякаш изплашено от подобно нещастие, мършавото животно се отпусна първо на колене, а после, като снижи задните си части, легна на тревата като за почивка.

Едва Зеб и кобилата му успяха да се настанят, и конникът без глава префуча край тях.

Той летеше с пълна скорост и Зеб се зарадва, когато видя, че няма намерение да намалява бързината си.

Само случайността го бе довела насам. Той не бе видял нито ловеца, нито жалката му кобила. Ловецът, може би не и кобилата, беше доволен, че конникът без глава постъпи така благородно. Но дълго преди да изчезне от погледа, Зеб го бе разгледал и видял кой е.

„Видението“ можеше да бъде тайна за целия свят, но вече не и за Зебулон Стамп.

Когато конят прелетя в кариер край храстите, краищата на сарапето се развяха от вятъра и разкриха пред очите на Стамп добре позната фигура, облечена в дреха, която той бе виждал по-рано – блуза от син памучен плат с бастии на гърдите. И макар че на светлата дреха се открояваха червени петна, ловецът можа да я познае.

Зеб не беше много сигурен за лицето, което видя на седлото до крака на ездача. Но нищо чудно. И майката, която често е гледала с любов този красив по-рано образ, сега едва ли би го познала.

Зеб Стамп го позна по чувство. Конят, седлото, кобурът, шареното сарапе, небесносинята риза и панталони, даже и шапката на главата му бяха добре познати. Позната му беше и фигурата, която седеше почти изправена на седлото. Главата сигурно принадлежеше на същата фигура, макар че не беше на мястото си.

Зеб не видя конника само набързо. Той можа подробно да разгледа призрачното видение. Макар в галоп, жребецът премина на по-малко от десет крачки от него.

Той не се опита да спре отдалечаващият се ездач нито с думи, нито с движение. Само когато истината блесна в ума му, той тъжно промърмори:

– Мътните го взели! Значи вярно е! Бедният момък – мъртъв!... Мъртъв!

Глава LXXVI

ЗАГУБЕН ВЪВ ВАРОВИТАТА ПРЕРИЯ

Конникът без глава продължаваше да галопира през прерията. Зеб Стамп го следеше с очи; той остана превит чак докато конникът изчезна зад няколко разпръснати акациеви горички.

След това се изправи само за една-две секунди. Решаваше какво да предприеме.

Тази странна и неочаквана случка объркваше плановете му; изглежда той трябваше да ги промени. Дали да продължи по следата, по която беше вървял досега или да я изостави и да тръгне по следите на току-що прелетелия покрай него жребец?

В първия случай може да открие много, но във втория може да научи още повече.

Може би ще успее да залови конника без глава и да разбере от него защо и по каква причина се скита така необуздано из прерията.

Погълнат от размишления какво да прави, Зеб забрави пушечния облак и изстрела, долетял до ушите му някъде отдалеч.

Но това трая само миг. Тези неща бяха важни и той скоро се сети за тях.

Като погледна към мястото, откъдето се бе появил димът, ловецът видя нещо, което отново го накара да клекне и още по-усърдно ла се настани под прикритието на акациите. Старата кобила се наслаждаваше на почивката и въобще не беше ставала.

И сега Зеб видя конник, истински конник с глава на раменете си.

Конникът беше още далеч и едва ли бе видял високата фигура на ловеца, който стоеше в храстите, а още по-малко кобилата, която лежеше под тях. Ездачът с нищо не показва, че ги е забелязал.

Напротив, наведен ниско над седлото, той усърдно разглеждаше пътя, по който

направляваше коня си.

Човек лесно може да се досети защо конникът разглежда земята. На Зеб Стамп му беше достатъчен само един поглед, за да разбере, че той върви по следите на конника без глава.

– Хм! – промърмори старият ловец, като откри това. – Май че не само аз искам да разгада тайната. Кой ли е? Много ми се ще да разбере.

Зеб не трябваше да чака дълго, за да се осъществи желанието му. Тъй като следите бяха пресни, странният ездач се приближаваше бързо и ловецът скоро има възможност да го разгледа.

– Мътните го взели! – промълви той. – Трябваше да се сетя кой е. Ако не се лъжа, работата започва да се разплита. Ще излезе още една бримка и ще ми помогне да открия по-лесно тайната. Леж мирно, животно такова! Само да мръднеш дългите си уши, и ще ти прережа гърлото!

След тия думи към кобилата Зеб се притаи, свря глава сред клончетата на акацията, впери очи и внимателно започна да разглежда приближаващия се конник. Това беше човек, който, ако веднъж си видял, мъчно би забравил. Едва тридесетгодишен, лицето му беше състарено не от грижи, а от някаква пагубна страст.

В този миг по него се четеше грижа – грижа, която сякаш се дължеше на голям и отдавнашен страх. И все пак погледът му изразяваше надежда да се отърве от грижата.

Общо взето, лицето му беше красиво – лице, от което един джентълмен не би се срамувал, ако не беше зловещият израз, който издаваше, че то принадлежи на негодник.

Дрехите му – но защо да ги описваме? Синята куртка с полувоенна кройка, фуражката, коланът с дългия нож и чифт заредени револвери – всичко това бе споменато, когато описвахме екипировката на капитан Касий Къхуун.

Да, това беше той.

Зеб Стамп не се показва, не защото се страхуваше от среща с бившия офицер от доброволците и от неговите оръжия. Макар че ловецът несъзнателно чувствуваше неприязън към него, Къхуун още не беше му дал повод да го счита за неприятел. Ловецът остана в сянка, за да види по-добре какво ще се случи.

Като се взираше внимателно в следите на конника без глава, Къхуун отмина в тръс.

Зеб Стамп, скрит сред акациите, го проследи с поглед до същата горичка, зад чийто зелен воал беше изчезнал конникът без глава и която сега закри и бившия кавалерийски офицер.

* * *

Нови мисли изпълниха главата на стария ловец и сега той отново трябваше да пусне в ход своята находчивост.

Ако по-рано имаше причини да тръгне по следите на конника без глава, сега имаше два пъти повече причини.

Зеб дойде до това заключение след кратко обмисляне и се приготви да проследи Касий Къхуун.

Той хвана юздите и ритна старата кобила, която мишовидно скочи на крака.

Зеб стоеше до нея и възнамеряваше да се покачи на седлото и да препусне по откритата равнина веднага щом Къхуун се изгуби от поглед. Нямахме нужда да го вижда, за да може да го следи. Достатъчни му бяха двете пресни следи и толкова бе сигурен, че ще намери посоката, в която водеха те, колкото ако беше яздил до конника без глава или до конника без сърце.

Уверен в себе си, Зеб се измъкна изпод акациите и пое пътя, по който току-що бе минал Къхуун.

* * *

За първи път в живота си Зеб Стамп беше сгрешил. Той разбра това, когато заобиколи акациевата горичка, зад която бяха изчезнали двамата ездачи.

Зад горичката се простираше част от варовитата прерия, през която изглежда, че беше минал само единият конник – конникът без глава. Така заключи Зеб, защото на

известно разстояние пред себе си видя другия. Той яздеше насам-нататък на пресекулки, като ловджийско куче, което обикаля стърнищата за яребици.

Къхуун беше загубил следите и се стараеше отново да ги открие. Свит зад акациите, ловецът бе мълчалив зрител на действията на капитана.

Къхуун не успя. Не беше лесно да се открият следи по варовитата повърхност и особено от недостатъчно умел следотърсач като него. След като се повъртя още малко, той сякаш се отказа от намеренията си, пришпори гневно коня и препусна по посока към Леона.

Веднага щом изчезна, Зеб се опита да открие изгубените следи. Но въпреки големите си успехи в това изкуство, той също бе принуден да се откаже.

Знойното слънце блестеше по варовика и само очите на гущер можеха да устоят на отражението на лъчите.

Почти заслепен, ловецът реши да се върне по-късно и отново да потърси първата следа, която бе изоставил за малко.

Достатъчно бе научил и знаеше, че трудът му ще бъде богато възнаграден.

Не след дълго Зеб се върна и намери следата, която бе изоставил. Той разбираше много добре голямото ѝ значение и подтикван от тази мисъл, без да губи нито минута, закрачи напред, а кобилата след него.

Спря се само веднъж – на мястото, където отпечатъците на други два коня се сливаха със следата, по която вървеше.

Оттам нататък трите следи съвпадаха – на места се разделяха и двадесет ярда вървяха успоредно, след което пак се съединяваха и покриваха една друга.

Всички коне бяха подковани като този, който носеше счупената подкова, и ловецът спря, само за да види дали може да разбере нещо от отпечатъците на копитата. Единият беше „американска порода“, другият мустанг – едър жребец с копита почти толкова големи, колкото на американския кон.

И за двата коня Зеб имаше свои предположения.

За него не беше трудно да разбере кой от двата беше минал пръв. Все едно, че ги беше видял. Жребецът е бил напред – колко напред, Зеб не можеше да определи точно, но положително не бяха вървели заедно. Американският кон е вървял след него, а после жребецът със счупената подкова – също американска порода.

И трите коня бяха минали по едно и също място, но по различно време, всеки поотделно. Зеб Стамп можеше да потвърди това тъй лесно и сигурно, както ако би гледал часовник или термометър.

Каквито мисли и да имаше в главата му, той не каза нищо, а само възкликна: „Добре!“ – и със задоволство, изписано на лицето му, продължи напред. Старата кобила сякаш на подигравка подражаваше на неговите крачки.

– Тук са се разделили – каза Зеб, като още веднъж се спря и заразглежда земята под краката си. – Мустангът и американският кон са вървели заедно – искам да кажа, по един и същи път. Счупената подкова се е запиляла в друга посока. Чудя се защо? – продължи той след кратко размишление. – Друг път не съм виждал толкова забъркани следи, дето и дявола биха турили на тясно! По коя да тръгна по-напред? Ако вървя по двете, знаей къде ще ме изведат – до локвата кръв. Я да тръгна по другата и да видя дали не отива някъде наблизо до същото място.

– Обръщай се надясно, стари приятелю, и върви близо до мене, защото може да се изгубиш в гъсталата и койотите да позакусят с тлъстините ти! Ха! Ха! Ха!

След това обръщение към „животинчето“, което завърши със смях за „тлъстините“ му, ловецът тръгна по следите на третия кон.

Следите го заведоха до края на голямо място, обрасло с дървета; дотам бе стигнал, когато вървеше по отпечатъците на трите коня – място, добре известно и на него, и на читателя.

Новата следа заобикаляше само част от гората и навлизаше в просеката на двеста ярда от нейното начало. След около петдесет крачки Зеб стигна до място, където конят беше стоял вързан за едно дърво.

Зеб видя, че животното не е отивало по-нататък, защото откри други следи, които показваха откъде се е върнало в прерията, макар и не по същия път.

Ездачът е продължил сам. Човешки стъпки можеха да се видят в едно позасъхнало дърво, на брега на което конят е бил вързан.

Като остави кобилата в същата „конюшня“, гдето за известно време е стояла

„счупената подкова“, старият ловец се промъкна по човешките стъпки.

Той скоро откри две следи – едната отиваше напред, другата се връщаше.

Зеб тръгна по първата.

Той не се изненада, когато тя го изведе на просеката, близо до локвата кръв, отдавна изблизана от койотите.

Ако земята не беше утъпкана като овчарска кошара от стотици конски копита, той би могъл да върви по следата чак до локвата. Но преди да стигне дотам, Зеб откри нов „знак“, твърде интересен, за да го отмине, без да го проучи грижливо. Сред най-гъстите храсти той откри едно място, където за известно време бе спирал човек. Там нямаше торф и рохкавата почва беше стъпкана очевидно от подметките на ботуши или обувки.

Отпечатъците от същите подметки водеха към локвата кръв и обратно. Но на едно дърво между туй място и локвата кръв Зеб Стамп видя нещо, което бе убягнало от очите не само на участниците от отряда, но и на водача им Спенгълър – парче хартия, изчернено и полуобгорено, очевидно използвано за запущване на оръжието, с което е било стреляно.

То висеше на клона на един рошков, забодено на един от бодлите му.

Старият ловец го взе от бодила, където беше устояло на дъжда и вятъра, внимателно го разтвори на мазолестата си длан и прочете на смачканата хартия инициалите на име, което му беше добре известно, инициалите заедно с чина бяха „К. К.“.

Глава LXXVII ОЩЕ ЕДНО ЗВЕНО

По-скоро задоволство, отколкото изненада се изписа на лицето на Зеб Стамп, когато разбра чии са инициалите, написани на хартията.

– Това е парче от плик – промърмори той. – Доста може да се научи от него. Повече, отколкото от самото писмо. Използувал го е за запушалка на пушката. Е добре, така му се пада на негодия, щом запущва пушката си с книга, а не с парче намаслена еленова кожа, както си му е редът. Женска ръка го е писала – продължи той, като отново погледна книжката. – Това няма значение. До него е пратено и в него е било. Ще трябва добре да го скрия.

При тия думи Зеб извади малка кожена кесия, в която държеше прахан, кремък и чакмак, грижливо прибра хартийката и отново я сложи в джоба си.

– Е добре – пак заговори той сам на себе си, – май че ще поразбера нещичко аз от тая тайна, макар че тук-там нишката се губи и има работи, дето не са ми много ясни. Убитият, който и да е той, е бил при локвата кръв, а убиецът, който и да е той, е стоял зад този рошков. Можех да науча повече, ако онези новаци не бяха изпотъпкали цялото място. Сега всичко е загубено. Няма смисъл да вървя по-нататък. Най-добре е да тръгна по обратните следи и ако може да открия къде конят със счупената подкова е завел господаря си след тайния лов. Ето защо, стари ми Зебулон Стамп, тръгвай обратно по следите от ботушите!

Като се подкани сам, Зеб тръгна отново по стъпките, които го бяха довели до края на просеката. Само на едно-две места следите бяха ясни. Но той едва ли се нуждаеше от тях.

Забелязал вече, че човекът, който ги е оставил, се е върнал на мястото, гдето е бил вързан конят, Зеб знаеше, че те ще го изведат там.

На края на една просека, откъдето беше минал предполагаемият убиец, следите се разклоняваха. Имаше пречка – непроходим гъсталак. После следите пак се събираха, но чак на една просторна поляна.

Доволен от това, Зеб се огледа наоколо и за известно време забрави следите на пешеходеца.

След кратко проучване той забеляза друга ясна следа, но съвсем различна. Това беше добре утъпкана пътека, която почваше от единия край на поляната и отиваше до другия. Накратко, пътека, направена от животни.

Зеб видя, че подковани коне бяха минали по нея преди няколко дена. Това го накара да се върне и да я разгледа подробно.

Само по следите той можеше да определи точно в кой ден и час са минали конете. Но в случая нямаше нужда да показва уменията си. Знаеше, че отпечатъците са от конете на Спенгълър и другите, които са се отделили от отряда, върнал се с майора в поселището.

Той бе научил цялата история на разследването – как Спенгълър и другарите му бяха вървели по следите на коня на Хенри Пойндекстър чак до плантацията, дето негърът бе хванал коня.

За обикновения ум това може би беше достатъчно. Човек едва ли можеше да научи нещо повече, ако разгледа повторно местността.

Зеб Стамп обаче изглежда не мислеше така. Докато разглеждаше следата от коня на Хенри, той проявяваше някакво колебание.

– Ако имам време – промърмори той, – щях да тръгна първо по нея. – Сигурно ще открия нещо. Но нямам време и по-добре да свърша със следата от счупената подкова.

Той се бе обърнал и се готвеше да напусне поляната, когато някаква нова мисъл го накара пак да се спре.

– В края на краищата нея винаги ще намеря лесно. Знам къде води. Все едно, че съм яздил с мерзавеца, който я е оставил – право в конюшната на Каса дел Корво. Как да оставя другата следа, като съм дошъл чак дотук? Ще ме накара да се връщам още десет мили, а нямам толкоз време. Я чакай малко да повървя по нея. Старата кобила може да почака.

Като се приготви за нови разследвания, Зеб се отправи по пътеката, по която бяха минали Спенгълър и спътниците му.

Той не обръщаше много внимание на техните отпечатъци, а от време на време въобще не ги поглеждаше. Очите му търсеха само следите от коня на Хенри Пойндекстър. Макар че следите на преследвачите бяха по-нови и на места бяха затыпкали дирята, която го интересуваше, той лесно я намираше. Както би казал Зеб, „всеки новак може да я намери“. Конят на младия плантатор беше препускал. Следотърсачите бяха я дирили бавно.

Доколкото Зеб можеше да види, Спенгълър и другите не бяха спирали, нито се бяха отклонявали. Не беше така обаче с коня на Хенри.

На около три чевърти миля от края на просеката галопиращият кон не беше спирал, а само леко се бе отклонил от правата посока, като че бе видял нещо – вълк, ягуар, кугуар или друго хищно животно.

По-нататък жребецът бе продължил в бърз и необуздан кариер.

Групата на Спенгълър не беше спирала, за ла разбере защо конят се е отклонил от пътя си.

Зеб Стамп, по-любопитен, се спря.

Това беше безплодна местност, осеяна с камъни и пясък и лишена от всякаква растителност. Огромно дърво с хоризонтално разперени клони я засенчваше. Един от клоните се простираше напъряко над пътеката, по която бяха минали конете – толкова ниско, че да го избегне човек на кон, трябваше да си наведе главата. В този клон се вгледа Зеб Стамп. Той забеляза, че кората му беше леко обелена – което се дължеше на удар о нещо твърдо като нея, ако не и по-твърдо.

– От човешка глава е – разсъждаваше Зеб, – от човек на кон. Не е минал от другата страна на клона. Жив човек не може да устои на такъв удар, без да падне от седлото. Ура! – извика Зеб тържествуващ, след като внимателно разгледа земята под дървото. – Знаех си. Ето тук личи, че е паднал ездач. А ето и къде е пропъзлял. Сега ми е съвсем ясно от какво е цицината. Знаех си, че не е от животно, а не изглеждаше да е от удар с камък или дърво. Ето от този клон е.

С пъргава крачка и сияещо от радост лице старият ловец си тръгна от дървото, но вече не по пътеката, а по следите на човека, който така жестоко е бил съборен от коня си.

На хора, несвикнали да се движат през гъсталак, можеше да се стори, че Зеб се движи без посока по места, по които не е стъпвал човешки крак.

Може би по част от пътя наистина не беше минавал човек. Но Зеб се ръководеше от следи, които макар и незабележими за обикновено око, за него бяха ясни като пътни знаци. Изкривеният клон, омачканите тичинки на едно пълзящо растение, издрасканата повърхност на земята – всичко показваше, че оттам бе минал човек. И не само това. Те показваха, че беше минал ранен човек, който е пълзлял.

Зеб Стамп продължи напред по следите на ранения, докато стигна до брега на един поток.

Не беше необходимо да върви по-нататък. Той беше открил още едно звено от счупената верига. Само още едно липсваше, за да стане тя цяла.

Глава LXXVIII РАЗМЯНА НА КОНЕ

С проклетие на уста, мрачно настроение и свъсено от разочарование чело, Къхуун си тръгна от варовитата прерия, гдето бе загубил следите на конника без глава.

„Няма смисъл да яздя по-нататък! Кой знае къде е отишъл! Няма надежда да го намеря освен случайно. Ако се върна към потока, може би ще го срещна, но ако не успея да ида по-близо до него, пак нищо няма да стане. Мустангът няма да ми даде да се приближа. Като че знае какво искам да направя. По-хитър е дори от дивите коне. Сигурно ловецът на мустанги го е научил. Само един сполучлив изстрел и странствуванията му ще се прекратят. Изглежда, че няма да мога да се прокрадна до него. Колкото за това, да го настигна, тая работа не става с такова бавно муле като моето. И дорестият кон не е по-бърз, макар че изобщо е по-добър. Утре ще го опитам с новата подкова. Само да можех да намеря някой добър кон да настигне мустанга! Щедро бих платил за него. Сигурно може да се намери такъв кон в поселището. Ще търся, като се върна, ако ще да струва двеста, даже триста долара, пак ще го купя.“

След тия размишления Къхуун се отдалечи от варовитата прерия. Мрачният израз на лицето му странно контрастираше с нейния снежнобял блясък. Той яздеше бързо, без да жали коня си, вече изтощен от дългия път, което личеше от изпотената му кожа и капчиците полусъсирена кръв на хълбоците, дето безмилостно се бяха забивали шпорите. Нови капки кръв се появиха, когато конят малко трмаво препусна към асиендата Каса дел Корво.

След по-малко от час ездачът му го направляваше между акациите, които растяха около плантацията.

Къхуун познаваше добре пътеката. И по-рано беше яздил по нея, но не със същия кон. След като пресече едно дърво, изсъхнало от продължителна суша, той се сепна, като забеляза в калта следи от друг кон. Една от тях, близо от преди осем дена, беше от счупена подкова. Къхуун не се спря да я разгледа, защото я знаеше, знаеше дори и часа, когато беше оставена.

Къхуун слезе от коня си с намерение да унищожи отпечатъка от счупената подкова. По-добре да не беше си правил този труд. Следите от токовете на ботушите му, които тъпчеха гъстата кал, бяха само още едно доказателство за това, кой беше яздил коня със счупената подкова. А скоро щеше да дойде човек, способен да събира такива доказателства.

Отново на седлото, бившият офицер продължи пътя си, като размисляше над собствената си съобразителност.

Преди още да се унесе в размишленията си, до ушите му внезапно достигна тропот на кон – друг кон. Той не видя нищо, защото животното бе скрито зад храсталациите. Явно, то се приближаваше, макар и бавно. Равномерният ход показваше, че то не е само, а някой го направлява. Това беше кон с ездач.

В следващия миг те се появиха и Къхуун видя пред себе си Исидора Коварубио де лос Лянос. Исидора също го видя.

Странно беше обстоятелството, че тия двама трябваше да се срещнат по този начин. Още по-странни бяха мислите, които се породиха в главите и на двамата.

В Къхуун Исидора виждаше човека влюбен в жената, която тя мразеше. В Исидора Къхуун виждаше жената, влюбена в човека, който той не само мразеше, но и беше решил да унищожи.

Това те знаеха отчасти от други хора, отчасти от наблюдения и отчасти от подозрителни обстоятелства, при които се бяха срещали. И двамата бяха убедени в това, което знаеха.

Всеки от тях беше сигурен в зловещите намерения на другия, но и двамата вярваха, че другият не подозира неговите собствени намерения.

Положението не беше такова, че да породи приятелски чувства помежду им. Не е естествено мъж или жена да харесва обожателя на съперника си. Те можеха да станат приятели само когато ревността се превърне в желание за смъртно отмъщение. Но в това приятелство има нещо зловещо.

Между Касий Къхуун и Исидора Коварубио де лос Лянос досега не беше се породило такова приятелство. Ако беше възможно, и двамата биха избягнали тази среща – особено Исидора.

Бившият доброволчески офицер не я привличаше и освен това, че обичаше съперницата ѝ, имаше и нещо друго, което правеше присъствието му, ако не неприятно, то поне нежелано.

Тя си спомни, как бе преследвана от мнимите индианци и как преследването завърши. Знаеше, че между тексасците съществуваша много предположения за нейното неочаквано изчезване, след като бе призовавала за помощ.

Исидора си имаше съображения, които нямаше намерение да издава. А човекът, когото току-що щеше да срещне, можеше да започне да я разпитва.

Тя щеше да отмине само с обикновен поздрав – по-малко от това не беше учтиво. Може би и той щеше да направи същото, ако не се бе сетил за нещо съвсем друго от онова, за което бе мислил досега.

Причина за новите му мисли не беше младата девойка. Въпреки нейната прелестна красота, той не я харесваше. В неговите безмилостни гърди нямаше място за друга страст.

Не, не беше това, което го накара да дръпне поводите наред пътя, да свали шапка и след любезен поздрав да поведе разговор с Исидора.

Тя не можеше да избегне разговора, който, подхванат от Къхуун, започна веднага.

– Извинете ме, сеньорита – каза той, като гледаше повече към жребеца, отколкото към нея, – зная, че е много неучтиво да ви спирам по този начин, особено аз, съвсем чужд за вас човек, какъвто за съжаление трябва да се нарека.

– Няма защо да се извинявате, сеньор. Ако не се лъжа, срещали сме се и по-рано – в прерията, близо до Нуесес.

– Вярно! Вярно! – заекна Къхуун, който не желаше да си спомни за това. – Не исках да споменавам за тази среща, но за онова, което видях впоследствие, когато се появихте в галоп на скалата. Всички се чудехме какво стана с вас.

– Няма какво да се чудите, кавалеро. Изстрелът, даден от някой от вашите хора, ме отърва от преследвачите. Видях ги, че се върнаха и просто продължих пътя си.

Къхуун не се ядоса, че му отвърнаха по такъв начин. Той още не беше подхванал разговора, който се надяваше, че ще бъде по-успешен.

Какъв щеше да бъде този разговор, можеше да се предвиди от погледа му – все още отправен към жребеца на Исидора.

– Не искам да кажа, сеньорита, че съм от тези, които се изненадаха от вашето внезапно изчезване. Предположих, че имаште причини да не дойдете при нас и като видях как яздите, не се страхувах за безопасността ви. Това, което изненада мене и всички останали, беше вашата езда. Само какъв кон имаште! Сякаш не галопираше, а летеше. Ако не се лъжа, това е същият кон, който сега яздите. Прав ли съм, сеньорита? Прощавайте, че ви задавам такъв незначителен въпрос.

– Същият ли? Чакайте да помисля! Яздя толкова различни коне. Мисля, че тогава бях със съшия кон. Да, да, сигурна съм. Спомням си как проклетото животно ме издаде.

– Издаде ли ви? Как?

– На два пъти. Първия път, когато се приближавахте вие и вашите хора. Втория – когато индианците – O, Dios! – те не били индианци, както после научих – вървяха през гъсталака.

– Но как?

– Изцвили! Не трябваше да цвили! Обучаван е достатъчно, за да знае това. Няма значение. Веднъж да го закарам до Рио Гранде, и ще го оставя там. Няма вече да го яздя. Нека се върне на пасбищата.

– Извинете ме, сеньорита, че ви говоря по тоя въпрос, но трябва да ви кажа, че съжалявам.

– Съжалявате? За какво?

– Че можете с леко сърце да зарежете такъв разкошен жребец. Какво не бих дал, за да го имам.

– Шегувате се, кавалеро. Не представлява нищо повече от обикновен кон. Може би е малко по-красив и по-бърз. Баща ми има пет хиляди като него. Много от тях са по-красиви, а някои без съмнение – по-бързи. Издръжлив е на дълъг път и затова го яздя сега. Ако не си отивах у дома на Рио Гранде и ако не ме очакваше такъв път, с удоволствие бих го дала на всеки, който го хареса като вас. – Стой мирно, musteno mio! Не виждаш ли, че има човек, който те харесва повече от мен.

Последните думи бяха отправени към мустанга, който като ездачката си изглежда, че бързаше разговора да приключи. Къхуун обаче желаше да го продължи или поне да го доведе до друг край.

– Извинете ме, сеньорита – каза той, като си придаде делови вид, – ако цент е сивия мустанг толкова малко, аз много бих се зарадвал да се разменим. Тексаските търговци ценят моя кон, макар че не е красив. Той не е и много бърз, но мога да ви уверя, че ще ви заведе благополучно до дома ви и ще ви служи добре и след това.

– Какво, сеньор! – възкликна девойката, очевидно изненадана. – Да размените вашия прекрасен американски кон за един мексикански мустанг! Много великодушно предложение и не мога да го приема другояче освен като шегу. Знаете ли, че на Рио Гранде един от вашите коне се равнява по стойност на три, а понякога и на шест от нашите?

Къхуун добре знаеше това, но знаеше също, че мустангът на Исидора ще му бъде по-полезен от цяла конюшня коне като този, който той яздеше. Освен че сам беше видял, беше и чувал от много места за бързината му. Къхуун се нуждаеше от него – точно от него. Той не само би дал „прекрасния кон“, но би платил отгоре и цената на мустанга.

За негово щастие нямаше нужда да я увещава. Колкото и да имаше вкус към коне, младата мексиканка нямаше в характера си нищо от духа на „търговците на коне“. Тя нямаше и опит – в конюшните на баща ѝ или по-скоро по неговите пасбища имаше пет хиляди коня. Защо тогава да не удовлетвори едно такова незначително желание, макар че човекът, който я молеше, не ѝ беше близък, а може би ѝ беше враг. Тя не му отказа.

– Ако не се шегувате, сеньор – отговори Исидора – нямам нищо против.

– Говоря сериозно, сеньорита.

– Вземете го тогава! – каза тя, като скочи от седлото и започна да разкопчава каишите. – Седлата не можем да разменим. Вашето ще ми бъде доста голямо!

Къхуун беше толкова щастлив, че не можеше да намери думи да благодари. Той побърза да ѝ помогне да махне седлото, след което сне и своето.

За по-малко от пет минути конете бяха сменени – всеки запази своето седло и юзди.

На Исидора всичко това ѝ се стори много забавно. Тя почти се смееше, докато се извършваше сделката.

Къхуун гледаше другояче на цялата работа. Той имаше пред себе си задача – много важна задача.

Те се разделиха, без да говорят повече. Казаха си само обичайното „адиос“. Исидора се отдалечи на американския кон, а бившият офицер, яхнал сивия мустанг, продължи пътя си към Каса дел Корво.

Глава LXXIX

НЕУМОРИМИЯТ СЛЕДОТЪРСАЧ

Зеб се върна на мястото, гдето беше вързал кобилата. Гъсталакът му беше познат и той го пресече по-напряко, отколкото го бе пресякъл раненият.

Пак тръгна по следите на счупената подкова, напълно уверен, че те ще го изведат близо до Каса дел Корво. Следата го отведе до път, който свързваше почти в права линия форт Индж с един от бродовете на Рио Гранде. Пътят беше широк, половин миля, нещо обикновено за Тексас, гдето всеки пътник си минава, където си ще, като гледа само да не изгуби посоката.

Конят със счупената подкова беше препускал край пътя, но не беше стигнал до форт Индж. На четири-пет мили от форта следата се отклоняваше от пътя под такъв ъгъл, че ако се тръгнеше по права линия, щеше да се излезе точно при плантацията на Пойндекстър. Зеб беше толкова сигурен в това, че почти не гледаше към земята, а яздеше напред, като че ли до него винаги имаше някакъв пътепоказател.

Много преди това той се бе отказал да върви по следата пеш. Въпреки своето открито презрение към язденето той нямаше нищо против да завърши пътешествието си на седлото, особено сега, когато беше уморен от продължителното търсене на следи сред прерията и гъсталака. Само от време на време поглеждаше към земята, и то не толкова да се увери, че не е изгубил следата, колкото да види дали няма да открие нещо ново.

Имаше места в прерията, гдето на твърдия и сух торф не бяха оставени никакви отпечатъци. Обикновен пътник можеше да помисли, че пръв минава по това място. Но Зеб Стамп не беше от тях. Въпреки че не винаги можеше да различи отпечатъците, той знаеше с точност до инч къде ще станат пак ясни – на по-влажните и меки места в прерията.

По този начин – полубезгрижен, полупредпазлив – ловецът се приближи на по-малко от мила от плантацията на Пойндекстър. Над върховете на акациите вече се виждаха назъбените парापети на асотеата, когато Зеб видя на земята нещо, което го накара да се сепне. Вместо да остане на кобилата, той скочи от седлото, метна поводите на врата ѝ, бързо мина пред нея и тръгна пешком по следата.

Кобилата не спря, а продължи покорно след него, като че ли беше свикнала на подобни прищевки.

Неопитното око трудно би забелязало защо Зеб слезе така бързо от седлото. Това се случи на място, гдето по торфа като че ли не бе минавал нито човек, нито животно. Причината можеше да се разбере само от думите на Зеб, когато той скочи от коня.

– Неговите следи по пътя за дома му! – промърмори той бавно и отмерено и закрачи още по-бавно по следите.

След малко следата го заведе в гъсталака. Той се спря внезапно, като че трънливите храсти бяха станали непроходими за него и кобилата.

Но не беше така. Пътеката лежеше открита пред него – по-открита от всякога. Точно това го накара да не продължава повече напред.

Пътеката се спускаше надолу в една долина – падина в прерията, по която понякога течеше малко поточе. Сега тя беше суха и само тук-таме се виждаха отдалечени една от друга локви застояла вода. В падината, покрита с кал, се виждаше човек, който водеше един кон за юздата.

Нямаше нищо необикновено в държането на коня. Той просто вървеше, накъдето го водеше господарят му.

Но човекът – той какво правеше? Имаше нещо странно в движенията му – нещо, което би озадачило дори и един неопитен наблюдател. Зеб обаче не беше озадачен, поне за повече от секунда.

Щом го видя, и разбра какво прави.

– Заличава отпечатъка от счупената подкова – промълви Зеб – само се опитва! Няма полза, мистър Кеш Къхуун, няма полза! Стъпките ви са толкова дълбоки, че няма да ме излъжете. Ще вървя по тях, та ако ще да ме заведат в пъкъла.

Когато ловецът млъкна, човекът, за когото се отнасяха думите му, бе завършил работата си и като скочи на седлото си, бързо се отдалечи.

Следотърсачът го проследи пеша, без много да се старее да не го изпуша от поглед.

Нямаше нужда. Хрътка, попаднала на прясна следа, не може да бъде тъй сигурна, че ще настигне жертвата си, както беше сигурен Зеб Стамп. Никакви извивки или завои – нищо не можеше да спаси Къхуун.

Следотърсачът напредваше спокойно и не мислеше да се спре, докато не стигне до Каса дел Корво.

Не можем да го виним, че сметките му излязоха криви. Кой можеше да предвиди такова прекъсване, като прекъсването, причинено от срещата между Касий Къхуун и Исидора Коварубио де лос Лянос?

Макар да ги видя и се изненада, и то доста много – Зеб не се издаде, че е

там.

Напротив, той сякаш стана по-предпазлив. Обърна се безшумно, пошушна някакви тайни думи в ухото на кобилата и прикрит от акациите, тихо се прокрадна напред. Кобилата го последва без възражения и забележки.

Зеб скоро спря. Кобилата – също; тя подражаваше така добре, че изглеждаше негов двойник.

Гъсти акации го разделяха от двамата, които сега водеха оживен разговор.

Зеб не можеше да ги види, без да се издаде, че ги подслушва; но все пак чуваше всяка дума. Той стоеше на мястото си и слушаше, докато сделката с конете беше сключена, а и малко след това.

Зеб се осмели да излезе от прикритието си, едва когато Къхуун и Исидора се сбогуваха и разделиха.

Застанал на мястото, където бе станала сделката, той възкликна:

– Мътните го взели! Ето ти среща между мъжки и женски дявол. И на, ако мога да кажа кой спечели от цялата работа.

Глава LXXX

ДОБРЕ НАБЛЮДАВАНИЯТ ВХОД

Измина доста време, преди Зеб Стамп да напусне шубрака, откъдето бе станал свидетел на размяната на конете. Той не се показва, докато двамата участници в сделката не изчезнаха напълно от погледа. Не тръгна нито след единия, нито след другия, а остана на мястото си, сякаш се чудеше кого да проследи.

Всъщност не беше точно това, което го задържаше, а необходимо му беше „хубаво да си помисли“, както той имаше обичай да казва.

Мислите му бяха насочени към размяната на конете; той бе чул целия разговор и предложенията на Къхуун. Това го озадачаваше или по-скоро го караше да си помисли малко. Каква беше причината?

Зеб знаеше, че това, което мексиканката каза, е истина: пазарната цена на американския кон е много по-голяма от цената на мустанга. Освен това той знаеше, че Касий Къхуун не беше човек, когото можеха да измамат при сделка с коне. Защо тогава поиска да си смени коня?

Старият ловец свали филцовата си шапка, мушна веднъж-дваж пръсти в невчесаната си коса, след това поглади прошарената си брада. През цялото време се взираше в земята, сякаш отговорът щеше да изскочи от тревата.

– Само едно може да е – промърмори най-после той, – сивият жребец е по-бърз. Така си е. Затова го иска мистър Кеш. Защо иначе, дяволите го взели, ще дава кон, за който може да получи четири мустанга където и да е в Тексас и още толкова в Мексико? Само заради бързината е! Ама защо? Дявол да го вземе, ако не знам защо. Иска... той... хей! Сетих се... с него иска да настигне безглавия! Така си е! Сигурен съм, както съм сигурен, че се казвам Зебулон Стамп. Опитал се с американския кон, ама не е успял. Това е ясно. Сега си помисли, че ако го срещне пак, ще го настигне с мустанга. Сигурно пак ще отиде да го търси. Отиде към Каса дел Корво да вземе нещо за ядене. Няма дълго да се бави. Няма да мине много време, и някой ще го види тук, в прерията, и този някой трябва да бъде Зебулон Стамп. Хайде, животинче! – продължи той, като се обърна към кобилата. – Ти си мислеше, че ще се приберем, а? Сбъркала си. Трябва да поклучиш още час-два, пък може и цяла нощ. Няма значение, стари приятелю! Тревата не изглежда много лоша и ще си похрупаш малко. Хайде върви и си напълни търбуха!

Докато говореше, Зеб измъкна оглавника през ушите на кобилата и праметна юздата върху издадената част на седлото, та да може кобилата да се напаса до насита. Като я завърза в гъсталака, гдето беше спрял, той се отправи по пътеката, по която бе тръгнал Касий Къхуун.

На двеста ярда по-нататък „джунглите“ свършваха и се простираше открита равнина. На отсрещния ѝ край се виждаше асиендата Каса дел Корво.

На фона на боядисаната в бяло фасада можеше да се различи фигурата на един конник, който в следващия миг се изгуби в тъмните очертания на входа.

Зеб знаеше кой влезе в асиендата.

– Оттук – промълви той – ще го видя, като излезе. И проклет да съм, ако не го дочакам, дори ако трябва да стоя до утре. Хайде сега, въоръжавай се с търпение.

Най-напред Зеб се отпусна на колене. Като се изви тъй, че гърбът му се допря до дънера на един рошков, той седна. След това извади от бездънния си джоб една кожена торбичка с царевичен хляб, голямо парче пържено свинско месо и шише уиски, което по миризмата личеше, че е „мононгахела“.

След като изяде около половината от хляба и месото, той пусна остатъка в торбичката и я закачи на един клон над главата си. После „смукна“, както се следва, от уискито, запали лула, облегна се пак на рошковото дърво, скръсти ръце на гърди и впери очи във входа на Каса дел Корво.

Така седя Зеб цели два часа. Не мръдна поглед от вратата; никой не можеше да излезе, без той да го види!

От асиендата влизаха и излизаха хора – мъже и жени.

От светлото оскъдно облекло и мургавите им лица личеше дори отдалеч, че те са прислужници. Всички вървяха пеша. Човекът, когото Зеб очакваше, ако изобщо излезеше, трябваше да бъде на кон.

Бдението на ловеца беше прекъснато от залеза на слънцето; той само промени положението си. Когато сумракът започна да хвърля виолетови сенки над равнината, Зеб стана на крака, мързеливо опъна дългото си тяло и се изправи до дървото, сякаш така мислеше по-лесно.

„Тая лисица може да се измъкне през нощта – разсъждаваше той – или пък преди да се развидели. А аз трябва да зная накъде ще тръгне в прерията. Няма смисъл да мъкна кобилата подире си – продължи той, като погледна към мястото, гдето я беше оставил, – само ще ми пречи. Пък ще има ясна луна и от негърските колиби могат да я зърнат. По добре ще си бъде тя тука – има и трева, и къде да я скрия.“

Зеб се върна при кобилата, свали седлото, завърза единия край на ласото около врата ѝ, а другия за едно дърво, отвърза старото си одеяло от задния край на седлото, преметна го на лявата си ръка и се отправи към Каса дел Корво.

Той не вървеше *pari passu**, а ту по-бързо, ту колебливо, според местността, така че в здрача да не бъде забелязан от асиендата.

[* *Pari passu* (лат.) – равна стъпка Б. пр.]

Тази предпазливост не беше излишна, защото мястото, през което трябваше да мине, беше съвършено голо – без горичка или каквото и да било прикритие. Тук-там имаше по някое самотно дърво – дъб или алгаробия, но не достатъчно близо едно до друго, за да го скрият и да не го видят от прозорците, а още повече от асотеата.

От време на време той спираше съвсем. Чакаше сумракът да се сгъсти. Прокрадвайки се, ловецът стигна на по-малко от двеста ярда от стените на асиендата, точно когато от небето изчезна и последният слънчев лъч.

Сега засега той беше достигнал целта на своето пътешествие – на това място можеше да прекара нощта.

Наблизо растеше нисък храст. Като залегна зад него, Зеб поднови наблюденията си, за които едва ли може да се каже, че са били прекъсвани.

През тази безкрайно дълга нощ Зеб Стамп ни веднъж не затвори и двете си очи едновременно – едно от тях винаги бдеше. Някаква необикновена причина го подтикваше да бодърствува с неотслабващо старание.

Отначало еднообразието на самотното бдение бе нарушавано от различни звукове. Откъм помещенията на робите се чуваше глъчка, а от време на време и звънлив смях, но по-подтиснат от обикновено. Сега смехът не бе придружен от ясната мелодия на цигулката или звучното дрънкане на банджото – звуци, характерни нощем за „негърските квартали“.

Мрачната тишина, надвиснала над „голямата къща“, беше навлязла в сърцата и на самуреночерните роби.

Около полунощ гласовете стихнаха. Навсякъде пареше тишина, нарушавана от време на време от воя на блуждаеща хрътка, която отвърщаше на воя на койтото в равнината.

„Часовоят“ беше прекарал уморителен ден, но мислите му го държаха буден. Веднъж, когато имаше опасност те да го изоставят и да задреме, той скочи на крака, обиколи няколко пъти поляната, легна отново, заби глава в храста, запали лулата си и я изпуши докрай.

През цялото време очите му не се откъсваха от голямата масивна порта на асиендата. Луната я осветяваше и той можеше да види, че е още затворена.

Зеб отново промени поста си при изгрев слънце, както направи при залез.

Когато първите багри на утрото се появиха на хоризонта, той предпазливо се изправи, зави се с одеялото, обърна гръб на Каса дел Корво и се отдалечи по пътеката, по която бе дошъл предишната вечер.

Отдалечавайки се с неравномерни стъпки, той от време на време се спираше и през рамо поглеждаше предпазливо назад.

Никъде обаче не се спря за по-дълго, докато не стигна до рошковото дърво, под чиято сянка беше вечерял. Той закуси на същото място и по същия начин.

Втората половина от хляба и свинското скоро изчезнаха между зъбите му, а след това и останалата в шишето ракия.

Ловецът отново напълни лулата си и точно щеше да я запали, когато видя нещо, което го накара бързо да прибере кремъка и чакмака в торбичката, отгдето ги беше извадил.

През синкавата мъглявина на утрото той видя на входа на Каса дел Корво някакво тъмно петно. Вратата беше отворена.

Почти в същия миг се появи човек, възседнал малък сив кон. Вратата се затвори веднага след него. Но Зеб Стамп не обърна внимание на това. Той искаше само да види накъде ще тръгне подранилият пътник. Няколко секунди му бяха достатъчни. Главата на коня и лицето на ездача бяха обърнати към него.

Той не загуби никакво време, за да разбере кой е конникът. Нямаше съмнение, че това е същият човек, който беше минал край това място предишната вечер. Ловецът беше сигурен, че той пак ще мине оттук.

Зеб се втурна към кобилата, оседла я набързо и я поведе към гъсталака, отгдето можеше да наблюдава горската пътека незабелязано. Там очакваше приближаването на сивия жребец и неговия ездач капитан Касий Къхуун.

Той остана скрит дълго след като Къхуун мина в тръс край него, навлезе в гъсталака и постепенно изчезна в утринната омара на прерията.

Едва тогава Зеб Стамп се качи на седлото и пришпори кобилата.

Той тръгна след Касий Къхуун, без да се старее да го следи с поглед. Това не беше нужно. Покритата с роса трева бе за стария ловец чист лист и следите на сивия мустанг бяха ясни като буквите в напечатана книга. Той можеше да ги чете дори когато яздеше в тръс, дори и когато галопираше.

Глава LXXXI

С ГЛАВАТА НАДОЛУ, С КРАКАТА НАГОРЕ

Касий Къхуун продължи да язди през прерията, без да подозира, че някой друг освен Плуту, който бе оседлал коня му, го е видял да напуска къщата.

Той нищо не подозираше, когато мина и край мястото, гдето, приклепнал в шубраците, се беше скрил Зеб Стамп.

Касий предполагаше, че никой не го вижда в неясната утринна светлина – ни човек, ни звяр.

Когато излезе от горичката, той се отправи към Нуесес, като отначало яздеше в тръс, а след това премина в галоп.

Първите седем-осем мили той не обръщаше внимание на нищо наоколо. Задоволяваше се само от време на време да погледне към хоризонта, и то само пред себе си. Не обръщаше очи нито наляво, нито надясно, а назад погледна само веднъж, след като се беше отдалечил на известно разстояние от горичката.

Мислите му се стремяха към нещо напред, което още не се виждаше. Какво беше то? Знаеше само той и още един човек – Зеб Стамп, макар че Къхуун въобще не допускаше, че някой смъртен може да подозира причината на неговото ранно пътешествие.

Всъщност старият ловец само предполагаше. Но беше тъй сигурен, че предположенията му са правилни, колкото сигурен би бил, ако бившият капитан му се бе доверил. Той знаеше, че Касий Къхуун бе излязъл да търси конника без глава с надежда да го залови.

Макар и на кон, бързоног като тексаските елени, Къхуун съвсем не беше уверен в успеха си. Имаше голяма вероятност да не срещне желания „дивеч“ и това поглъщаше мисълта му, докато яздеше.

Несигурността го тревожеше, но гой се утешаваше с надежда, подхранвана от някои неотдавнашни случки.

Имаше едно място, гдето на два пъти бе срещал конника без глава. Може би пак е там.

Това място беше една затулена поляна на границата между саваната и гората, близо до началото на просеката, където се предполагаше, че е извършено убийството.

„Чудно защо винаги се връща там? – мислеше си Къхуун. – Наистина чудно! Като че ли знае... Ами! Отива там, защото тревата е по-хубава и наблизо има вода. Е, дано и днес иде. Тогава има вероятност да го намеря. Ако не отиде, трябва да се вра из гъсталака, а това никак не ми харесва, макар и посред бял ден.“

„Хм! От какво има да се страхувам – той е на сигурно място в затвора! Само парченце олово, но трябва да го извадя, дори ако се наложи да го гоня, докато конят ми падне и умре на пътя. О, небеса! Какво е това там?“

Последните шест думи Къхуун произнесе гласно. Преди това си бе говорил наум. Той спря и така дръпна поводите, че мустангът почти се изправи на задните си крака. Очите му, отправени към равнината, като че ли щяха да изскочат от орбитите си.

В прикования му поглед имаше нещо повече от изненада – в него се четеше ужас.

И нищо чудно, защото гледката, която се бе открила пред очите му, можеше да ужаси и най-неустрасимото сърце.

Слънцето, прокраднало се над хоризонта на прерията, грееше точно зад гърба на ездача в същата посока, по която се движеше. Пред него ниско по земята се издигаше синкава мъглявина – дихание от близката гора. Самите дървета не се виждаха. Те бяха скрити зад изпаренията, които се носеха над тях и ги обвиваха като лилав воал, който постепенно се преливаше с небесната синевина.

Зад този воал като на сцена се движеше необикновен конник, който можеше да изпълни зрителя с недоумение, ако не го бе виждал по-рано. Това бе конникът без глава. Но сега той не изглеждаше така, както Къхуун и всички други го бяха видели преди. Не, той беше съвсем различен. На вид бе същият, но размерите му бяха десет пъти по-големи.

Това вече не беше човек, а колос – великан. Конят бе кон по форма, но висок и огромен като мастодонт*.

[* Мастодонт (гръцки) – грамаден допотопен слон. Б. пр.]

Но това не беше всичко. Друга, още по-голям д и необяснима промяна бе настанала. Конникът без глава не се движеше по земята, а по небето – и ездачът, и конят бяха обърнати с глава надолу. Копитата на коня ясно личаха по горния край на мъглявината, докато раменете на ездача, за малко щях да кажа главата, допираха хоризонта! Сарапетото, което го обгръщаше, като че ли не се подчиняваше на закона за земното привличане. То се спущаше по тялото на конника, сякаш той беше с краката надолу. А също и юздите, гривата и извитата опашка – те всички „падаха“ нагоре!

Когато призрачното видение, сега по-призрачно от всеки друг път, се появи, то се движеше бавно и отпуснато. За известно време то не промени хода си и Къхуун стоеше втренчен, със сърце, преливащо от ужас.

Внезапно настъпи промяна. Очертанията му станаха неясни, конят се обърна и се отдалечи в тръс в обратна посока, но все още с краката нагоре.

Видението се бе изплашило и бягаше.

Къхуун, полувцепенен от страх, би стоял на мястото си и би оставил видението да се отдалечи, ако не беше конят му, който неочаквано се изви и по такъв начин го изправи лице с лице с обяснението на загадката.

Като се обърна, от прерията долетя шум от копита, който му показва, че наблизо се намира истински конник, ако можеше да бъде истински конникът, хвърлил такава страхотна сянка.

– Мираж! – извика Къхуун и изруга. – Какъв глупак съм, че се подведох. Ето го проклетото животно от миража; него съм тръгнал да търся. При това толкова наблизо. Само ако знаех, щях да го пипна, преди да ме усети. А сега напред да го догоня. И ще го догоня, дори ако е необходимо да галопирам до другия край на Тексас.

С вик, шпори и камшик той се втурна напред, за да докаже своето решение. След

пет минути по прерията се носеха двама конници. Техните коне, рожби на прерията, препускаха близо един зад друг. Конникът върху гърба на първия от тях беше без глава, а в гърдите на другия, който го преследваше, биеше сърце, решено на всичко.

* * *

Преследването не продължи дълго – поне докато се намираха в откритата прерия. Къхуун смяташе, че скоро ще постигне целта си.

Неговият кон изглеждаше по-бърз, може би защото той го подканяше настойчиво, а може би защото преследваният не беше толкова уплашен, че да иска да избяга. Малко по малко сивият жребец скъсяваше разстоянието и скоро се приближи толкова, че Къхуун приготви пушката си.

Той имаше намерение да застреля коня и да сложи край на преследването; и щеше да стреля незабавно, ако не се страхуваше. По-рано бе стрелял напразно и сега не желаше да дръпне спусъка, преди да се доближи толкова, та да бъде сигурен че изстрелът ще е смъртоносен.

Но докато Къхуун се колебаеше, преследваният кон внезапно се отклони от прерията и се втурна в просеката.

Тази неочаквана маневра обърка преследвача и докато се опомни, той изостана с повече от половин миля.

Къхуун се приближаваше към мястото, което добре, твърде добре познаваше – мястото, гдето бе пролята кръв. При всеки друг случай той би го избягнал, но сега в сърцето му се таеше мисъл, която не му позволяваше да си спомня миналото и го караше да забрави всичко друго освен страха от бъдещето. Той можеше да се успокои, само ако хванеше необикновения конник и отстранеше надвисналата опасност.

Той още веднъж догонва преследвания – разширените ноздри на жребеца му почти се допираха до развяната опашка на мустанга. Пушката му бе готова в лявата ръка, а показалецът на дясната бе на спусъка. Той само търсеше място къде да се прицели по-добре. В следващата секунда Къхуун щеше да стреля и да изпрати един куршум в ребрата на бягащия кон, когато последният, като че почувствувал опасността, направи бърз скок встрани, ритна преследвания го кон в муцуната и се втурна в друга посока.

Това неочаквано действие и пронизителният, пълен с ненавист „крясък“, които сякаш говореха за някакъв неземеен разсъдък, объркаха малко Къхуун и коня му. Конят спря и отказа да продължи. Само острите шпори, които се забиха дълбоко в хълбоците му, го принудиха да се подчини и отново да полети в галоп.

Сега по-ревностно от всякога ездачът напираше напред, защото беглецът изостави пътеката и се отправи към храсталаците. Там преследването можеше да свърши, без да успее да убие или улови животното. До този миг Къхуун го занимаваше само мисълта дали конят му е достатъчно бърз, за да издържи в преследването. Той не беше предвиждал такъв край, какъвто сега изглеждаше вероятен и възможен. Решен да действа незабавно, той вдигна пушката си.

В това време той се намираше в храстите – конникът без глава, скрит наполовина в листака, чиито вейки се удряха със свистене в двете му страни. Къхуун имаше възможност да се прицели само в бедрата на коня и той насочи пушката си към тях.

Цвета избълва серен дим. В същото време се чу пукот. Сякаш от изстрела един тъмен предмет се завъртя през облака дим и глухо тупна на торфа. Той отскочи и се търкулна в краката на коня на Къхуун. Той спря, но продължи да се клатушка насам-нататък като фърфалак, малко преди да престане да се върти.

Сивият жребец изпръхтя и се вдигна на задните си крака. Ездачът изпищя уплашено.

И нищо чудно. Ако Къхуун познаваше добре Шекспир, можеше да повтори думите му: „Не разтърсвай кървавите си коси“*, защото на земята под него се въргалаше човешка глава. На нея имаше надяната шапка с корава, кръгла периферия, която не й позволяваше да спре на едно място.

[* Думи на Макбет от едноименната трагедия на Шекспир (3 действие. IV картина), отправени към духа на убития Банко. Б. пр.]

Лицето беше цяло обърнато към Къхуун. То бе мъртвешки бледо, съсухрено и покрито с кръв. Очите изцъклени студени и замъглени като стъклени топчета. Бели

зъби блестяха между посинелите устни, сякаш разтегнати презрително.

Къхуун гледаше всичко това ужасен и разтреперан. Страхът му не бе от нещо свръхестествено, а от грубата действителност.

Тази очна ставка с безмълвната глава, която говореше толкова много, не продължи дълго. Още докато тя се люлееше на равната поляна. Къхуун изви коня, смуши го и се отдалечи в галоп.

Той не се опита да продължи преследването на конника без глава, който все още се чуваше да се провира сред храсталаците. Обратно, обратно през прерията към Каса дел Корво!

Глава LXXXII СТРАННИЯТ ВЪРЗОП

След като излезе от храсталака, старият ловец продължи да се движи бавно по следите, като че имаше на разположение цял ден и нямаше нищо особено, което да го кара да бърза.

И все пак, ако човек разглеждаше лицето му отблизо, щеше да забележи колко напрегнато бе то. Това обясняваше нервното му въртене на седлото и остриите погледи, отправени от време на време напред.

Зеб Стамп едва благоволяваше да погледне към следите, оставени от Къхуун. Той можеше да ги разчита с крайчеца на око си. Дори и старата кобила можеше сама да ги следва.

Но не това го караше да се бави, той би предпочел да не изпуска Къхуун от очи, но се страхуваше Къхуун да не го забележи и да осуети крайната му мел, чието изпълнение беше MUOIO по важно от всичко, което можеше да се случи междувременно. Зеб Стамп искаше да научи нещо и сега се уповаваше повече на ума, отколкото на сетивата си.

Ловецът напредваше бавно и предпазливо, но постоянствуваше, и затова не изоставаше. Най после той стигна до мястото, гдето Къхуун бе видял миража.

Но Зеб не видя нищо. Миражът бе изчезнал. Небето достигаше до прерията – синьото и зеленото се срещаха в права линия.

Обаче той видя нещо, което го развълнува почти толкова, колкото би го развълнувало и видението: две следи от конски копита. Едните, които следваха другите, бяха от копитата на новия кон на Къхуун, които Зеб вече беше премерил.

Нямаше нужда да прави предположения за отпечатъците на другия кон. Зеб ги познаваше така добре, като че бяха оставени от неговата кобила.

– Тоя негодник е открил нещо – отрони се от устата на Зеб, вторачен в двойните следи. – Пък може и да не го е уловил – продължи той нехайно и провлачено. – Отде да знам. Всичко е възможно. Дяволите да го вземат, мустангът може да е позволил на Къхуун да се приближи до него, като е видял, че язди мустанг. Ами ако е така?...

– Защо ли вися тук? Нямам време за маене. Ако го е хванал и се е докопал до това, което му трябва, тогава всичко отива по вятъра. Няма да мога да направя нищо.

– Добре ще е да побързам. Хайде! Дий! Да видим дали ще успееш да настигнеш сивия кон, който е минал оттук преди около половин час. А сега, ха покажи, че и ти можеш да тичаш като другите, когато си на зор. Дий!

Вместо да употреби жестокото средство, с което обикновено караше кобилата да препуска, колкото може по-скоро, Зеб само я пришпори и тя пое в тръс. Той нямаше намерение да се движи по-бързо, отколкото изискваше предпазливостта. И докато яздеше, не откъсваше поглед от хоризонта пред себе си. Мислеше си:

„Като гледам следите, не е мъчно да позная накъде е тръгнал. Като че ли всичко живо отива натам. Натам е тръгнал и бедният момък, дето никога вече няма да се върне. Ех, какво да се прави! Ако не можем да го съживим, поне да платим на мръсника, дето му е отнел живота. В светото писание пише «око за око, зъб за зъб». И май някои зъби ще пострадат, преди да съм свършил. Той не предполага че... Хей, какво е това? Ето го и него! А ето го и този безглавия, мътните го взели. И двамата препускат. Кълна се, че сивият ще го догони.“

– Не, идват насам, затова няма нужда да се крием, драга. Ами я по-добре да се

поспрем за малко. Може да ни види, ако шаваме много, много.

– Няма нищо страшно! Той целият е погълнат от дяволиите си и едва ли ще се обърне. А! Точно както очаквах. Навлязоха в просеката бързо, колкото им държат краката.

– Сега, моя кобилке, да тръгнем!

Отново в тръс, с очи, приковани към просеката. Зеб навлезе сред дърветата.

Макар че преследвачът и преследваният отдавна бяха минали завоя в просеката и сега не се виждаха, той не пое по нея, а навлезе в храстите.

Зеб се движеше така, че да може да наблюдава просеката на известно разстояние, а в същото време гледаше и той, и кобилата да останат скрити за всеки, който би се приближил от обратната страна.

Той не очакваше да срещне някого, а най-малко пък човека, който скоро се появи прел него.

Зеб не се изненада, като чу изстрел. Той го очакваше още в мига, в който бе започнал да следи Къхуун. Всъщност изненадващо беше, че изстрелът не дойде по-рано. Когато се чу пукотът, Зеб позна чия пушка бе стреляла.

Но той наистина се учуди когато след няколко минути видя нейният притежател да се връща по поляната, и то бързо, като че ли отстъпваше.

Пак се връща, и то толкова скоро – си промърмори старият ловец, като забеляза Къхуун. Чудна работа, дявол го взел! Става нещо! Хи, хи, хи, бяга като подгонен от дяволи. Сигурно сега пък безглавият го гони. Тъпкано му го връща.

Така изглежда. Цял сребърен долар ще дам, да видя такова нещо. Ха, ха, ха! Хи, хи, хи!

Дълго преди това ловецът се бе смъкнал от седлото и скрил предпазливо заедно с кобилата така, че Къхуун, когото очакваше скоро да мине край него, да не го види.

Къхуун наистина мина скоро, но с такава бързина и обезумял израз, че нямаше да забележи Зеб, дори да се бе изправил цял-целеничък пред него на алеята.

„Мътните го взели! – възкликна на ум ловецът, когато конникът с изкривено от страх лице се приближи и той можа да го види. – Ако дяволите не са подир него, сигурно са влезли в него. Лицето му е най-грозната картинка, която съм виждал. Жалко за тая, дето ще го вземе. Бедната мис Пойндекстър! Дано да се отърве от тоя главорез, дето иска да й стане господар.“

– Какво ли е станало? Не се вижда нищо да го гони, а той бяга ли бяга. Накъде ли е тръгнал? Трябва да видя.

– У дома си! – възкликна ловецът, като отиде до края на гората и видя, че Къхуун галопира към Каса дел Корво. У дома си отива. Съвсем съм сигурен.

– Хайде, старо – продължи Зеб, когато сивият кон се скри от погледа. – Ние с теб ще отидем в обратна посока. Трябва да видим за какво е стрелял.

* * *

Десет минути по-късно Зеб слезе от кобилата и повдигна от земята предмет, който би ужасил и отвратил и най-безстрашното сърце. Но не и стария ловец. В него той видя чертите на добре познато лице. Въпреки че кожата бе съсухрена и кървавите струйки страховтно изменяха израза му, то му беше скъпо, макар че бе мъртво и обезобразено.

Той обичаше това лице, когато то принадлежеше на младежа, а и сега мислеше за него, когато не принадлежеше на никого.

Зеб хвана шапката, която стягаше главата, и се помъчи да я свали. Но не успя. Главата се беше подула толкова, че почти щеше да пръсне шапката.

Зеб гледаше лицето с умиление.

Божичко! Божичко! – провлечено извика гой. Какъв подарък за бащата, а да не говорим за сестрата. Няма да я занеса. По-добре е да я заровя тук и никому нищо да не казвам.

– Не. Какво говоря? Сега не знам дали ще ми помогне да докажа истината. Но отгдето да знае човек, може пък и да помогне. Какъв свидетел ще бъде тя, като се изтъпанча с нея в съда!

Като каза това, Зеб отвърза старото си одеяло и грижливо зави в него главата заедно с шапката. След това закачи необикновения вързоп на седлото, качи се на

кобилата и замислено се отдалечи.

Глава LXXXIII ПАЗИТЕЛИ НА ЗАКОНА

На третия ден след затварянето на Морис треската му премина и той престана да бълнува. На четвъртия ден беше почти здрав. На петия щяха да го съдят.

В Тексас, гдето човек може да бъде съден, осъден и обесен за углавно престъпление само за двадесет и четири часа, тази бързина не изглеждаше нередна, както би изглеждала другаде.

Многобройните му неприятели по свои съображения настояваха да се бърза, а приятелите му, които бяха малцина, нямаха достатъчно силни доводи, за да им се противопоставят.

Населението, вдъхновено от мисълта, стара колкото света, че „пролятата кръв на убития вика за отмъщение“, шумно настояваше за незабавно правосъдие.

Привържениците на първата група бяха подпомогнати от едно благоприятно обстоятелство. По една случайност съдията от върховния съд беше на обиколка и щеше да посети форт Индж през същата седмица. Затова беше необходимо делото на Морис Джерълд и на другите заподозрени в убийството да се разгледа в определен срок. Тъй като никой не се противопостави, никой не поиска отлагане, делото бе включено в списъка за разглеждане на петнадесетия ден от месеца.

Обвиненият имаше право да поиска защитник, обаче в поселището нямаше редовен адвокат, защото в пограничните райони джентълмените с тогата на Темида обикновено пътуваха заедно със съда, а съдът още не беше пристигнал. Въпреки това в поселището се беше появил адвокат: известен юрист, дошъл чак от Сан Антонио да защитава подсъдимия. Той беше заявил, че идва доброволно, може би от великодушие или с намерение да прави кариера. Разправяха обаче, че злато, връчено му от нежни ръчички, го бе убедило да предприеме това пътешествие.

Поговорката „Като тръгне веднъж, върви“ важи и за адвокатите. В деня преди делото във форт Индж се появи втори адвокат, който също заяви, че иска да защитава подсъдимия. Този джентълмен беше дошъл от още по-далече. Всъщност той бе тръгнал от Ирландия, прекосил Атлантика с единственото намерение да се срещне с човека, обвинен в убийство.

Вярно е, че това, за което бе дошъл, нямаше нищо общо с убийството. След като остави багажа си под покрива на мистър Обердорфер и запитал за Морис Джерълд, адвокатът от Дъблин бе много изненадан, когато му казаха, че младият ирландец е затворен в караулното помещение.

Още по-голяма бе изненадата му, когато узна причината за ареста.

– Какво? Синът на Мънстър Джерълд обвинен в убийство? Наследникът на замъка Балах с неговия красив парк и имение! Та аз нося документи в чантата си. Невероятно? Заведете ме при него!

Макар че тексаският кръчмар бе склонен да се усъмни в здравия разум на новодошлия, той изпълни молбата му и намери човек да го заведе до караулното помещение.

Ако ирландският адвокат не беше с ума си, той сигурно не беше съвсем безумен. Вместо да му откажат достъп при обвиняемия, те му разрешиха да влиза и излиза от затвора, когато намери за добре.

Представил бе на коменданта някакви документи, които му осигуряваха тази привилегия и му създадоха приятелски отношения с „юриста“ от Тексас.

Появата на ирландския адвокат в този критичен миг предизвика най-различни предположения във форта и поселището. В бара „Добре дошли“ се говореше само за това. Чудноватият вид на адвоката засили апетита на местното население към догадки, засилен и без това от някои „разкрития“ на стария Дафър.

Въпреки всичко презокеанският „блустител на закона“ се оказа верен на професията си във всяко отношение. Като изключим малката непредпазливост, за която вече споменахме и която се дължеше на неговата първоначална изненада, той не каза нищо повече и през цялото време мълчеше като риба. Пък и нямаше много време за говорене. Делото бе насрочено за деня след пристигането му и той прекарваше или в

караулното помещение насаме със затворника, или заедно с адвоката от Сан Антонио.

Носеше се слух, че Морис Джерълд им разправил някаква странна и необикновена история, но изгарящите от любопитство жители на поселището не научиха каквито и да било подробности около нея.

Само един човек беше запознат с тази история и можеше да я потвърди – Зеб Стамп, ловецът.

Може би и още един, но той не се ползуваше с доверието нито на обвиняемия, нито на неговите защитници.

Зеб не се събираше с адвокатите. Само веднъж го бяха видели да говори с тях. След това напусна поселището и отиде, както всички предполагаха, да си гледа работата – да търси елени, мечки и пуйки.

Всички грешаха. За известно време Зеб се бе отказал от преследването на обикновената плячка, която гонеше, хващаше и убиваше.

Ловецът бе пак по прерията, но не за птици и животни, а да улови едно същество, което не можеше да бъде причислено ни то към едните, нито към другите – конника без глава.

Глава LXXXIV ЛЮБЕЩИЯТ ПЛЕМЕННИК

„Ще го съдят утре, утре, слава богу! Няма вероятност някой да улови това проклето животно преди делото. Дано никога не го хванат. Само от него се страхувам. Нека се опитат без него да докажат какво е станало. Та и аз самият не знам. Достатъчно е, че...“

„Чудно, защо ли е дошло това ирландско адвокатче?“

„А пък и другият от Сан Антонио. Кой и защо ли го е довел? Сигурно някой е обещал да му плати разноските.“

„По дяволите! Пет пари не давам. Нищо няма да разберат, освен че Джерълд е извършил деянието. Всички улики са против него и всички са на това мнение. Не може да не го осъдят.“

„Само тази подозрителна змия Зеб Стамп се съмнява! Няма го никакъв. Чудно къде ли се е дянал? Казват, че е отишъл на лов. Надали. Ами ако е отишъл за него? Ами ако го улови?“

„Аз самият бих се опитал, ако имаше време, но няма. Утре вечер всичко ще е свършено, а след това, ако се появи... След това да става, каквото ще. Работата е сега да се осигуря. За бъдещето няма какво да се грижа. Като обесят едного за убийството, едва ли ще обвиняват и втори. Дори и да се появи нещо подозрително, те ще се направят, че не го виждат. В противен случай ще се изложат.“

„Струва ми се, че с регулаторите съм добре. Самият Сам Менли изглежда доста убеден. Избих от главата му всички съмнения, когато разправих какво съм чул през онази нощ, дори малко повече, отколкото съм чул, но и това, което чух, бе достатъчно да подлуди всекиго. Проклятие!“

„Било каквото било. Срещала се е с него и туй то. Но тя вече няма да го види, освен на другия свят. А това зависи от нея. Не вярвам нещо да е станало помежду им. Тя не е такова момиче въпреки необуздания ѝ характер. А може би е само благодарност, както разправя прислужницата. Не, не. Не е възможно. Човек не напуска леглото си посред нощ, за да се срещне с някого в градината само от благодарност. Тя го обича – обича го. По дяволите любовта им! Тя никога няма да го има. Никога няма да го види, освен ако продължава да упорствува. Това само ще влоши положението му. Само една нейна дума, и той ще увисне на бесилката. Тя ще я каже, ако не каже другата дума, за която вече два пъти съм я питал. То ще бъде трети и последен път. Ако откаже, ще действам. Не само че ще се свърши с този ирландски скитник, но тя ще бъде виновна за гибелта му. Но и плантацията, къщата, негрите, всичко.“

Такива мисли минаваха през главата на Касий Къхуун, който се беше уединил в стаята си.

Те бяха прекъснати от Удли Пойндекстър. Тъмен и мълчалив, той блуждаеше из коридорите на Каса дел Корво и случайно, без всякакви намерения бе влязъл в стаята на племенника си.

– А, вуйчо Удли! Искрах да те видя.

– Мене! Защо?

В гласа на съсипания баща се четеше смиреност, почти унизително покорство. Гордият Пойндекстър, пред когото двеста роби бяха треперали всеки ден и всеки час, сега стоеше пред своя господар.

Вярно е, че човекът, който можеше да го унижи, беше негов племенник – син на сестра му, но той не се уповаваше на това, защото познаваше характера му.

– Искрах да поговорим за Лу – каза Къхуун.

Това беше точно темата, която Удли Пойндекстър всячески се стараеше да избегне. Той се страхуваше да мисли за нея, а камо ли да я разисква, особено пък с човека, който започна разговора.

Той никак не се учуди. Нещо, което Къхуун бе подметнал предишния ден, го караше да очаква разговор на тази тема.

Тонът, с който Къхуун започна, не разсея безпокойството му. В него звучеше по-скоро заповед, отколкото молба.

– За Лу? Какво точно? – попита плантаторът с престорено спокойствие.

– Аз... – започна Къхуун нерешително, като че ли се срамуваше или се преструваше, че се срамува да започне разговора. – Аз... исках...

– Предпочитам – прекъсна го плантаторът, като се възползува от колебанието му, – предпочитам да не говорим за нея сега.

Думите му бяха почти умолителни.

– Но защо не сега, вуйчо? – попита Къхуун окуражен от отговора.

– Сам знаеш защо!

– Е, знам, че моментът не е подходящ. Бедният Хенри изчезна. Предполага се, че... В края на краищата може да се върне и всичко ще се оправи.

– Никога! Никога вече, няма да го видим, било жив или мъртъв. Вече нямам син.

– Но имаш дъщеря, която...

– Която ме опозори.

– Не вярвам, вуйчо! Не!

– Какво значи това, което сам видях и чух? Какво я накара да отиде там, на двадесет мили през прерията, сама, в хижата на един обикновен търговец на коне, до леглото му? О, господи! И защо се намеси тя да спаси човека, който е убиец на сина ми, на нейния брат? О, господи!

– Струва ми се, че нейните думи дават достатъчно ясен отговор на първия въпрос.

Но Къхуун сам не вярваше.

– А що се отнася до втория въпрос... Всяка жена би по стъпила по същия начин, всяка жена като Лу.

– Няма втора като нея. Това го казвам аз, нейният баща.

О, да можех да повярвам, че е тъй, както ти казваш! Бедната ми дъщеря, която сега трябва да ми е по-скъпа от всякога, сега, когато нямам син.

– Тя може да ти намери син, и то твой родственик, който обещава да изпълнява задълженията на син може би не с толкова любов, колкото изчезналият, но с всичките си сили. Не искам да говоря със загадки, вуйчо Удли, знаеш какво искам да кажа, знаеш, че вече съм решил. Искам Лу.

Плантаторът не се изненада от това кратко изявление. Очакваше го. И все пак сянката на челото му стана още по-мрачна. Очевидно предложението не му се нравеше.

Това може би изглежда странно. Доскоро самият Пойндекстър беше за този брак и често пъти предпазливо се бе опитвал да убеди дъщеря си.

Преди да се преселят в Тексас, той знаеше сравнително малко за племенника си.

Откакто навърши пълнолетие, Къхуун живееше в щата Мисисипи и повечето прекарваше в разюздания град Нови Орлеан. Вуйчо му го виждаше само при случайните му посещения на плантацията в Луизиана. Когато братовчедка му Луиза израсна красавица, неговите посещения зачестиха и ставаха все по-дълги и по-дълги.

После в продължение на дванадесет месеца той участвува в мексиканската война и се издигна до чин капитан. След военните си победи върна се с твърдото решение да победи и в любовта – да покори сърцето на братовчедка си, креолката.

От този миг той се установи почти за постоянно под покрива на вуйчо си. Макар че младата девойка не го харесваше много, той печелеше благоразположението на баща

й с вечните, изпитани средства.

Някога богат, сега плантаторът беше беден. Разорен от разточителство, той бе потънал в дългове. Обратно, племенникът му от беден бе станал богат. Самата случайност му беше помогнала. Предвид обстоятелствата не е чудно, че вуйчо му вземаше пари от него. В Луизиана сред старите си съседи Удли Пойндекстър все още се ползуваше с уважение, което го предпазваше от подозрения, че зависи от племенника си; а и Къхуун се въздържахше и не показваше очебийната надменност на всеки кредитор.

Едва след като се преселиха в Тексас, техните отношения добиха особения характер на отношенията между длъжник и кредитор. Тия отношения се изясниха още повече, след като Къхуун на няколко пъти се опита да спечели Луиза и тя го отблъсна.

Сега плантаторът имаше по-добра възможност да опознае истинския характер на племенника си. От ден на ден след пристигането им в Каса дел Корво той все повече се разочароваше от него.

Разпратата на Къхуун с ловеца на мустанги и дуелът не засилиха уважението на вуйчо му към него, макар че като сродник той бе длъжен да го подкрепи. Случиха се и други неща, които още повече промениха чувствата му. При все че имаше явни изгоди, Пойндекстър се отказа от мисълта да даде Луиза на племенника си.

Но уви, имаше обстоятелства, които той не можеше да пренебрегне. По-скоро нерешителност, отколкото скръб по загубения син, продиктува отговора му.

– Ако разбирам добре, имаш предвид женитба? Не е време да се говори за сватба, когато смъртта още витае над къщата. Самата мисъл би предизвикала скандал в поселището.

– Грешиш, вуйчо! Нямам предвид женитба – искам да кажа, сега. А нещо друго, което ще осигури женитбата, щом дойде подходящо време.

– Не те разбирам, Кеш.

– Ще ме разбереш, ако ме изслушаш.

– Говори!

– Ето какво исках да кажа. Решил съм да се женя. Както знаеш, вече наближавам трийсетте. На тази възраст човек се уморява от скитане. Съвсем съм уморен и нямам намерение да остана ерген. Желая да се ожения за Лу. Няма защо да бързаме. Тя само трябва да ми даде подписано и подпечатано обещание, за да съм сигурен. Искам въпросът да се уреди сега. Когато преминат неприятностите, ще имаме достатъчно време да говорим за сватбата.

Думата „неприятности“ прозвуча грозно в ушите на бащата, който жалееше убития си син.

Духът на Удли Пойндекстър се разбунтува. Някогашната му гордост се възвърна придружена от възмущение. Той обаче скоро се примири. От една страна, виждаше земя, роби, богатство, положение, а от друга – бедност, която му се струваше равностепенна на смърт.

Но ако съдим по отговора му, той не се беше примирил напълно.

– Добре. Касий, ти си достатъчно откровен, но аз не знам какво е отношението на дъщеря ми към теб. Ти каза, че исках да се ожениш за нея, а тя иска ли? Смятам, че трябва да си зададем този въпрос!

– Струва ми се, вуйчо, че това зависи до голяма степен от тебе. Ти си неин баща и сигурно можеш да я убедиш.

– Не съм съвсем сигурен. Тя няма да се съгласи лесно за нещо не по волята ѝ. Ти знаеш това, Кеш, тъй добре, както и аз.

– Знам само, че искам да се ожения и че предпочитам Лу да бъде господарка на Каса дел Корво пред всяка друга жена в поселището, та дори и в пелия Тексас.

Удли Пойндекстър се сви, като чу тези дръзки думи. За първи път му казваха, че не е господар на Каса дел Корво. Той ги разбра, макар да бяха казани по заобиколен начин.

Отново пред очите му се появиха земя, роби, богатство и обществено положение заедно с призрака на бедността и общественото унижение. Второто видение бе отвратително, макар и не толкова, колкото племенника му, който стоеше пред него и искаше да му стане зет. Доброто в Пойндекстър се подчини на злото. Той обеща да помогне на племенника си и да разруши щастието на дъщеря си.

* * *

– Лу!

– Да, татко.

– Искам да те помоля за една услуга.

– Каква, татко?

– Знаеш, че братовчед ти Кеш те обича. Той е готов да умре – нещо повече и по-добро, да се ожени за тебе.

– Но аз не съм готова да се оженя за него. Не, татко. По-скоро бих умряла. Самонадеян нахалник! Знам какво означава това. Тебе изпрати да направиш предложение! Отговори му, че по-скоро бих отишла... в прерията да припечелвам там хляба си от лов на диви коне, отколкото да му стана жена. Кажи му го!

– Помисли си, дъще, ти може би не знаеш, че...

– Че си му задължен. Знам го, скъпи татко. Но също така знам, че ти си Удли Пойндекстър, а аз съм твоя дъщеря.

Тънкият намек произведе очакваното въздействие. Гордият дух на плантатора се надигна отново и той отговори:

– Мила Луиза! Колко приличаш на майка си! А аз се съмнявах в тебе. Прости ми, скъпо дете! Да забравим миналото. Оставям ти да решиш. Свободна си да му откажеш.

Глава LXXXV

ЛЮБЕЗНИЯТ БРАТОВЧЕД

Луиза Пойндекстър се възползува напълно от свободата, която ѝ предостави баща ѝ. След по-малко от час тя решително отказа на Къхуун. Той ѝ предлагаше за трети път. Два пъти преди това я беше питал дали би му станала жена, но неофициално, по-скоро с намеци, отколкото направо.

Сега отговорът ясно показваше, че това е за трети и последен път. Тя просто и ясно му каза „не“, като подсили отказа си с не по-малко ясното „никога“. В думите ѝ нямаше нищо недоизказано, нито пък нотка на извинение.

Къхуун чу отговора, без да се изненада. По всяка вероятност той го очакваше. Но вместо студеното отчаяние, което се изписваше на лице го му при подобни случаи, сега чертите му не се измениха, нито пък побледня. Застанал прел красивата си братовчедка, той приличаше на ягуар, преди да скочи върху жертвата си.

В очите му имаше нещо, което като че ли казваше: „След по-малко от половин минута ще запееш друга песен“. Но Къхуун само каза:

– Не говориш сериозно, Лу?

– Съвършено сериозно, сър. Нима говорих като човек, който се шегува?

– Говори като човек, който никак не се е позамислил.

– За какво?

– За много неща.

– А именно?

– Например, че... те обичам.

Тя не каза нищо.

– Любов – продължи той с полуизвинителен, полуобяснителен тон, – любов, която никой човек не може да изпитва и забрави, докато е жив. Тя може да свърши само когато умра, но никога по-рано.

Той замълча, но не получи отговор.

– Няма нужда да ти разправам историята на моята любов. Тя се роди в деня, в часа, в който те видях за първи път. Няма да кажа, че с времето тя ставаше все по-силна. Защото не можеше да стане по-силна, отколкото беше. Може би си спомняш, че когато преди шест години дойдох за първи път в къщата на баща ти и слязох от кон, ти ме покани да се поразходим из градината, докато приготвят обед. Тогава ти беше още малка, Лу, о, но толкова красива, колкото и сега.

– Ти ме хвана за ръка и ме поведе по алеята под китайските дървета, без да подозираш, че докосването на твоите пръсти ме изпълваше с трепет. Твоето чуруликане остави в сърцето ми следа, която нито времето, нито разстоянието, нито покварата

можах да заличат.

Креолката продължаваше да слуша, но не съвсем безучастно. Толкова красноречиви и ласкателни думи не можеха да ме повлияят на една жена. С такива думи, Луцифер постигна целта си. Макар че не одобряваше думите на Къхуун, в погледа на Луиза се четеше съжаление.

Все пак тя млъкна.

Къхуун продължи:

– Да, Лу. Казвам ти самата истина. Шест години са дълго време. Разстоянието също е голямо – от Мисисипи до Мексико. Отидох там само за да те забравя. И това не помогна. Върнах се и се отдадох на поквара. Нови Орлеан знае това. Но бих казал, че докато се опитвах да задуша чувствата си, те станаха още по-силни. Вече споменах, че това бе невъзможно. От часа, в който за първи път ме хвана за ръка и ме нарече братовчед, о, дори ме нарече хубав братовчед. Лу, от този час не помня силата на моите чувства да се е променила, освен когато от ревност те мразех така, че можех да те убия.

– Боже мой, капитан Къхуун, говорите неразумно, дори глупаво.

– Но сериозно. Понякога толкова съм те ревнувал, че трудно можех да се владея. Както знаеш, не успях да скрия гнева си.

– Уви, братовчедо, не мога нищо да направя. Никога не съм ти давала повод да мислиш, че...

– Знам какво ще кажеш, но по-добре не го казвай. Аз ще го кажа: „да мислиш, че те обичам“. Това бяха думите на устата ти, нали? Знам го – продължи Къхуун отчаяно. – Не те обвинявам, че си ме изкушавала. Друг е виновен – господ, който те е създал толкова красива, или дяволът, който ме на кара да те погледна.

– Думите ти ми причиняват само болка. Не предполагам, че ме ласкаеш. Виждам, че говориш сериозно. Но, Касий, това е само измама, от която лесно ще се отървеш. Има други девойки, далеч по-красиви от мене. Те ще се чувствуват поласкани от такива думи, защо не се обърнеш към тях?

– Защо не? – с огорчение повтори той като ехо. – Излишен въпрос.

– Аз ще го повторя. Не смятам, че е излишен. Излишни са чувствата ти към мене. Ще бъда откровена с тебе, Касий. Аз не те... не мога да те обичам.

– Значи няма да ми станеш жена?

– Това наистина е излишен въпрос. Казах, че не те обичам. Смятам, че това е достатъчно.

– А аз казах, че те обичам. Това е една от причините, поради които искам да ми станеш жена. Но има и други. Желаете ли да ги чуеш?

Когато Къхуун зададе този въпрос, умолителният му тон изчезна. Очите му пак добиха израз на ягуар.

– Спомена, че има и други причини. Кажи ги! Не ги премълчавай! Не се страхувам да ги чуя.

– Така ли? – попита той подигравателно. – Не се страхуваш, а?

– Не, няма от какво да се страхувам.

– Не казвам, че ти имаш от какво да се страхуваш, а баща ти.

– Да чуя. Това, което засяга него, засяга и мене. Аз съм му дъщеря, сега уви неговото единствено... Продължавай, Касий! Каква е угрозата, която е надвиснала над него?

– Нещо сериозно и важно, Лу. Неприятности, с които той не може да се справи. Караш ме да говоря неща, които не трябва да знаеш.

– Не трябва ли? Греша, Кеш. Аз вече ги зная. Известно ми е, че баща ми има задължения и че ти си неговият кредитор. Как мога да не го зная! Надменното ти държане в къщи, своеволията ти дори в присъствието на слугите са достатъчни, за да може човек да разбере, че нещо не е в ред. Ти си господар на Каса дел Корво. Това знам. Но не и мой господар.

Къхуун трепна при тези предизвикателни думи. Единствената карта, на която се надяваше да спечели, изглежда не беше достатъчно силна. Той се отказа от нея.

Той имаше в ръка друг, по-силен коз, който изигра незабавно.

– Така ли – отвърна той презрително. – Добре, ако не съм господар на сърцето ти, I господар съм или по-скоро ще стана господар на щастията ти. Знам нищожеството, заради което ми отказваш...

– Кой?

– Правиш се, че не го знаеш!

– Наистина не го зная, освен ако това нищожество си ти. В такъв случай разбирам ви, сър. Описанието ви подхожда.

– Така да бъде – отговори той, позеленял от гняв, макар че все още се въздържах. – Щом ме считаш за нищожество, едва ли ще подобриш мнението си за мене, когато ти кажа какво ще направя с тебе.

– С мене? Много си самонадеян братовчеде. Говориш, като че съм ти робиня. А аз не съм.

Смутен от този изблик на възмущение, Къхуун не проговори нито дума.

– Pardieu*! – продължи тя. – С какво ме заплашваш? Бих искала да узная какво ще ми направиш.

[* Pardieu! – За, бога! Б. пр.]

– Ще узнаеш.

– Да чуя! Ще ме изгониш в прерията? Или пък ще ме затвориш в манастир? А може би и в затвор?

– Без съмнение в затвора ще ти се хареса, ако си заедно с...

– Продължете, сър! Каква е моята съдба? Горя от нетърпение да я чуя.

– Не бързай. Репетицията на първото действие ще се състои утре.

– Толкова скоро? Къде, ако мога да попитам?

– В съда.

– Как, сър?

– Като се изправиш пред съдията в присъствието на съдебните заседатели.

– Приятно ви е да се шегувате, капитан Къхуун. Позволете ми да ви кажа, че шегите ви не ми се харесват.

– Шеги! Говоря истини. Делото е утре. Мистър Морис Джерълд или Мак Суини, или О'Хогърти, или както и да се казва, ще се изправи пред съда и ще отговаря за убийството на брат ти.

– Лъжа! Морис Джерълд не е...

– Винавен за това деяние, ще кажете. Вината му трябва да се докаже и ще се докаже. Вие ще изречете думите, които ще я докажат и ще убедят заседателите.

Очите на креолката, големи като на газела, станаха още по-големи. Тя погледна вторачено към Къхуун с израз, който често може да се види у газелата – страх, учудване и любопитство, слети в едно.

Изминаха няколко секунди, преди тя да заговори. Най-различни мисли, предположения, страхове и съмнения я бяха заставили да мълчи.

– Не разбирам какво искаш да кажеш – промълви тя най-после. – Казваш, че ще ме викат в съда. Защо? Макар да съм сестра на ... нищо не знам и не мога да кажа нищо повече от това, което всички знаят.

– Можеш, и то много повече. Не всички знаят, че през нощта на убийството ти се видя с Джерълд в градината. Никой на този свят не знае какво се случи при тази тайна среща: как Хенри се намеси, колко разярен бе при мисълта за позора, нанесен не само на сестра му, но и на цялото семейство. Той заплаши да убие виновника, но не можа, защото заблудената сестра се намеси. Никой също така не знае какво стана след това: как Хенри като глупак отиде подир това псе и с какво намерение. Освен тях двамата имаше и други двама, които случайно бяха свидетели на тази раздяла.

– Двама? Кои са те? – попита Луиза. Въпросът бе зададен неволно, почти със студенина. Отговорът също бе студен.

– Единият Касий Къхуун, другият – Луиза Пойндекстър.

Луиза не трепна. Не показва дори признаци на изненада. Това, което чу преди я бе подготвило за разкритието. Тя попита предизвикателно:

– Е?

– Е! – откликна Къхуун, побеснял от неуспеха на думите си. – Предполагам, че ме разбираш.

– Ни най-малко.

– Искаш да продължа?

– Както Ви е угодно, сър.

– Добре тогава, Лу. Има само един начин да спасиш баща си от разорение, а себе си от позор. Знаеш какво искам да кажа.

– Да, знам.
– Сега няма да ми откажеш, нали?
– Сега повече от всеки друг път.
– Така да бъде. Утре по това време, господ ми е свидетел, че ще го направя, утре по това време ще се изправиш пред съда.
– Долен доносник! Махни се от очите ми! Веднага, или ще повикам баща си.
– Не се безпокой. Няма да ти се натрапвам с присъствието си, което ти е толкова неприятно. Ще те оставя да си помислиш. Може би ще промениш решението си преди делото. В такъв случай, надявам се, ще ме уведомиш навреме, за да спра призовката. Довиждане, Лу. Ще заспя с мисълта за тебе.

С тези подигравателни думи, горчиви не само за Луиза, но и за него, Къхуун излезе от стаята, по-скоро виновен, отколкото тържествуващ.

Луиза се послуша, докато стъпките му замряха в далечния коридор.

След това гордият ѝ гняв, който я поддържаше досега, сякаш се стопи. Тя се отпусна на стола и с две ръце притисна гърдите си, за да усмири страха, който се надигаше в тях.

Глава LXXXVI ТЕКСАСКИ СЪД

Ето че нов ден зазорява. Розовата Аврора се издига над вълните на Западноиндийското море и се усмихва сладко над тексаската савана.

Почти в същия миг, в който нейната розова светлина целува белите дюни на мексиканския залив, тя поздравява и знамето на форт Индж на около сто левги от залива – толкова е разстоянието от брега при Матагорда нагоре до разклоненията на планината Гуадалупа, близо до която е граничният пост.

Аврора току-що осветява знамето – бяло, червено и синьо, развято от нежния зефир на утрото.

Може би за първи път откакто е издигнат пилонът, на който сега се развява осеяното със звезди знаме, под него се разиграва толкова интересна сцена като днешната.

Може да се каже, че зрелището започна още в ранните часове на зората. С първите лъчи на Аврора към военния пост заприиждаха конници от всички посоки. Те яздят в компания по двама, по трима или на групи от по пет-шест души. Щом пристигнат, слизат от конете и ги връзват за оградите или за малки колчета, побити в откритата прерия.

След това се събират на групи по парадния плац; стоят и разговарят или скитат из поселището. Рано или късно всички се отбиват в кръчмата, за да поднесат почитанията си на нейния съдържател.

Мъжете, събрани тук, са различни типове от различни националности. Представени са почти всички европейски страни, макар че мнозинството са потомци на първите поселници, които прогониха индианците от родната им земя, оросена с кръв, построиха дървени колиби на мястото на уигуамите* и през целия си живот сечеха горите край Мисисипи. Някои от тях отглеждаха царевица, а на други повече се удаваше да се занимават с памук. Много от хората, които живееха на юг, се преселиха в Тексас и започнаха да отглеждат и обработват захар и тютюн.

[* Уигуам – индианска палатка. Б. пр.]

По призвание и професия повечето от тях са плантатори, макар че има и скотовъдци, ловци, търговци на коне и на други стоки. Мнозина са търговци на роби.

Има адвокати, земемери, спекуланти със земя и спекуланти без определена професия – авантюристи, готови да се захванат с каквото им попадне: да жигосват добитък, да участвуват в походи против команчите или в грабежи отвъд Рио Гранде.

Дрехите им са толкова разнообразни, колкото и професиите им. Ние вече ги знаем, защото хората, събрани сега около форт Индж, са същите, които видяхме в двора на Каса дел Корво. Само броят им е по-голям. Групата се отличава от предишната и в друго отношение: удостоена е с присъствието и на жени – съпруги, сестри и дъщери. Някои от тях са дошли на коне и все още стоят на седлата. Памучни бонета засенчват нежните им лица и ги пазят от палещото слънце. Други са се

настанили по-удобно под белите платнища на колите или под красивите гюруци на файтоните.

Всички очакват зрелище – делото, за което отдавна се говори в поселището.

Излишно е да казваме, че става дума за делото на Морис Джерълд, известен под името Морис – ловеца на мустанги.

Излишно е също да добавяме, че ще го съдят за убийството на Хенри Пойндекстър.

Тълпата не е привлечена нито от сериозния характер на престъплението, нито пък от личността на обвинения и жертвата му. Те и двамата не са много известни по тези места.

Съдът – върховният окръжен съд, е заседавал тук и по-рано. Разглеждал е най-различни дела, съдил е най-различни хора – крадци, измамници, убийци. Но никога не са се събирали повече от стотина души зрители и други – любопитни да чуят присъдата.

Не за това сега са дошли толкова много хора; привлекли са ги странни, тайнствени и зловещи обстоятелства, които изглежда по един или друг начин са свързани с престъплението, единствената тема на разговор в поселището.

Не е нужно да споменем кои са тези обстоятелства – те са известни.

Всички присъстващи във форт Индж очакват делото да хвърли светлина върху необикновената загадка, която никой досега не бе успял да разгадае.

Разбира се, има и хора, които независимо от това са заинтересувани за съдбата на подсъдимия. Други са развълнувани от още по-дълбоки и скръбни чувства – приятели и роднини на човека, за когото се предполага, че е убит. Не трябва да забравяме, че още няма доказателства, които да потвърдят престъплението.

Малцина обаче се съмняват в това. Няколко независещи едно от друго обстоятелства потвърждават престъплението и всички тъй дълбоко вярват, че нечестивото деяние е било извършено, като че са го видели със собствените си очи.

Те само очакват да научат подробностите – кога, къде и как е било извършено убийството.

* * *

Часът е десет. Съдът заседава.

В състава на тълпата няма съществени промени – появили са се само няколко военни униформи, които се смесват с по-скромните дрехи на гражданите. Сутрешната проверка в гарнизона е свършила и освободените войници, които търсят развлечение, са се смесили с цивилните. Един до други стоят граждани и войници – драгуни, стрелци, пехотинци, артилеристи, – плантатори, ловци, търговци на коне и отчаяни авантюристи.

„Викачът“* е извикал обичайното „делото започва“. Всички са решили да стоят, докато чуят последните тържествени думи на съдията:

„Дано господ се смили над душата ти“._

[* „Викач“ – длъжностно лице в американския съд, което извиква имената на призованите от съда. Б. пр.]

Едва ли има някой, който да не очаква да чуе това ужасно изречение преди настъпването на нощта, изречение, излязло изпод сянката на черната шапка, за да обрече на смърт един техен събрат.

Може би малцина желаят смъртта на обвиняемия, но мнозина са сигурни, че делото ще свърши със смърт и още преди залез слънце душата на Морис Джерълд ще се пренесе в небесните селения.

* * *

Съдът заседава.

Вероятно пред очите ви се открива голяма зала с подиум в единия край: с обградено от парапети място – в средата маса, в единия му край нещо като лекторска катедра или амвон в черква. Сигурно виждате съдии с хермелинови наметала, адвокати със сиви перуки и черни тоги, чиновници, разпоредители и журналисти; полицаи със сини дрехи и лъскави копчета, а зад тях море от глави и лица, не винаги сресани и

чисти.

Освен това по лицата на зрителите забелязвате смирение, не защото искат да изглеждат благоприлични, а защото се страхуват да не нарушат реда в съдебната зала.

Трябва да избием всичко това от главата си, ако искате да получите правилна представа за едно съдебно заседание по границите на Тексас – толкова различно от съдебно заседание в Англия, колкото е различна една неорганизирана банда от бригада гвардейци.

Съдебна зала въобще няма, макар да съществува нещо като градска зала, която се използва при подобни случаи. Но денят обещава да е горещ и съдът е решил да заседава под едно дърво.

Съдиите се бяха настанили под гигантския дъб, покрит с дантели от испански мъх. Той се намира в края на парадния плац и сянката му се простира надалеч в зелената прерия.

Под дъба е поставена голяма маса и десетина стола с кожени дъна. На масата има разпръснати листове хартия, мастилница, пачи пера за писане, няколко извехтели законници, шише праскова ракия, две водни чаши, кутия хавански пури и кибрит.

Зад тези принадлежности е седнал съдията, който не само че не носи хермелинова роба, но нямай палто. Горещината го е принудила да разглежда делото по риза. Вместо перука той носи панамена шапка, кривната на една страна, така че да уравниравнява полуизпушената хаванска пура, която се подава от другата страна.

Останалите столове са заети от мъже, чиито дрехи не издават призиванието им – адвокати, шерифа и заместника му, коменданта на форта, войсковия свещеник, лекари, няколко офицери и един-двама с неопределена професия.

Малко встрани са се разположили още дванадесет мъже. Половината от тях са седнали на груба дъсчена пейка, а другите са наклеявали или са се излегнали на тревата.

Това са съдебните заседатели – „институт“, толкова естествен за Тексас, колкото и за Англия. За разлика от Англия в Тексас той е десет пъти по-верен на задълженията си. Съдебните заседатели тук често отказват да се подчинят на волята на съдията.

Около съда и съдебните заседатели се е струпала тълпа, която не може лесно да се опише. Това са хора, облечени в ловджийски ризи от еленова кожа, шаячни палта – въпреки жегата, рокли на зелени ивици, кентъкски гаширизони, бели ленени или небесносини памучни блузи, червени фланели или ризи от неизбелено домашно платно; в пъстрата група се смесват униформи на драгуни, стрелци, пехотинци, пешеходци и артилеристи.

Тук-таме се среща местният костюм, който се състои от жакет, мексикански калсонерос, широкополо сомбреро, което засенчва някое мургаво лице с интересно изражение.

Беше време, и то неотдавна, когато всички, които се събраха на същото това място, бяха облечени именно така.

Тогава дванадесетте съдебни заседатели липсваха, а съдията беше много по-важна личност. Само с едно кимване на главата той можеше да произнесе смъртна присъда или също тъй лесно да оправдае подсъдимия, ако някой пусне „onzo“* в джоба му.

[* Onzo – унция (монета). Б. пр.]

Въпреки привидната грубост, въпреки липсата на установена форма – бял хермелин, черна коприна, полицаи с лъскави копчета, въпреки че заседателите са хора, които могат да се сторят на някого недосягани, дори диви, не знам дали невинният не се намира в по-голяма безопасност сред тези хора, облечени в червени фланели и кентъкски работни комбинезони, отколкото сред формалностите и педантичните извъртания на нашата така наречена цивилизация.

Не смятайте, че хората, събрани под това дърво в Тексас, колкото и груби да изглеждат във вашите свърхкритични очи, са просто тълпа като вашите тълпи, състоящи се от хора, озверени още от рождение под товара на свърхтежки данъци. Не смятайте, че те са като вас натъпкани до гуша със сервилност – дано ви задави, – като вас, които гледате с презрение на всичко величаво и напредничаво и се покланяте само пред повърхностното, себичното и немощното.

Обръщам се към вас, представителите на дребната буржоазия, които си

въобразявате, че сте граждани на нашата Англия, граждани без най-обикновеното право на граждани – да изберете свои представители в парламента.

Въобразявате си само че имате това право. Горя от нетърпение да ви кажа, че грешите.

Да, да – дълбоко грешите, като смятате, че сте политически на едно ниво с тези уж недоद्याлани поселници от пограничните райони на Тексас.

Нищо подобно. Те са „свободни граждани“, равни на „по-висшите“ или на тези, които си присвояват това название, а вие сте толкова долни, че им позволявате това без борба, дори без да надигнете глас.

* * *

При такива събрания най-избраните образуват вътрешния кръг. Така е обикновено и във форт Индж. Но сега редът е нарушен. Елегантните се намират по края на тълпата. Красиви жени, облечени в най-хубавите си рокли, стоят прави в коли с яйкове или са насядали в красиви карети, отгдето могат да виждат над главите на мъжете.

Очите им не са отправени към съдията, макар че поглеждат и към него сегиз-тогиз. Те гледат застаналите близо до съдебните заседатели, недалеч от дънера на дървото. Единият от тях е седнал, а другите двама стоят прави. Седналият е подсъдимият, а другите са подчинените на шерифа, които пазят подсъдимия.

Първоначално смятаха да съдят и неколцина други – Мигел Диас и неговите хора, а също и Фелим О'Нийл. Но по време на предварителните разследвания мексиканецът и тримата му помощници успяха да представят алиби. И четиримата бяха освободени.

Те признаха, че са се преоблекли като индианци, защото това бе доказано и не можеха да го отречат.

Но заявиха, че всичко е било на шега и понеже се установи, че през нощта, когато изчезнал Хенри Пойндекстър, Диас е бил мъртво пиян, а другите трима са били у дома, показанията им убедиха тези, на които бе поверено разследването.

Що се отнася до ирландеца, те не сметнаха за нужно да го подведат под отговорност. Ако е съучастник, той сигурно бе действувал под натиска на господаря си и може би щеше да бъде по-полезен като свидетел.

Така че на подсъдимата скамейка, ако ми позволите да употребя израза, имаше само един обвиняем – Морис Джерълд, известен на хората, които сега бяха отправили очи към него, като Морис – ловеца на мустанги.

Глава LXXXVII ЛЪЖЕСВИДЕТЕЛИ

Само малцина от присъстващите познават обвиняемия лично, но малцина са и тези, които не са му чули името. Може би въобще няма такъв човек. Отскоро Морис бе станал известен; преди дуела с Къхуун го знаеха само като изкусен ловец на коне.

Всички признаваха, че той е чудесен млад човек – красив, смел, добър познавач на хубави коне, човек, който не смята за грях да хвърли одобрителен поглед на някоя хубава жена, човек с волно сърце, както повечето ирландци, а също и с волен език, което ще повярвате по-лесно.

Но нито добрите, нито лошите му качества стигаха до крайност. Смелостта му не граничеше с безрасъдност, а в думите си той никога не издребняваше.

Държането му беше винаги умерено; умерени бяха и приказките му: сдържан беше дори когато се намираше на чашка – нещо рядко за неговите сънародници.

Никой не знаеше откъде е, защо се бе поселил в Тексас и защо се бе отдал на този странен „занаят“ – лов на коне, който не се ползуваше с много добро име. Това още повече озадачаваше хората, които знаеха, че той е не само образован, но и „роден джентълмен“. Впрочем това не беше от много голямо значение по прериите на Тексас. Тук на тоя израз не гледаха със захлас, тъй като често „родените благородници“ и от Франция, и от „родината“ изкарваха хляба си по честен път и с пот на челото.

Пет пари не струват благородниците по име, ако не са благородници по природа. Така мислят хората в тази далечна земя.

Такова благородство е изписано ярко на лицето на младия ирландец и едва ли някой ще го вземе за глупак или безчестен.

И все пак сега той е изправен пред съда, призван да отговаря за убийство, за това, че в късна нощ е пролял невинна кръв и е отнел живота на човешко същество.

Дали обвинението е вярно? Ако е вярно, господ да му е на помощ!

Такива мисли минават през главата на зрителите, докато стоят сочи, отправени към него, и чакат започването на делото.

Едни го гледат просто с любопитство, а други въпросително. Но в погледите на повечето се чете гняв и жажда за мъст.

Две очи го гледат със съвсем различен израз от останалите – нежен, но твърд поглед, пълен с необикновена смесица от страх и любов.

Мнозина забелязват този поглед на младата жена, чието бледо лице, полускрито зад завеските на една карета, е твърде красиво, за да остане незабелязано.

Но малцина могат да го обяснят.

Между тях е и обвиняемият. Видял девойката и погледа ѝ, душата му потръпва от гордост, която почти изкупва унижението, на което е подложен. Това му е достатъчно, да забрави за малко опасното положение, в което е изпаднал.

В момента това е щастие. Сега той знае, че онова, което в черните часове на забрава му се струваше само приятно неземно видение, е прекрасна действителност.

Женското лице, надвесено като насън над леглото му, е същото, което сега се подава зад завеските на каретата. Изразът на това лице му показва, че сред намръщените зрители той има приятел, който ще му остане верен докрай, дори този край да е смъртта.

* * *

Делото започва без особени условности. Съдията сваля шапка, драсва клечка кибрит и отново запалва пурата си.

Той дръпва пет-шест пъти, изважда пурата от устата си, поставя я на масата и казва:

– Уважаеми съдебни заседатели! Събрали сме се да разгледаме дело, подробностите по което, вярвам, са ви известни. Убит е човек – синът на един от нашите най-уважавани граждани. Арестантът на подсъдимата скамейка е обвинен в това престъпление. Мое задължение е да насоча вниманието ви към изискванията на закона. След като чуете показанията, вие трябва да решите дали обвинението е справедливо.

Според установения ред, на подсъдимия задават въпроса „признаваш ли се за виновен?“

Отговорът „не се признавам за виновен“ прозвучава твърдо, но скромно.

Касий Къхуун и неколцина хулигани около него се изсмиват недоверчиво.

Съдията запушва отново пурата си и замълчава.

След няколко уводни забележки обвинителят призовава своите свидетели.

Първият е Франц Обердорфер.

След няколко маловажни въпроси, като този с какво се занимава, свидетелят е помолен да разкаже каквото знае по делото. Такъв е обичайният ред в тексаския съд.

Показанията на Обердорфер съвпадат с това, което той бе разказал по-рано: как през нощта, когато младият Пойндекстър изчезна, Морис Джерълд напуснал кръчмата по късен час – след полунощ. Преди да си отиде, той уредил сметката си и изглеждало, че има много пари. Обердорфер не го бил виждал често да разполага така. Отправил се към дома си на Нуесес. Но не казал къде отива. Той не бил в много добри отношения със свидетеля.

Свидетелят предположил, че се прибира в къщи, защото предишния ден неговият прислужник закарал целия му багаж с едно муле – всичко освен нещата, които ловецът на мустанги носел със себе си.

Какво е носел със себе си?

Свидетелят не си спомня подробности. Не е сигурен дали обвиняемият е имал пушка, но му се струва, че по мексикански от едната страна на седлото имало привързана пушка. Обердорфер може със сигурност да потвърди, че видял револвери в кобурите и нож в колана на ловеца на мустанги. Джерълд бил облечен както винаги в мексикански костюм, с шарено мексиканско сапаре. Когато тръгвал, то било на

раменете му. На свидетеля му се видяло чудно, че той тръгва в такъв късен нощен час, а още по-чудно, защото обвиняемият му бил казал, че ще си отиде на следващата сутрин.

Морис Джерълд отсъствувал до полунощ, а конят му стоял в конюшната на странноприемницата. Потеглил веднага щом се върнал. Забавил се само колкото да уреди сметката си. Изглеждал възбуден и бързал. Но не бил пиан. Той напълнил шишето си с Kirschenwasser*, но не вкусил от нея, докато бил в хотела. Свидетелят може да се закълне, че Джерълд бил трезвен. От държането му разбрал, че е възбуден. През цялото време, докато сам оседлавал коня си, говорел, като че бил ядосан. Свидетелят не смята, че животното го е ядосало. Вярва, че го било яд на някого или на нещо, което му се е случило, преди да се върне в хотела. Няма никаква представа къде е бил Джерълд, но по-късно чул, че го видели да излиза от поселището и да се спуска край реката към плантацията на мистър Пойндекстър. През последните три-четири дни от пресстоя му в хотела го виждали да отива в същата посока и денем, и нощем – пеша и на кон; на няколко пъти го виждали да отива натам и да се връща оттам.

[* Kirschenwasser (нем.) – буквално светена вода; в случая ракия. Б. пр.]

Това са съществени страни от показанията на Обердорфер, които хвърлят светлина върху действията на подсъдимия.

Задават му въпроси за Хенри Пойндекстър.

Познавал малко младия джентълмен, тъй като той рядко посещавал странноприемницата. Идвал през нощта, когато го видели за последен път. Свидетелят бил изненадан, отчасти защото той нямал навик да идва, отчасти защото било късно.

Младият Пойндекстър не влязъл вътре. Само погледнал в бара и повикал свидетеля до вратата.

Попитал за мистър Джерълд. Той също изглеждал трезвен, но възбуден. Като научил, че ловецът на мустанги си е отишъл, още повече се възбудил. Казал, че много искал да види Джерълд още същата нощ и попитал в каква посока е тръгнал. Свидетелят го отправил по пътя за Рио Гранде, като сметнал, че ловецът на мустанги е тръгнал нататък. Младият Пойндекстър казал, че познава пътя, и тръгнал, като че ли с намерение да настигне ловеца на мустанги.

Няколко откъслечни въпроса и показанията на Обердорфер се изчерпват. Общо взето, те са неблагоприятни за обвиняемия и особено обстоятелството, че Джерълд е променил часа на тръгването си. Държането му, описано като възбудено и раздразнено – може би малко преувеличено от човека, който наивно призна, че му имал зъб, е също особено неблагоприятно. В съда преминава вълна от протест, която ясно потвърждава това.

Но защо и Хенри Пойндекстър е бил възбуден? Защо тъй бързо е последвал Джерълд и по такъв необикновен час – още по-необикновен за младия плантатор, като се вземат предвид навиците му.

Ако беше обратното, ако Джерълд беше питал за него и го бе проследил, щеше да бъде ясно. Но дори и тогава каква е подбудата? Кой можеше да посочи убедителни причини?

Повикват няколко свидетели, но техните показания са по-скоро в полза на противното становище. Някои от тях твърдят, че между подсъдимия и човека, в чието убийство той е обвинен, съществували приятелски чувства.

Най-накрая е призван свидетел, който твърди обратното. Това е капитан Касий Къхуун.

Неговите показания променят напълно характера на делото. Той не само разкрива мотивите на убийството, но прави цялата работа да изглежда десет пъти по-черна.

След едно хитро скроено предисловие, в което заявява, че му е неприятно да разкрие някой неща, той разправя всичко: сцената в градината, разпратата, как Джерълд успял да си отиде, което според него станало, защото употребил заплахи, как Хенри го последвал, всичко, освен истинските съображения, които бяха накарали Хенри да тръгне подир Морис, а също и собствените си действия. Тези две неща той грижливо премълчава.

Скандалните разкрития причиняват всеобща изненада сред членовете на съда и зрителите. Изненадата е неопишуема. Чуват се ядовити възклицания и многозначителен шепот. Те не са отправени към свидетеля, а към човека, обвинен сега в двойно престъпление: убийството на сина и опозоряването на дъщерята!

През време на тези ужасни показания се разнася стон. Той се откъсва от гърдите на човек, средна възраст, с измъчен вид. Всички знаят, че това е бащата на двете жертви.

Но очите на зрителите не са отправени към него, а към завеските на каретата, зад които седи толкова хубава девойка, че те дълго преди това бяха насочили вниманието си към нея. Пълни с почуда са тези погледи – почуда, но не и недоумение, тъй като в колата седи Луиза Пойндекстър.

По собствена воля и желание ли се намира тя тук?

Такива въпроси се задават шепнешком сред присъстващите.

Няма много време за размишления. Отговор им дава гласът на „викача“, който извиква:

– Луиза Пойндекстър.

Къхуун е удържал думата си.

Глава LXXXVIII

ПО НЕВОЛЯ СВИДЕТЕЛ

Преди още монотонният глас на „викача“ да произнесе името ѝ за трети път, девойката слиза от каретата.

Водена от един съдебен служител, тя застава на мястото, определено за свидетелите.

Смело, без дори да трепне, тя се обръща към съда.

Всички очи са отправени към нея: някои въпросително, няколко може би презрително, но повечето – с възхищение, с онова тайно одобрение, което красивата жена предизвиква дори когато е замесена в престъпление.

Изразът в очите на един от присъстващите е различен – поглед на нежни чувства, примесен с почти незабележима недоверчивост.

Това е обвиняемият. Но тя не поглежда никого. Като че само един човек заслужава вниманието ѝ – човекът, който току-що бе напуснал мястото, сега заемано от нея. Тя гледа към братовчед си Къхуун, сякаш иска да го убие с поглед.

Смутен, той се отдръпва сред тълпата и се скрива от очите ѝ.

Прокурорът ѝ поставя въпроса:

– Къде бяхте, мис Пойндекстър, през нощта, когато са видели брат ви за последен път?

– У дома, в къщата на баща ми.

– Мога ли да ви попитам дали през въпросната нощ сте ходили в градината?

– Да, ходих.

– Бъдете така добра да уведомите съда по кое време?

– В полунощ, ако не се лъжа.

– Сама ли бяхте?

– Не през цялото време.

– За известно време сте била с някого?

– Да.

– Като се съди по вашата откровеност, мис Пойндекстър, вие сигурно няма да се откажете да съобщите на съда с кого сте била?

– Разбира се, не.

– Мога ли да ви попитам за името на човека?

– Не беше само един. Брат ми също беше там.

– Преди да дойде брат ви, не бяхте ли с някой друг?

– Да.

– Искаме да чуем неговото име. Надявам се, че ще ни го кажете.

– Защо не. Нямам нищо против да знаете, че джентълменът бе мистър Морис Джерълд.

Отговорът предизвиква не само изненада, но и нещо повече – презрение, примесено с възмущение.

Но на едного отговорът въздействува по обратен начин. Това е обвиняемият, който изглежда по-тържествуващ, отколкото обвинителите му.

– Мога ли да ви попитам дали срещата бе случайна или предварително

определена?

– Предварително определена.

– Ще ме извините, но в изпълнение на служебните си задължения трябва да ви задам един нескромен въпрос, мис Пойндекстър. Какъв бе характерът, по-скоро бих казал целта на тази среща?

Само за миг свидетелката се колебае да отговори. Но после вдига високо сведената досега глава, хвърля пренебрежителен поглед към хората наоколо и отговаря:

– Характер или цел е все едно. Нямам намерение да крия. Отидох в градината, за да срещна човека, когото обичах и когото още обичам, въпреки че сега той седи пред вас обвинен в убийство. Надявам се, че това ви е достатъчно.

– Не съвсем – продължава обвинителят, без да обръща внимание на шепота около себе си. – Трябва да ви задам още един въпрос, мис Пойндекстър. Начинът, по който ще постъпя, е малко неправилен, но ще спести време на съда и смятам, че никой няма да има нещо против. Чухте какво каза свидетелят преди вас. Вярно ли е, че вашият брат се е разделил скаран с човека на подсъдимата скамейка.

– Да, вярно е.

Отговорът предизвиква вълна от възмущение. Той потвърждава показанията на Къхуун и установява подбудата за убийството.

Стоящите наблизо не дочакват да чуят обяснението, което свидетелката има намерение да даде. Чуват се викове „Да се обеси!“ „Да се обеси!“ – и то тъй настоятелни, сякаш искат това да стане веднага, без да се чака присъдата.

– Запазете ред – вика съдията, като изважда пурата от устата си и поглежда властно наоколо.

– Моят брат не беше ядосан, когато последва мистър Джерълд – продължава свидетелката, без да я питат. – Той му беше простил и отиде да се извини.

– Искам да кажа нещо по въпроса – намеси се Къхуун, като пренебрегна установения ред. – Те се караха и след това. Чух ги от покрива на къщата.

– Мистър Къхуун – извика укорително съдията, – ако съдът пожелае, може отново да ви призове, а дотогава, сър, моля да не прекъсвате процедурата.

Още няколко въпроса чиито отговори дообясняват казаното от девойката, и тя е освободена от това неудобно положение.

Тя се връща в каретата. Сърцето ѝ тежи като лед в гърдите, защото съзнава, че казвайки истината, бе навредила на човека, на когото искаше да помогне. Бе навредила и на себе си, когато минава сред тълпата, Луиза забелязва, че я гледат с презрение.

Кавалерското им чувство е оскърбено от нейното унижение, а моралът им възмутен от нейната изповед за среднощната среща, да не говорим за завистта, която изпитват към щастливца, удостоен с нейните чувства.

* * *

Отново повикват Къхуун. Допълнителното му лъжесвидетелствуване засилва породеното неприязнено чувство към обвинения. Всяка дума е лъжа, но показанията звучат толкова убедително, че не изглеждат измислени. Отново тълпата шуми. Отново се чуват викове „Да се обеси!“ Този път те са по-високи и настойчиви. Държането на тълпата е също по-буйно. Мжете събличат палтата си и хвърлят шапки във въздуха. Жените в колите, а дори и по-благородните в каретите изглежда че споделят безумната злоба към обвиняемия – всички с изключение на девойката, скрита зад завесите.

Тя също е възмутена, но по друга причина. Ако сега Луиза трепери, то не е от страх, а защото горчиво съзнава, че тя самата спомогна за бъркотията. В този мрачен час тя си спомня многозначителните думи на Къхуун, че нейните уста ще произнесат думите, които ще докажат, че Морис Джерълд е убиец! Шумът продължава и се засилва. На висок глас се подмятат разни думи по адрес на обвиняемия, които целят да разгорещат страстите на присъстващите. Всеки миг крясъците стават все по-свирепи и по-шумни.

Съдията Робъртс, така се казва председателстващият, се намира в опасност да бъде свален и да последва беззаконният линч.

А тогава какво? Никакъв процес за Морис Джерълд, никаква присъда – той вече е

осъден. Присъдата ще бъде изпълнена незабавно. Неколцина опитни палачи ще сложат примката на врата му и ще го обесят на клоната на дъбовото дърво над главата му.

Така си мислят почти всички присъстващи. Те очакват само някой да подхване – някой жесток и дързък човек от границата, който да има смелост да започне пръв.

Но слава богу не всички зрители са на еднакво мнение. Неколцина са решили работата да свърши по друг начин.

Няколко мъже в униформа се съветват възбудено. Това са офицерите от форта начело с коменданта.

Съветът продължава само двадесетина секунди. Накрая прозвучава тръба, сигнал по заповед на майора.

Почти в същия миг около осемдесет драгуни и конни стрелци се показват зад оградата на форта. Ето излизат от вратата и се приближават към дъба.

Безмълвно, те се разгъват в редица и обграждат съда от три страни.

Тълпата спира да шуми и с изумление наблюдава гледката, която прилича на неочакван театрален ефект.

Хората не само се подчиняват, но и усмиряват, защото всички виждат ясно целта на тези действия – предпазни мерки, взети от коменданта на форта.

Съвсем ясно е също, че не може и дума да става за линч и че законите на страната са отново в сила.

Без да среща никакви пречки, съдията Робъртс продължава работата си тъй грубо прекъсната.

– Граждани! – извиква той, като се обръща към тълпата по-скоро укорително, отколкото умолително. – Трябва да се подчиняваме на закона не само в Щатите, но и в Тексас. Не е необходимо да ви го казвам, смятам, че повечето от вас са ходили отвъд Мисисипи. Така че вие няма да обесите когото и да било, преди да чуете какво ще каже той. Всичко друго не е нито законно, нито справедливо, а просто убийство.

– Та нали е убиец – започва един от хулиганите около Къхуун.

– Заслужава да постъпим с него така, както той е постъпил с младия Пойндекстър.

– Това още не е доказано. Още не сме чули всички показания. Чакайте да чуем свидетелите на другата страна. Повикайте – продължава съдията – свидетелите на защитата.

„Викачът“ се подчинява и Фелим О’Нийл се появява.

Разказът на бившия коняр, объркан и пълен с противоречия, на места съвсем невероятен, намалява изгледите господарят му да бъде оправдан.

Адвокатът от Сан Антонио гледа показанията на Фелим да минат по-бързо. Той разчита повече на друг свидетел.

Съобщават името на този свидетел.

Зебулон Стамп.

Преди гласът на „викача“ да заглъхне в клоните на дъба, сред тълпата си проправя път висок набит човек. Всички познават Зеб Стамп, най-известния ловец в поселището.

Ловецът прави три-четири крачки и се озовава на мястото, определено за свидетелите.

Пред него поставят библията, която му казват да целуне, след като повтори добре известната клетва.

Той я целува с такова звучно мляскане, че го чуват и най-отдалечените.

Макар че мигът е тържествен, чува се кикотене, незабавно прекратено от съдията, а може би и от самия Зеб, който отправя въпросителен поглед наоколо, сякаш търси човека, който се е подиграл. Всички го познават добре и знаят, че не могат да се шегуват за негова сметка. Под неговия изпитателен поглед тълпата става сериозна или може би се преструва, че е сериозна.

След няколко предварителни въпроси помолват Зеб Стамп да разкаже какво знае за странните случки, хвърлили поселището в необичайна тревога. Присъстващите наострят уши и притаяват дъх. Всички са с впечатление, че Зеб Стамп държи ключа на цялата загадка.

– Ех, господин съдия – казва той, като поглежда право в лицето представителя на правосъдието, който продължава да пуши пурата си, – съгласен съм да ви разкажа цялата работа, ама ако ви е все едно, нека първо младият момък да каже каквото има

да каже пък аз после ще продължа и може да подкрепя неговите думи.

– За какъв млад момък говорите? – запитва съдията.

– За ловеца на мустанги, разбира се. За тоз, дето го бедят, че е убил младия Пойндекстър.

– Няма да бъде много правилно – отвърща съдията, но в края на краищата нашата цел е да научим истината: лично аз нямам вяра в отживелите форми и ако съдебните заседатели са съгласни, нека бъде така.

Най-старият от „дванадесетте“ съобщава, че те са съгласни. Хората от пограничните райони не са привърженици на условностите и искането на Зеб Стамп е прието единодушно.

Глава LXXXIX

РЕЧТА НА ПОДСЪДИМИЯ

По съвет на адвоката обвиняемият се е подготвил да се възползува от дадената му възможност.

По знак на съдията той пристъпва напред. На две крачки зад него върви охраната.

Излишно е да се споменава, че настъпва гробна тишина. Дори шурците, които до този миг църкаха сред листата на дъба, заглъхват, като че ли уплашени от настъпилата тишина. Очите на всички са впити в затворника, а ушите им – наострени да доловят всяка дума от неговото признание.

– Господин съдия и господа съдебни заседатели – подхваща той речта си съгласно приетия в Тексас ред. – Признателен съм, че ми се дава възможност да говоря. Използвайки това си право, аз ще бъда кратък. Първо, трябва да кажа следното: макар че много от обстоятелствата, споменати през време на делото, изглеждат странни и необясними, моят прост разказ ще обясни някои от тях. Не всички факти, които чухте, са верни. Някои са лъжливи, както е лъжлива и устата, която ги произнесе.

Подсъдимият отправи поглед към Касий Къхуун, който се разтреперва, сякаш е изправен пред дулото на револвер.

– Вярно е, както вече се спомена, аз се срещнах с мис Пойндекстър. Тази благородна девойка със своето великодушно признание ме спаси от греха да дам лъжливи показания, което може би щях да направя. Моля да ми повярвате за всичко останало, което ще ви кажа. Вярно е също, че срещата ни беше тайна и бе прекъсната от човека, който сега не е вече тук, за да разправи какво се случи след това. Вярно, е че си разменихме гневни думи или по-право той отправи гневни думи към мене. Но не е вярно, че по-късно нашата разпра е била подновена, и човекът, който се закле в това, не би се осмелил да го каже, ако аз имах възможност да му се противопоставя така, както заслужава.

Отново обвиняемият обръща очи към Къхуун, който уплашено се крие зад тълпата.

– Напротив – продължава обвиняемият, – при следващата ми среща с Хенри Пойндекстър той ми поиска извинение и аз му отвърнах с приятелски чувства, та дори и нещо повече. Кой би могъл да не го обича? Едва ли е нужно да ви казвам колко щастлив бях, че имах случай да му простя за обидните думи и да се помирим.

– Значи сте се помирили? – пита съдията, като се възползува от краткото прекъсване на разказа. – Къде стана това?

На около четиристотин ярда от мястото, където беше извършено убийството.

Съдията скача на крака. Съдебните заседатели – също. Зрителите, поразени от изненада, се изправят.

За първи път се споменава с положителност мястото на убийството. За първи път се казва, че изобщо е било извършено убийство.

– Имате предвид мястото, където бе намерена локва кръв? – пита съдията нерешително.

– Имам предвид мястото, където Хенри Пойндекстър беше убит.

Отново присъстващите са изненадани – чуват се подтиснати възклицания и шепот. Високо се разнася стон – стон, изтръгнал се о гърдите на Удли Пойндекстър, който за първи път напълно се уверява, че вече няма син! В бащиното сърце досега

мъждукаше надеждата, че синът му може да е жив, че е изчезнал – възпрепятствуван да се върне, защото му се е случило нещо, защото е болен, пленен от индианци или нещо подобно. Досега липсваха неоспорими доказателства за неговата смърт. Съществуваша само отделни, случайни и съвсем неубедителни догадки. Тази надежда угасна с думите на обвиняемия.

– Вие значи сте сигурен че той е мъртъв? – запитва обвинителят.

– Съвсем сигурен – отговаря обвиняемият. – Ако бяхте го видели, както аз го видях, щяхте да разберете колко безполезно е да се пита.

– Видяхте ли трупа?

– Възраждам срещу този начин на разпит – намесва се защитникът. – Той е съвсем неправилен.

– Вярвайте ми, в нашата страна съдът няма да допусне такова нещо – добавя ирландският адвокат. – Не би допуснал обвинителят да говори, докато не се стигне до кръстосания разпит.

– Такива са законите и в нашата страна – казва съдията, като укорително махва с ръка към нарушителя на съдебния ред. – Обвиняеми, можете да продължите показанията си. Вашият адвокат може да ви задава каквито си иска въпроси, но никой друг, докато не свършите. Продължете! Кажете всичко каквото знаете!

– Говорех за помирението – започна отново обвиняемият и ви казах мястото, където се сдобрихме. Сега трябва да ви обясня защо това стана там. Известно ви е вече как се разделих с мис Пойндекстър и нейния брат. Когато ги оставих, преплувах реката, защото бях твърде разтроен и не мислех как ще я прекося и защото не исках Хенри да узнае как бях попаднал в градината. Имах съображения за това. После тръгнах край реката към поселището. Нощта, ако си спомняте, бе топла и докато стигна в странноприемницата, дрехите ми почти изсъхнаха. Заведението бе още отворено и съдържателят стоеше зад тезгяха на бара. Нямах основание да му бъде много благодарен за някакво особено гостоприемство от негова страна, а тъй като нямаше нищо, което да ме задържи под неговия покрив реших да потегля за Аламо и да използвам хладните нощни часове за пътуване. Бях изпратил прислужника си по-рано и имах намерение да го последвам на другата сутрин, но това, което се случи в Каса дел Корво, ме накара да си отида колкото се може по-скоро. Тръгнах веднага, щом уредих сметките си с мистър Обердорфер.

– А парите, с които платихте? – пита държавният обвинител. – Откъде ги взехте?...

– Протестирам – прекъсва го защитникът.

– И това ми било ред! – възкликва ирландският адвокат и хвърля унищожителен поглед на обвинителя. – Ако се намирахте в ирландски съд, другояче щяха да постъпят с вас.

– Тишина, джентълмени – властно заповядва съдията. – Обвиняемият да продължи.

– Яздех бавно. Нямаше защо да бързам. Не ми се спеше и нямаше значение къде ще прекарам нощта – в прерията или под покрива на хакалето. Знаех, че ще пристигна на Аламо преди зазоряване. Такова беше желанието ми. Не ми идваше на ум да се обръщам назад. Не се сещах, че някой може да ме следва, докато не навлязох на около половин миля в гората, гдето минава пътят за Рио Гранде. Тогава чух тропот на кон, който сякаш бързаше.

Бях минал мястото, където пътят прави остър завой, и не можах да видя кой е конникът. Ясно ми беше обаче, че той се приближава в тръс.

Може би беше човек, с когото не исках да се срещна.

Така си помислих, макар че ми бе все едно кой е. Тъй като съм живял близо до индианци, то по-скоро по навик се отбих сред дърветата и почаках странникът да се появи.

Скоро той се показа.

Можете да си представите колко бях изненадан, когато вместо странник, видях човека, с когото скоро се бяхме разделили с лоши чувства. Имам предвид само чувствата от негова страна.

Дали още беше в същото настроение? Дали тогава не се нахвърли върху мене само защото сестра му го възпря? Дали сега, когато я няма не е дошъл да иска удовлетворение за обидата, която предполагаше, че съм й нанесъл?

Уважаеми съдебни заседатели няма да отрека, че когато видях Хенри, такива

мисли минаха през главата ми.

Реших, че не трябва да се крия. Нямаше от какво да се страхувам. Съвестта ми беше чиста. Вярно че тайно се бях срещал със сестра му, но това не беше нито по моя, нито по нейна вина, а по вина на други. Обичах я честно, чисто и с цялото си сърце. Не ме е страх да го изповядам. Аз и сега пак така я обичам.

Седнала в каретата зад зрителите, Луиза Пойндекстър е все пак близо и чува всяка дума.

Макар че сърцето ѝ е свито от тъга, лицето ѝ проблясва от радост, когато чува смелото признание.

То е отклик на нейното признание и бузите ѝ се зачервяват не от срамота а от тържествуваща радост. Тя не се опитва да я скрие, а сякаш е готова всеки миг да скоочи от мястото си, да се втурне към човека, когото съдят за убийство на брата ѝ, и с порива на влюбения да се противопостави и на най-дръзки от неговите обвинители. Ако отново я обхваща скръб, то вече не е от ревност. Тя добре си спомня неговите бълнувания и сега знае, че са истина. Потвърждава ги сега човекът с възврънат разум, който може би е на прага на смъртта и едва ли ще има някаква причина да не казва истината.

Глава ХС

ВНЕЗАПНО ПРЕКЪСВАНЕ НА СЪДЕБНОТО ЗАСЕДАНИЕ

Последните думи изпълниха Луиза Пойндекстър с радост, но малцина споделяха радостта ѝ. Те бяха произвели съвсем различно впечатление на повечето от зрителите.

Една от срамните прояви на нашата природа е да гледаме с неприязън на чуждата любов, още повече, ако тази любов е всеотдайна и велика.

Това не е мъчно да се обясни. Ние знаем, че той или тя принадлежат един на друг и няма да ни обърнат внимание. Това е старата история за самолюбията, което не може да понася безразличието.

Дори и зрителите, незасегнати от чара на красивата креолка, изпитваха известна завист. Други, по-заинтересовани, са огорчени до дъното на душата си от този нахален според тях, любовен оброк.

Ако в признанията на обвиняемия няма по-добри доказателства за неговата невинност, то по-добре е да ги прекъсне. До този миг той бе предизвиквал само враждебни чувства, дори и в онези, които бяха безразлични.

Отново сред мъжете се чува шепот, а хората около Къхуун се раздвижват. Отново като че ли Морис Джерълд се намира в опасност беззаконната тълпа да го грабне и обеси, без да го изслуша.

Но опасността е само привидна. Майорът поглежда многозначително към войниците. Властният глас на съдията заповядва: „Пазете тишина!“ Шумът стихва и обвиняемият продължава да говори.

– Като видях кой е, аз излязох на открито и спрях коня си пред него. Беше достатъчно светло и той веднага ме позна. Но вместо гневната сцена, която очаквах – или може би имах основание да очаквам, – аз бях приятно изненадан от начина, по който той ме посрещна. Още с първите си думи той ме помоли да му простя това, което ми бе казал, като в същото време ми подаде приятелски ръка. Нужно ли е да казвам, че грабнах ръката му и сърдечно я стиснах? Знаех, че десницата му е десница на честен човек. Нещо повече, надявах се, че някой ден този човек ще стане мой брат.

За предпоследен път стисках неговата ръка. Малко по-късно – за последен път, когато се сбогувахме и разделихме. Не предполагах че ще е за последен път.

Господа съдебни заседатели! Сигурно не бихте желали да ви отнемам времето, за да ви предавам разговора ни. Говорихме за неща, които нямат нищо общо с делото. Яздихме известно разстояние заедно и след това спряхме под едно дърво. Разменихме пури и ги изпушихме, а после, за да заякчим приятелството си, разменихме си шапките и наметалата. Това беше мое хрумване – обичай, който съм научил от команчите. Дадох на Хенри Пойндекстър сарапето и мексиканското си сомбреро, а взех неговата пелерина и панамената му шапка. След това се разделихме. Той си отиде, а аз останах. Не мога да ви кажа защо останах. Може би защото харесвах мястото, тъй като там се сдобрих – нещо, което желях, но не очаквах.

Вече нямах толкова силно желание да се върна през нощта на Аламо. Чувствувах се щастлив под дървото, под което стоях. Слязох от коня, завързах го, загърнах се с пелерината и с шапка на глава легнах на тревата.

След няколко секунди съм заспал. Рядко заспивах толкова лесно. Половин час по-рано това би било невъзможно. Тази промяна мога да обясня с доволството, което изпитвах след неприятната случка. Сънят ми не беше дълбок, нито пък трая дълго. Сигурно едва съм се унесъл и някакъв шум ме събуди – изстрел от пушка. Но не бях съвсем сигурен. Само ми се стори, че бе изстрел. Конят ми сякаш бе по-сигурен от мене. Погледнах нагоре. Той бе наострил уши и пръхтеше, като че ли някой бе стрелял по него.

Скочих на крака и се ослушах. Но тъй като не чух нищо, а и мустангът скоро се успокои, реших, че и двамата сме се излъгали. Помислих, че конят е чул стъпките на някое заблудено животно, а това което долетя до ушите ми, сигурно е шумът от някой клон, прекършен от животното, докато то е преминавало през шубрака, или пък някой от тайнствените необясними звукове, които се чуват в гората.

Прогоних цялата работа от ума си, отново легнах на тревата и заспах.

Този път нищо не ме обезпокои, докато прохладният утринен въздух не проникна през завивката ми. Не беше вече приятно да стоя под дървото, качих се на коня си и се приготвих да тръгна. Но като че ли изстрелът още звучеше в ушите ми, и то по-ясно, отколкото когато бях полузаспал. Сега разбрахме той бе долетял от посоката, в която се беше отправил Хенри Пойндекстър.

Въображение или не, но не можех да не го свържа с него, нито да устоя на изкушението да се върна и да потърся някаква обяснение. Не отидох много далеч и о, небеса! Каква гледка! Видях...

– Конник без глава! – извика глас от външния кръг зрители и всички до един се обърнаха назад.

– Конника без глава! – отвърнаха като ехо още петдесетина гласа.

Дали се подиграват със съда? Никой не схваща това като подигравка, тъй като всички до един вече виждат защо съдът бе прекъснат. Страхотната фигура на конника без глава се е появила в откритата прерия.

– Ето го! Ето там, там!

– Насам идва! Гледайте! Върви право към форта!

За миг последното твърдение изглежда най-правилно, но в следващия миг, сякаш за да го опровергае, странният ездач спира с лице към тълпата, събрана около дървото.

После като че да покаже, че гледката не му харесва, конят изпръхтява силно и изцвилва.

Големият интерес, предизвикан от показанията на подсъдимия, за миг е засенчен. Всички смятат, че видението, което така неочаквано се появи, ще обясни цялата тайна.

Три четвърти от зрителите напускат местата си и се втурват към конете. Даже и съдебните заседатели не остават безучастни. Поне шест от тях се разпръскват, за да се присъединят към гонитбата на конника без глава.

Конникът без глава се бе спрял само за малко, колкото да разгледа тълпата, която сега се движи към него. Конят му отново изцвилва, обръща се и се отдалечава с пълна бързина, следван от гъста тълпа шумни преследвачи.

Глава ХСІ

ГОНИТБА ПРЕЗ ГОРАТА

Гонитбата се насочва право през прерията – към гората, далеч около десетина мили.

Преди да го достигнат, конниците оредяват. Един по един те изостават. Конете им не издържат на изтощителния галоп.

Неколцина се приближават до гората, а само двама навлизат в нея, но не са близо до беглеца, който, без да спира, потъва в шубраците.

Първият от преследвачите е на сив мустанг и настойчиво, с камшик, шпори и с глас изтръгва от коня си най-голямата възможна бързина.

Човекът, който го следва на доста голямо разстояние, е висок, с нахлупена шапка и шаячно палто. Възседнал е мършав кон, който препуска с такава бързина, каквато никой не би допуснал. Тази бързина не е изтръгната с камшик, шпори и глас, а с по-жесток начин. Ездачът държи в ръката си нож, с който от време на време смуща коня точно до опашката.

Двамата конници начело на преследването са Касий Къхуун и Зеб Стамп.

Благодарение бързината на сивия мустанг Къхуун е излязъл напред. Той явно е решил да гони конника без глава докрай, сякаш това се налага от някаква отчаяна необходимост.

Старият ловец също изглежда твърдо решен. Вместо да се задоволи обикновения си ход и да се довери на своето умение на следотърсач, той не изпуска Къхуун от очи, подтиквайки сякаш от същата необходимост.

Скоро и двамата навлизат в гъсталака и изчезват от погледа на хората зад тях.

* * *

Напред през гъстата гора летят тримата конници. Те минават по горски пътеки и поляни – ту направо, ту криволичат, ту в зиг-заг, за да избягнат дърветата.

Безстрашно напред през храсти и шубраци! Острите бодли на кактуси и нискорасли акации се забиват в тях. Клони пращат и се чупят, когато те си проправят път сред тях. Уплашени птици излитат с крясък към някое по-безопасно убежище.

Двойка черни лешояди, кацнали на изсъхнал клон, литват с грак високо във въздуха. Знаят, че такова неудържимо преследване може да завърши само със смърт. Разперили широко криле, те политат над ездачите.

Преследваният има предимство пред преследвачите. Той може да избира пътя си, а те не могат; само трябва да го следват. Сега той не се вижда, но не защото разстоянието между него и хората, които го гонят, се е увеличило, а защото помежду им са се изпречили дървета. Никой от тримата не може да види другите двама, но лешоядите виждат и тримата.

След като се изгуби от погледа на преследвачите, беглецът е в още по-добро положение. Той препуска с всички сили, а те се бавят, за да откриват следите му. Те могат да го следват по тропота от копитата и свистенето на клоните, но въпреки това започват да се отчайват. При всеки завой беглецът като че ли увеличава разстоянието, докато най-после шумът от стъпките му съвсем изчезва.

– Проклет да е! – извиква Къхуун, като махва отчаяно с ръка. – Пак ще ми избяга. Нямах да е толкова важно, ако бях сам. Но не съм. Този стар дявол е по дирите ми. Видях го, преди да вляза в гората. Едва ли е на триста ярда зад мене. Дали не мога да се отърва от него? Не! Той е толкова добър следотърсач! Дявол да го вземе, май че ще мога!

Къхуун спира, обръща се назад и разглежда пътеката, по която току-що е минал. Той сякаш си е изработил план и сега оглежда местността, за да види дали е подходяща.

В същото време пръстите му трескаво и нетърпеливо сграбчват пушката. По лицето му все още се чете нерешителност. Той се колебае. След като размисли, отказва се от плана си.

– Няма да го бъде – промърморва капитанът. – Много хора идват насам. Някои от тях могат да четат следи. Може да намерят трупа му, пък и да чуят изстрела. Не, не, не бива.

Той се застоява и продължава да се ослушва. Не се чува никакъв шум – нито пред него, нито след него, а само глухият плясък от крилето на лешоядите. Защо пък летят точно над него?

– Да, той сигурно идва. Брей, че лош късмет! Другите са наблизко. Точно подходящо време да сложа край на неговото следене. Щеше да бъде толкова лесно!

Не е толкова лесно, колкото си мислите, Касий Къхуун. И ако птиците над вас можеха да говорят, щяха да ви кажат същото.

Те виждат, че Зеб Стамп се приближава, но така че да избегне всякакво нападение. Затова Къхуун не го чува.

– Какво щастие, ако е загубил следите ми – си мисли Касий и отново се обръща назад. – Както и да е, трябва да продължа, иначе някой от онези глупци може да

излезе по-щастлив от мене. Какъв глупак съм, че изгубих толкова време. Ако не внимавам, старата хрътка може да ме настигне. Тогава няма да мога да стрелям. Дявол да го вземе, това ще е най-лошото от всичко!

Той отново пришпорва сивия мустанг и язди толкова бързо, колкото му позволява виещата се пътека.

На около двеста крачки отново спира. Лицето му светва от изненада и доволство.

Конникът без глава е на по-малко от двадесет крачки пред него. Спрял е сред няколко ниски храсти, които достигат до седлото му. Конят е навел глава. Изглежда че дърпа клончета от акациите. Така му се струва на Къхуун при пръв поглед Той бързо вдига пушка към рамото си, но също тъй бързо я и сваля. Конят, който той иска да застреля, нито стои, нито пасе, а се мята и бори с нещо, с глава, потънала в храстите.

Къхуун вижда, че юздата му се е заплела в ниските акации.

– Хванах го най-после! Слава богу! Слава богу!

Като пришпорва коня си, той едва се сдържа да не извика победоносно. И ако не извиква, то е само от страх да не го чуят.

След миг Къхуун се озовава при конника без глава – привидението, което така дълго бе преследвал напразно.

Глава ХСII

НЕОХОТНО ЗАВРЪЩАНЕ

Къхуун сграбчва юздите. Конят се опитва да избяга, но напразно. Той не може да освободи главата си от заплетените ремъци, а само се върти в кръг, център на който е главата му. Ездачът не обръща никакво внимание, нито се старее да го освободи. Той седи безмълвно, като вдървен на седлото и оставя конят да продължи усилията си.

След кратка борба конят е хванат здраво.

Победителят възкликва радостно. След това замлъква. Та той не е постигнал целта си напълно.

Каква е неговата цел? Това е тайна, известна само на него. Той се озърта крадешком, което показва, че не желае да я сподели с никого.

След като оглежда храстите и се ослушва за миг, Къхуун започва да действа. Човек, който не е запознат с намеренията му, ще се изненада. Той изважда ножа си, хваща сарапетото за единия край, повдига го високо над гърдите на конника без глава и се навежда напред, сякаш с намерение да забие острието в сърцето му. Вдига ръка и едва ли нещо може да спре удара му.

И все пак той не го нанася. Откъм гората се чува вик и един човек са появява. Човекът е Зеб Стамп.

– Спри тази игра! – извиква ловецът, който язди откъм гората и бързо се придвижва между ниските храсти. – Спри, дявол го взел!

– Какво да спра? – запитва бившият офицер смутено и скришом прибира ножа си. – За какво говориш? Юздите на коня са се заплели. Страхувам се, че може пак да избяга. Искан да прережа гърлото му, за да съм сигурен.

– А, такава ли била работата? Май че няма нужда да му режете гърлото. Бъдете сигурен, че и без да проливате кръв, той няма да избяга. Ама вие за коня ли приказвате?

– Разбира се, за коня.

– Аха! На човека, ако това изобщо е човек, някой вече му е направил тази „операция“. Какво ще кажете за тая работа, мистър Кеш Къхуун?

– Какво да кажа? Нямах време да го разгледам добре. Току-що дойдох. Боже мой! – продължава той, като се преструва на изненадан. – Това изглежда е труп на човек и при това мъртъв!

– Това, дето казахте най-после, е доста възможно. Не знам човек да е без глава и пак да е жив. Няма ли глава под сарапетото?

– Не, струва ми се, няма нищо. Но може и да има.

– Повдигнете го малко и вижте!

– Не ми се ще. Такава страшна гледка!

– Чудна работа. Одеве не се страхувахте. Какво ви става?

– А... – заекна Къхуун. – Бях възбуден от преследването. Ядосах се на това проклето нещо и реших да сложа край на лудориите му.

– Няма значение – прекъсва го Зеб. – Аз сам ще го поразгледам. Да. Да – продължава той. Като се приближава, а очите му не се откъсват от страшния конник. – Да, да, човешки труп си е. Съвсем мъртъв и вдървен като еленов бут на студено.

– Хей – извиква Зеб, като повдига сарапетото. – Та това е трупът на човека, дето му разглеждаха убийството в съда. – Вашият братовчед, младият Пойндекстър. Божичко! Наистина е той.

– Струва ми се, че сте прав. О, господи, той е!

– Мътните го взели! – продължава Зеб след престорената си изненада. – Това е най-заплетеното нещо на света. Ама няма полза да стоим тук и да си блъскаме главите. Най-добре ще е да върнем трупа в поселището, така, както си е на седлото – смятам, че няма да падне. Познавам коня и струва ми се, като надуши моята стара кобила ще дойде, без много да го примамваме. Хайде, старо, представи му се! Ха, така! Не виждаш ли, че сте стари познати? Бедното животно, доста се е изпотило; трябва да му простим, че не го позна. Отдавна не е тимарено.

Докато ловецът говори, конят, възседнат от трупа, и старата кобила приближават муцуни, после ги отдалечават и подсмърчат, което показва, че са се познали.

– Знаех си аз! – възкликва Зеб, хваща заплетената юзда и я измъква от акацията. – Сега жребецът ще върви с нас кротък като агънце, щом кобилата е до него. Няма нужда да му се реже гърлото. Е, мистър Къхуун – продължава той и хвърля крадешком погледи към капитана, за да види какво въздействие имат думите му, – не ви ли се струва, че ще е по-добре да потеглим веднага. Ако делото продължава, може да им потрябваме пак. Смятам, че водим свидетел, дето ще каже какво е станало, и ловецът на мустанги или ще го обесят, или ще го оправдаят; но ми се вярва да го оправдаят. Е какво, готов ли сте да тръгнем?

– Разбира се, както казахте, няма защо да стоим тук. Зеб тръгна пръв и води със себе си пленника, който не се съпротивява, а изглежда доволен, че се намира в компания.

На едно място, гдето пътеката прави остър ъгъл, за да заобиколи група дървета, той спира, сякаш да реши дали да продължи или да се върне в галоп.

На лицето му е изписано силно вълнение.

Като не чува тропот от копита, Зеб Стамп разбира, че спътникът му е спрял. И той спира, обръща се назад и поглежда въпросително към изоставачия. Зеб забелязва смутения му вид и добре разбира причината. Без да каже нито дума, сваля дългата пушка от лявото си рамо и я подпира на дясната си ръка, готов да се прицели незабавно.

Той седи така и гледа бившия капитан от кавалерията.

Не казва нищо. Няма нужда. Движенията му съвсем ясно казват: „Върни се, ако смееш!“

Къхуун, сякаш не забелязал нищо, отново потегля мълчаливо. Но вече не му е позволено да язди отзад. Ловецът е станал подозрителен и намира извинение да върви последен. Спътникът му, ще не ще, трябва да приеме.

Кавалката напредва бавно през гората. Наближава прерията. Най-после излизат на открито.

Нещо далече на хоризонта като че ли предизвиква нов страх у Къхуун. Той отново спира и седи замислено.

Ужас го е обзел. Да се гмурне ли в храсталаците и да се скрие от очите на хората или да продължи и да се опълчи срещу бурята, която така бързо се надига около него? Той е готов да даде всичко, което притежава на този свят, всичко, което се надява да притежава, дори и Луиза Пойндекстър, само да се освободи от омразното присъствие на Зеб Стамп и да го оставят за десет минути насаме с конника без глава.

Това е невъзможно. Този копой зад него изглежда по-неумолим от всеки друг път.

Въпреки че не му се ще да вярва, инстинктът му подсказва, че старият ловец счита него за истинския пленник и ако се опита да се измъкне, сигурно ще получи

куршум в гърба.

В края на краищата какво може да каже и да направи Зеб Стамп? Не е сигурно дали старият ловец знае нещо за това, което го тревожи.

А може би няма и нищо за узнаване.

Явно е, че Зеб подозира нещо, но какво от това? Само онези, които нямат приятели, трябва да се страхуват от подозрения, а бившият офицер не е от тях. Ако не открият този незначителен „издайник“, той няма от какво да се страхува. А каква е вероятността, че ще го открият? На десет – едно. Сигурно той не е останал там, където е изпратен, а се е загубил някъде из потайните полянки на гората.

Ободрен от тази надежда, Къхуун събира кураж. С израз на безразличие, по-скоро престорен, отколкото истински, той излиза в откритата прерията. Съвсем близо след него е Зеб Стамп. Трупът на Хенри Пойндекстър е последен.

Глава ХСII

ОБЕЗГЛАВЕНИЯТ ТРУП

Изоставен от две трети от зрителите и от половината съдебни заседатели, съдът под дървото прекъсва делото по необходимост. Заседанието не е вдигнато, а само преустановено с мълчаливо одобрение.

Почивката трае около един час. През това време съдията изпушва две пури, надига четири пъти шишето с праскова ракия, разговаря сърдечно с обвинителя и останалите съдебни заседатели, както и със зрителите, които нямат коне или не са пожелали да участвуват в гонитбата и са останали под дървото.

Не е мъчно да се намерят теми за разговор. Говорят например за случката, която току-що стана и която е толкова странна, че човек може да разговаря за нея не в продължение на един час, а на цял век. Те говорят за това и възбудено очакват завръщането на тези, които отидоха да го гонят. Всички се надяват, че конникът без глава ще бъде хванат, и вярват, че това не само ще разсее загадката около него, но ще хвърли светлина и върху убийството. Между тях има човек, който може да обясни видението, макар че не знае нищо за убийството. Това е обвиняемият и той ще го направи, когато го повикат да продължи показанията си.

По нареждане на съдията и според съвета на адвокатата той сега засега мълчи.

След известно време преследвачите се връщат, но не всички заедно, а на части, по реда, по който се бяха отказали от отчаяното преследване. Сведенията на всички са еднакви. Нито един от тях не е успял да се доближи достатъчно до конника (без глава, за да прибави и на йота нещо повече към това, което вече е известно. Неговата същност остава все още в тайна.

Скоро откриват, че двама от участниците в преследването още не са се появили. Старият ловец и бившият капитан. За последен път видели капитана начело на гонитбата, а другият следвал наблизко зад него. След това никой не беше видял нито единия, нито другия. Дали още продължават? Може би са успели. Всички се обръщат към прерията и я разглеждат внимателно. Те очакват да се появят двамата мъже и се надяват, че конникът без глава ще бъде с тях.

Изминава час, а от тях няма и следа – нито от тях нито от желания пленник.

Да се отлага ли още делото?

Обвинителят настоява да продължат. Адвокатите на обвиняемия искат да бъде забавено. Те предпочитат да бъде отложено за следващия ден, под предлог че един важен свидетел – Зеб Стамп, още не е разпитан.

Чуват се настойчиви гласове, които искат делото да свърши. Сред тълпата на тексаския съд има платени клакьори също както във всеки парижки театър. Трагедията в живота, както и трагедията на сцената, има свои поддръжници.

Клакьорите успяват. Решено е делото да продължи, дотолкова, доколкото е възможно за се мине без свидетеля, който липсва. Той може да се върне, преди да дойде време да го призават. Ако не се върне, тогава съдът може да прекрати заседанието. Така решава съдията. Съдебните заседатели се съгласяват, а също и зрителите.

– Щяхте да ни кажете какво сте видели – продължава защитникът, като се обръща към своя довереник. – Продължете и ни кажете какво видяхте?

– Човек проснат на тревата.

– Заспал?

– Да, заспал вечен сън.

– Мъртъв?

– Повече от мъртъв, ако това е възможно. Когато се наведох над него, видях, че е обезглавен.

– Какво? Главата му отрязана?

– Точно така. Аз не знаех това, докато не коленичих до него. Той лежеше по очи – главата му се намираше в естествено положение. Даже и шапката му си стоеше.

Надявах се, че е заспал въпреки предчувствието, че има нещо нередно. Ръцете и краката му бяха много вдървени, не като на заспал човек. Освен това на тревата имаше нещо червено, което първоначално не бях забелязал в неясната светлина.

Като се наведох, за да видя какво е, почувствувах особена миризма – солена миризма на човешка кръв.

Вече не се съмнявах, че пред мене лежи труп, и започнах да го разглеждам. На врата видях дълбок разрез, пълен с полусъсирена кръв. Главата беше отрязана.

През слушателите преминава тръпка на ужас, придружена от обичайните при такива случаи възклицания.

– Познахте ли кой е човекът?

– Уви, да.

– Без да видите лицето му?

– Нямаше нужда. Облеклото му ясно показваше кой е.

– Какво е облеклото му?

– Сарапетото, което покриваше раменете му, и шапката на главата. Те бяха моите. Ако не бяхме направили размяна, можеше да си помисля, че самият аз лежа там. Човекът бе Хенри Пойндекстър.

Над зашумелите слушатели отново се чу стон.

– Продължете, сър! – казва защитникът. – Кажете, какво друго забелязахте?

– Когато пипнах тялото, видях, че е студено и вдървено. Ясно беше, че смъртта е настъпила отдавна. Кръвта беше почти изсъхнала и потъмняла. Така поне изглеждаше в сивата светлина. Слънцето още не бе изгряло. За малко щях да се заблудя и да сметна, че смъртта се дължи на обезглавяването. Но когато си спомних за изстрела, който чух през нощта, дойде ми на ум, че е възможно да се намери и друга рана освен тази от ножа. Не се излъгах. Когато обърнах трупа по гръб, забелязах в сарапетото дупка. Дрехата около нея беше напоена с кръв. Под дрехите, точно над гръдната кост имаше синкаво петно. Явно – куршумът го бе пронизал на това място. На гърба нямаше подобна рана, което показва, че куршумът е останал в тялото.

– Смятате ли, че е умрял от изстрела или смъртта е настъпила след отрязването на главата?

– Без съмнение изстрелът е причинил смъртта, ако не веднага, то след няколко минути, а може би секунди.

– Казахте, че главата била отрязана. Беше ли съвсем отделена от тялото?

– Напълно, макар че тя стоеше на мястото си, като че ли нито главата, нито трупа са помръдвали след убийството.

– С остро оръжие ли беше отсечена главата?

– Да.

– С какъв вид оръжие мислите?

– Изглеждаше като рана, направена от брадва, но може да е била нанесена и с тежък ловджийски нож.

– Забелязахте ли дали главата е била отсечена с един или няколко удара?

– Може да са били повече от един, но това не личеше. Първият удар е отишъл докрай. Той е бил нанесен отзад под прав ъгъл на гръбначния стълб. От това съдя, че нещастникът е лежал по лице, когато ударът е бил нанесен.

– Имахте ли някакви съмнения кой и защо е извършил убийството?

– Тогава няхах никакви съмнения. Бях така ужасен, че дори не можех да мисля. Не можех да повярвам, че е истина. Когато се поуспокоих и ясно разбрах, че е било

извършено престъпление, реших, че команчите са срещнали младия Пойндекстър и са го убили без причина. Но скалпът му бе недокоснат. Дори шапката още стоеше на главата му.

– И затова решихте, че виновниците не са индианци?

– Да.

– Тогава кой помислихте, че е?

– По това време не можех да реша. Не бях чувал Хенри Пойндекстър да има врагове – тук или където и да е. Но след това у мене се породиха съмнения.

– Какви съмнения?

– Протестирам против този начин на разпит – се намесва обвинителят. – Ние не желаем да се запознаем със съмненията на обвиняемия. Достатъчно е да му позволим да продължи своята скърпена история.

– Да продължи – нарежда съдията, като запалва нова хаванска пура.

– Кажете как постъпихте? – продължава да пита защитникът. – Какво направихте, след като забелязахте това, което току-що описахте?

– Бях толкова объркан, че известно време не знаех какво да правя. Знаех, че е извършено убийство, и то от изстрела, който бях чул. Но кой беше стрелял? Не индианци – в това бях сигурен. Дойде ми на ум за прерийни разбойници, които може би са искали да го ограбят. Това също бе невероятно. Моето мексиканско сарапе струва сто долара и те сигурно щяха да го вземат. Но то не беше взето, нито пък нещо друго, което Пойндекстър носеше. Като че ли нищо не бе докоснато. Дори часовникът беше в джоба на жилетката му и верижката, която минаваше през врата, блестеше под съсирената кръв. Всичко това ме накара да дойда до заключението, че убийството е било извършено за отмъщение. Помъчих се да си спомня дали съм чувал някой да има зъб на Пойндекстър или да се е карал с него. Но такова нещо не бях чувал. А защо е отрязал главата? Това ме озадачаваше и изпълваше с ужас.

Дори не се опитах да потърся обяснение. Чудех се какво да направя. Беше безполезно да остана при трупа. Да го погребат също беше безсмислено. Затова реших да се върна във форта и да потърся помощ, за да го пренесем в Каса дел Корво. Ако го оставех в гората, койотите и лешоядите можеха да го открият и да го разкъсат. Рано-рано лешоядите вече се виеха във въздуха. Те като че ли бяха зърнали трупа. Въпреки че младежът бе обезобразен, аз не можех да оставя да го дообезобразят. Мислех си за нежните очи, потънали в сълзи, които скоро щяха да го видят.

Глава XCIV

ТАЙНАТА Е РАЗКРИТА

Обвиняемия замълчава. Никой нищо не казва: нито му задават въпроси, нито го подканят да бърза. Никой не желае да прекъсне недовършения разказ, който всеки момент ги кара да слушат с все по-голямо внимание.

Съдията, съдебните заседатели и зрителите са затаили дъх. Очите на всички са обърнати към подсъдимия. Мнозина са зяпнали от учудване.

В тържествената тишина Морис Джерълд продължава:

– След това ми дойде на ум да покрия трупа със сарапето и наметката. Те щяха да го предпазят от вълците и лешоядите, докато се върнем да го приберем. Точно бях свалил наметката, когато ми хрумна друг, много по-добър план. Вместо да се връщам сам във форта, реших да взема трупа със себе си, като го привържа с ласото зад седлото. Заведох коня си към мястото и точно се готвех да кача трупа, когато забелязах, че наблизо има друг кон. Това бе конят на убития. Той пасеше наблизо спокойно, като че ли нищо не беше се случило. Юздата му се влачеше по земята и аз лесно го хванах. По-мъчно беше да накарам коня да стои мирно, особено когато го заведох при трупа. Като държах поводите със зъби, повдигнах трупа и се помъчих да го поставя напърно на седлото, но тялото бе вдървено, не можеше да се превие и да се задържи. Освен това при вида на странния товар, който щеше да носи, конят се уплаши. След като опитах няколко пъти, видях, че не мога да направя нищо. Точно щях да се откажа от намеренията си, когато измислих друг, още по-добър начин. Спомних си нещо, което бях чел за гаучите в Южна Америка. Когато някой умре или загине при нещастие в пампасите другарите му занасят трупа в неговия дом, като го привържат за

седлото в седнало положение, като че ли е още жив.

Защо да не направя същото с трупа на Хенри Пойндекстър? Най-напред се опитах да го поставя на неговия кон. Животното още не беше се успокоило, седлото бе плоско и аз не успях. Имаше още една възможност – да сменя конете. Знаех че моят кон няма да се противи. Освен това моето дълбоко мексиканско седло бе много подходящо за целта.

Скоро поставих трупа да седне в естествено положение на седлото. Вдървеността, която по-рано ми попречи, сега ми помогна. Успях да свия краката му така, че да влязат в стремената. Завързах гетите му отгоре над коленете. По такъв начин нямаше вероятност да се изхлузи от седлото. Но за да бъда съвсем сигурен, отрязах част от ласото и го завих около му. Единия крак завързах за предния край на седлото, а другия – за задния. С друго парче завързах стремената едно за друго под корема на коня, за да не се люлеят краката.

Оставаше да се справя с главата. И нея трябваше да взема. Вдигнах я от земята и се опитах да сваля шапката, но не ми се удаде. Главата беше подута и сомбрерото не можеше да се извади. Нямаше опасност главата да се измъкне от шапката, затова завързах с канап тока и я окачих главата с шапката на седлото.

С това свърших приготвянията си за път. Възседнах коня на убития. Викнах на моя кон да ме последва. Той е свикнал да върви след мене, без да го водя. Потеглихме към поселището.

След около пет минути един клон ме събори от седлото и изгубих съзнание. Ако това не бе се случило, сега нямаше да бъда изправен пред вас, поне в неприятното положение, в което се намирам.

– Съборен от седлото?! – възкликна съдията. – Как се случи това?

– Просто случайност. Или по-скоро се дължеше на моето невнимание. Като се качих на чуждия кон, не взех поводите в ръка. Свикнал съм често да направлявам коня си само с крака или с глас. Не очаквах да се случи подобно нещо.

Конят едва бе изминал няколко крачки, когато нещо го уплаши и той се втурна в галоп. Всъщност не трябва да казвам „нещо“, защото знам от какво се уплаши. Той се бе обърнал и видял, че зад нас върви другият кон със страшния ездач, който сега при ясната дневна светлина можеше да изплаши и животни, и хора.

Посегнах към юздата, но преди да я хвана, конят вече препускаше с пълна бързина. Отначало никак не се уплаших. Сметнах че бързо ще успея да хвана юздите и да накарам животното да спре. Но скоро открих, че не беше така лесно. Юздите се бяха преметнали отпред на животното и не можех да ги достигна, без да легна на шията му. Докато се готвех да се добера до юздите, не обърнах внимание в коя посока препуска конят. Едва когато почувствувах, че нещо одраска бузата ми, разбрах, че той е навлязъл в гората.

От този миг няхах време да гледам, нито дори юздите. Цялото ми внимание бе насочено към това да се предпазя от клоните на акациите, които протягаха бодливите си ръце, като че имаха намерение да ме свлекат от седлото.

Успях да се отърва от тях само с няколко драскотини, но не можах да избягна клона на голямото дърво, изпречило се на пътя ми. Той беше провиснал ниско, на височина на гърдите ми, и конят, отново изплашен от нещо, се стрелна под него.

Не мога да кажа къде е отишъл след това. Вие, струва ми се, знаете това по-добре от мене. Мога само да ви кажа, че след като паднах, конят ме остави под клона с оток на главата и подута коляно, за които, разбира се, узнах чак след два часа.

Когато дойдох на себе си, видях, че слънцето е високо в небето и двадесет лешояда се виеха над мене. От начина, по който протягаха шии, разбрах коя е жертвата, която очакваха да грабнат. Лешоядите и мъчителната жажда ме накараха да се махна от мястото.

Когато се изправих на крака, открих че не мога да се движа, нещо повече – не можех да стоя прав.

Ако останех там, щях да загина, така поне мислех тогава. Подтикван от тази мисъл, аз напънах всички сили с надежда да стигна до вода. Знаех, че наблизко тече поток. Отчасти с пълзене, отчасти с помощта на патерицата, която си направих от един клон, успях да стигна до потока. След като уталожих жаждата си и се освежих, скоро заспах.

Когато се събудих, койотите ме бяха заобиколили. Бяха най-малко четиридесет

на брой. Знаех, че са страхливи, затова отначало не се уплаших. Но скоро започнах да мисля другояче. Те виждаха, че съм ранен, и бяха решили да ме нападнат. След известно време наистина ме нападнаха. Тълпяха се от всички страни. Нямах никакво друго оръжие освен ножа си. Това все пак беше щастие, защото ако няхах и него, сигурно щяха да ме разкъсат и да ме изядат. С ножа успях да ги държа на разстояние, като посичах всеки, който попаднеше под ударите ми. Струва ми се, че убих поне пет-шест от тях. Все пак схватката сигурно щеше да свърши в тяхна полза. Отслабвах – кръвта изтичаше от вените ми и ако не беше се случило нещо неочаквано, което ми помогна, трябваше скоро да се предам. Появи се един стар мой другар, който често ми е бил по-верен и от хората – моята хрътка Тара.

Кучето скитало – може би за да ме търси, макар че по-късно получих друго обяснение, но няма нужда да ви занимавам с него. Важното е, че то ме намери точно навреме, за да ме спаси.

Когато Тара се приближи, койотите се разпръснаха и аз бях спасен от страшна съдба – бях изтръгнат от зъбите на смъртта.

Отново съм заспал или отново съм загубил съзнание, не зная точно. Когато се събудих, можех да мисля. Знаех, че кучето трябва да е дошло от хакалето, което също знаех, че се намира на няколко мили. Прислужникът ми Фелим го бе завел там предния ден. Той сигурно си беше у дома и аз реших да му изпратя съобщение по хрътката.

Написах няколко думи на една визитна картичка, която случайно намерих в джоба си. Знаех, че прислужникът ми не може да чете, но бях сигурен, че ще познае картичката ми и ще потърси някой да му я прочете. Съвсем уверен бях в това, защото вместо мастило употребих кръв.

Завих картичката в парче кожа, за да не се повреди, и я завързах за врата на Тара.

Не беше много лесно да накарам кучето да ме напусне, но най-после успях и надявах се, че ще иде у дома в колибата.

Изглежда съобщението е било занесено навреме. Затова научих едва вчера.

Скоро след като кучето си отиде, аз пак заспах, и когато се събудих, намерих се пред друг, още по-ужасен противник – ягуар.

Между нас започна борба, която не мога да ви кажа колко трая и как свърши. Оставям това да разкаже моят спасител Зеб Стамп, който, надявам се, скоро ще се върне и ще ви разправи и други неща, тайна не само за вас, но и за мене.

Това, което си спомням след това, е само несвързани сънища, тежки кошмари, примесени с приятни видения. О! Някои от тях тй лъчезарни. Едва завчера умът ми се проясни и се намерих в затвора, обвинен в убийство.

Уважаеми господа съдебни заседатели, аз свърших.

* * *

„Si non e vero been travato“* – си казват всички: съдията, съдебните заседатели и зрителите, когато показанията на обвиняемия завършиха. Мисълта им може би не е тй точно изразена, но всички до един имат подобно чувство.

[* Ако не е истина, добре е измислено. Б. пр.]

Мнозина вярват, че той е казал истината, и отхвърлят съмнението, че историята е измислена. Разказът е много прост и ясен, за да бъде измислен. При това обвиняемият току-що се е освободил от трескави бълнувания. Съвсем невероятно е да е скалпил такава история. Така мисли мнозинството от присъстващите.

Показанията на Морис Джерълд, макар и объркани, помогнаха повече за неговата защита, отколкото можеше да му помогне и най-блестящата реч на адвоката.

За да го оправдаят обаче, трябва други да потвърдят показанията му.

Къде е свидетелят, на когото разчитат толкова много? Къде е Зеб Стамп?

Петстотин души се обръщат към прерията и разглеждат хоризонта изпитателно. Петстотин сърца бият от нетърпение да се върне старият ловец с или без Касий Къхуун, с или без конника без глава, който вече не е никаква тайна, а обикновено явление – изяснено и разбрано.

За присъстващите явлениято не е невероятно, а още по-малко невъзможно. Това са тексасци от Югозапада, жители на високото плато, откъдето извира Леона й гдето реката Нуедед води началото си от стотина кристални поточета. Те живеят в страна,

където мъчно може да се каже, че мъртвото тяло се разлага. Поваленият елен или мустангът, станал жертва на нещастие, ако не ги изядат зверове, след време опровергават законите на природата и устояват на зъбите на койотите. Ако оставите там мъртъв човек на открито, след четиридесет и осем часа той започва да наподобява мумия, току-що извадена от катакомбите на Египет.

Малцина от присъстващите не са запознати с тези особености на тексаския климат и специално на климата край Сиера Мадре или по-точно в склоновете на Ляно Естакадо.

Ако доведат конника без глава под зеления дъб, никой няма да се изненада, ако види, че трупът на Хенри Пойндекстър не е започнал да се разлага. И ако някои не вярват в истинността на току-що чутия разказ, причината е друга: чакат с нетърпение, но не за потвърждение на разказа.

Нетърпението им се дължи на нещо друго – на подозрение, породило се в началото на делото, което малко по малко се беше засилило и почти се бе превърнало в увереност. И ако сега всички мъже и жени се дразнят, че свидетелят, от чиито показания зависи дали ще освободят обвиняемия или ще го изпратят на бесилката, то е, защото очакват той да потвърди или разсее съмненията им.

Убедени в това, те разглеждат изпитателно кръгозора, гдето небето и саваната сливат нежната синевина на сапфира с ярката зеленина на изумруда.

Глава ХCV

ПОСЛЕДНИЯТ СВИДЕТЕЛ

Напрегнатото очакване и тържествената тишина продължават цели десет минути.

Тишината се нарушава от време на време ту от възклицанията на някой, който си е въобразил, че вижда нещо в прерията, ту от шумно вълнение, което кара мъжете да се изправят на пръсти, за да виждат по-добре.

Три пъти тълпата се раздвижва от предупредителни викове, които се оказват неверни. Търпението на всички започва да се изчерпва, когато се чува четвърти вик, по-силен и по-уверен.

Този път няма никаква измама. На хоризонта се появяват сенки, които бързо добиват форма; сенки, които се движат.

Гръмогласно „ура“ прокънтява под клоните на дъба, когато фигурите на трима конници, изплували из маранята на нажежената прерия, се отправят към дървото.

Двамата се разпознават лесно – те са Зеб Стамп и Касий Къхуун. Третият – още по-лесно. Никой не може да сгрееши коя е загадъчната фигура.

Първият вик на тълпата съобщава завръщането на двамата мъже. Следва друг, многозначителен вик – всички виждат, че с тях пристига и съществото, което буди от дълго време невероятни мисли и страшни предположения.

Макар че сега всички знаят какво е това същество, на него гледат с чувство, близко до страхопочитание.

Пак настъпва тишина, нарушавана само от подтиснат шепот. Тримата конници се приближават. Мислите на зрителите са толкова тържествени, че не могат да бъдат изречени гласно.

Мнозина отиват да посрещнат приближаващото шествие и го придружават с учудени погледи. Тримата ездачи спират извън кръга от зрители, които се натрупват възбудено около тях и образуват скоро нов кръг.

Двамата ездачи слизат. Третият остава на седлото.

Като отвежда коня си настрана, Касий Къхуун се смесва с тълпата. В присъствието на такъв спътник никой не му обръща внимание. Очите и мислите на всички са насочени към конника без глава.

Зеб Стамп изоставя кобилата си, хваща поводите на мустанга и го завежда под дървото, гдето заседава съдът.

– А сега, господин съдия – казва той като човек, който е господар на положението, – и вие, господа дванадесет съдебни заседатели, ето свидетел, дето ще поразнищи делото. Какво ще кажете, а? Нали ще го поразпитате?

Чува се възклицание, последвано от думите „О, господи! Той е!“ Висок човек залитва и застава до конника без глава – баща му.

По-отдалеч се разнася вик – внезапно сподавен писък на припадаща жена – сестра му.

Удли Пойндекстър е отведен настрана. Той не се съпротивява и явно не съзнава какво става около него.

Завеждат го до една карета, спряла по-далеч, и го настаняват да седне до единствения човек, който се намира в нея – дъщеря му.

Каретата не тръгва. Луиза Пойндекстър иска да остане, докато съдът произнесе присъдата, или до часа на екзекуцията, ако се стигне до такъв край.

Зеб Стамп е поканен да, заеме мястото си на свидетел.

По нареждане на съдията разпитът продължава. Въпросите се задават от защитника.

Прескачат много от формалностите. Положил клетва по-рано, старият ловец е призован да разкаже всичко, което знае. Оставят го да разказва, както си иска. Той говори с къси изречения, сякаш смята, че така изисква законът.

Зеб започва:

– Пръв път чух за тая грозна работа на втория ден след изчезването на младия Пойндекстър. Чух я, като се връщах от лов откъм реката. Казаха ми, че уж ловецът на мустанги бил убиецът. Ама знаех, че той не е човек да свърши такава работа. И за да съм съвсем сигурен, отидох в колибата му. Него го нямаше. Намерих само слугата му Фелим. Беше си глътнал езика, та не можа нищо да ми каже.

Така-а! Докато той бръщолевеше, в хижата влезе кучето. На врата му висеше нещо. Разгледах го и познах, че е картичка на ловеца на мустанги. На нея пишеше нещо с червено мастило; после излезе, че не е мастило, ами кръв. Момъкът пишеше къде е. Отидох на мястото заедно с Фелим и хрътката.

Стигнахме навреме, за да спасим ловеца на мустанги от една петниста пантера – мексиканците им викат тигри, а момъкът им казваше ягуари.

Теглих един куршум на звера и край!

После занесохме ловеца на мустанги в колибата му. Трябваше да го носим на носилка, защото краката му не го държаха. Пък и умът му беше мръднал, като на пуяк, кога се опложда.

Затътрихме го до дома му. Там стоя, докато го намериха преследвачите.

Свидетелят млъква, като че размишлява дали да разкаже за странните случки, които бе видял в хакалето. Дали ще са от полза за обвиняемия или ще е по-добре да ги премълчи?

Той решава да мълчи.

Това не се харесва на обвинителя, който го подлага на разпит.

В резултат Зеб е принуден да разкаже подробно всичко, което се е случило в хакалето преди ареста и затварянето на обвиняемия в караулното помещение.

– А сега – казва той след разпита, – като ме накарахте да кажа всичко, дето знам, трябва да заявя, че има нещо, дето не се сетихте да ме питате. Ама аз съм длъжен да ви го кажа.

– Продължавайте, мистър Стамп – казва защитникът от Сан Антонио, който води разпита.

– Добре. Ще кажа нещо, ама не за подсъдимия, а за човека, дето според мене трябва да е на неговото място. Не казвам кой е. Ще ви разправам какво знам и какво открих, а вие, господа съдебни заседатели, ще си направите заключението.

Старият ловец спира и си поема дълбоко дъх, като че се готви за пълно признание.

Никой не се опитва нито да го прекъсне, нито да го подкани. Всички са под впечатлението, че той може да разкрие загадката за убийството. Тайната около конника без глава е вече разкрита и за нея няма какво да се говори.

– Така, граждани! – продължава Зеб Стамп след новото обръщение. – Подир това, дето чух и видях, разбрах, че бедният Хенри Пойндекстър е загинал. Разбрах още и това, че престъпникът не е ловецът на мустанги Морис Джерълд.

А кой е тогава? Това не можах да разбера; а и вие не можахте.

А не се съмнявах, че ирландецът е невинен, затова реших да науча истината. Не казвам, че няма улики против него. Наопаки, всичко е против него. Затова не гледах уликите, а отидох в прерията да поразгледам следите.

Сигурен бях, че до мястото на убийството и обратно ще има конски следи. И

наистина, проклети да са, там имаше прекалено много следи. Иначе работата щеше да е много лесна.

Мене ме интересуваха главно едни от следите. Реших да вървя докрай по тия следи от копитата на един американски кон с три здрави подкови и една счупена. Ей тая!

Свидетелят изважда ръка от джоба си. На дланта му лежи три четвърти конска подкова.

Той я издига достатъчно високо, за да могат да я видят съдията, съдебните заседатели и зрителите.

– А сега, господин съдия и господа съдебни заседатели – продължава той, – конят с тая подкова е прекосил прерията през нощта на убийството. Вървял е след убийтия и след човека, обвинен в убийството. Вървял е все по следите на двамата и е спрял близо до мястото на престъплението.

Но човекът с тоя кон не е спрял там. Той е продължил, докато е стигнал близо до локвата кръв, пролята от него. Убиецът е бил на третия кон – на коня със счупената подкова.

– Продължавайте, мистър Стамп! – казва съдията. – Обяснете ни какво искате да кажете с тези странни думи.

– Ето какво искам да кажа, господин съдия. Оня човек се е скрил в гъсталака и оттам е изстрелял куршума, дето е убил горкия Пойндекстър.

– Какъв човек? Кой човек? Как се казва? Кажете името му! – запитват едновременно двадесет гласа.

– Там ще намерите името му.

– Къде?

– Къде ли? В онова тяло без глава, дето ви гледа, без да продума. Всички виждате – продължава свидетелят, като посочва конника без глава, – всички виждате едно червено петно отпред на сарапето. В средата му има дупка. Зад тази дупка май има и друга – в тялото на младежа. На гърба няма същата дупка. Ето защо смятам, че смъртоносният куршум е още там. Какво ще кажете, да свалим ли дрехите му и да погледнем?

Всички се съгласяват мълчаливо с предложението на свидетеля. Двама трима от зрителите, между тях и Сам Менли, пристъпват напред и с подходяща тържественост започват да свалят сарапето.

Както при откриване статуя на човек, заслужил такава чест, зрителите стоят в почтителна тишина, така стоят и сега зрителите под тексаското дърво, докато сарапето се вдига от раменете на конника без глава.

Тишината е тържествена, дълбока и не се нарушава дори от шепот. Шушукане се чува едва след като трупа е съблечен напълно и мъртвото тяло се открива пред очите на зрителите.

То е облечено в закопчана до шията небесносиня памучна блуза с басти.

Панталоните имат почти същия цвят, с по-светли ивици по ръбовете. Но от тях се виждат само бедрата. Долната част на краката е прикрита от гамаши от ягуарова кожа.

Около кръста е увито два пъти въже от конски косми. То е закрепено отпред и отзад на седлото и поддържа трупа да стои изправен. Поддържа го и друга част от същото въже, прикрепено за стремената и стегнато като колан под корема на коня.

Всичко е така, както бе казал подсъдимият – всичко друго освен главата.

Къде е тя?

Никой не запитва. Заинтересовани от думите на Зеб Стамп, всички са отправили поглед към трупа и грижливо го оглеждат.

Виждат се две дупки от куршум – една над сърдечната област, другата в гръдната кост, точно над стомаха.

Погледите се съсредоточават върху втората дупка, защото около отвора ѝ личи кървав кръг, от който се спускат кървави бразди. Те са се пропили в меката памучна материя и бяха вече явно засъхнали.

Около другата дупка няма такава нещо. Тя представлява правилно, голямо колкото грахово зърно кръгче на дрехата и е едва забележима от такава разстояние. Около нея няма кръв.

– Това – казва Зеб Стамп, като посочва по-малката дупка – не е нищо. То е от

куршума, дето аз изстрелях от дола. Нали ви казах за него? Виждате, че около нея няма кръв. Значи куршумът е минал през трупа. А с другата дупка не е така. Тя е от смъртоносния куршум и мисля, че ще го намерите в трупа. Да го цепнем и да видим!

Никой не се противи. Напротив, съдията нарежда да изпълнят предложението на Зеб.

Въжетата са развързани, гамашите – разкопчани, тялото – снето от седлото. То е вкочанено и изпънато – краката и ръцете са сякаш дървени. Теглото му, което не надминава теглото на мумия, показва че е изсъхнало.

С почтителна грижливост полагат трупа на тревата. „Лекарите“ се надвесват мълчаливо над него. – Сам Менли изпълнява ролята на главен хирург.

По нареждане на съдията той прави разрез около раната, заобиколена с кръв. Прорезът минава през ребрата и стига до белите дробове.

В лявата половина Менли намира това, което търсят. Върхът на ловджийския нож опира в нещо по-твърдо от плът. Като че оловен куршум. Да, така е!

Куршумът е изваден, почистен от кървавата обвивка и представен на съдебните заседатели.

Макар и произтърган от винтонарезното дуло на цевта и малко вдлъбнат от съприкосновението с едно ребро, на него все още личат очертанията на щампосан полумесец и буквите __К. К.__

Ах, тези издайнически инициали! Има хора, които си спомнят, че са чували нещичко за тях и по-рано. Други могат да свидетелствуват за самохвалството с този белязан куршум, когато се спореше кой е убил ягуара.

Човекът, който се бе хвалил тогава, сега има причина да съжالياва.

– Но къде е той?

Въпросът се повтаря бързо сред присъстващите.

– Какво е вашето обяснение, мистър Стамп? – пита защитникът.

– Май че няма нужда от много обяснения. Ясно като бял ден, че тоя куршум е убил младия Пойндекстър.

– Но кой го е изстрелял? Вие как мислите?

– Ами че и това също е ясно. Когато някой се подпише на едно писмо, не може да се сбърка кой го е изпратил. На куршума има само инициали, но те са ясни и красноречиви.

– Това все пак не доказва нищо – намесва се обвинителят. – Вярно е, че има куршум с инициали, които са – а може и да не са – на един добре известен в поселището джентълмен. Да предположим, че инициалите, както и куршумът са негови. Какво от това? Малко случаи ли има на убийства с откраднато оръжие? Това е много обикновена хитрост. Кой може да докаже, че и сегашният случай не е такъв?

– Освен това – продължава сладкодумният юрист – каква е подбудата за убийството, ако предположим, че е било извършено от човека, когото сега подозирате? Без да споменаваме името, всички знаем кому принадлежат инициалите. И самият джентълмен няма да отрече, предполагам, че инициалите са негови. Но тъй като няма други обстоятелства, които да го свържат по някакъв начин с престъплението, само инициалите не означават нищо.

– Няма ли? – пита Стамп, който чака нетърпеливо края на речта на обвинителя.

– А какво ще кажете за това?

При тия думи Зеб изважда от кесията си листче хартия – смачкано, обгорено от куршума и очернено като че от барут.

– Намерих го – казва той, като го подава на съдебните заседатели – здраво забодено на шипа на една акация. Изпратено е там от цевта на пушка. Излетяло е от същата пушка, дето е изстреляла куршума. Служило е за запушване. Доколкото разбирам, това е парче от плик. На него е надписано име, което кой знае как, съвпада с инициалите на куршума.

Съдебните заседатели могат да прочетат сами това име. Старшият взема листчето хартия и като изглажда гънките, прочита с висок глас:

– __Капитан Касий Къхуун.__

Произнасянето на това име смайва членовете на съда.

В същото време сред зрителите се разнася вик, който показва, че всички са обзети от едно и също чувство.

Този вик не е от изненада. Той има друго двойко значение: от една страна, оповестява невинността на подсъдимия, а от друга – вината на най-ревностния обвинител.

Показанията на Зеб Стамп предизвикаха съвсем явни подозрения към Касий Къхуун. Те потвърдиха отдавна породени съмнения, които с всеки изнесен факт ставаха все по-силни, докато най-после всички се убедиха, че не Морис Джерълд трябва да бъде съден за убийството на Хенри Пойндекстър.

Не по-малко са убедени и в това, че пред съда трябва да бъде изправен Къхуун.

Листчето зацапана хартия бе последното звено във веригата от доказателства. При все че то е само улика и подбудата за убийството е все още неясна, едва ли има някой да се съмнява кой е престъпникът.

Известно време пликът минава от ръка в ръка между съдебните заседатели. След това отново дават думата на свидетеля, загатнал, че има още да говори.

Той продължава да разправя за съмненията, които го накарали да потърси „следи“ в прерията. Разказва за изстрела на Къхуун от гъсталака, за „преследването“, за сделката с конете. Накрая описва сцената в гората, гдето хванали конника без глава. Последната случка той разправя подробно и същевременно я обяснява.

След това Стамп млъква, сякаш чака съдът да му зададе въпроси. Но очите на присъстващите не са обърнати вече към него. Всички знаят, че разказът му е свършен, а ако не е, че няма нужда от повече доказателства, за да се извади правилно заключение. Те дори не дочакват разискванията на съда, който сега преценява доказателствата. За хората, които бяха видели, че правосъдието едва-що не бе измамено, че заедно с него щяха да бъдат измамени и те, процедурата изглежда твърде бавна. Всички са изпълнени с чувство за отмъщение. Те искат да изкупят грешката си и високо настояват за промяна.

Разнасят се викове:

– Пуснете ирландеца! Той е невинен! Не щем повече доказателства. Всичко е ясно. Освободете го!

– Да се арестува Касий Къхуун и да се изправи пред съда! Той е престъпникът. Затова беше толкова против Джерълд. Ако не е виновен, ще има възможност да го докаже. Ще го съдим справедливо, но ще го съдим. Хайде, господин съдия, вас чакаме! Наредете да поставят мистър Къхуун на подсъдимата скамейка. Там е дълго време невинен човек. Нека виновният да заеме мястото му!

Отначало виковете се чуват само от пет-шест души, но скоро всички присъстващи го подемат.

Съдията не смее да не се съобрази с настойчивите искания и при все че това е несъвместимо с установения ред, той призовава Касий Къхуун пред съда.

„Викачът“ извиква високо три пъти името му, но без последица. Всички погледи търсят Къхуун. Но само Зеб Стамп го търси там където може да го намери.

Бившият свидетел изведнъж напуска мястото, от което бе дал показанията, и се промъква към старата кобила, която все още стои до коня на призрачния ездач.

С пъргавина, която поразява всички, старият ловец скача на кобилата и пришпорва.

В същото време зрителите забелязват човек, който се промъква към завързаните в равнината коне. При все че се старее да се прикрива и да остане незабелязан, той все пак се движи бързо.

– Ето го! Това е Къхуун! – извиква някой.

– Опитва се да избяга! – заявява друг.

– Тичайте след него! – строго заповядва съдията. – Върнете го!

Излишно е да повтори нареждането. Още преди да го е изрекъл, десетки хора тръгват да го изпълнят – втурнали са се към конете си. Още преди да приближат до тях, Къхуун достига сивия мустанг, който стои в края на кавалкадата. Това е същият жребец, с който бе преследвал доскоро конника без глава. Седлото е на гърба на коня, юздата е захапана.

От бъркотията и виковете под дървото Къхуун е разбрал, че тръгват да го преследват.

Няма смисъл вече да се крие. Той се втурва напред и скача на гърба на животното. Поглежда диво назад и полита в галоп към прерията.

Петдесет конника са по петите му. Техните ездачи са насърчавани от думите, произнесени, както изглежда, от майора: „Върнете го жив или мъртъв!“ Но няма значение кой е казал тези думи. Преследвачите не се нуждаят от официално нареждане. Техният ужас от отвратителното деяние и уважението им към жертвата са достатъчни да ги подтикват напред. Всеки пришпорва настойчиво коня си, като че трябва да отмъсти за смъртта на родственик – на брат, като че всеки иска да допринесе за тържеството на правдата.

Никога по-рано животът на бившия капитан от кавалерията не се е намирал в такава опасност. Нито когато участвуваше в атаките по окървавените поля на Буена Виста, нито когато лежеше проснат на пода в кръчмата на Обердорфер и револверът на ловеца, на мустанги бе насочен в главата му. Той съзнава това много добре и лети напред със страхотна бързина, като само от време на време хвърля бърз и свиреп поглед назад. Този поглед не е от отчаяние. Не е стигнал още дотам, макар че е необяснимо на какво се надява при вида на толкова преследвачи, чиито дрезгави и изпълнени със закани гласове достигат до ушите му.

А той още се надява.

Къхуун знае, че конят му е бързоног и че пред него се простира гора. Наистина тя е на цели десет мили, но какво значение имат десет мили? Той се движи с двадесет мили в час и след тридесет минути ще се приюти сред дърветата.

Дали тази мисъл подхранва надеждите му?

Едва ли.

Да се крие в гората, когато между преследвачите има поне десет умели следотърсачи начело със Зеб Стампа! Не, не е възможно. Няма къде да се скрие и той знае, че е така.

Защо тогава още не се е отчаял и не се е примирил с неизбежната си съдба?

Да не би да го крепи слепият инстинкт на животното, което се опитва да избяга дори и тогава, когато няма изход?

Нищо подобно. Убиецът на Хенри Пойндекстър не е загубил разума си. В опитите си да избяга от ръката на правосъдието той не разчита на такива несигурни надежди като бягство в прерията на гърба на бързия кон или възможността да се укрие в гората, която се простира зад нея... Зад тази гора е границата. Към нея са отправени мислите и надеждите му.

Всъщност има две граници – едната разделя две нации, които се смятат за цивилизовани. Между тях съществува споразумение за предаване на престъпниците, при все че убиецът с окървавени ръце може да избегне правосъдието, нещо, което често се случва, ако е достатъчно умен. Той просто променя местожителството и националността си.

Но намерението на Къхуун не е такова. Колкото и да не се спазва споразумението между Тексас и Мисисипи, той не желае да се изложи на опасността да бъде предаден. И има основание да не желае, като се вземе предвид тежестта на престъплението му.

Макар че прегпуска към Рио Гранде, той няма намерение да я прекоси. Къхуун има предвид другата граница, зад която скитат команчите – бездомниците на прерията, готови да вдигнат ръка срещу всеки белокож, но не и срещу човек пролял кръвта на бял. В техните палатки убиецът ще намери не само дом, но и гостоприемство, а може би и особени почести.

Тези обстоятелства вдъхват надежда на Къхуун и прогонват отчаянието. Макар че язди право към Рио Гранде, намерението му е да избяга под прикритието на гората към Ляно Естаадо.

Той не се страхува нито от опасностите, които крие тази страхотна пустиня, нито от каквито и да е други опасности пред него. Те не са нищо в сравнение с това, което го очаква назад.

Къхуун съжaliaва може би, че е заставен да избяга по такъв ужасен начин – да изостави богатството, приятели, обществено положение и най-вече да се раздели с жената, в която е безумно влюбен и никога може би не ще види отново.

Но той няма време да мисли за нея. За този жалък човек животът е по-скъп от любовта. Той си въобразява, че животът е пред него; но в същото време е сигурен, че смъртта го следва по петите.

* * *

Убиецът препуска с най-голяма бързина, която може да изтръгне от мексиканския мустанг, бърз като прадедите си от Арабия. Животното би трябвало скоро да се умори. То е преминало над двадесет мили от сутринта – повечето в галоп. Но конят не показва признаци на умора досега. И той като всички свои събратя ще премине, без да грохне, още петдесет, а ако стане нужда, и сто мили.

„Какво щастие, че размених моя кон с коня на мексиканката“ – мисли ездачът. Ако не беше този мустанг, сега щеше да седи под мрачната сянка на дъба пред стария съдия и съдебните заседатели, подстрекавани да го съдят от безскрупулния линч и неговата банда – регулаторите.

Сега вече не го заплашва такава ужасна съдба. Струва му се, че е избягнал опасността. Къхуун поглежда назад и вижда, че преследвачите са далеч зад него. Той поглежда напред и вижда тъмните очертания на гората над светлозелената савана. Той не се съмнява, че ще я достигне; а тогава ще бъде в безопасност.

Но дори да не успее да се скрие сред дърветата, кой ще го настигне? Къхуун вярва, че неговият кон е най-бързият от всички, които препускат сега из прерията. Кой може дори да се приближи до него?

Къхуун се радва, че притежава такъв кон, за който може да благодари на дявола, но не и на бога.

Глава XCVII ПРЕСЛЕДВАНЕ НА УБИЕЦА

– Ами ако не настигнат престъпника? – се запитват неволно хората, останали под дървото.

Те могат да си отговорят само с несигурни предположения, като имат предвид, че Къхуун препуска бързо. Вероятността да го заловят се увеличава, когато след него тръгва Зеб Стамп, а още повече, когато към преследването се присъединяват и стотина други ездачи.

Съмненията съвсем намаляват, когато тръгва и последният преследвач. Всички вярват сякаш, че последният ще стигне пръв. Те знаят, че мустангът на Морис е прочут надлъж и нашир из прерията със своята бързина.

Възклицанията, които още звучат сред тълпата, показват, че делото трябва пак да се отложи, този път може би за неопределено време.

Гласно изказаното или мълчаливо прието общо съгласие на събралите се дава основание на Морис Джерълд да се смята свободен. Той се възползува от свободата и се втурва към коня си, доскоро язден от конника без глава. Когато се доближава до него, животното познава господаря си, приближава се в тръс и радостно изцвилва.

Макар че не са се виждали отдавна, те нямат време да се поздравят. В отговор на цвиленето ловецът на мустанги прошепва само една дума. В следващия миг той скача на гърба на дорестия жребец и сграбчва юздите.

Морис се оглежда и моли настойчиво най-близкостоящите да му дадат едно ласо. Скоро му хвърлят ласо и той тръгва.

Зрителите не отделят поглед от него. Никой не се съмнява вече в изхода на гонитбата. Желанието на всички се е превърнало сега в дълбоко убеждение, че убиецът няма да избяга, че ще бъде настигнат, хванат и изправен пред съда, гдето беше доскоро „усърден“ свидетел. Това ще извърши човекът, който едва не загина поради неговото лъжесвидетелствуване.

* * *

След тръгването на Морис под сянката на дъба се случи нещо, което никой не видя – не поради сянката, а защото всички се бяха обърнали към равнината, за да

наблюдават преследването.

Тук се намира една девойка, чийто израз е различен от изразите на другите. Тя напъня очи през прозорците на каретата си. Нейният поглед показва, че мислите, които я вълнуват, са различни от мислите на останалите зрители.

Гърдите ѝ бързо се повдигат, но не от любопитство. В натъжените ѝ очи проблясва победоносна искра, когато изпращат последния преследвач. А в същото време устните ѝ се разтварят леко и прошепват: „Господи, смили се над виновника!“

* * *

Морис Джерълд наистина тръгва последен – забавил се е не само докато се качи на коня, но и докато намери ласо.

Когато тълпата, пръсната по площада, остава зад него, той вижда на няколкостотин ярда пред себе си последния преследвач. Това не го тревожи. Морис е уверен в качествата на жребеца си и знае, че няма да остане на опашката.

Дорестият кон оправдава очакванията му.

Радостно, че се е освободило от безжизнения товар – необясним кошмар за него – и подтиквано с колене от господаря си, благородното животно препуска стремглаво по прерията. Тялото му е запазило силите, а краката му – гъвкавостта си.

Морис Джерълд настига скоро последния преследвач, задминава го, след това изпреварва втория, третия и излиза пред всички.

Той продължава по хълмове, през потоци, все напред – по мекия торф и каменистата почва, – докато най-после се изгубва от погледа.

Само един от преследвачите все още го вижда – един едър мъж, възседнал най-малкия от всички мустанги – някаква стара кобила. Тя препуска, смущена с най-необикновени шпори – острието на ловджийски нож. Ездачът ѝ е Зеб Стамп. Но старата кобила не може да се мери с разкошния жребец на ловеца на мустанги. Зеб и не очаква такова нещо. Неговата цел е да не изпуска Морис от очи. Засега успява.

И друг човек вижда стремителното препускане на дорестия кон, като го гледа през рамо. Това е преследваният.

Тъкмо когато се надяваше, че ще успее да избяга, Къхуун погледна назад и съгледа дорестия жребец. На гърба му язди сега не странният конник, а друг, не по-малко ужасен. Той познава Морис – ловеца на мустанги, човека, когото с удоволствие би изпратил и едва що не изпрати на позорна смърт. Съвестта на Къхуун му подсказва, че Морис се приближава като отмъстител.

Ако не го преследваше Морис Джерълд, Къхуун може би щеше да избяга!

Студени тръпки преминават по тялото на беглеца. Той чувства, че се бори против самата съдба, че борбата е безнадеждна.

Къхуун седи отчаян на седлото и едва прищипва коня си. Той вече не вярва, че бързината ще му помогне, и продължава да бяга, без да мисли. Съзнанието му не взема никакво участие. Макар да знае че заслужава смъртта си, душата му е обзета от ужас.

Близостта на гората му вдъхва нова надежда. Той подканва изморения кон да направи последни усилия. Пред него се изпречва входът на просека. Къхуун навлиза в нея и продължава да препуска още половин миля. Достига до един остър завой на пътеката. Оттатък са шубраците, в които може да се скрие от преследвача.

Той познава много добре мястото. То се оказва веднъж съдбоносно за него. Дали пак ще бъде такова?

Да! Така му се струва и затова язди нерешително. Наблизо се чуват вече удари на копита. До ушите му достига гласът на отмъстителя, който го подканя да спре.

Късно е да завие. Късно е да се скрие в шубрака. Той спира коня си с вик – отчаян и свиреп като рева на преследван ягуар, обкръжен от ловджийски кучета. Следва бързо движение на ръката, пламък, облаче бял дим и остър гърмеж. Куршумът префучава безобидно във въздуха. От другата страна се чува съскане като при въртене и прашка, сякаш във въздуха се развива дълга змия.

Къхуун я вижда през оредяващия дим. Тя лети към него. Той няма време да дръпне повторно спусъка. Няма време да избегне примката на ласото. Чувства как то обгръща раменете му, чува злокобните думи: „Предай се, убиецо!“ Вижда как дорестият жребец се обръща с опашката си към него, а в следващия миг изпитва чувството на човек, бутнат под бесилката.

След това не чувства, не вижда и не чува нищо. Той е повален от седлото и загубва съзнание при падането си на земята.

Глава XCVIII ОЩЕ Е ЖИВ!

Убиецът лежи проснат като мъртъв на земята. Ръцете му са свързани с въже от сурова кожа.

Но човекът, който го улови, е недоверчив. Струва му се, че пленникът е само припаднал, а може и да се преструва. За да се увери той не слиза от седлото и продължава да опъва ласото.

Дорестият кон, който се подчинява на волята му, стои до дънера на едно дърво, готов всеки миг да се върне назад или да се втурне напред.

Картината е страшна, но не и необичайна за тези земи на кървави схватки, покрай дългата граница на Тамаулипас и Тексас.

Често, много често виещият се във въздуха лешояд наблюдава с радост такива сцени, които му обещава пиршество.

И сега дори десетина хищни птици кръжат във въздуха, привлечени от изстрела. Голите им вратове се протягат в нетърпеливо очакване на пира.

Само с едно смущаване на шпорите човекът на коня може да им достави желаното пиршество.

— Заслужава си го негодникът — мърмори ловецът на мустанги. — Господи! Само като си помисля какво престъпление е извършил! Убил собствения си братовчед, а след това отрязал главата му! Няма съмнение че е виновен. Но защо? Само господ и той ако е жив, знаят това.

— Моето мнение по този въпрос е такова: той я обича. Възможно е брат й да се е изпречил на пътя му. Но защо и как? На този въпрос трябва да се отговори; а само той може би е в състояние да отговори.

— Грешите, момко — намесва се глас, който прекъсва монолога на Морис. — И друг може да отговори, ако искате — старият Зеб Стамп. Ама сега не му е времето, пък и мястото не е удобно. Трябва да го заведем при дъба, та да получи каквото си заслужава. Уф, какъв е грозен! Пада му се да го помъкнем малко с ласото, та съвсем да погрознее. Ама хайде!... Не е наша работа да отмъщаваме за Хенри Пойндекстър. Регулаторите знаят доста нещо вече и ще се погрижат за него.

— Но как ще го върнем? Конят му избяга.

— Лесна работа, мистър Джерълд. Припаднал е малко; а може и да се преструва. Ама лесно ще го свестя. Ако не може да стъпва на копитата си, ще го пренеса. Кобилата ще го занесе. До гуша ми дойде да яздя, па май и на кобилата й дотегнаха шпорите ми. Та ще се върна пешком. А кобилата ще дам на мистър Кеш Къхуун. Ако се преструва, ще го вържа на седлото като чувал. Е-е, почва да мърда. Скоро ще се свести и сам ще се качи на кобилата.

— Дигай се! — продължава Зеб, като хваща Къхуун за яката и го разтърсва здравата. — Дигай се! И тръгвай! Трябваш ни. Един човек иска да си поприказва с тебе.

— Кой? Къде? — запитва пленникът, като идва полека на себе си и се оглежда наоколо замаян. — Кой иска да поговори с мене?

— Аз например, пък и...

— О! Това било Зеб Стамп и...

— Мистър Морис Джерълд — ловецът на мустанги. Май и по-рано си го виждал. И той иска да си поприказва с тебе. Па и на други хора им се иска да се върнеш във форта. Затова по-добре става и тръгвай с нас!

Нещастникът става на крака и открива, че ръцете му са вързани с ласото.

— Конят ми! — извиква той, като се оглежда. — Къде е конят ми?

— Само рогатият знае. Сигурно се е върнал вече откъдето си е — в Рио Гранде. След такова препускане размяната май няма да му хареса и той ще е решил да си поотдъхне по родните пасбища.

Къхуун поглежда изненадано стария ловец. Размяната! И това знае.

— Хайде — продължава нетърпеливо Зеб. — Не трябва да караме съда да чака.

Готов ли си?

– За какво да съм готов?

– Първо, за да се върнеш обратно с нас. Второ, да застанеш пред съда.

– Да се изправя пред съда ли?

– Да, мистър Кеш Къхуун.

– По какво обвинение?

– За убийството на Хенри Пойндекстър – вашия братовчед.

– Лъжа! Долна клевета! И всеки, който казва, че...

– Затваряй си устата! – извиква Зеб с повелителен жест. – Само си хабиш дъха, а той ще ти потрябва. Хайде! Готви се да тръгваш! Съдията чака, съдебните заседатели чакат, правосъдието също чака.

– Няма да се върна – упорствува Къхуун. – Какво право имате да ми заповядвате? Нямате разрешително за арест!

– Нямам ли? – прекъсва го Зеб. – А това какво е? – добавя той, като посочва пушката си. – Това ми е разрешителното. По-добре престани да дрънкаш, защото хич не ми е по волята. Избирай, мистър Кеш Къхуун! Или се качвай на старата кобила и тихомълком тръгвай с нас, или ще те вържем като бала със стока и пак ще те заведем. Кълна се!

Къхуун не отговаря. Той поглежда отчаяно ту към Стамп, ту към Джерълд, ту обръща крадешком очи към револвера, който се подава от горния джоб на палтото му. Двойник на револвера, който изхвъркна от ръката му, когато ласото го омота.

Капитанът се опитва да достигне този револвер, но ласото му пречи; а може би се отказва от намерението си, защото Зеб многозначително вдига пушката си.

– Бързо! – извиква ловецът. – Качвай се, мистър Къхуун. Ето кобилата чака.

Като кукла, движена от конците на артиста, бившият капитан от кавалерията изпълнява заповедите на ловеца. Постъпва така, защото иначе го чака неизбежна смърт.

Той се качва на седлото и без да се съпротивява вече, оставя да го отведат.

Зеб върви начело пеша. След него, на разстояние една юзда, е кобилата. Накрая язди замислено ловецът на мустанги. Той мисли по-малко за човека, свързан с края на ласото му, отколкото за девойката, чиято самоотверженост бе обвързала сърцето му със златна верижка, която само смъртта би могла да разкъса.

Глава ХСІХ

ОПИТ ЗА УБИЙСТВО И САМОУБИЙСТВО

След второто неочаквано прекъсване съдът е възстановил работата си под големия, вечно зелен дъб.

Свечерява се и косите слънчеви лъчи осветляват мястото под зеления свод на дървото. Но тези лъчи не са златни, както през деня, а зловещо червени – небето изглежда разгневено. Приближава буря. Тя е сякаш външен израз на чувствата на зрителите, които гледат мрачно и навъсено. Като че гневът на небето идва да подкрепи техните земни страсти.

Тези смръщени погледи не са насочени вече към Морис Джерълд. Той е свободен и сега е само свидетел. Мястото му е заето от Касий Къхуун.

Това е единствената промяна.

Съдията е същият, съдебните заседатели са същите, същите са и зрителите. Но сега чувствата им към подсъдимия са различни.

И дума не може да става дали е виновен или не. Вината му е установена и не оставя никакво съмнение. Веригата от обстоятелства доказва необоримо кой е престъпникът.

Липсва само едно звено – подбудата.

Подбудата за убийството и за отрязване на главата; защото показанията на Джерълд се потвърждават от повторното разглеждане на трупа.

Лекарят на гарнизона ясно заявява, че Хенри Пойндекстър е умрял от куршума.

Защо Касий Къхуун е убил братовчедата си? И защо е отрязал главата му?

Никой освен убиецът не може да отговори на въпросите. Но никой не се надява, че той ще отговори.

Той може да бъде осъден и без да са известни подбудите за убийството. И го осъждат.

Делото завършва. Съдебното решение „виновен“ е взето. Съдията сваля панамената си шапка, готов да постави черната мрачна емблема на смъртта, за да произнесе присъдата.

По обичайния тържествен начин на подсъдимия се дава последна дума. Това му дава последна отчаяна възможност да помоли за смекчаване на присъдата.

Къхуун трепва. Предложението да каже последната си дума прозвучава в ушите му като погребален звън. Той се оглежда като безумен наоколо. Обхваща го отчаяние – в ни едно от заобикалящите го лица не се чете съчувствие. В нито едно от тях няма дори съжаление. Всички го гледат намръщено.

Платените помощници, които го подкрепяха доскоро, не могат да му помогнат сега. Съчувствието им е безполезно. Всички са се изпокрили пред величието на закона и неоспоримите доказателства за вина.

Въпреки общественото си положение и богатството, което го крепи, Къхуун е сам – без приятели. Такава е участва на убийците в Тексас.

Поведението му е свършено променено и вместо високомерието, така често проявявано от него, той показва сега уплаха и малодушие.

Нищо чудно. Къхуун знае, че няма възможност да избяга, че е изправен до ковчегата, който ще го занесе във вечността. Съвест като неговата не може да не се страхува.

Изведнъж хлътналите му очи проблясват. Той прилича на човек, който е готов да се изповяда. Дали ще признае вината си? Дали ще облекчи съвестта си от бремето, което я потиска?

Зрителите го наблюдават със затаен дъх. И щурците дори са млъкнали. Чува се само въпросът на съдията:

– Имате ли да кажете нещо за свое оправдание, нещо което да отмени смъртната присъда?

– Не – отговаря Къхуун. – Нямам. Присъдата е справедлива. Признавам, че заложих живота си на карта, и заслужавам да го изгубя.

Нито веднъж през този ден на неочаквани и вълнуващи случки зрителите не бяха толкова изненадани.

Те са загубили от почуда способността да говорят. Тишината позволява на осъдения да завърши изповедта си.

– Вярно е – продължава Къхуун, – че убих Хенри Пойндекстър. Застрелях го в гората.

Като отговор сред тълпата се чува вик. Неволен вик, изразяващ по-скоро ужас, отколкото възмущение.

Неволен е и стонът, който го придружава – стонът на бащата на убития, който е отново между тях.

Скоро всичко стихва пак и нищо не възпира вече осъдения да продължи показанията си.

– Знам, че трябва да умира – заявява Къхуун с привидно спокойствие. – Такова е решението ви и от погледите ви виждам, че няма да го промените. Глупаво е да очаквам милост след признанието си; и не я очаквам. Аз съм лош човек; без съмнение заслужавам съдбата си. Но колкото и да съм лош, не съм толкова подъл да напусна света, като оставя след себе си позорното обвинение, че съм убил собствения си братовчед. Аз отнех живота му, както ви казах. Вие се питаете защо и правехте догадки за подбудите ми. Подбуди няма.

Това е нова „сензация“. Зрителите проявяват изненада, любопитство и недоверчивост.

Никой не продумва, никой не го прекъсва.

– Чудите се, но всичко може да се обясни много лесно. Убих го по погрешка.

Изненадата се изразява в силен и веднага сподавен вик. За да дадат възможност на осъдения да продължи.

– Да, по погрешка. Бог ми е свидетел, че съжалявах, когато разбрах какво съм направил.

Осъденият вдига очи с надежда, че е докоснал някоя струна на състрадание. Но ни следа от съчувствие не се вижда по строгите лица, които го заобикалят.

– Не отричам – продължава Къхуун, – че възнамерявах да убия друг. Няма да скрия кого. Искях да убия кучето, което сега стои пред мене.

Той обръща пълни с омраза очи към Джерълд, който му отговаря със спокоен, безразличен поглед.

– Да. Него исках да убия. Имах причини. Няма да ви ги кажа. Няма смисъл. Мислех, че съм го убил. Дяволски късмет е имало това ирландско куче, като е разменило наметката си с братовчеда ми. Останалото знаете. Стрелях по погрешка. Имах намерение да убия враг, а убих приятел. Изстрелът бе точен и бедният Хенри падна от коня. Но за да бъда съвсем сигурен, извадих ножа си и отсякох главата му. Проклетото сарапе пак ме измами.

Всички трепват отново и извикват от изненада. Започват да искат възмездие. Чува се сподавен шепот. Разказът е свършен. Тайната за убийството е разкрита. Това спасява подсъдимия от необходимостта да продължи разказа за сатанинското деяние, което е лишило мъртвото тяло на Хенри Пойндекстър от главата му.

– А сега – извиква той, когато вълнението стихва и зрителите го гледат вторачено – знаете какво стана, но не знаете какво ще стане. Има още едно действие. Изправен съм пред гроба, но няма да вляза в него, докато и той не влезе в своя гроб.

Не е необходимо да гадаете какво значат тези думи на Къхуун – последните в живота му. Постъпката му красноречиво ги изяснява.

Докато говореше, Къхуун държеше ръката си скрита под палтото. При последните си думи той изважда револвер.

Зрителите едва виждат как оръжието блясва под слънчевите лъчи когато се чуват два последователни изстрела.

Двама души се повалят по очи един до друг.

Единият е Морис Джерълд – ловецът на мустанги, другият – Касий Къхуун – бивш капитан от кавалерията.

Тълпата се струпва около тях. Всички смятат, че са мъртви. В тишината се разнася сърцераздирателен женски писък.

Глава С РАДОСТ

Радост!

Радост настъпва под вечно зеления дъб, когато откриват, че е успяло само самоубийството, а опитът за убийство е пропаднал. Радост изпълва сърцето на Луиза Пойндекстър, когато научава, че любимият ѝ е още жив.

Макар че сърцето ѝ е натъжено от редицата нещастия, тя е все пак човек и при това жена. Кой може да я вини, че е щастлива?

Аз не мога. Нито пък вие, ако говорите откровено.

Нейните чувства може да не се харесат на пуританите. Но това са чувства, наложени от природата – общи и непреодолими, чувства, които ни казват, че баща и майка, брат и сестра могат да бъдат пренебрегнати заради безграничната любов, която няма равна на земята, освен може би любовта, която изпитваме към себе си.

Не укорявайте младата креолка заради чувствата ѝ. Не я винете за това, че изпитва радост в миг, когато би трябвало да изпитва тъга. Нито пък за това, че радостта ѝ се увеличи, когато научи как е бил спасен като по чудо животът на нейния любим.

Убиецът се бе прицелил точно. Бил е сигурен в това, преди да обърне револвера към слепите си очи и да изстреля куршума, който пръсна мозъка му. Ударил бе жертвата си точно над сърцето и оловният куршум щеше да го пронизе, ако не бе рикоширал о един медальон – любовен спомен от единствената жена, чийто подарък Морис бе носил до сърцето си.

Изстрелът не беше даден напразно – той удари един от зрителите, който стоеше наблизо. Не беше без последствия и за човека, към когото беше отправен.

Зашеметяващият удар, дългата психическа и физическа умора не останаха без последствия. Морис Джерълд започна отново да бълнува.

Но сега не беше изложен на опасност в гората, заобиколен от вълци и лешояди,

нито бе в хижата, гдето не можеха да го гледат добре, или пред съда, където никой изобщо не се грижеше за него.

Когато дойде отново на себе си, той откри, че приказното видение от сънищата му не е видение, а една прекрасна жена – най-прекрасната по Леона, пък ако щете и в целия Тексас – Луиза Пойндекстър.

Никой не се възпротиви тя да се грижи за него. Нито дори баща ѝ.

Съзнанието на аристократичния плантатор, потопен в мъка и унижен от нещастия, се бе освободило от фалшивата гордост. Но и без тази промяна той щеше да се съгласи да вземе за зет благородника Морис Джерълд, доскоро известен само като Морис – ловеца на мустанги.

В Тексас титлата не струва нищо, пък и притежателят ѝ не би пожелал да я носи. Но за щастие, което не винаги придружава ирландската титла барон, този път тя носеше и пари – достатъчно пари, за да се плати ипотеката на Каса дел Корво към Касий Къхуун, за която предяви иск неговият най-близък родственик. Този родственик не бе Удли Пойндекстър. След смъртта на Къхуун се откри, че бившият капитан е бил женен и има син, който живее в Нови Орлеан.

Това нямаше значение за Морис Джерълд, който стана сега безпрепятствено съпруг на красивата креолка.

След пътуването до родината и до Европа, което бе всъщност сватбено им пътешествие, сър Морис, следвайки склонностите си, се върна в Тексас и се установи за постоянно в Каса дел Корво.

„Синеоката девойка“ от замъка Балибалах се оказа просто плод на Фелимовата представа. Или пък е била любов, увехнала от отсъствието на любимия още преди да разцъфне.

Както и да е, Луиза Пойндекстър – трябва да я наричаме вече лейди Джерълд – не видя при престоя си в Ирландия нищо, което би могло да възбуди ревността ѝ.

Ревността мина само веднъж над нея, като бързо отминала сянка. Това стана в деня, когато съпругът ѝ се прибра в асиендата, като носеше в ръце трупа на една красива жена. Тя не беше още мъртва, но кръвта, която течеше от разголената ѝ гръд, показваше, че няма да живее дълго.

На въпроса, кой я е убил, тя можа да каже само „Диас“.

Това бяха последните думи на Исидора Коварубио де лос Лянос.

Заедно със смъртта на Исидора умря и ревността на Луиза. Никой не може да ревнува мъртвите. Лейди Джерълд се успокои завинаги.

Ревността се смени със силни чувства на състрадание към нещастната Исидора, чиято история Луиза научи едва сега.

Тя сама помогна на своя съпруг да оседлае дорестия кон и го изпрати да залови убиеца. Зарадва се когато го видя, че се връща с Диас, свързан с ласото. Група регулатори се събра набързо и убиецът бе обесен на едно дърво.

Това не е жестокост, а само приложение на закона „око за око, зъб за зъб“.

Но колко малко изглеждаше наказанието за хората, които стояха вторачени в убиеца и неговата жертва. Мургавият злодей се полюшваше на клона, а под него лежеше красивата мексиканка – гледка, която покърти сърцата на тексасците. През главите им минаваха странни мисли – тъга, която нямаше нищо общо с тъгата пред гледката на убит човек. Те съжаляваха, че бяха наказали убиеца толкова бързо. Исидора бе красива даже и в смъртта.

* * *

Макар че във физическия свят времето е разрушител, в духовния мир то е често съзидател.

Извършените от него промени не са били никъде толкова големи, колкото в Тексас през последните десет години – особено в поселищата по Нуесес и Леона.

По места, където по-рано растяха гъсти гори, се появиха плантации. В прерията, където блуждаеха диви жребци, се издигнаха градове. Появиха се нови имена на хора, места и така нататък.

При все това винаги ще се намери човек да ви заведе до асиендата, известна под името Каса дел Корво.

Кога го пристигнете там, ще ви посрещнат с гостоприемство, рядко в Европа.

Ваши домакини ще бъдат най-красивият мъж и най-красивата жена в Тексас. И двамата са още доста млади.

Под техния покрив ще намерите и един стар джентълмен с благороден вид. Той е доста жизнен, радостен и разговорлив. Ще ви разведе из коралите, ще ви покаже стоката и няма да се умори да ви говори за стотиците, а може би и хиляди глави коне и рогат добитък, които скитат по пасбищата на плантацията.

Вие ще установите, че старият джентълмен се гордее с много неща, но преди всичко с красивата си дъщеря – господарка на къщата, и с половин дузина деца, които го дърпат за палтото и го наричат „дядо“.

Ако го оставите за известно време, ще попаднете на други две личности, които са постоянно в плантацията. Единият е конярят Фелим О'Нийл, който се грижи за конете. Другият е коларят със самуреночерна коса Плуту Пойндекстър, който поглежда кон само когато се качи на капрата с юзди в ръцете.

Последния път, когато виждах веселия Плуту, той се беше поуспокоил. Беше се оженил. За настъпилата промяна е виновна неговата половинка Флоринда.

В Каса дел Корво има и друг човек, чието име не може да не чуете. Сигурно ще чуете да го споменават винаги, когато сядат на трапезата. Не може да не ви кажат, че пуйката в единия край на масата или еленовото месо на другия ѝ край са от пушка, която рядко не улучва. По време на яденето, а особено когато се стигне до виното, сигурно ще чуете да говорят за „ловеца Зеб Стамп“.

Може би няма да го виждате често. Той излиза от асиендата, преди да сте станали, и се връща, след като сте си легнали. Но големият пуяк, който виси в кухнята, и еленовият бут, окачен до него, са доказателство, че се е прибрал.

По време на престоя си в Каса дел Корво може да чуете намеци за една странна история, свързана с това място – история, която се е превърнала вече в легенда.

Слугите ще ви я разкажат, но само шепнешком. Те знаят, че над нея виси забраната на господарката и господаря на дома, защото тя събужда винаги тъжни спомени у тях.

Това е историята за __конника без глава__.

\$id = 6267

\$book_id = 36

Източник: Моята библиотека / <http://chitanka.info/text/6267>

Сканиране, разпознаване и корекция: Woman, 2008

__Издание:__

Томас Майн Рид. Конникът без глава

Роман

Преведе от английски: Владимир Филипов

Художник: Любен Зидаров

Редактор: Лъчезар Мишев

Художествен редактор: Венелин Вълканов

Технически редактор: Иван Андреев

Коректор: Албена Николаева

Редакционна колегия: Ефрем Каранфилов, Иван Цветков, Йордан Милев, Камен

Калчев

Отговорен редактор: Николай Янков

Библиотечно оформление: Стефан Груев

Американска. Четвърто издание. ЛГ VI

Дадена за набор 30.VII.1977 г. Подписана за печат на 20.IV.1978 г. Излязла от печат 25.VI.1978 г.

Поръчка № 2134. Формат 116/60/90. Печатни коли 39. Издателски коли 39.

Цена на книжното тяло 2,65 лв. Цена 3.40 лв.

Индекс 11. 95376/6256-12-77

Издателство „Отечество“, София, 1978
ДПК „Димитър Благоев“

Mayne Reid. The Headless Horseman
Charles H. Clarke, London, 1869